Capitolul 1

Londra
Noiembrie 1815

Se dovedea a fi cea mai proastă zi din viața lui Edie Whitney. Dacă mai avea vreun dubiu, reacția familiei ei la nefericitele evenimente de la balul lui Lady Charlfort din seara trecută risipise orice iluzie.

Se opri la jumătatea drumului când auzi pași grăbiți pe hol. Când se deschise ușa de la dormitorul ei, și sora ei geamănă intră în grabă, Edie aproape se prăbuși de ușurare. Evelyn plecase din casa de la oraș a familiei Reese după ce se căsătorise, în urmă cu câteva săptămâni, și dormitorul pustiu de lângă al lui Edie părea să reflecte sentimentul vidului sufletesc pe care-l lăsase în viața ei.

De mici, surorile fuseseră nedespărțite. Ea și Evelyn nu doar că arătau la fel, dar aveau și aceleași gânduri, emoții și secrete ale inimii. Edie știuse dintotdeauna că, într-o zi, căsătoria le va despărți, dar nu se pregătise niciodată cu adevărat pentru momentul ăsta. Totul se schimbase când Wolf Endicott revenise în pași de vals în viața lui Evelyn, în urmă cu câteva luni.

Deși era recunoscătoare pentru faptul că sora ei geamănă își găsise în sfârșit fericirea alături de bărbatul pe care-l adora de ani întregi, Edie simțea că pierduse cel mai important element din viața ei. Asta o făcea să se considere cea mai egoistă persoană de pe planetă. Era puțin spus că sentimentele ei erau confuze.

– Draga mea, ce s-a întâmplat? De ce este mama așa de agitată? întrebă Evelyn, scoțându-și mănușile pentru a o prinde pe Edie de mâini. Se încruntă. Ai degetele reci ca gheața și fața albă ca laptele. Ești bolnavă? Tu nu ești niciodată bolnavă.

Edie se lăsă cuprinsă de atingerea reconfortantă și de strânsoarea familiară a mâinilor surorii ei și încercă să schițeze un zâmbet înviorător.

– Sunt bine. Mai mult decât bine. Ceilalți s-au țăcănit, nu eu.

Geamăna ei o trase spre scaunul tapisat cu mătase din nișa ferestrei.

– Pe mine nu mă prosteşti. Ce-ai mai pus la cale?

Edie se lăsă pe scaun. Evelyn se așeză în tăcere lângă ea, la fel de sigură în mișcări precum un ac înfipt în rochia ei perfectă pentru o plimbare cu trăsura, ochelarii oferindu-i aerul obișnuit de intelectuală serioasă.

Dar Evelyn strălucea de fericire, ceea ce dădea frumuseții ei modeste o aură aparte.

– Am făcut o gafă, zise Edie oftând. Până și mama e furioasă pe mine.

– Nu cred. Mama nu e niciodată furioasă pe tine.

– Mă tot bate la cap de dimineață, de la micul dejun, cu picătura care a umplut paharul. Cu siguranță ți-a pomenit de „indiscreția" mea „fatală", cum o numește ea.

– Nu, am vrut să te văd pe tine mai întâi, înainte de a vorbi cu ea. L-am trimis pe Will în salon să încaseze prima rafală. Evelyn îi aruncă un zâmbet fugar. Parcă l-aș fi trimis să înfrunte un întreg regiment de dragoni francezi însetați de sânge.

Edie nu-și putu reprima un chicotit când și-l imagină pe musculosul ei cumnat, fost spion militar, tremurând în fața mamei lor. Deși Wolf o cunoștea pe Lady Reese de o viață, încă se mai intimida în prezența ei, la fel ca toată lumea.

Toată lumea cu excepția lui Edie. Ea reușise mereu să-i facă față mamei, și întreaga familie se baza pe ea să mențină armonia. În ultima vreme însă, părea să-și fi pierdut această abilitate.

– Nu-ți face griji, zise ea. Mama e chiar fermecată de Wolf. Zilele astea a ținut-o întruna cu ginerele ei preferat.

– Este singurul ei ginere, replică sec Evelyn. Dar lasă asta. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Edie sări de pe scaun, prea extenuată pentru a sta locului. Dormise puțin în seara precedentă, după „incident" – ca să folosească un alt termen melodramatic de-al mamei. Dar în ciuda eforturilor hotărâte ale lui Edie de a minimaliza în mintea ei evenimentele din seara dinainte, un sentiment vecin cu panica o ținuse trează mult timp pe durata nopții.

Făcu o tură grăbită în jurul camerei, după care se postă în fața surorii ei. Evelyn rămase tăcută, pregătită ca de obicei să facă tot posibilul pentru a-și sprijini sora geamănă. Asta-i dădu lui Edie curajul să-și verse tot oful.

– Păi... să vezi... Niciodată nu se încurca în cuvinte, dar acum parcă i mâncase pisica limba. Eu, hm, am fost la balul de aseară al lui Lady Charlfort, după cum știi, și am fost surprinsă într-o poziție destul de... ciudată.

Evelyn o privi ca și când ar fi avut un soi de presimțire.

– Cât de ciudată?

– M-am dus să mă plimb pe coridorul care ducea spre sera cu portocali a lui Lady Charlfort. E destul de mult de mers, după cum știi.

– Spune-mi, te rog, că erai singură sau că măcar ai fost cu cineva respectabil.

Edie făcu o grimasă.

– Eram cu Sir Malcolm Bannister.

Evelyn se arătă oripilată.

– Nu te cred!

– Ba da, zise Edie oftând. Și am fost văzuți împreună.

– Făcând ce anume?

Edie flutură nerăbdătoare din mână.

– Sărutându-ne, normal. De ce te-ai aventura pe un coridor izolat în compania unui desfrânat de renume?

Evelyn se lovi cu palma peste piept, ca o virgină scandalizată, deși sora ei avea acum cu siguranță mai multă experiență decât Edie când venea vorba de relații intime. Mult mai multă, dacă era să se ia după aluziile vagi ale surorii ei gemene.

– Te-ai sărutat cu Sir Malcolm chiar acolo pe coridor?

– Păi, eram în nișa ferestrei. La urma urmei vrei un pic de intimitate în chestiuni de genul ăsta.

De fapt, ea își dorise să se întoarcă în sala de bal din momentul în care își dăduse seama ce greșeală colosală făcuse. Din păcate, Sir Malcolm avea alte idei. Edie fusese pe punctul de a-l lovi cu toată puterea direct în fluierul piciorului în momentul în care pierzania lor luase chipul lui Lady Charlfort și al bătrânei scorpii bârfitoare de maică-sa, Lady Morgan. Aparent amândouă simțiseră nevoia să facă o plimbare pe coridor chiar atunci.

Evelyn râse neîncrezătoare.

– Bănuiesc că v-a prins cineva.

– Evident, zise Edie sarcastică.

Sora ei geamănă tresări.

– Îmi pare rău. Normal că v-a prins cineva.

Edie oftă.

– Nu, nu îmi pare rău. Nu aveam nici un drept să mă iau de tine. Se așeză din nou pe scaun. Sunt doar obosită și prost dispusă.

Evelyn îi cuprinse mâna pentru a o liniști.

– De parcă e nevoie să-ți ceri vreodată scuze de la mine, gâsculiță. Tu n-ai făcut niciodată nimic altceva decât să ai grijă de mine și să mă protejezi.

Edie făcuse tot ce putuse să aibă grijă de Evelyn de-a lungul anilor, protejând-o de criticile nesfârșite ale mamei lor și tăind calea oricui încerca să profite de felul timid de a fi al surorii sale. Dar adevărul e că doar prezența iubitoare a lui Evelyn îi dăduse lui Edie curajul să le țină piept tuturor celor care încercaseră să pună stăpânire pe sora ei. Lumea credea că Edie era geamăna puternică și curajoasă, pregătită să înfrunte lumea, dar ea știa mai bine. Evelyn era cea cu adevărat curajoasă – ființă, care-i permitea să facă față lucrurilor care chiar contau.

– Cine a dat peste voi? întrebă Evelyn. Când Edie îi spuse, clătină încruntată din cap. Lady Morgan e cea mai rea bârfitoare din Londra.

– Crezi că eu nu știu? îi răspunse sumbru Edie.

– Cât de compromițătoare era poziția?

– Mi-e ciudă că trebuie să recunosc, dar mă săruta destul de pătimaș.

De fapt, nemernicul îi băgase limba până la jumătatea gâtului. Edie mai fusese sărutată de câteva ori înainte, dar acum își dăduse seama cât de blânde fuseseră săruturile precedente. Prin comparație, Sir Malcolm se purtase ca un bărbat flămând, gata să devoreze o halcă de carne de vită în sânge.

– Dar ai rămas cu toate hainele pe tine? întrebă Evelyn neliniștită. Nu aveai nimic expus?

Își susținu întrebarea fluturând vag din mână înspre sânii lui Edie. Din fericire, Edie reușise să împiedice mâinile rătăcitoare ale lui Sir Malcolm să-i atingă o altă parte a corpului.

Edie ridică o mână, de parcă făcea un jurământ.

– Nici o panglică, nasture sau ac mutat din loc. Spre deosebire de alte persoane pe care le-aș putea menționa că s-au aflat în situații similare.

Evelyn primi lovitura cu un zâmbet crispat.

– Slavă Cerului pentru ultima parte! Când se întâmplă așa ceva, de obicei consecințele sunt fatale.

„Fatale" însemnând o călătorie inevitabilă la altar. La fel se întâmplase și în cazul lui Evelyn și al lui Wolf în urmă cu câteva luni, deși totul se terminase perfect la final.

– Ai zice că mama ar fi de acord, spuse Edie, din moment ce n-a fost nimic mai mult decât un sărut stupid. Și nici măcar unul reușit.

– Bănuiesc că nu-ți trece prin minte să te căsătorești cu Sir Malcolm.

– Sub nici o formă. Și nici lui, de altfel. A zbughit-o din casă de parcă îi luase coada foc.

Cum Evelyn răspunse doar printr-o încruntătură și o încuviințare lentă din cap, Edie oftă resemnată.

– Evie, cunosc privirea asta ca pe propria palmă. La fel de bine ai putea să-mi spui ce gândești.

Sora ei geamănă zâmbi în semn de scuză.

– Draga mea, știi că nu te-aș critica niciodată, dar ce te-a determinat să te expui unui asemenea risc? Mai ales cu un mitocan ca Sir Malcolm.

Edie începu să se joace cu marginea panglicii de satin care împodobea talia rochiei ei. Dar Evelyn avea o răbdare nesfârșită, și Edie știa că sora ei geamănă avea să-i ofere răgazul necesar, așa că încercă o abordare mai puțin directă.

– Evie, tu ți-ai dorit vreodată să săruți un bărbat înainte de Wolf? Adică să-l săruți cu *adevărat*.

– N-a *existat* un alt bărbat înainte de Will, zise sora ei pe un ton ironic. Ceea ce era destul de adevărat, din moment ce Evelyn fusese îndrăgostită de Wolf de când era o fetiță.

Cu toate astea, Edie avea nevoie de ceva mai mult pentru a continua.

– Deci n-ai vrut niciodată să săruți pe altcineva, nici măcar pe Michael? Ai fost aproape logodită cu bietul om timp de doi ani.

Toată lumea din familie fusese convinsă că Evelyn se va căsători cu Michael Beaumont, un bărbat amabil și blând, care ținea foarte mult la ea. Întoarcerea acasă a lui Wolf după război pusese capăt ideii în câteva săptămâni.

Sora ei geamănă se gândi la întrebare.

– Nu mi-a displăcut ideea de a-l săruta pe Michael, zise ea într-un final, dar nici nu săream în sus de bucurie.

– Și să înțeleg că săruturile lui Wolf te fac să sari în sus de bucurie?

Obrajii lui Evelyn se colorară în roz.

– Se poate spune și așa.

Edie pufni dezgustată, sări în sus și începu să umble iarăși prin cameră.

– Nu mi se pare deloc corect! Am douăzeci și cinci de ani și habar n-am la ce te referi.

Sora ei se lumină la față când înțelese cum stăteau lucrurile.

– Aha! Experimentai. Acum bănuiesc de ce l-ai ales pe Sir Malcolm. E de presupus că un afemeiat frumos și cu o reputație bine cunoscută se pricepe la așa ceva.

– E o presupunere greșită, o contrazise Edie, oprindu-se lângă patul ei. Își rezemă un umăr de unul din stâlpii baldachinului. Știu că planul meu a fost nebunesc, dar încep să mă întreb dacă este ceva în neregulă cu mine. Nu găsesc pe nimeni cu care să-mi placă să mă sărut și... să fac toate celelalte chestii care se fac.

– Asta fiindcă n-ai găsit încă bărbatul potrivit. E la fel de ușor ca orice altceva, după aceea. Evelyn îi aruncă o privire iscoditoare. Deși aș putea să jur că există cineva care...

Edie ridică autoritar mâna.

– Să nu îndrăznești să-i rostești numele.

Sora ei geamănă îi zâmbi viclean.

– Nici n-ar fi nevoie, nu-i așa?

Edie simți cum roșește. Dar căpitanul Gilbride Alasdair, cel mai atrăgător și enervant bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, o tulbura dincolo de orice rațiune. Și din moment ce Edie își făcuse un scop din a nu se lăsa tulburată niciodată, totul i se părea foarte confuz.

– Evie, te avertizez!

Un zâmbet mic și enervant apăru pe buzele lui Evelyn.

– Da, dragă. Cum zici tu.

Un ciocănit rapid în ușă le întrerupse și, o clipă mai târziu, intră în cameră servitoarea lor – sau mai degrabă servitoarea lui Edie, acum că Evelyn se căsătorise.

– Lady Reese dorește să vă vadă pe amândouă în salon, domnișoară Eden, zise Cora. Se uită cu un ochi critic la coafura lui Edie și apoi oftă exasperată. Capul dumneavoastră arată ca și cum l-ați fi băgat într-un tufiș de trandafiri. V-am spus să nu trageți de bucle.

– N-am făcut așa ceva, protestă Edie, și nu trebuie să-mi vorbești ca unui copil.

Servitoarea o conduse pe Edie la măsuța de toaletă. Avu nevoie doar de câteva ajustări pentru a-i aranja buclele bogate.

– Mai bine, zise Cora, strângând-o încurajator pe Edie de umeri. Nu vrem ca Lady Reese să aibă motive să se plângă, nu-i așa?

– Adică, pe lângă toate celelalte motive pe care i le-am dat? răspunse ea batjocoritor.

– Totul va fi bine, zise Evelyn, venind spre ea. Pe mama n-o ține niciodată supărarea când vine vorba de tine.

Edie se ridică în picioare.

– N-aș zice. Azi-noapte a explodat, pur și simplu. Ba chiar a țipat la mine când am urcat în trăsură, ceea ce nu-i stă în fire.

Evelyn și Cora schimbară surprinse o privire, iar asta nu o făcu deloc pe Edie să se simtă mai bine. Mereu fusese favorita mamei, de obicei abia dacă era mustruluită, indiferent ce prostie ar fi făcut. Dar seara trecută până și penele din turbanul mamei ei vibraseră de furie.

Evelyn o luă de mână.

– Ar fi bine să coborâm și să terminăm povestea.

– Mult succes, domnișoară, zise Cora, făcând o grimasă.

Edie îi zâmbi vag servitoarei înainte ca ea și Evelyn să înainteze în tăcere pe hol, spre scări. Edie își dădea seama că sora ei geamănă dădea semne de neliniște.

– Nu merg la spânzurătoare, zise Edie. Nu-i nevoie să-mi iei măsurile pentru sicriu încă.

– Sunt sigură că totul se va termina cu bine, spuse Evelyn. Mai mult decât bine. Splendid, de fapt.

– Sfinte Dumnezeule! zise Edie oftând.

Se ținu cu grijă de balustradă în timp ce coborau scările. În atâția ani, învățase să se descurce cu vederea ei slabă. Deși nu purta ochelari ca sora ei, nu-și asuma niciodată riscuri inutile. Ultimul lucru de care avea nevoie în acel moment era să cadă pe scări.

Parkins, majordomul lor, stătea în fața salonului. În timp ce deschidea ușa, îi oferi un zâmbet ușor compătimitor. Toată lumea din casă se baza pe Edie să o scoată la capăt cu Lady Reese când aceasta își ieșea din fire, dar servitorii își dăduseră clar seama că îngerul lor protector fusese dat jos de pe piedestal.

Îndreptându-și umerii, Edie își urmă sora în spațiosul salon. Miji ochii și îi văzu pe cei din familie împrăștiați care încotro, dar la o distanță cât mai mare de mama ei. Soțul lui Evelyn era acolo, pândind din fundul încăperii asemenea unui băiat timid, și nicidecum ca soldatul voinic care era. Wolf Endicott nu putea fi însă considerat laș. Înaintă să o ia de mână pe Edie și îi zâmbi drăgăstos soției lui.

– Bună dimineața, zise el. De ce nu luați voi două loc pe canapea?

Edie nu bàgà în seamà pufnetul enervat al mamei ei în timp ce Wolf le conducea spre canapeaua de lângà şemineu.

Mama era instalatà confortabil într-unul din fotoliile ei Queen Anne, vizavi de ele. *Papa* stàtea lângà ea, deşi era clar cà îşi îndepàrtase scaunul de ea. Când îi zàmbi ursuz lui Edie, inima ei se prăbuşi într-o combinaţie bolnàvicioasà de vinovăţie şi disperare. *Papa* era cel mai bun dintre taţi şi un adevàrat soţ, demn de stimă din punctul ei de vedere. Tot ce îşi dorea el era sà aibà o casà relativ liniştită şi sà fie làsat în pace când venea vorba de treburile casnice. În mod normal mama îi îndeplinea dorinţele, dar în dimineaţa aceea se vedea limpede cà apelase la artileria grea.

Fratele ei, Matthew, îşi înghesuise silueta masivă între marginile unei banchete de lângà fereastră, în capătul opus al camerei, şi făcea tot posibilul sà parà invizibil. Din fericire, avusese suficient bun-simţ încât sà-şi lase acasà noua şi snoaba lui nevastà. Mary nu pierdea niciodatà ocazia de a le critica pe Edie şi Evelyn, şi i-ar fi plăcut sà facà pe şefa într-o astfel de situaţie.

Mama aşteptà ca ele sà se aşeze. Trăsàturile ei frumoase şi aristocratice erau acum încremenite. Ca de obicei era îmbrăcatà impecabil, scoţându-şi în evidenţà silueta înaltà, mlădioasà şi pàrul de un roşcat-închis pe rochia ei de dimineaţà, din lânà merinos verde. Nici unul dintre copiii ei nu semàna cu ea, ci mai degrabà cu tatàl lor, care avea un pàr auriu şi o constituţie robustà. Mama deplânsese mereu faptul cà trăsàturile de halebardier ale soţului ei predominau şi în ale copiilor. Nu cà i-ar fi dezavantajat. Atât Evelyn, cât şi Matt se căsătoriseră bine, iar Edie nu era lipsită de peţitori.

Deşi lucrul acesta se putea la fel de bine schimba, după evenimentele din noaptea trecutà.

– Acum cà ne-am adunat, începu mama ei cu o voce care prevestea ce era mai rău, e momentul sà decidem ce facem în legàturà cu indiscreţia fatalà a lui Edie.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, mamă! zise Edie. Acum chiar cà exagerezi. Greşeala mea cu siguranţà n-a fost „fatalà".

Mama ei strânse din buze până i se albiră. Dar înainte de a apuca sà răspundà, *papa* se întinse şi puse blând o mânà peste braţul soţiei. Mama se uità furioasà la el, dar tăcu.

– Sunt pregătit sà suport destul de multe de la copiii mei, zise *papa* cu o voce ursuză. Dar nu le voi permite sà nu-şi respecte mama. Ieşirea ta a fost şi inutilà, şi inoportună, Eden. Mă aştept la mai mult din partea ta.

Edie tresări. Lăsând la o parte comportamentul ei, faptul că tatăl era cel care o certa însemna că situația se dovedea a fi la fel de rea cum crezuse mama ei.

- Sunt sigură că Edie n-a vrut să fie lipsită de respect, *papa*, interveni Evelyn, privindu-și îngrijorată mama, care era evident furioasă.

Edie strânse mâna surorii ei.

- Nu, *papa* are dreptate. Am dat dovadă de lipsă de respect. Zâmbi, încercând să-i ceară scuze mamei. Îmi pare rău, mamă. Chiar îmi pare rău.

Mama ei o sfredeli cu o privire oțelită și, într-un final, încuviință distant din cap în semn de acceptare a scuzelor.

- După cum spuneam înainte de a fi întreruptă, continuă mama ei, trebuie să găsim o cale de a remedia consecințele comportamentului extrem de nefericit de aseară al lui Edie. Aceste consecințe sunt cu atât mai grave cu cât a ales pentru escapada ei un partener cu totul nepotrivit. Dacă ar fi fost găsită în asemenea circumstanțe cu un bărbat respectabil, poate că am fi făcut față scandalului în felul obișnuit. Sir Malcolm însă *nu* este un bărbat respectabil și nu putem să ne așteptăm că va face ceea ce este onorabil.

„Slavă Domnului pentru micile lui miracole!" Dacă Edie ar fi fost suficient de nesăbuită încât să fie prinsă cu unul dintre curtezanii ei adevărați, mama ar fi încercat să-i facă vânt spre altar în câteva zile. Sir Malcolm nu era doar un afemeiat, ci avea și una dintre cele mai modeste averi, ceea ce, în ochii mamei, era un păcat mai mare decât reputația lui regretabilă. Orice s-ar fi putut spune despre mama ei, numai că era o persoană lipsită de pragmatism, nu.

- Draga mea, ești sigură că situația este așa de gravă cum o consideri tu? întrebă tatăl ei. Din moment ce Lady Charlfort îți este bună prietenă, sunt sigur că nu va împrăștia zvonuri răutăcioase.

- Într-adevăr, dar mama ei nu va avea nici o reținere, răspunse mama. O fi Lady Morgan o contesă văduvă, dar comportamentul ei a fost mereu peste măsură de vulgar. Bănuiesc că nu-i o surpriză, ținând cont că tatăl ei a făcut parte din clasa negustorilor.

- Îngrozitor! mormăi Edie în barbă.

Sora ei o împunse cu cotul în coaste.

- În ciuda tuturor eforturilor mele de aseară, continuă mama, cele mai îngrozitoare bârfe s-au împrăștiat deja. Reputația lui Eden va fi făcută praf până la sfârșitul zilei.

– Oh, ce ghinion! izbucni inutil Matt. Serios, Edie, ce-a fost în capul tău? Sir Malcolm e un mojic.

Deși Edie era tentată să-i răspundă, fratele ei avea dreptate.

– Știu. A fost o prostie. Și nici el n-a fost prea atent în toată treaba asta.

I se părea incredibil de nedrept că, peste toate astea, sărutul cu Sir Malcolm fusese similar cu a-ți fi lăsat fața linsă de un mastif prea entuziasmat.

– Nu avem nevoie de detalii, izbucni mama ei.

– Desigur că nu, spuse iute și *papa*. Și sunt convins că te-ai gândit cum să ieși din situația asta ciudată, draga mea, nu-i așa?

Edie își reprimă un oftat. Nu era prima dată când își dorea ca tatăl ei să fie un pic mai categoric când venea vorba de chestiunile de familie. Numai Dumnezeu știe cu ce idei putea veni mama ei, în starea în care era.

– Există un singur plan posibil, zise mama ei. Edie trebuie să meargă la țară.

– Asta-i soluția, mamă, zise imediat Matt. Un pic de timp petrecut la țară ar trebui să rezolve problema. Oricum o să mergem toți la conacul Maywood în câteva săptămâni, când începe sezonul de vacanță. Și lui Edie îi place la țară, nu-i așa, fetițo?

Simțind că-i vine să leșine de ușurare, Edie zâmbi către fratele ei. Nu prea îi plăcea ideea de a părăsi orașul în dizgrație, dar existau lucruri mult mai rele decât să se ducă la casa de la țară pentru o perioadă mai îndelungată. Plus că fratele ei avea dreptate – oricum vor pleca din Londra în noiembrie. Dacă pentru prostia din seara trecută singura ei pedeapsă era să meargă mai repede la țară, atunci se putea considera norocoasă.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, Matthew, zise mama, dar Eden nu va merge la conacul Maywood.

Edie ridică imediat privirea, și la fel și Evelyn.

– Nu? întrebă Edie nevenindu-i să creadă. De ce nu?

Privirea de șopârlă a mamei reveni asupra ei. Edie rămase stană de piatră sub acea uitătură dură.

– Pentru că n-am de gând să te recompensez pentru comportamentul tău urât, zise mama. Și oricum n-ar fi o soluție. Cu greu poți zice despre conacul Maywood că e izolat și că nu vine multă lume în vizită pentru socializare în acea perioadă a anului. În felul ăsta n-ai cum să nu rămâi în atenția publică, doar dacă nu cumva te închid în vreun pod pe timpul iernii.

– Păi, cu siguranță nu poate sta în pod. Vecinii ar bârfi și mai mult, zise tatăl lui Edie, încercând să facă o mică glumă.

Mama îl săgetă cu privirea pentru câteva secunde, apoi răspunse:

– Eden ar trebui să petreacă iarna cu Lady Torbeck, în Yorkshire. Mătușa Eugenia nu se simte prea bine și sunt sigură că i-ar prinde bine o companie mai tânără. Unde mai pui că nici lui Eden nu i-ar strica să se facă utilă măcar o dată, în loc să se vânture prin Londra ca un fluture dus cu pluta.

Edie se uita șocată la mama ei. O îngrozea ideea de a petrece iarna în sălbăticia din Yorkshire, mai ales sub nasul lui Lady Torbeck, un adevărat jandarm. La fel de bine se putea spânzura de acum, ca să termine odată cu totul.

– Sfinte Dumnezeule, mamă! zise Evelyn, cu o voce care părea la fel de îngrozită pe cât se simțea Edie. E ca și cum ai îngropa-o de vie pe Edie.

Această imagine macabră, dar incredibil de reală o făcu pe Edie să se ridice. Se grăbi spre scaunul mamei ei și se lăsă în jos, pe călcâie.

– Mamă, îmi pare rău de ce am făcut. Chiar îmi pare rău.

Își sprijini mâinile împreunate pe genunchiul mamei ei, așa cum obișnuia să facă atunci când era mică și trebuia să îmblânzească furia mamei. Pentru că furia aceea era de obicei direcționată către Evelyn, înțelegea într-un mod visceral ce îngrozitor fusese pentru sora ei geamănă să se confrunte cu temperamentul mamei lor.

– Și îți jur c-am să fac cum spui tu și n-am să mai creez neplăceri, continuă ea, uitându-se cu sinceritate în ochii reci ai mamei ei. Îmi voi revizui comportamentul, ai să vezi. Dar nu mă trimite departe de toată lumea.

Detesta tonul gutural din propria voce și știa că și mama ei îl detesta. Mama ei nu fusese niciodată genul care să-și afișeze excesiv emoțiile, sentimentele, și avea să simtă cu siguranță că Edie încerca să o manipuleze.

Dar departe de Edie gândul acesta. Ideea de a petrece iarna într-un exil solitar în Yorkshire îi dădea senzația că toată lumea se prăbușea peste ea.

Timp de câteva secunde, privirea mamei ei rămase rece. Apoi ea clipi și un mic oftat obosit îi scăpă printre buze.

– Draga mea, nu o fac doar ca să te pedepsesc, zise ea, punându-și mâna slabă peste pumnii strânși ai lui Edie. Tu crezi că popularitatea pe care o ai îți va permite să faci față celor mai rele bârfe, dar te asigur că nu-i așa. *Lumea* este neiertătoare în astfel de situații. Prietenii

te vor respinge, iar petitorii – cei demni de ales, oricum – te vor evita. Oamenii vor minți în legătură cu ceea ce ai făcut și nu le va păsa că mint. Reputația ta este în mod irevocabil pătată.

Deși empatia înmuiase trăsăturile mamei sale, cuvintele ei erau ca un ciocan imens care o lipea pe Edie de covor.

– Vreau să am șansa de a încerca, zise ea. Vreau să înfrunt lumea cu fruntea sus și să văd dacă pot trece peste.

Toată empatia se scurse din privirea mamei ei.

– Nu-ți voi permite să treci printr-o încercare sortită eșecului, nici ție, nici familiei noastre. N-ai face decât să înrăutățești lucrurile.

Edie auzi foșnetul moale al fustelor surorii gemene în spatele ei. O clipă mai târziu, mâna liniștitoare a lui Evelyn se sprijinea pe umărul ei, și Edie se văzu nevoită să clipească pentru a nu plânge. Evelyn era mereu acolo pentru ea, și ideea unei despărțiri așa de îndelungate de sora ei geamănă o devasta.

– Trebuie să fie Yorkshire, mamă? întrebă Evelyn. Sigur există altă soluție.

Edie se întoarse când auzi o tuse discretă de bărbat. Wolf tăcuse până în acest moment, iar ea uitase că el se afla în încăpere.

– Nu vreau să intervin, zise cumnatul ei. Dar am o idee.

Zâmbi către mama ei în semn de scuză. Arăta absolut inofensiv, ceea ce era ridicol. Până de curând, Wolf fusese spion al curții regale, și Edie știa că era mai mult decât capabil să facă orice era necesar.

Mama ei chiar se atașase de Wolf de când revenise în viața lui Evelyn – parțial pentru că el era fiul ducelui de York. Chiar dacă fusese născut în afara căsătoriei, mamei i se părea flatant să aibă un ginere cu sânge albastru curgându-i prin vene.

– Da, William? întrebă mama ei cu un zâmbet încurajator. Ce sugerezi?

Când Wolf privi spre Edie și zâmbi, o cuprinse o presimțire îngrozitoare.

– Ce-ați spune să vă petreceți iarna în Scoția? propuse el.

Capitolul 2

Căpitanul Alasdair Gilbride, fost membru al Gărzii Negre, se uită dezgustat spre Aden St. George.

– Deci, dacă nu mă întorc la castelul întunecat, Dominic Hunter îmi va da un șut în fund în fața lui Prinny și-mi va ordona să mă întorc în Scoția. Am înțeles bine?

Vărul lui ridică paharul în care se afla o cantitate generoasă de whisky, admirând nuanța frumoasă de chihlimbar reflectându-se prin fațeta sclipitoare de cristal.

– Așa este. Apropo, Alec, ăsta este un whisky foarte bun.

– Ar trebui să fie. Provine dintr-una dintre cele mai vechi distilerii din Scoția. Nu se deranjă să menționeze că distileria era proprietatea familiei sale. Dar eviți subiectul, Aden. Refuz să cred că nu există vreo misiune în care ai putea să mă trimiți. Cu siguranță mai este nevoie de spioni, chiar și după ce l-am bătut bine pe Boney.

Oftatul profund al lui Aden aducea mai degrabă a compasiune, decât a exasperare. Dar compasiunea nu avea să-l aducă pe Alec unde voia el, adică oriunde, numai în Scoția, nu.

Biblioteca bunicului său din vila pe care o avea în Londra era o încăpere elegantă și aristocratică, dacă îți plăcea stilul din urmă cu o jumătate de secol. Deși casa era păstrată foarte curată și lustruită de câțiva servitori, puțini la număr, dar conștiincioși, nu mai dăduse pe acolo de ani întregi. Alec nu-și putea aminti când fusese ultima oară bunicul lui la Londra. Singurul motiv pentru care contele de Riddick păstrase palatul era ca Alec să poată locui aici pe durata călătoriilor sale ocazionale de pe continent, pe durata războiului. Prin urmare, casa părea captivă într-o altă epocă, lucru ilustrat până și de cărți. Alec era dispus să parieze că nu mai fuseseră adăugate volume noi în bibliotecă din secolul trecut.

– Mereu va fi nevoie de spioni, zise Aden, dar asta nu înseamnă că *tu* trebuie să umbli deghizat, nimicind conspirații și asasini. Avem o grămadă de agenți la îndemână, deci nu e cazul ca moștenitorul unui conte să-și riște viața în misiuni periculoase. Oricum începi să fii prea bătrân pentru a mai face asta.

Alec îl luă peste picior.

– Sfinte Dumnezeule, am doar douăzeci și șase de ani, idiotule! Sunt mult mai tânăr ca tine.

– Atunci a sosit momentul să asculți de cei mai bătrâni. *Și* de cel superior ție în grad, aș adăuga. Eu sunt cel care dă ordine acum, Alec, și îți ordon să te duci acasă.

Alec se încruntă la vărul lui. Când Dominic Hunter, cel mai bun lider al rețelei de spionaj pe care îl văzuse Anglia într-o generație, se retrăsese, Aden St. George îi preluase funcția. Acum conducea mare

parte din Serviciul Secret, așa că de el depindea dacă Alec rămânea sau pleca.

Aden își întinse picioarele încălțate cu cizme. O mână îi atârna neglijent peste brațul unuia dintre scaunele de piele așezate în fața biroului lui Alec. Pentru observatorul obișnuit, arăta ca un dandy oarecare, complet relaxat, până în momentul în care pleca să asiste la o luptă între cocoși sau spre clubul său. Dar Alec știa cât de falsă era impresia asta. Vărul lui încă se număra printre cei mai eficienți și mortali spioni ai Angliei. Nici căsătoria, nici promovarea lui în fruntea misiunii nu schimbaseră lucrul ăsta.

– Alec, ți-ai câștigat dreptul la odihnă, spuse Aden. Ai petrecut zece ani luptându-te. Ești moștenitorul unuia dintre cele mai puternice titluri din regat. Ai un loc în lume și un rol de jucat, și a venit momentul să te ocupi de el. Și ai putea încerca, în sfârșit, să te bucuri de privilegiile date de poziția asta, în loc să fugi de ele. Majoritatea bărbaților ar omorî să fie în locul tău.

Alec aproape se îmbătă cu ideea că s-ar putea bucura de obligațiile ce-l așteptau la castelul Blairgal. Și rămânea de văzut dacă avea dreptul la privilegiile inerente.

– Unii ar putea să nu fie de acord cu faptul că titlul de conte *este* al meu.

– Vrei să spui că *tu* s-ar putea să nu fii de acord, răspunse vărul lui. Pentru cei care contează, tu ești fiul legitim al lui Walter Gilbride și al soției sale, Lady Fiona, singurul copil al contelui de Riddick. Și din moment ce în Scoția titlurile și proprietățile pot fi moștenite pe linie feminină, asta te face moștenitorul lui Riddick. Oricine spune altfel va avea de-a face nu doar cu bunicul tău, ci și cu prințul regent.

Asta era destul de adevărat. Bunicul mereu fusese alături de fiica lui, chiar și după scurta ei aventură cu fratele lui Prinny, ducele de Kent. Și la fel fusese Walter Gilbride, soțul ei, cel care, din toate punctele de vedere, era tatăl lui Alec. Walter insistase ca Alec să fie recunoscut drept fiul lui adevărat, și bătrânul conte fusese de neclintit în privința faptului că nepotul lui era moștenitorul de drept al casei Riddick. Rudele lui Alec îi susținuseră în loialitatea lor față de el și față de bunul renume al mamei lui, negând orice zvonuri sau bârfe care sugerau că el ar fi fost fiul nelegitim.

Păcat că toată loialitatea asta îl făcea să se simtă foarte vinovat.

– A sosit momentul să te duci acasă, Alec, continuă Aden. Dacă-ți oferi o șansă, s-ar putea să fie mai ușor decât crezi.

– Ție ți-e ușor să vorbești, spuse Alec absent, în vreme ce rotea ultima gură de whisky din pahar. Tresări când ridică privirea și văzu cum vărul lui se uita ironic la el. Îmi pare rău c-am spus asta.

De fapt, lui Aden St. George nu-i fusese ușor să iasă din umbră și să se alăture familiei sale. Toată lumea știa că Aden era bastardul lui Prinny, așa cum se știa că soțul mamei lui disprețuise puiul de cuc din cuibul său. Aden fusese mult timp îndepărtat de mama lui, și doar moartea tatălui său vitreg îi permisese să reia relația cu ea.

– Știi cât de al naibii de dificil e! zise Alec. Familiile regale sunt o bătaie de cap.

Aden râse, ridicându-se în picioare.

– Subliniez partea cu „regală". Dar am descoperit că merită efortul.

Alec se ridică și ocoli biroul.

– Soția ta cum se mai simte? Sper că Lady Vivien nu mai are nevoie de un lighean la fiecare zece minute.

Vărul lui afișă un zâmbet care pe fața unui bărbat mai puțin impunător ar fi arătat aproape stupid.

– Din fericire, lui Vivien pare să-i fi trecut. Acum doar îi este foame mereu. Bănuiesc că recuperează cele două luni de mâncare fadă și terci.

– Mă bucur să aud asta. Sper ca restul sarcinii să continue fără probleme.

– Sunt convins că așa va fi. Să-mi spui când ai de gând să pleci. Eu și Vivien am vrea să te vedem din nou înainte de asta.

– Vei fi primul care află, răspunse Alec pe un ton sec.

„Niciodată" ar fi răspunsul, dacă era după el. Dar nu avea sens să mai întârzie. Sănătatea bătrânului conte se deteriora, și Alec nu și-ar ierta în veci dacă bunicul lui murea înainte să apuce să-l mai vadă. Zece ani fusese o perioadă destul de lungă pentru a evita inevitabilul. Trebuia să se întoarcă acasă și să înfrunte tot ce-l aștepta, inclusiv o anumită problemă care fusese ca o piatră de moară atârnată de gâtul lui ani în șir.

Un ciocănit discret în ușa bibliotecii le întrerupse momentul de rămas-bun. Dailey, majordomul, intră discret în încăpere.

– Mă iertați pentru întrerupere, căpitane, dar aveți un vizitator foarte insistent.

Alec sesiză dezaprobarea din vocea lui Dailey.

– Și cine-i vizitatorul ăsta, sau e secret? întrebă Alec după câteva momente de tăcere apăsătoare din partea majordomului.

Dailey deschise în sfârșit gura ridată și îmbătrânită.

– Doamna William Endicott, domnule. Singură.

Alec și Aden schimbară o privire surprinsă. De când Evelyn Whitney se căsătorise cu Wolf, ea devenise ca o soră pentru Alec. Cu toate astea, nu era ceva obișnuit din partea ei să vină în vizită singură. Înseamnă că avea necazuri cu Wolf și voia să le discute cu el între patru ochi.

– Nu trebuie să-ți faci griji, Dailey, zise Alec. Nu am o aventură nesăbuită cu soția căpitanului Endicott. Acum nu te mai holba ca o matroană indignată și invit-o înăuntru.

– Puteți fi sigur că nu aș face niciodată o asemenea presupunere ofensatoare, căpitane Gilbride, răspunse Dailey, făcând o magnifică plecăciune disprețuitoare.

– Excelent. Și adu-ne, te rog, ceai, adăugă Alec. Dacă nu ești prea scandalizat de lipsa mea de respect față de bunele maniere.

Dailey, care făcuse parte din familie de pe vremea faraonilor, nu se deranjă să-i mai răspundă. Alec știa că fusese meschin, dar simțea uneori o dorință irezistibilă să se ia de bătrân. Era o tendință care arăta cât de puțin i se potrivea viața de aristocrat bogat. Alec se obișnuise cu existența simplă de spion militar și îi venea încă greu să se adapteze la toate manierele idioate și convențiile sociale plictisitoare impuse de aristocrația britanică.

Aden îl privi cu sprâncenele ridicate.

– Sfinte Dumnezeule, ești la fel de rău ca Dailey! zise Alec. Habar n-am de ce Evie crede că este necesară o astfel de vizită clandestină.

– Greu de spus „clandestină", din moment ce e în miezul zilei.

– Cu toate astea, nu-i stă în fire să facă așa ceva.

O clipă mai târziu Dailey o aducea pe Evelyn Endicott în încăpere. Ea se opri când îl văzu pe Aden, dar își reveni rapid, arcuindu-și buzele senzuale într-un zâmbet plăcut. Alec simți un junghi atât în creier, cât și în vintre. În ultima zonă, era un barometru infailibil când venea vorba de o anumită persoană.

„Fir-ar să fie!"

Superba tânără care tocmai intrase în biblioteca sa era soția lui Wolf Endicott la fel cum Alec era regele Spaniei.

– Doamnă Endicott, ce plăcere să vă văd, zise Aden cu o plecăciune.

Falsa doamnă Endicott făcu gropițe drăguțe și îi răspunse la salut cu o reverență scurtă.

– Și eu pe dumneavoastră, căpitane St. George, deși văd că v-am întrerupt discuția. Vă rog să mă scuzați.

Aruncă spre Alec o privire pe care ea cu siguranță o credea timidă și umilă. El ridică din sprâncenană și își încrucișă brațele la piept. Sprâncenele ei, ascunse parțial de ochelari, se încruntară ușor.

Dar, o clipă mai târziu, îi zâmbea din nou fermecător lui Aden, care părea complet cucerit de farsa asta prostească. Alec aproape izbucni în râse la ideea că scandaloasa Eden Whitney îl păcălise pe cel mai experimentat spion al Angliei.

– Nu este nevoie de scuze, doamnă Endicott, zise Aden, încuviințând din cap spre Alec. Vorbim mai târziu.

Alec îi răspunse vărului său cu un zâmbet politicos, bucurându-se de perspectiva de a-l lua peste picior mai târziu. Dar, când Aden ajunse la ușă, se uită peste umăr, ridică din sprâncene și în ochi i se citi amuzamentul.

În mod clar obrăznicătura nu-l păcălise deloc pe Aden.

Femeia, care se transforma repede în blestemul existenței lui Alec, îi adresă un zâmbet inocent și timid, cum probabil și-l imagina. Dar nu era nimic de genul acesta. Eden Whitney emana cea mai puțin conștientă senzualitate, care îl putea pune pe un bărbat la pământ din câteva mișcări.

– Sunt convinsă că prezența mea vă surprinde, zise ea cu voce duioasă și calmă.

Fu nevoit să recunoască faptul că vocea îi ieșise cum trebuie. Dacă nu s-ar fi uitat direct la ea, ar fi crezut că o auzită pe Bella, și nu pe diabolica ei soră geamănă.

– Lăsați-o baltă, domnișoară Whitney! O luă de cot și o mână spre unul din fotoliile de club. Nu păcăliți pe nimeni.

Ea rămase cu gura căscată.

– La naiba, cum ați reușit? Sunt în încăpere de mici un minut.

Nu era prima dată când Edie își schimba identitatea cu sora ei geamănă, dar nu-i mersese mai bine de data asta față de în urmă cu câteva luni. Erau vreo duzină de diferențe între cele două surori, unele semnificative. Prima ar fi fost că Edie mergea încrezătoare și avea o energie neobosită, caracteristici care-i lipseau surorii ei gemene. Își croia drum prin aristocrație precum o secere ascuțită care taie grâul copt într-un lan.

Mai erau și unele semne subtile, cum ar fi felul în care hainele îi cădeau peste formele generoase, un pic mai pufoase decât ale surorii sale. Putea să creadă că-l păcălea alegând o rochie gri porumbel cu croială mai modestă, dar felul impulsiv de a fi al lui Edie răzbătea

mereu la suprafață. N-avea precauții inutile sau vreun dubiu când venea vorba de domnișoara Eden Whitney. Pentru ea, viața era o provocare și o distracție, ceva de care să te bucuri la maximum.

– Lasă asta, nesăbuito! zise el. Chiar nu-ți pasă de reputația dumitale?

Ea pufni disprețuitor.

– Reputație? Asta-i culmea, venind din partea cuiva ca dumneavoastră. Faceți mereu lucruri scandaloase.

– Eu sunt bărbat. Pot să scap. Dumneata însă, nu.

– Nu-i corect, mormăi ea.

Se duse să se așeze la birou. Când venea vorba de Edie, descoperise că era mai bine să existe o mobilă mare între ei. Dacă nu, era posibil să fie tentat să o zgâlțâie când se purta așa prostește sau să facă ceva și mai nesăbuit, cum ar fi să o sărute. Și, dacă instinctele nu-l înșelau, era posibil ca ea să-i răspundă la sărut.

La fel de bine ar putea să-i taie capul. Deși Alec nu avea mari îndoieli în legătură cu faptul că Edie era atrasă de el, ea fusese foarte clară când îi spusese că-l considera un nătărău enervant și arogant. Uneori poate că avea dreptate, dar tot nu prea-i plăcea părerea proastă pe care ea o avea despre el.

Ea își împinse în sus ochelarii împrumutați și-l studie cu iritare.

– Puteți să vă dați jos ochelarii ăia ridicoli, dacă tot suntem aici, mai ales că vă stau și strâmb, zise el. Vă fac să arătați stupid.

Când ea scoase limba la el, Alec nu se putu abține să nu râdă. Edie se luptă un pic să-și țină în frâu iritarea, după care îi zâmbi crispat.

– Cred că am să-i păstrez, din moment ce e o schimbare în bine să pot vedea la mai mult de zece pași în fața mea. Și apoi nu vreau să vă șochez majordomul ăla snob mai mult decât l-am șocat deja. Nu i-ar face bine să creadă că nu sunt Evie, chiar dacă am un motiv perfect plauzibil să vin să vă văd.

– Ați venit măcar cu servitoarea?

– Am vrut, dar n-am avut încredere c-o să-și țină gura și n-o să-i spună mamei mele, de exemplu, încheie ea cu o voce posomorâtă.

– Sfinte Dumnezeule, domnișoară Whitney, aveți idee în ce mare necaz am fi amândoi dacă ar afla cineva de această mică escapadă?

Se aștepta ca ea să sară ca arsă, cum făcea de obicei, dar se mulțumi doar să ofteze și să se afunde în fotoliu. În spatele ramelor argintii, ochii îi erau crispați și îngrijorați, iar buzele ei roz erau încadrate de riduri de nefericire.

– Sunt disperată, zise ea. Trebuia să vă văd înainte ca altcineva să ajungă la dumneavoastră, mai ales Wolf.

– Îmi puteți povesti totul după ce Dailey aduce ceaiul. Cred că-i aud pașii greoi pe hol și, după cum ați observat cu atâta abilitate, n-ar fi bine să-și dea seama cineva de mica păcăleală.

Pașii lui Dailey puteau fi considerați oricum, numai greoi nu, dar Alec avea un auz foarte fin, perfecționat în anii petrecuți ferindu-se de moarte de spioni francezi și de soți furioși.

– Aș prefera un coniac, zise ea, întorcând spre el o privire încruntată.

O clipă mai târziu, majordomul păși în încăpere, urmat de un valet care aducea o tavă cu ceai.

– Doamna Endicott o să se ocupe de servit, Dailey, zise Alec. Te chem dacă avem nevoie de ceva.

– Cum doriți, căpitane.

Majordomul nu-și putu ascunde atitudinea dezaprobatoare. Se mai înmuie un pic însă atunci când Edie îi oferi un zâmbet calibrat anume să penetreze cămașa apretată a celui mai bățos servitor din lume. El făcu o plecăciune respectuoasă către ea, apoi îl străpunse cu privirea pe nefericitul valet, care rămăsese cu gura căscată la Edie.

Femeia avea un fel de a fi – un fel care de obicei îi băga pe bărbați în belele.

În vreme ce ea turna ceaiul, Alec se ridică în picioare și se îndreptă spre lucrurile înghesuite între două rafturi de cărți. Scoase o sticlă de coniac de pe unul din rafturi, apoi reveni la biroul lui și turnă câte un pic în fiecare din ceștile de ceai.

Edie făcu o grimasă.

– Oh, vai, cred că arăt la fel de mohorâtă cum mă simt dacă vi s-a făcut milă de mine.

– Deloc, deși trebuie să se fi întâmplat ceva cumplit, dacă v-ați simțit obligată să veniți să-mi cereți ajutorul.

Roșeața îi invadă obrajii lui Edie, oferindu-i lui Alec o priveliște captivantă. Nu-și aducea aminte să o mai fi văzut roșind. O făcea să arate ca o prăjitură albă cremoasă, cu glazură roz delicioasă.

Privirea ei deveni rece și calculată, îndepărtând fugara impresie de vulnerabilitate. Era din nou tânăra domnișoară curajoasă care căuta să controleze totul și pe toată lumea din jur. Lui Alec îi plăcea mult de Edie, dar trebuia să recunoască faptul că nu l-ar fi deranjat să vadă mai mult din fata dulce care uneori ieșea la iveală din spatele fațadei cutezătoare.

– Aveți dreptate, zise în maniera ei directă de a vorbi. Desigur că aș fi preferat să nu vin să vă cer ajutorul. Ar trebui să fiți complet nebun să credeți că am uitat cât de rău v-ați purtat, dumneavoastră și Wolf, cu bietul Michael Beaumont. Ați fost groaznici cu el – și cu mine și Evie.

Acum fu rândul lui Alec să se încrunte.

– Ați înnebunit, domnișoară? I-am salvat spinarea prețiosului vostru domn Beaumont. Fără noi ar fi atârnat acum în streang.

Ea își sprijini ceașca de ceai pe genunchi și pufni arogant, lucru care lui i se păru mai degrabă adorabil.

– Lucrurile ar fi decurs mult mai bine dacă ne-ați fi spus, mie și lui Evie, adevărul.

Se uita la ea, nevenindu-i să creadă. El și Wolf primiseră ordine directe de la ducele de York să-l investigheze pe Michael Beaumont pentru trădare. Faptul că bărbatul era logodnicul lui Evelyn în acel moment făcuse ca toată situația să fie dificilă, dar povestea se terminase cu bine. Beaumont fusese reabilitat, și Evelyn ajunsese să fie cu Wolf. Deși lui Beaumont nu prea-i convenise partea asta, i se păruse un preț mic de plătit în schimbul vieții lui.

– S-ar putea să vă surprindă, domnișoară Whitney, dar spionii nu au obiceiul de a divulga detaliile misiunii lor celor pe care-i investighează.

– Oricât de mult mi-ar plăcea să retrăiesc trecutul cu dumneavoastră, zise ea sarcastic, trebuie să vă spun de ce am venit să vă cer ajutorul. Și, fără a insista prea mult, cred că și dumneavoastră aveți nevoie de ajutorul meu. Situația asta ne privește pe amândoi.

Ei bine, deja părea interesant, dacă nu chiar un pic alarmant.

– Continuați, vă rog!

Pentru prima dată de când intrase în încăpere, Edie părea că se simte stânjenită. Bău în pripă din ceaiul cu adaos de alcool, probabil pentru a-și face curaj.

– Orice ar fi, domnișoară, zise el cu blândețe, nu mă veți șoca. Doar spuneți.

Privirile li se întâlniră, și ea îi zâmbi reticent.

– Prea bine. Aseară, la balul lui Lady Charlfort, am cam dat de necaz, și mama este *furioasă* pe mine. Făcu o grimasă. Părinții mei sunt convinși că trebuie să merg la țară.

Alec nu era surprins că ea se băgase în belele. Din punctul lui de vedere, ea era ca o calamitate gata să se petreacă în orice moment. Dar îl surprinse să audă că Lady Reese era nemulțumită de ea.

Femeia își adora fata și, după spusele lui Wolf, era convinsă că Edie nu putea comite nici o greșeală.

– Aș avea dreptate dacă aș presupune că, în acest necaz, este implicat și un bărbat?

Din nou roșeața aceea. De data asta însă, Alec nu mai era plăcut surprins. Ideea că Edie avea probleme din cauza unui bărbat îl făcu să-și strângă pumnul lângă coapsă.

– Despre cine-i vorba? întrebă el tăios când ea rămase tăcută.

Edie păru uimită de tonul lui.

– Despre Sir Malcolm Bannister, deși nu e treaba dumneavoastră.

Acum el strânse ambii pumni lângă coapse.

– Bannister? Ați înnebunit? Este un desfrânat bine cunoscut.

Edie puse ceașca de ceai pe biroul lui cu un clinchet sonor. Apoi își încrucișă brațele peste pieptul impresionant și se uită ironic la el. Faptul că ea tăcea, dar în mod evident îl acuza pentru reputația *lui* de desfrânat nu-l făcea pe Alec să se simtă mai bine. Da, îi plăceau femeile, dar nu se jucase niciodată cu virgine sau cu inocente.

– Lăsați-o baltă, mormăi el. Spuneți-mi exact ce s-a întâmplat.

– Nimic. Asta am tot încercat să le spun tuturor.

– Atunci de ce este nevoie de măsuri așa de drastice?

– Păi, aproape fără motiv, recunoscu ea în silă. Eram pe cale să scap de el când Lady Charlfort și cu zgripțuroaica de maică-sa au dat peste noi.

Alec închise ochii, în încercarea de a ignora furia care-l făcea să vadă roșu. Când îi deschise, ea îl privea ca și cum *el* era cel care își pierduse simțul realității. Și poate că așa era. Gândul ca Edie să fie în brațele altui bărbat îl făcea să-și dorească să comită acte nesăbuite.

– V-a rănit? mormăi el.

Ea clipi, de parcă era surprinsă de întrebarea lui, apoi flutură impasibilă din mână.

– De parcă nu m-aș putea ocupa de un mitocan ca Bannister! Puteți fi sigur că nu se va mai apropia de mine vreodată la mai mult de zece pași.

Naivitatea și încrederea ei nesăbuită în propria persoană atingeau cote criminale. Cu toate astea, prea puțin era de câștigat urmând acest fir. Cu cât își scotea mai repede din cap imaginea cu Edie în îmbrățișarea libidinoasă a lui Bannister, cu atât mai bine.

– Rezultatul acestei întâlniri nefericite cu unul dintre cei mai cunoscuți afemeiați ai aristocrației, zise el, este faptul că acum

vă aflați într-o situație ciudată. Lady Reese se gândește fără dubiu la bârfe.

Se vedea clar că era enervată de caracterizarea lui.

– Da, mama este convinsă de daunele mari aduse reputației mele. Apropo, e o afirmație cu care nu sunt de acord.

– Imaginați-vă ce surprins sunt eu ! Cu toate astea, părinții dumneavoastră vor să vă trimită la țară. La conacul Maywood, bănuiesc.

Dar ce legătură aveau toate astea cu el?

Ea își strânse buzele într-o linie sumbră.

– Domnișoară Whitney? insistă el când ea rămase tăcută.

– De fapt Wolf a sugerat altceva, un lucru ce vi se va părea la fel de deranjant cum mi s-a părut mie, sunt sigură.

Alec nu ignorase niciodată sentimentul familiar de presimțire care-i dădea târcoale.

– Și anume?

– Ca eu să merg în Scoția cu dumneavoastră, izbucni ea. Pe toată perioada iernii. Vă puteți imagina? Probabil că o să mă omor sărind de pe cea mai apropiată stâncă din Scoția. Sau ne vom omorî unul pe celălalt, ceea ce este cel mai posibil scenariu, bănuiesc.

Ea se ridică de pe locul ei, vizibil agitată, apoi se forță să se așeze la loc. Aerul din jurul ei vibra de sentimente amestecate.

– Nu stați așa, cu gura căscată, să vă holbați la mine ca vițelul la poarta nouă! izbucni ea. Trebuie să puneți capăt imediat acestei posibilități. Trebuie să le spuneți mamei mele și lui Wolf că ideea asta iese complet din discuție.

Rotițele din capul lui – care mereu întârziau când venea vorba să aibă de a face cu forța naturii reprezentată de Eden Whitney – se puseră în mișcare. O idee vagă începu să prindă formă.

– Wolf a sugerat asta? întrebă el în încercarea de a câștiga timp de gândire.

Ea se încruntă.

– Da. Bădăranul! Nu mi-a venit să cred că mama este de partea lui.

– Și mama dumneavoastră a crezut că-i o idee bună?

Ea își dădu ochii peste cap.

– Dintr-un motiv absurd, pare să vă placă. Sau poate îi plac doar grămezile dumneavoastră de bani.

Alec încercă să pară afectat.

– Mă răniți, domnișoară Whitney.

– Sunteți la fel de sensibil ca un rinocer. Și apoi, ce contează? Nu este ca și cum ați fi de acord cu așa ceva.

– Încerc doar să-mi dau seama de circumstanțele exacte ale situației, zise el. Presupun că ați putea călători cu mine în Scoția, dacă ați avea o însoțitoare potrivită. S-a pus și asta în discuție?

Alec se ruga să nu fie vorba de Lady Reese. Ideea de a petrece iarna cu mama lui Edie era suficientă ca să sperie orice bărbat sănătos la cap. Poate intrau în discuție Wolf și Evie, deși Wolf primise o misiune nouă din partea Ministerului de Externe.

„Ajută-mă, Doamne, cu familia mea blestemată!"

Alec își storcea creierii în timp ce se uita la ea cum stătea pe marginea fotoliului și îl săgeta cu privirea pe deasupra ochelarilor ei strâmbi.

Nu se punea problema să vorbească deschis și să-i ceară ajutorul lui Edie, având în vedere cât de delicată și de dificilă se dovedea a fi problema lui domestică din Scoția. Iar planul lui nu era mai mult decât o vagă idee, atât de vagă, încât abia-l putea schița. Și apoi erau mici șansele de a o face pe Edie să accepte până și un fleac fără a duce muncă de convingere și fără manipulare camuflată din partea lui. Și pentru asta avea nevoie de timp, de mult mai mult timp cu ea.

Dacă stătea să se gândească mai bine, era o idee cu-adevărat ispititoare.

– Deci, întrebă Edie, nu aveți nimic de spus?

– Ba da, zise el zâmbind strengărește. Nu v-a spus nimeni că iarna este cel mai bun moment pentru a vizita Scoția?

Capitolul 3

– Ești gata, draga mea? întrebă Evelyn.

Edie își mută privirea de la străzile agitate ale Londrei din orele târzii ale serii spre chipul îngrijorat al surorii ei gemene. Vinovăția o rodea precum o durere insistentă de dinți. Deși era hotărâtă să facă față bârfelor, detesta impactul pe care toate acele șușoteli îl puteau avea asupra celor dragi ei. Unele dintre cele mai detestabile persoane curioase din aristocrație avuseseră tupeul să vină în vizită la casa Reese și să-și expună apropourile răutăcioase. De asemenea, prietenele mamei confirmaseră cât de repede se împrăștiaseră zvonurile prin oraș.

Normal că mama îi interzisese lui Edie să se plimbe prin Hyde Park sau chiar să iasă la plimbare cu sora ei pe străzile liniștite din Mayfair. Era enorm de frustrant că Edie habar nu avea cât de rău stăteau lucrurile până nu primea informații de prima mână.

Era pe cale să afle în seara asta, la balul organizat de lordul și Lady Neal, unul dintre ultimele mari evenimente înainte ca majoritatea aristocrației să plece în provincie pentru sezonul de iarnă.

Fata lui Edie radia când îi zâmbi surorii ei gemene.

– Bineînțeles că sunt gata. Până la urmă, cât de rău poate fi?

Nu băgă în seamă pufnetul ironic al mamei sale, aflată într-un colț al trăsurii. După chipul sumbru, mama ei părea pregătită pentru luptă. Când ieși din trăsură, Edie își imagină că aude trompetele vestind începutul bătăliei.

Fusese destul de surprinsă că mama ei venise cu ele. Mama obiectase, insistând asupra faptului că cea mai bună cale de urmat era ca Edie să-și facă bagaje și să fugă din oraș. Din fericire, Edie reușise să-și convingă tatăl să-i dea măcar o șansă pentru a demonstra lumii că lucrurile nu erau așa de grave cum păreau. Mama capitulase într-un final pe motiv că, în mod evident, fiica ei trebuia să se convingă singură de „cât de rău stăteau lucrurile".

Acel comentariu păruse mai mult o amenințare decât o binecuvântare, dar Edie nu avea de gând să despice firul în patru.

La balul lui Lady Neal era mereu multă lume, și în seara asta părea mai aglomerat decât de obicei. De fapt, imediat ce Edie păși pe trotuar, observă o coadă lungă de oaspeți care se înghesuiau spre impunătorul conac din Berkely Square. Mama insistase să ajungă mai târziu pentru a evita coada care se forma la intrare, dar se pare că nu calculaseră bine timpul.

Ori asta, ori toată protipendada venise să fie martoră la umilința ei publică. Fiorul unui presentiment îi alunecă pe șira spinării.

– Când crezi c-o să vină să ne caute William? o întrebă mama pe Evelyn, în vreme ce urcau scările.

– Ar trebui să fie deja aici, răspunse Evelyn, strecurându-și mâna în îndoitura brațului lui Edie. Trebuia să se întâlnească cu căpitanul Gilbride la White's și apoi să vină împreună aici.

– Ah, mă bucur să aud că Gilbride va fi prezent, zise mama, uitându-se la ea cu subînțeles. Aș vrea să stau un pic de vorbă cu el.

Edie își înăbuși un geamăt. Alec Gilbride era ultima persoană pe care voia să o vadă după umilitorul episod din biblioteca lui, din urmă cu câteva zile. Nu-i picase bine să-i ceară ajutorul, în primul

rând, și o înfuriase când el fusese de acord cu planurile absurde ale mamei ei. Când Edie își revenise suficient pentru a cere o explicație, el spusese că avea încredere în judecata lui Lady Reese. Dacă ea simțea că fiica ei avea nevoie să se retragă din societate, el era mai mult decât fericit să-i ofere ospitalitatea familiei lui. Discuția lor evoluase apoi spre o ceartă previzibilă, și ea ajunsese să explodeze în fața lui, spunându-i că e un bădăran absolut. Râsul lui o determinase să plece valvârtej.

După ce se calmase și rememorase conversația lor, încă nu-și dădea seama de ce se simțise el obligat să o ajute în vreun fel. Tot ce știa Edie era că nu avea încredere în el, în ciuda faptului că era chipeș, fascinant și, ocazional, cel mai fermecător bărbat pe care-l cunoscuse vreodată.

Edie își privi mama cum își îndreaptă umerii înainte de a plonja în mulțimea care se foia fără rost în dreptul intrării ce dădea în hol. După ce își încredințară mantiile unui valet, ea și Evelyn o urmară pe mamă spre scările care duceau în salonul de bal. Și, deși era prea mare haos și gălăgie pentru a putea sta de vorbă cu cineva, lui Edie nu-i scăpară privirile care i se aruncau. Unele erau moderat surprinse, altele exprimau clar dezaprobarea, și câteva erau de-a dreptul răutăcioase. Mama însă înainta demnă prin mulțime, salutându-și prietenele și tratând pe toată lumea cu un dispreț magnific.

– Este chiar minunată în situații de genul ăsta, nu-i așa? murmură Evelyn. Mi-aș dori să am talentul ei.

Nici Edie nu avea parte de un asemenea talent. Cu toate astea, spre deosebire de sora ei geamănă, îi plăcea să socializeze și i se părea foarte distractiv.

Până în seara aceea. Fusese convinsă că va putea să înfrunte curajos situația, dar presimțirile rele persistau și nu reușea să scape de ele. Cu fiecare treaptă urcată, sentimentul că făcuse o greșeală îngrozitoare o cuprindea tot mai mult. Se simțea sufocată de atmosfera aglomerată, de oaspeții zgomotoși care o înconjurau din toate părțile, majoritatea duhnind a alcool sau a prea mult parfum. Abia putea respira și, preț de o clipă îngrozitoare, îi fu dificil să-ți mențină echilibrul. Se învârteau toate cu ea.

– Rezistă, murmură sora ei, prinzând-o mai bine de cot. Mai sus, mulțimea o să se rărească.

Slavă Domnului că o avea pe Evelyn. Mereu știuse fiecare ce simțea cealaltă și chiar și ce gândea. Suportul constant al surorii ei în acest

moment o făcu pe Edie să-și dea seama din nou cât de dor îi era de ea de când se căsătorise cu Wolf.

– Uite-l pe Will, zise Evelyn, și chipul i se lumină. O să facă el pe intermediarul pentru noi și o să se ocupe de oricine ar avea nesăbuința de a fi nepoliticos.

Wolf stătea în capul scărilor. Murmură ceva către soacra lui înainte ca ea să treacă de el, apoi îi zâmbi soției sale.

– Salut, iubire. Tu și Edie arătați foarte bine. Sunt un bărbat norocos că am privilegiul de a însoți două dintre cele mai frumoase fete la bal. Toți ceilalți bărbați vor înnebuni de invidie.

Evelyn râse.

– Ce prostie! Deși sunt de acord că Edie arată splendid în seara asta. Își trecu rapid privirea peste rochia lui Edie, cercetând-o. Culoarea asta îți vine divin, draga mea. Este perfectă.

– Ar trebui, zise Edie. *Papa* aproape c-a făcut o criză de apoplexie când a primit nota de plată.

În seara asta alesese în mod special cea mai bună rochie a ei, o rochie din mătase azurie cu o jupă drapată cu plasă aurie. Albastrul scotea în evidență culoarea ochilor ei, auriul i se asorta cu părul, iar croiala îi încadra pieptul, avantajând-o și făcând-o să pară mai înaltă. Era o rochie anume gândită să atragă atenția și admirația masculină. Edie știa că nu avea să se poată bizui pe sprijin din partea multor femei, dar dacă reușea să atragă numărul ei obișnuit de admiratori, atunci seara urma să fie un succes. Avea o nevoie disperată de admiratori și susținători pentru a supraviețui oprobriului aristocrației.

– A meritat fiecare șiling, zise Wolf galant în vreme ce-i oferea brațul lui Edie.

Cumnatul ei fu nevoit să se aplece un pic, înalt cum era.

– În seara asta îți apăr eu spatele, Edie, șopti el. Dacă ai nevoie de ajutor, să mă cauți.

Ea îi strânse brațul.

– Ești un om bun, Wolf Endicott. Aproape că-mi meriți sora.

– Nu paria pe asta, interveni Evelyn. Sunt mult prea bună pentru el, și știe asta.

Edie se simți incredibil de încurajată de schimbul lor bine intenționat de tachinări. Cu sora geamănă și cumnatul ei alături, se simțea pregătită să înfrunte cucoanele bătrâne și dezaprobatoare, ca de altfel pe oricine altcineva.

Se alăturară mamei lor, salutându-le pe gazde. Lady Neal, o femeie frumoasă, cu mintea ascuțită și o limbă și mai ascuțită, se uită ostil la Edie.

– Vai, domnișoară Whitney, nu mă așteptam să vă văd aici în seara asta. Trăiam cu impresia că în ultima vreme nu vă simțiți bine.

Edie îi zâmbi senin.

– Vă mulțumesc pentru grijă, milady, dar chiar mi-am revenit.

– Atunci bănuiesc că trebuie să ne considerăm norocoși că poți fi alături de noi, răspunse rece Lady Neal.

– Da, chiar suntem, interveni lordul Neal cu o voce jovială. Niciodată nu sunt prea multe fete frumoase la un bal, nu-i așa, Lady Reese? Și trebuie să recunosc că ambele dumneavoastră fete arată minunat.

Lady Neal pufni cu aroganță.

Mama îi zâmbi grațios gazdei.

– Mulțumesc, milord. Haideți, fetelor! Să nu mai irosim nici o clipă din prețiosul timp al Excelenței Sale.

Tonul vocii ei fusese suficient de clar cât să arate ce credea ea despre gazdă.

Edie îi zâmbi recunoscătoare lordului Neal, când trecu pe lângă el. Acesta îi făcu semn cu ochiul și apoi își dădu ochii peste cap arătând spre soția sa, ceea ce o făcu pe Edie să își muște buza pentru a nu râde. Excelența Sa poate că era un pic cam crai, și o ciupise de fund de câteva ori, dar ea nu-i purtase niciodată pică. Era semn bun că lordul Neal își înfruntase public nevasta – una dintre cele mai puternice amfitrioane din Londra –, pentru a-i lua apărarea lui Edie.

– Unde este Alec? îl întrebă Evelyn pe Wolf în vreme ce-și croiau drum prin salonul de bal aglomerat. N-a venit cu tine?

Wolf încuviință din cap.

– Ba da, dar fiica lui Lady Monteith l-a târât pur și simplu pe ringul de dans, de cum l-a văzut. Îmi închipui că ne va prinde din urmă până ajungem să ne așezăm la masă.

Edie nu știa dacă să fie recunoscătoare sau iritată. O îngrozea ideea de a da peste bărbatul acela enervant, dar nu-i plăcea vestea că Lady Melissa era încă preocupată să-l urmărească pe Gilbride.

Nu că ar fi fost geloasă. Nici nu credea că lui Gilbride îi plăcea de Melissa. Flirta cu fiecare femeie care-i tăia calea, de la cea mai în vârstă bunică până la cea mai timidă debutantă, și Edie nu-i găsea nicicând vină fiindcă era amabil cu femeile care deseori erau ignorate cu cruzime de alți bărbați. Ceea ce o enerva cu adevărat era

răspunsul femeilor la comportamentul lui. Nu exista femeie în Londra care să nu fie gata să se arunce la picioarele lui Gilbride, inclusiv o bună parte din doamnele măritate. Și el accepta toată acea adulație cu o aroganță binevoitoare, de parcă așa trebuia să fie.

Toate aterizau mereu în poala kiltului lui Gilbride, indiferent dacă el voia sau nu.

Wolf le trase mai aproape de orchestră, scoțându-le din mijlocul mulțimii. Dar, din cauza muzicii, era cam dificil să poarte cu toții vreo conversație, și Edie bănuia că cumnatul ei alesese locul tocmai din acest motiv. Nu-i scăpaseră privirile răutăcioase cât merseseră pe marginea ringului de dans, dar dacă cineva făcuse vreo remarcă tăioasă, ea nu auzise.

După ce-i șopti ceva soției sale, Wolf se duse să le aducă de băut. Edie putea doar să spere că o parte din admiratorii ei vor apărea în curând pentru a-i ține companie. Știa că în seara asta vor fi ceva dezertori, cei care flirtau cu ea doar pentru că era populară. Pe câțiva însă îi considera prieteni autentici și nu se îndoia că vor veni să stea alături de ea, indiferent de bârfe.

Observă însă că nici un oaspete nu stătea la mai puțin de câțiva pași distanță. Era ca și cum cineva făcuse un cerc cu o bucată de cretă în jurul ei și al lui Evelyn. Ținând cont de cât de aglomerată era încăperea, unii oameni se călcau practic în picioare pentru a nu se contamina de prezența ei.

– Ai zice că suntem leproși, zise indignată sora ei. Este complet ridicol.

– Las-o baltă, zise Edie. O dată măcar putem respira. Stătea pe vârfuri, uitându-se în spate în direcția intrării. Ce s-a întâmplat cu mama?

– A fost acostată de doamna Eglin și de Lady Johnson chiar de la ușă.

– O să-i țină o predică despre mine, oftă Edie. Biata mama!

Cele două femei erau prietene apropiate ale mamei ei și amândouă erau arogante. Drept urmare, se simțeau îndreptățite să-i ofere sfaturi necerute despre comportamentul scandalos al fiicei ei.

Evelyn pufni.

– Nu-ți face griji pentru mama. Este la fel de snoabă ca ele. I se va părea desigur ciudat să fie ea cea căreia i se țin predici, în loc să le dea. Sunt convinsă că-i prinde bine o asemenea experiență.

– Mi-aș fi dorit să nu fi fost eu motivul unei asemenea experiențe, comentă Edie.

Sora ei geamănă tresări.

– Ai dreptate, normal. Îmi pare rău, draga mea.

Edie strânse mâna surorii ei.

– În nici un caz nu dau vina pe tine. Tu ai ascultat zeci de predici legate de comportamentul tău de la mama de-a lungul anilor și niciodată n-ai meritat vreuna din ele. Îi prinde bine ca măcar o dată să vadă cum e.

Făcând loc în mulțime, Wolf apăru cu două cupe grațioase de cristal.

– Îmi pare rău, tot ce am putut să iau a fost punciul ăsta îndoit cu apă. Ai zice c-a trecut un roi de lăcuste peste bufetul cu băuturi.

– Asta nu-i o surpriză, din moment ce Lady Neal este cam zgârie-brânză, zise Edie. Niciodată nu are destulă băutură, mai ales șampanie.

Evelyn ignoră cupa din mâna soțului ei, concentrată asupra ringului de dans. Pe fruntea ei apăru o ușoară încruntătură.

– Ce este? întrebă Edie.

Urmări direcția în care se uita sora ei și nu văzu decât vârtejul obișnuit de culori neclare în vreme ce dansatorii se învârteau prin sală pe ritmurile vioaie ale primului vals.

– Nimic, răspunse Evelyn plină de strălucire, întorcându-și privirea spre sora ei. De fapt, de ce nu mergem să găsim o masă și să luăm cina chiar acum? Aș lua cu plăcere un pahar de șampanie și ceva de mâncare. După cum ai zis și tu, nu mai găsim nimic dacă așteptăm.

Lumina lumânărilor sclipi pe lentilele ochelarilor lui Evelyn, ascunzându-i ochii. Cu toate astea, Edie nu avea nevoie să îi vadă expresia pentru a ști că mințea.

– Ție nici măcar nu-ți place șampania, zise ea sec. Las-o baltă, Evie! Ce nu vrei să vezi?

– Nimic, repetă Evelyn, apoi privi spre soțul ei. Will, ai reușit s-o găsești pe mama? Ne întâlnim în salonul unde se servește cina.

– Prea târziu, zise Wolf pe un ton sumbru. Inamicul se apropie.

Când Edie îi urmări privirea, fu nevoită să-și reprime o înjurătură la care o doamnă nu s-ar fi gândit vreodată, darămite s-o mai și pronunțe. Valsând spre ei, suficient de aproape ca ea să-i vadă, era cuplul din infern.

Sir Malcolm Bannister, laș prin excelență, dansa cu cea mai rea fată din Londra, Lady Calista Freemont, fiica marchizului de Corbendale. Edie și sora ei geamănă fuseseră obligate să îndure compania jalnică a Calistei timp de doi ani la Academia selectă pentru tinere

fete a domnișoarei Ardmore. Calista și lingăii ei avuseseră ca scop special să o chinuiască pe biata Evelyn. Iar Edie își propusese să o chinuiască la rândul ei pe Calista. Ura lor reciprocă nu fusese o problemă înainte, din moment ce majoritatea oamenilor nu o plăceau pe Calista, ci pe Edie.

Cu accent pe forma de trecut a verbului.

– Să-i ia dracu' pe amândoi! mormăi Evelyn.

Edie schiță un zâmbet.

– Evie, draga mea, te rog lasă-mă să mă ocup eu de problemă. Ultima dată când tu și Calista v-ați certat, i-ai aruncat pe rochie o farfurie cu tort de căpșuni.

– A meritat-o, zise sora ei geamănă.

– Da, așa este, dar nu avem nevoie de o asemenea scenă în seara asta. Mama ne-ar crucifica.

O clipă mai târziu, Sir Malcolm o învârti pe Calista, oprindu-se chiar în fața lor. Mișcarea era perfect sincronizată cu momentul terminării muzicii, iar Edie își dădu seama că numai Calista era în stare să plănuiască așa ceva.

– Dumnezeule, ce surpriză! zise Calista râzând afectat. Tocmai valsam cu Sir Malcolm când te-am zărit, domnișoară Whitney, și a trebuit să vin să te salut. Îți admir curajul că înfrunți cu îndrăzneală cenzura aristocrației. Mai ales după ce, mă rog... știi la ce mă refer.

Se uită spre partenerul ei, arcuind din sprânceană. Acesta părea să se topească într-o moarte lentă prin umilință. Era evident că Sir Malcolm reprezenta o unealtă lașă a răzbunării Calistei. Chiar dacă putea fi un monstru, aceasta era și bogată, și frumoasă. Sir Malcolm n-avea în mod clar intenția să scormonească trecutul.

Edie adoptă o privire de amuzament disprețuitor care niciodată nu dădea greș când era vorba să o scoată din fire pe inamica ei.

– Nu, Lady Calista, mă tem că nu știu. Poate vrei să-mi explici.

Sir Malcolm scoase un scâncet îngrozit.

Edie se întrebă de ce irosise cu el până și o clipă din viața ei. Era chipeș, în sensul că avea un aspect cizelat – înalt, cu umeri frumoși și mereu îmbrăcat impecabil –, dar înainte nu observase semnele de slăbiciune de pe buze și privirea agitată, care îi fugea mereu în toate părțile. De fapt, nici măcar nu se uita la ea acum, pregătit să o ia la goană de parcă o haită de lupi venea pe urmele lui. Omul era un mitocan, și ea fusese o proastă că se gândise să flirteze cu el.

Valul fierbinte de rușine care-i colora gâtul și obrajii nu se datora faptului că-l sărutase pe Sir Malcolm, ci pentru că fusese în primul rând așa lipsită de judecată încât să-l aleagă pe el.

Calista scoase un chicotit nervos, evident înfuriată că Edie refuzase să-i facă micul joc murdar.

– Serios, domnișoară Whitney, cum de poți fi așa îndrăzneață? Toată lumea știe că te-ai purtat necuviincios. Nu știu cum poți suporta să te arăți în public și să-ți expui biata, draga dumitale mamă unei asemenea umilințe.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! zise Wolf, pășind în față pentru a o lua pe Edie de braț și a pleca cu ea de acolo.

Edie se scuturâ, îndepărtându-i mâna.

– Bănuiesc că te referi la presupusul meu interludiu cu Sir Malcolm. Dacă este așa, trebuie să mă întreb ce cauți *dumneata* în compania sa. Nu-ți este teamă că și reputația dumitale va avea de suferit, Lady Calista?

Mica harpie inspiră adânc pentru a se pregăti să-i răspundă, dar Edie o întrerupse. Spre deosebire de Calista, știa exact unde să atace.

– Biata *dumitale* mamă, zise Edie, clătinând din cap. Lady Corbendale trebuie să fie devastată să vadă că ai ajuns să te cobori atât de mult și că nici macar nu ești prima alegere a lui Sir Malcolm. Dar, pe de altă parte, ținând cont de incapacitatea dumitale de a pune mâna pe un pețitor demn, bănuiesc că trebuie să te mulțumești cu vânătorii de avere, cu pierde-vară și cu afemeiații bătrâni.

– Ia stați un pic, zise Sir Malcolm ofensat. Sper că nu vă referiți la mine. Eu abia am treizeci și cinci de ani.

Edie pufni neîncrezătoare. Dintre toate insultele pe care tocmai le înșirase, aia era cea care-l ofensase cel mai mult?

– Normal că la dumneata mă refer, cap de găină!

– Edie, nu, o avertiză sora ei. Atragem și așa prea multă atenție.

Edie aruncă o privire iute și furioasă în jur, observând că mulțimea se adunase. Era clar că savurau perspectiva unui spectacol suculent, precum vechii romani, avizi de lupte sângeroase în arenă.

Printre privitorii adunați se numărau câțiva dintre admiratorii devotați ai lui Edie, inclusiv unii pe care ajunsese să-i creadă prieteni. Expresiile de pe chipurile lor, care treceau de la amuzament rece la răutate avidă, o loviră ca un șut în stomac. Atmosfera înăbușitoare din salonul de bal supraîncălzit se strângea în jurul ei, deformându-i nebunește perspectiva, în timp ce totul începea să se învârtă cu ea.

Apoi podeaua încetă să se mai clatine sub ea, deși văzu cu coada ochiului o nuanță de roșu sclipind. În mijlocul acestei imagini încețoșate distingea chipul frumos al Calistei, strâmbat de ură și dispreț, ca o prințesă dintr-un basm care a trecut de partea răului.

– Dar, domnișoară Whitney, zise Calista, pe un ton care denota siguranța faptului că sosise în sfârșit momentul triumfului ei, știi fără îndoială că reputația unei femei este premiul ei cel mai mare. Ea are doar responsabilitatea să și-o păzească. Sir Malcolm nu poate fi învinovățit că ai ales să te arunci asupra lui ca orice vagaboandă.

Murmurul de groază încântată care se ridică în jurul lor aproape că acoperi exclamația ofensată a surorii ei. Evelyn o luă repede în față pentru a-i ține piept Calistei, dar Edie întinse brațul pentru a o reține.

– Am auzit destule despre prostia asta, zise Wolf. Vocea lui poruncitoare răzbătu precum un cuțit prin agitația creată de comentariile scandalizate și de râsetele din apropierea lor, dând măsura sângelui său regal. Sir Malcolm, vă sugerez să vă însoțiți tovarășa în salonul pentru dineu. Lady Calista este foarte agitată și sunt convins că i-ar prinde bine ceva de băut.

– Da, desigur, desigur, bâlbâi Sir Malcolm, speriat de moarte.

O luă pe Calista de cot și încercă să o tragă de acolo.

Idioata își smulse brațul din strânsoarea lui.

– Nu fi prost! șuieră ea la el. N-am de gând să mă las gonită de ăștia.

– Vă sugerez să urmați sfatul soțului meu și să plecați, zise Evelyn cu asprime. Scena asta nu se reflectă bine asupra nici unuia dintre noi.

„Nici o șansă să plece", se gândi Edie. Afurisita de fată aștepta ani întregi să se răzbune – probabil de pe vremea când, la școală fiind, Edie îi vărsase în cap o găleată de apă rece.

– Să plec?! șuieră Calista. Sora dumneavoastră ar trebui să plece, nu eu.

Când avansă, aparent pregătită să dea lovitura de grație, arăta ca o viperă gata să muște.

– Eden Whitney nu este altceva decât o ușuratică, zise Calista pe un ton excitat. Nu este o companie potrivită pentru nici o persoană politicoasă și am de gând să spun asta tuturor. Sir Malcolm mi-a oferit *toate* detaliile, și vă asigur că sunt șocante.

Când Sir Malcolm scoase un geamăt agonizant, Edie își dădu ochii peste cap. Chiar era un bărbat dezgustător.

– Sfinte Dumnezeule, exclamă mama în vreme ce-şi făcea loc printre un cârd de matroane. Se încruntă la fiicele ei. Dragele mele, eu sper că nu aveţi una din certurile voastre prosteşti cu Lady Calista. Voi fi foarte dezamăgită de voi dacă aşa stau lucrurile.

Apoi privirea îi căzu asupra lui Sir Malcolm şi, din dezaprobatoare, deveni într-o secundă furioasă la culme. Laşul tremura şi făcu un pas în spate.

– *El* ce caută aici? întrebă mama.

– Habar n-am, zise Edie. Dar te asigur că amândoi tocmai plecau.

Edie smulse din mâna surorii ei cupa cu punci şi o aruncă direct spre vesta imaculat de albă a lui Sir Malcolm. Cupa ei o păstră pentru corsetul crem-gălbui al Calistei. Sincronizarea fu impecabilă, pentru că băutura colorată îşi atinse ţinta exact când mama Calistei venea spre grupul lor.

În balamucul care urmă, Edie aproape fu dărâmată din picioare. Se bălăngăni, umerii i se loviră de ceva ce părea un perete de granit. O pereche de mâini mari o prinseră de talie, echilibrând-o.

Se întoarse şi dădu cu nasul de un piept voinic, apoi, uitându-se în sus, de nişte umeri extrem de laţi. O pereche de ochi cenuşii fascinanţi, sclipind de amuzament, o fixau.

Tonul provocator din vocea lui Gilbride se ridică deasupra nebuniei.

– Ei bine, cum vi se pare acum Scoţia, domnişoară Whitney?

Capitolul 4

Urma să fie un drum foarte lung spre nord.

– A sosit momentul, anunţă mama, intrând în dormitorul lui Edie. Trăsurile sunt încărcate şi pregătite de plecare. Nu vrem să lăsăm caii să aştepte.

Edie era foarte conştientă de activitatea din jurul celor două mari trăsuri de călătorie parcate în faţa casei de la oraş a tatălui ei. În ultima jumătate de oră, servitorii roiseră prin preajmă ca nişte albine lucrătoare, aranjând cufere şi înghesuind cutii, valize, pături, coşuri cu mâncare şi o duzină de alte lucruri care erau considerate esenţiale pentru o călătorie lungă şi o iarnă petrecută în Scoţia.

În ultima jumătate de oră, Edie și Evelyn stătuseră la fereastră, cu mâinile împreunate în timp ce urmăreau scena. Nu era nevoie de un cuvânt pentru a exprima tristețea lor. Edie avea sentimentul ciudat că odată ce trăsura va trece de periferia orașului, un fir invizibil care le lega se va rupe și ceva vital în interiorul ei va muri.

Evelyn se ridică și o trase pe Edie după ea.

- Eu sunt mereu alături de tine, zise plină de curaj sora ei geamănă. Luă una dintre mâinile lui Edie și o lipi în dreptul inimii ei. Chiar aici. Mereu aici. Nimic nu ne poate despărți cu adevărat.

Edie făcu un efort să zâmbească, clipind pentru a îndepărta lacrimile.

- Nici măcar Wolf?

Evelyn clătină cu compasiune din cap.

- Nici măcar el.

- Nu știi deloc să minți. Tot ce trebuie să facă bărbatul ăla este să pocnească din degete, și tu ești la picioarele lui.

Evelyn râse cu lacrimi.

- Asta nu înseamnă că am mai puțină nevoie de tine. Și apoi, Will nu m-ar pune niciodată să aleg, și tu știi asta.

Wolf înțelegea mai bine decât oricine legătura puternică dintre surori și știa că viețile lor vor fi mereu întrepătrunse. Niciodată nu dăduse dovadă de vreun pic de gelozie sau nu se purtase altfel decât înțelegător. Edie se întreba dacă va găsi vreodată un bărbat la fel de iubitor, loial și empatic precum Wolf Endicott.

- Haide, Eden, zise mama. Căpitanul Gilbride sunt sigură că dorește să pornească deja la drum. Cu cât plecăm mai repede, cu atât se va termina mai repede călătoria asta groaznică.

- Vin, oftă Edie.

Mama ei adoptase o atitudine de martiră după dezastrul petrecut la balul lui Lady Neal. Edie putea doar să spere că nu-și va petrece întreaga călătorie purtându-se de parcă era pe cale să fie aruncată într-o cușcă plină cu animale sălbatice.

- Ultima șansă să te întorci, mamă, zise ea, glumind doar pe jumătate. Nu este nevoie să suferim amândouă.

Mama ei ridică o privire pioasă spre tavan, de parcă-și vedea urcarea la ceruri. Edie începea să creadă că mama ei extrăgea toată drama din situație, pentru un maxim efect de vinovăție maternă.

Strategia îi funcționa.

- Nu, Eden, răspunse ea. Până la urmă, sunt parțial responsabilă pentru turnura asta îngrozitoare a evenimentelor.

Edie și Evelyn schimbară o privire surprinsă.

– Ești? întrebă Edie.

– Da. I-am permis tatălui tău să-ți facă pe plac și să-ți dea prea multă libertate. Acum trebuie să accept consecințele felului meu conciliant de a fi.

– Oh, sfinte Dumnezeule! mormăi Evelyn.

– Ești o sfântă, mamă, zise Edie cu o voce seacă. Doar ea putea să accepte responsabilitatea de așa manieră, încât mare parte din vină să cadă asupra bietului *papa*. Nu știu cum mi-ai putut tolera comportament îngrozitor de dinainte.

Cora intră la timp pentru a împiedica iminenta mustrare.

– Trăsura cu bagaje este gata de plecare, milady, zise servitoarea către mamă. Davis a coborât deja, și eu trebuie doar să mai iau cutia cu bijuterii a domnișoarei Eden.

Davis era camerista mamei. Ea și Cora aveau să călătorească în a doua trăsură, alături de munții de bagaje.

– Prea bine, zise mama. Dacă căpitanul Gilbride este de acord, poți porni. Ne vedem diseară la han.

Când Cora luă cutia micuță de lemn de pe masa de toaletă a lui Edie, mama ei se încruntă.

– Aia nu-i cutia ta obișnuită, Eden. De ce îți iei așa de puține bijuterii?

– Este Scoția, mamă. Mă îndoiesc că vor fi multe ocazii să port bijuteriile familiei. Și apoi, e posibil să fim jefuite de o bandă de tâlhari sau de scoțieni însetați de sânge. Chiar nu văd sensul să le dau toate lucrurile mele bune.

– E mai bine să ai ceva decent să le dai, ca să nu te omoare, zise Evelyn cu un zâmbet trist. Știi ce părere au scoțienii despre *sassenachs*[1].

– Sunteți ridicole amândouă, zise mama. Scoția este la modă în zilele astea, datorită cărților și poeziilor domnului Scott. Și apoi, contele de Riddick este un bărbat foarte bogat, deci sunt sigură că totul va fi chiar la modă.

– Așteaptă până încep să cânte la cimpoi, să servească caltaboș și sângerete, să poarte blănurile vechi și puturoase de oaie, zise Edie. Și Gilbride mi-a zis că nici măcar nu poartă lenjerie pe sub kilturi. Imaginează-ți ce șocant va fi într-o zi cu vânt, mamă.

[1] Englezi (n.red.)

Mama le săgetă cu privirea, apoi făcu stânga împrejur și ieși din cameră.

– N-ar trebui s-o provoci, zise Evelyn. Nu faci decât să înrăutățești lucrurile.

– Tu vorbești? La urma urmei, *nu* trebuia să vină cu mine. Sunt sigură că am fi găsit vreo verișoară falită care să joace rolul de însoțitoare.

– Mama are convingerea că e singura care te poate controla.

– Și uite ce bine i-a ieșit! zise Edie.

Își mai roti o dată privirea prin dormitor, încercând să păstreze în memorie tapetul elegant cu model chinezesc, mobila fin lucrată și patul cu patru stâlpi, cu lenjerie luxoasă și o grămadă de perne moi și umflate. Petrecuse multe ore citind și visând cu ochii deschiși în această cameră și tânjind după aventură. Acum cu siguranță se îmbarca într-o aventură, dar nu în cea la care spera ea.

Și apoi mai era și Gilbride. Edie n-avea nici cea mai vagă idee ce se va face cu el, în afară de a păstra distanța.

Cu toate astea, trebuia să-i recunoască meritul pentru reacția rapidă din seara aceea, la bal. În mijlocul haosului, Gilbride o ridicase în picioare și o scosese din salon. Edie încă își amintea șocul când îi simțise corpul robust lipit de spatele ei și ușurința cu care o luase de acolo.

Evelyn o conduse pe hol.

– Îmi pare rău că trebuie să suporți criticile mamei, fără a avea pe cineva din familie să te susțină.

– Nu-ți face griji. Doar n-o să rămână supărată pe mine toată viața!

– Asta pentru că, până acum, n-a mai fost niciodată supărată pe tine.

– Destul de adevărat. E ca și cum te-ai aventura într-o țară străină. Va trebui să-ți trimit regulat mesaje pentru a-ți cere sfatul.

– Îți pot spune ce să faci chiar acum, zise sec Evelyn. Nu-i sta în cale.

– Pot doar să sper că vila căpitanului Gilbride este suficient de mare încât să ne evităm una pe cealaltă.

– Este un castel, Edie. Unul mare.

Edie se opri în capul scărilor.

– Tu de unde știi?

– Am întrebat, prostuțo. Cred că Alec l-a descris ca o grămadă veche de pietre din fundul unei văi, la care se adaugă metereze, turnuri și fantome.

– Oh. Nu mă îndoiesc că sunt acolo și cele trei vrăjitoare din *Macbeth*.

Evelyn râse.

– Măcar o să ne vedem cu toții în Edinburgh de Crăciun. Nu-i așa că va fi amuzant?

– Să sperăm că eu și mama n-o să ne omorâm una pe cealaltă până atunci.

În holul de la intrare dădură peste agitația ultimelor pregătiri dinaintea plecării. Servitorii alergau care încotro, iar Matt se ghemuise lângă pendula înaltă de parcă încerca să se confunde cu peisajul. Mama vorbea cu tata și îi dădea ultimele instrucțiuni legate de menajeră și de majordom.

– Nu trebuie să-ți faci griji, îi spunea *papa* soției sale. Eu și servitorii o s-avem grijă să rămână toate așa cum le-ai lăsat.

– Tu nu ești obișnuit să te ocupi de casă fără mine, zise mama pe un ton irascibil. Dumnezeu știe ce se va întâmpla cât voi fi plecată.

Edie știa exact ce se va întâmpla cât vor fi ele plecate. Lucrurile vor continua să meargă la fel de lin ca întotdeauna, din moment ce mama avea prea puțin de-a face cu administrarea gospodăriei. Evelyn va continua să supravegheze totul, așa cum făcea de ani în șir.

Mama ei oftă dramatic.

– Dragul meu domn, mă tem că vei fi chiar pierdut fără mine.

Edie își reprimă un fornăit. Dacă-și cunoștea bine tatăl, el nu mai putea de bucurie la ideea de a petrece șase săptămâni sau mai mult în liniște și pace. În ciuda încercărilor lui destul de patetice de a arăta trist, sclipirea din ochi confirma bănuiala ei.

Dar buna lui dispoziție se evaporă când Edie își luă la revedere.

– Îmi pare rău, *papa*, șopti ea în vreme ce el o strângea într-o îmbrățișare consolatoare. Îmi doresc să nu fi creat atâta agitație.

– Lasă, c-o să treacă, zise el. Ai grijă de mama ta și să-i scrii bietului tău tată bătrân când ai ocazia.

Îi promise cu dragă inimă că așa va face. Cu ce altceva să-și ocupe timpul acolo, îngropată în ținuturile alea muntoase pe o perioadă atât de lungă?

– Haide, fetițo, zise Matt, înaintând pentru a-i lua brațul. Să terminăm odată cu asta!

– Așa vorbești de parcă ar merge la spânzurătoare, îi zise Evelyn în vreme ce-și urmau părinții afară.

– Păi, e vorba de Scoția. Iarna, adăugă Edie. Sună aproape la fel de rău ca perspectiva spânzurătorii.

Închise gura când îl văzu pe Gilbride, cu brațele încrucișate peste pieptul lui lat. Privirea îi era plină de batjocură, ceea ce-i dădu ei de înțeles că le auzise comentariile.

– Ce spuneai despre țara mea iubită, fetițo? întrebă el, stând lângă Wolf. Cu siguranță nu poți crede că este altceva decât raiul pe pământ.

– Oh, Dumnezeule! mormăi ea. Te rog, măcar nu mai vorbi și cu accent!

El râse.

Vocea profundă, aristocratică a lui Gilbride purta în mod obișnuit doar o ușoară urmă din accentul lui nativ. Dar de fiecare dată când voia să provoace pe cineva – sau să păcălească pe cineva că nu era nimic mai mult decât un mare mocofan din Scoția – se exprima cu un accent pronunțat, dar natural. Lui Eden i se părea o practică complet enervantă.

Nu ajuta nici faptul că deseori ea fusese ținta accentului lui scoțian. Când în sfârșit descoperise că, de fapt, el nu era un neghiob, ci un spion militar fatal și de succes, se simțise rușinată să știe că el își bătuse joc de ea tot timpul.

Ei bine, nu-l va mai lăsa pe nemernicul ăsta să-și bată joc de ea.

Edie îi zâmbi larg.

– Căpitane Gilbride, departe de mine ideea de a critica, dar ați putea fi surprins să aflați că este lipsit de eleganță să trageți cu urechea la conversațiile private ale oamenilor. Din moment ce ați revenit în societatea civilizată de curând, sunt sigură însă că veți dori ca eu să vă arăt micile greșeli pe care le-ați putea face.

– Of, Edie! zise sora ei, înecându-se râzând.

– Dumnezeule, Eden, nu așa se vorbește cu gazda noastră, pufni mama. Căpitanul Gilbride ne face cel mai mare favor. Insist să-l tratezi cu mai mult respect.

– Trebuie să fiu de acord cu mama aici, surioară, interveni Matt. Nu trebuie să-l insulți pe cel care te va suporta în următoarele cinci luni.

Minunat! O mustrare din partea familiei – exact ce-i trebuia. Fumegă în tăcere pe lângă Gilbride, în vreme ce el o privea cu un zâmbet provocator.

Din fericire, *papa* interveni în ciudata dispută.

– Hai, hai, Edie nu făcea decât să glumească. Căpitanul sunt sigur că n-a înțeles altceva.

– Și să nu uităm că Alec poate fi din cale afară de enervant, adăugă Wolf, făcându-i cu ochiul lui Edie. Eu îl țin sub control dându-i din când în când câte o palmă zdravănă după ceafă.

Toată lumea râse, cu excepția mamei.

– Aici ai dreptate, băiete, zise Gilbride, și sunt sigur că domnișoara Whitney apreciază sfaturile. Dar cred că ar fi bine să plecăm.

Acea aluzie promptă le tăie râsetele. Edie trăsese de timp cât putuse de mult, dar acum nu mai avea nimic de făcut decât să se urce în trăsură și să plece. Sosise momentul de care se temuse zile la rând.

În vreme ce tatăl ei își ajuta soția să urce treptele, Edie se întoarse pentru ultima dată spre sora ei. Când Evelyn o prinse de mâini, buzele i se strânseră într-o linie tragică, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– La revedere, iubire, zise Edie. Își simțea pieptul așa de strâns, încât abia putea respira. Ai grijă de tine.

Evelyn o îmbrățișă.

– Scrie-mi dacă ai nevoie de mine, zise ea într-o șoaptă curajoasă. Voi veni numaidecât, orice-ar fi.

Edie închise ochii și o îmbrățișă la rândul ei, încercând să absoarbă alinarea cu fiecare fibră a corpului ei. Nu va iubi niciodată pe cineva așa de mult cum își iubea sora geamănă și faptul că acum trebuia să-și ia rămas-bun de la ea era cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată. O cuprinse panica și se văzu nevoită să-și înăbușe presimțirea că n-o va mai vedea niciodată.

Sora ei geamănă se retrase un pic, cu mâinile pe umerii lui Edie. Privirea îi era caldă și plină de iubire.

– Să nu-ți faci griji, draga mea. Promit că nimic rău nu ni se v-a întâmpla nici uneia din noi cât timp suntem despărțite.

Edie râse neîncrezătoare.

– Accept promisiunea cu bucurie.

Wolf le despărți cu blândețe.

– O să am grijă de Evie. Poți fi sigură de asta.

Edie se ridică în vârful picioarelor și-l sărută pe obraz.

– Așa să faci, altfel am să vin înapoi și-am să te ucid, cu scandal sau fără. Știi cât de nesăbuită poate să fie Evie, așa că mă bizui pe tine s-o protejezi.

Evelyn chicoti.

– Da, eu sunt aia nesăbuită. Se întoarse spre Gilbride, care stătea lângă treptele trăsurii și arăta neobișnuit de solemn. Și tu să ai grijă de sora mea, Alec, altfel am să te omor eu pe *tine*.

Tonul vocii ei demonstra clar că nu amenința în van.

Gilbride luă mâna lui Evelyn și se aplecă spre ea.

– Îți dau cuvântul meu că o voi trata pe Lady Reese și pe sora ta cu aceeași grijă și afecțiune cu care mi-aș trata familia. Îți promit că nici una nu va păți nimic rău.

Vocea lui profundă, serioasă o făcu pe Edie să plângă din nou. Sincer, era chiar enervant. Tocmai când crezuse că Gilbride nu putea fi mai enervant, nemernicul reușise să-i penetreze iarăși scutul de protecție.

Wolf îl bătu pe Gilbride pe spate.

– Stai departe de probleme, bătrâne! zise el. Îmi va fi dor de tine.

În vreme ce bărbații își luau rămas-bun în stilul lor, Edie își dădu seama că, probabil, și pentru ei era o despărțire dureroasă. Wolf și Gilbride fuseseră în ultimii ani ca niște frați, luptând împreună împotriva francezilor.

În timp ce Evelyn și Wolf făcură un pas înapoi, Gilbride luă mâna lui Edie.

– Pregătită, domnișoară Whitney?

Tonul vocii lui era unul amabil, dar parcă tot provocator.

Ea zâmbi forțat.

– Mai pregătită ca niciodată.

Era desigur o minciună. Nu se simțea deloc pregătită.

– Asta a fost cea mai proastă mâncare pe care am mâncat-o vreodată, zise mama ei în timp ce se îndreptau înapoi spre trăsură. Dar bănuiesc că ar fi putut să fie și mai rău. Ca de exemplu să rămânem peste noapte. La ce s-o fi gândit căpitanul când a ales popasul ăsta?

– Oh, haide, mamă! zise Edie, încercând să pară veselă, în ciuda melancoliei care atârna ca o ancoră de sufletul ei. N-a fost chiar atât de rău.

Mama ei se opri în mijlocul curții pentru a se uita la ea, nepăsându-i de servitorii, grăjdarii și varietatea de vehicule și cai care se înghesuiau în fața intrării de la „Vulpea Roșie".

Edie ridică din umeri.

– Prea bine, a fost îngrozitor. Dar nu-i din vina lui Gilbride. Fata care ne-a servit mi-a zis că bucătăreasa și-a rupt ieri glezna

și că nevasta hangiului tocmai a născut. Bietul om a a fost depășit de situație.

Asta nu i o scuză. Ar fi trebuit să mergem în altă parte.

Mama nu era în apele ei, și Edie o înțelegea. Le luase o eternitate să iasă din Londra și să ajungă pe Marea Cale a Nordului[1]. Trăsura lui Gilbride era și luxoasă, și bine echipată, dar asta nu le făcea călătoria mai confortabilă sau mai rapidă. Era o perspectivă descurajatoare să petreacă următoarele zece până la paisprezece ore într-un spațiu atât de mic.

– Și unde este căpitanul?

Mama scrută curtea ticsită de lume cu o expresie rece. În mod normal mama ei chiar îl plăcea pe Gilbride, dar nu și în acea zi. Poate pentru că le abandonase în tăcerea lor posomorâtă și călărise pe lângă sau în fața trăsurii, pe un magnific cal negru.

Eden se uită în jur. Deși vedea totul ca prin ceață, era imposibil să confunzi silueta înaltă și umerii lați ai lui Gilbride.

– E lângă trăsură; vorbește cu unul dintre servitori.

– Abia a stat două minute cu noi la prânz, șuieră mama ei. Nu mi-a plăcut c-am fost lăsată singură într-un loc public unde se ia masa cu toată gloata.

– A făcut tot ce-a putut, mamă, dar nu existau separeuri. Și apoi, sunt sigură că este foarte ocupat să organizeze cele două trăsuri, servitoarele noastre, valetul lui și cei trei servitori înarmați. Nu călătorim chiar în cele mai proaste condiții.

Un hârâit morocănos a fost singurul răspuns al mamei ei în semn că luase la cunoștință.

– Ah, doamnelor, iată-vă ! spuse Gilbride zâmbitor când le văzu apropiindu-se de trăsură.

Omul era ridicol de chipeș – și amabil, când dorea. Acest lucru o făcea pe Edie să se simtă destul de tristă, probabil pentru că era obișnuită ca bărbații de felul lui să-i cadă la picioare. Deocamdată însă Gilbride părea complet imun la farmecele ei.

Din punctul lui de vedere, ea probabil era cu ceva deasupra unei fete bătrâne și cu o zestre modestă și o reputație pătată. Dacă Gilbride și-ar căuta o soție, ar dori una mai tânără, mai drăguță și mai bogată.

Edie își reproșă în gând că îi păsa de toate astea. Totuși, când privirea lui cenușie sclipitoare zăbovea asupra ei, însoțită de zâmbetul

[1] *The Great North Road* a fost principalul drum care lega Londra de Scoția. (n.red.)

lui cuceritor, ea nu-și putea reprima fiorul incitant pe care-l simțea până în vârful degetelor.

- Suntem gata de plecare? întrebă Gilbride. Mai avem câteva ore de lumină înainte să părăsim drumul principal.

- Da, suntem, zise mama în vreme ce păși pe treapta trăsurii. Cu cât mai repede lăsăm în urmă locul ăsta jalnic, cu atât mai bine.

- Of, mamă! mormăi Edie.

Când făcu o grimasă, cerându-și scuze în mod silențios față de Gilbride, el ridică din umeri și zâmbi. Nimic nu părea să-l enerveze, nici măcar o matroană furioasă. Dar el nu era nevoit să călătorească alături de ea.

După ce o ajută pe Edie să urce, Gilbride o surprinse și urcă la rândul lui în trăsură, așezându-se pe locul din fața ei.

- Nu călăriți? îl întrebă Edie. Este așa o după-amiază frumoasă!

Știa că vocea îi suna melancolică, dar de cum îl văzuse dimineață pe Gilbride urcând pe calul lui, se gândise la mult iubitul ei Castor. Edie fusese obligată să-și lase acasă frumosul cal, în ciuda repetatelor cereri către mama ei de a-l lua cu ele.

- Nici nu mă gândesc să-i cer căpitanului sau bunicului său să aibă grijă de calul tău sau să-ți dea un grăjdar să se ocupe de el, îi spusese mama ferm. Suntem oaspeți în casa lui și nu trebuie să profităm.

Lui Edie i se păruse că un cal micuț, pe lângă toate celelalte, n-ar fi contat prea mult. Mama ei pretinsese că lordul Riddick avea cu siguranță un cal potrivit pentru ea, dar Edie știa că așa ceva nu era posibil. Cu vederea ei proastă, călăritul fără ochelari era o încercare dificilă. Își petrecuse luni în șir antrenându-l pe Castor, obișnuindu-se încet cu acesta, și calul cu ea. Avea încredere deplină în abilitatea ei de a-l stăpâni pe Castor și în abilitatea lui de a răspunde la nevoile ei. Era blând, cu mers ușor și la unison cu stăpâna lui. Mama uitase cât de mult îi luase lui Edie să-și antreneze calul, și încercările ei repetate de a-i aminti acest lucru nu fuseseră de nici un folos.

Gilbride se așeză, corpul lui musculos ocupând o bună parte din banchetă. Edie își trase picioarele pentru a-i oferi mai mult loc și ridică întrebătoare dintr-o sprânceană.

- Ah, da! Calul meu, zise Gilbride. Servitorul mi-l va duce la han. M-am gândit să merg cu voi o vreme. Este o plăcere să ai niște doamne așa de încântătoare drept companie la un drum lung.

Mama scoase un sunet care semăna suspicios de mult cu un fornăit, și nici măcar Eden nu putea găsi un motiv rezonabil pentru

nemulțumirea ei evidentă. Îi zâmbi pur și simplu politicos, apoi se uită pe fereastră.

În timp ce trăsura ieșea hurducăind pe drumul principal, se uită cu jind la magnificul armăsar negru al lui Gilbride, care trecea pe lângă trăsură. Calul era imens, așa cum se cuvenea să fie pentru a purta în spinare un stăpân vânjos, dar părea bine antrenat și cu un temperament blând. Poate că, la un moment dat, când aveau să ajungă sus, pe drumul spre nord, și traficul urma să se mai rărească, Gilbride avea să accepte să o lase să-l călărească. Până la urmă în câte necazuri putea să intre dacă urma o trăsură care mergea cu zece sau doisprezece kilometri pe oră?

Exista o singură cale pentru a afla.

– Căpitane, lăsați pe altcineva să vă călărească calul?

– Uneori. Depinde de călăreț, zise el foindu-se pentru a se așeza mai comod.

Poate că nu era chiar așa o idee bună ca el să fie în trăsură, deși Edie fu suficient de onestă încât să recunoască faptul că nu o deranja să se uite la picioarele lui lungi și musculoase, chiar dacă ocupa fiecare centimetru din spațiul liber.

Ea îi oferi un zâmbet care de obicei făcea minuni în cazul cunoștințelor ei masculine.

– Eu sunt o călăreață foarte bună, așa că mă întrebam dacă mi-ați permite să-l călăresc la un moment dat. Doar o oră, să mai iau o pauză de la statul în trăsură.

Și de la văitatul mamei ei.

Ca la un semn, mama începu să o certe.

– Serios, Eden, nu cred că este cuviincios să călărești pe un drum public în urma unei trăsuri în mișcare. Ce-o să creadă lumea?

– Nimeni n-o să știe cine sunt, deci ce contează?

– Asta-i exact atitudinea care te-a adus în situația în care te afli. Avem destule scandaluri și fără să te mai dai în spectacol pe Marea Cale a Nordului.

Crăpându-i obrazul de rușine la auzul mustrării mamei, Edie făcu un efort să se uite la Gilbride. El era însă atent la mama ei.

– Eu n-am nici o obiecție ca domnișoara Whitney să-l călărească pe Darius, Lady Reese, zise el. Mai ales pe porțiunile mai puțin aglomerate ale drumului. Servitorii mei vor călări alături de ea, așa că am avea-o sub observație din trăsură tot timpul.

Singura parte a corpului pe care mama o mișcă pentru a răspunde fu buza superioară, curbând-o cu dispreț. Edie fusese mereu

impresionată de abilitatea mamei ei de a transmite așa de mult printr-un gest atât de mic doar printr-o simplă arcuire a buzei. Mama pusese nu numai un membru al familiei în imposibilitatea de a formula mai mult decât o penibilă scuză.

Căpitanul Gilbride însă nu se arătă deloc intimidat, ci ridică arogant dintr-o sprânceană în vreme ce se uita la ea, ceea ce-i reaminti lui Edie că Gilbride era mai mult decât un afemeiat chipeș care își croia un drum agreabil prin hățișurile aristocrației. Era un soldat de succes și un spion, era puternic și bogat – mai mult decât oricine din familia ei.

Se uită la mama ei ca să vadă cum reacționa la provocarea adresată autorității ei. Se scurseră câteva momente încărcate, timp în care Gilbride miji ochii, până ce mama ei să dea înapoi.

– Mă voi supune judecății dumneavoastră în calitate de gazdă a noastră, desigur, zise ea pe un ton elegant.

Edie abia se abținu să nu-și dea ochii peste cap. Normal că mama va face cum va spune el. Gilbride era bogat și un aristocrat, două lucruri care valorau cel mai mult în ochii ei.

– Bun, atunci ne-am înțeles, zise Edie. Îi zâmbi lui Gilbride. Mulțumesc, domnule. Poate voi călări mâine, dacă vremea e bună.

– Cu o condiție, zise el.

Edie se încruntă.

– Care ar fi aceea?

– Să purtați ochelari. Nu vă pot permite să călăriți pe calul meu dacă nu vedeți ce faceți. Ar fi prea riscant.

– Să poarte ochelari în public? exclamă mama înspăimântată. Vreți să arate ridicol?

Edie înjură în gând. Sora ei geamănă purta ochelari tot timpul și nu arăta niciodată ridicol. Dar Edie detesta lentilele alea nenorocite aproape la fel de mult pe cât mama ei detesta să o vadă purtându-le. Una era să ții ochelarii pe nas din când în când, și cu totul altceva să-i anexezi imaginii tale publice.

– N-am nevoie de ochelari ca să călăresc un cal, zise ea. Călăresc mereu fără ei.

– Dar faceți asta pe propriul cal, zise Gilbride. Unul pe care l-ați antrenat. Și călăriți doar când cunoașteți împrejurimile, la conacul Maywood sau în Hyde Park. Nu vă pot permite să călăriți pe un cal străin și pe un drum necunoscut, când vă este afectată vederea.

Edie era sfâșiată între iritare și surpriză. Iritare din motivul evident, și surpriză pentru că el descoperise ceva despre ea care le era

cunoscut unui număr foarte restrâns de oameni. O parte din ea se simțea flatată că lui îi păsase să afle așa de multe despre ea.

„Probabil că i-a zis Wolf." Își înălță bărbia și zise:

– N-am nici o pereche de ochelari la mine. Dar vă asigur, căpitane, că sunt perfect capabilă să vă conduc calul – sau orice cal – și fără ei.

El îi aruncă o privire de o superioritate masculină enervantă.

– Posibil, dar nu veți testa teoria asta cu nici unul din animalele mele.

– Vreți să spuneți că nu voi putea să călăresc nici în Scoția, decât dacă port ochelari?

– Exact asta spun.

Ideea că va trebui să renunțe la călărit pentru cel puțin cinci luni era îngrozitoare, iar Edie nu găsi cuvinte să-i răspundă.

În mod pervers, acum că Gilbride o prevenise că nu putea călări, mama începuse să se certe de data asta ca să-i ia apărarea. Declară că oricare din fiicele ei era mai mult decât capabilă să stăpânească un cal fără să se dea în spectacol. Edie era sigură că mama ei nu avusese intenția să facă un calambur, dar asta nu-l opri pe Gilbride să râdă.

Din acel moment, însă, discuția luă o întorsură și mai rea.

Capitolul 5

Când Lady Reese se ridică de la masă, Alec făcu același lucru.

– Mă scuzați, căpitane, zise ea, dar am de gând să mă retrag. Sunt chiar obosită.

– Nu-i nici măcar șapte seara, zise Edie, ridicând privirea spre mama ei. Niciodată nu te culci așa de repede. Dacă n-ai grijă, o să încep să cred că te transformi într-o femeie de la țară.

Edie mijea din nou ochii, pentru ca vederea ei se cuprindă umbrele și lumina care pâlpâiau din tavanul jos al separeului de la hanul unde luau cina. Deși, când făcea asta, nasul i se încrețea într-un mod adorabil, Alec nu putea să înțeleagă de ce fata era așa de încăpățânată în legătură cu ochelarii. I se părea o prostie să treci prin viață cu un handicap anevoios, dar Lady Reese își convinsese fiica de faptul că ochelarii o vor transforma într-o fată bătrână demodată.

Era o prostie, însă dezvăluia o fisură interesantă în armura neîndurătoare de încredere în sine a lui Edie – una care, în ochii lui,

reprezenta mai degrabă un sentiment de vulnerabilitate decât unul de vanitate. În ciuda comportamentului ei ocazional impertinent, ea era o persoană dulce și amabilă, lipsită în mod surprinzător de aere sau de aroganță, ținând cont de popularitatea ei în rândul aristocrației.

Din moment ce acea popularitate fusese recent făcută praf, el bănuia că ea se temea ca nu cumva purtarea unor ochelari să-i submineze și mai mult statutul social. Făcuse tot ce-i stătea în putință pentru a o convinge că siguranța ei era mai importantă decât vanitatea, întinzându-i momeala de a-i călări prețiosul armăsar, dar Edie se ținuse fermă. Alec avea un mare respect pentru abilitatea fetei de a naviga prin lume, dar acum se îndrepta spre teritorii necunoscute. Nu renunța la poziția lui tocmai pentru ca ea să fie în siguranță, chiar dacă asta însemna să o refuze.

Ținând cont că rareori o refuza cineva, atitudinea lui neînduplecată crease în trăsură câteva zile apăsătoare, atât pentru Edie, cât și pentru mama ei, amândouă aruncându-i priviri încruntate. Dar măcar Edie nu mai arăta ca și cum lumea ei se sfârșise. În ziua în care plecaseră din Londra fusese o epavă emoțională, iar Alec era distrus să o vadă așa de posomorâtă. Dacă faptul că se descărca pe el îi dădea o stare de bună dispoziție, el era fericit să servească drept distragere de la supărările care o bântuiau.

Cu toate astea avea nevoie de ajutorul lui Edie odată ce ajungeau la castelul Blairgal, ceea ce însemna că trebuia să-i intre în grații până atunci. Da, era un manipulator nenorocit, și planurile lui erau un pic cam lipsite de scrupule, dar era convins că Edie avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. Fiecare moment petrecut în compania ei îi dădea de înțeles că el era omul potrivit pentru asta.

Așa că abia aștepta să preia acest rol, cu un sentiment de anticipare sexuală pe care abia și-l putea controla.

– Nimeni nu ne-ar putea confunda cu niște femei simple de la țară pe nici una din noi, răspunse mama ei la comentariul făcut în glumă de propria fiică. Dar mă cam doare capul. Drumul de azi a fost foarte prost.

Îl săgetă cu o privire dezaprobatoare pe Alec, de parcă starea drumurilor era numai și numai vina lui.

– Da, mă cam doare fundul de la atâta zdruncinătură, zise Edie.

– Eden Whitney, vrei să te abții de la a face referire la părțile tale corporale într-o companie civilizată? exclamă mama ei. Deși

îl consider pe căpitanul Gilbride un membru al familiei, nu există nici o scuză pentru o asemenea vulgaritate.

Deși Alec bănuia că remarca francă a lui Edie avea mai mult de-a face cu cele două pahare mari de vin pe care le băuse la cină, se abținu să comenteze. De fapt, era nevoie de un exercițiu suprem de voință ca să prevină derularea unor imagini cu fundul gol al lui Edie prin capul lui. Își petrecuse mare parte din timp privind acel detaliu din anatomia ei în vreme ce se legăna prin și dintr-un han în altul sau când se apropia de el să o ajute să urce în trăsură. Și mai rău îi distrăgea atenția felul în care îi săltau sânii de fiecare dată când o roată trecea peste vreo groapă inoportună. Alec aproape ajunsese să-și dorească drumuri proaste doar pentru a se putea uita la pieptul senzual al lui Edie mișcându-se apetisant sub tăietura corsetului ei.

Ea îi zâmbi sfios mamei.

– Îmi pare rău, mamă. Nu știu ce m-a apucat. Bănuiesc că și eu sunt un pic obosită.

– Atunci îți sugerez să te retragi și tu devreme, zise mama ei. Fără îndoială că vom pleca devreme, ca de obicei.

Lady Reese era vădit nemulțumită în legătură cu faptul că Alec le zorea la drum în fiecare dimineață la șapte și jumătate. Cu toate astea, femeia accepta provocarea, și Edie era prea blajină să facă scandal pentru ceva ce nu putea fi prevenit. Când venea vorba de tovarăși de călătorie, el avea mult mai multe lucruri de care să se plângă, inclusiv de colegii ofițeri din fostul lui regiment.

– Să vi se aducă ceva înainte de a vă retrage, Lady Reese? întrebă el.

– Nu, mulțumesc, dar v-aș ruga să nu o țineți trează prea mult pe Eden. Fiica mea are nevoie de odihnă.

– Sunt bine, mamă, zise fiica ei. De fapt, voiam să-i cer căpitanului să facem o mică plimbare înainte să se întunece prea tare. Mi-ar prinde bine niște aer proaspăt după ce am stat închisă toată ziua.

Când Eden îi zâmbi lui Alec cu cel mai încântător dintre zâmbetele ei, toate simțurile lui intrară în alertă. Dacă încerca să-l farmece însemna că punea ceva la cale.

„Asta ar trebui să fie interesant."

– Aș fi încântat, zise el politicos.

Nu avea sens să o lase pe Edie să afle ce efect avea asupra lui. Era genul de fată care îți lua toată mâna dacă-i dădeai un deget.

Lady Reese se uită gânditoare la el. Nu era privirea obișnuită a unei mame puse pe pețit când dădea peste un bărbat singur, bogat

și sub optzeci de ani. Era mai degrabă o privire de uimire, de parcă el ar fi fost o specie de animal pe care ea nu prea putea s-o identifice.

– Prea bine, zise ea, întorcându-și din nou privirea spre fiica ei. O voi trimite pe Cora jos cu mantaua îmblănită și boneta, și tot ea poate aduce și lucrurile dumneavoastră, căpitane. Dar să nu mergeți prea departe, Eden. Nu vrem să mai dăm subiecte de bârfă și altora.

– Nu, mamă, zise Eden pe un ton ce exprima o suferință profundă.

Alec nu-i găsea vreo vină lui Eden, din moment ce era puțin probabil să dea peste vreuna din matroanele londoneze scorțoase în timp ce se plimbau pe străzile din piața unui oraș din Yorkshire.

Lady Reese plecă, și Alec se așeză să-și termine vinul. Când Edie îi zâmbi din nou, el ridică sceptic dintr-o sprânceană.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Nu vreți să mergeți la o plimbare? Cu siguranță sunteți la fel de sătul ca mine de la atâta stat în trăsura aia.

– Cu două tovarășe de drum încântătoare? Cum puteți sugera așa ceva?

Ea mijii ochii suspicioasă, dar apoi ridică din umeri.

– Măcar puteți întrerupe monotonia călărind calul ăla mare care-l aveți.

– Domnișoară Whitney, de ce simt că mai aveți un motiv pentru care-mi cereți să vă însoțesc?

– Poate pentru că sunteți o fire suspicioasă din naștere? zise ea. Nu glumeam când am spus că... ăăă, că am dureri de la atâta săltat. Dacă mai trebuie să mai stau mult așezată, mă tem că nu voi mai fi în stare să umblu.

– Atunci aș fi încântat să vă scot la o plimbare. De fapt, chiar urma să vă propun.

Ea îl privi cu o neîncredere fățișă.

– Serios? Oare începeți să vă obișnuiți cu mine, precum mucegaiul pe o bucată de brânză veche?

– Arătați un pic verde pe la margini, acum că menționați. De parcă ați petrecut prea mult timp într-o pivniță umedă.

– Și poate că eu doar glumeam, domn nesăbuit, zise ea.

El râse de tonul ei, dar fu scutit să-i răspundă datorită apariției servitoarei ei, care le aduse lucrurile. În vreme ce Cora îi lega lui Edie mantaua de plimbare, Alec își îmbrăcă haina. Una dintre servitoarele hanului veni și începu să strângă farfuriile de la cina îndestulătoare și surprinzător de bună.

– V-a plăcut mâncarea? întrebă Alec. Mi s-a părut mai bună decât în alte locuri pe unde am oprit de-a lungul drumului.

– Și slavă Domnului pentru asta, altfel am fi ascultat amândoi cum se plânge mama, zise ea maimuțărindu-se. Mi-a plăcut foarte mult, mulțumesc. De fapt, nu aveam nevoie de trufa aceea minunată de ciocolată de la sfârșitul mesei, dar nu m-am putut abține.

– Dumneavoastră și domnișoarei Evie mereu v-au plăcut deserturile, încă de când erați mici, zise Cora cu un zâmbet afectuos în vreme ce lega panglica bonetei lui Edie. Lingeați farfuriile.

– Mulțumesc că ai împărtășit acest fascinant episod din copilăria mea, zise Edie. Sunt sigură că domnul căpitan ar fi încântat dacă ai mai povesti și alte detalii jenante din viața mea privată.

– I-aș putea spune ce porecle aveați, zise Cora făcând cu ochiul.

Edie pufni.

– Dar, te rog. O să-ți fac vânt de pe cel mai apropiat munte, când ajungem în Scoția. Nimeni nu va mai ști nimic de tine.

Zâmbind la zeflemeaua lor, Alec o conduse pe Edie pe coridor spre ușa laterală a vechiul han. Hotelul Angel era un popas aglomerat de pe Marea Cale a Nordului. Peste o sută de cai se aflau în grajdurile din spatele construcției dezlânate, văruite în alb. Clădirea avea un număr mare de camere pentru oaspeți, saloane private și saloane publice. Era cea mai rafinată și mai scumpă clădire din Wetherby, fiind scutită de acel du-te vino al trăsurii poștei regale care făcea schimbul de tură cu următoarea la un han aflat ceva mai în josul străzii.

Pe cât putea, Alec își dorea să le scutească pe Edie și pe mama ei de disconfortul unei călătorii lungi. Erau suficient de nefericite și fără să trebuiască să-și petreacă nopțile pe cearceafuri învechite și să fie trezite la fiecare câteva minute de goarna unui vizitiu. Deși Alec cheltuia un munte de bani pentru călătoria asta, din moment ce refuzase categoric oferta lordului Reese de a suporta cheltuielile, abia se simțea având în vedere bogăția lui. După ce va rămâne îngropat în Scoția, nu vor mai fi multe lucruri pe care să merite să-și cheltuiască banii, oricum.

– Cu familia mea numai în râs o ținem, nu-i așa? zise Edie pe un ton mucalit în timp ce-i accepta brațul și înaintau pe drum. Dar Cora nu voia să fie lipsită de respect. De fapt, nu știu ce m-aș fi făcut dacă n-ar fi fost de acord să vină în călătoria asta. Chiar am devenit dependentă de ea, mai ales de când...

Se opri.

– V-ați despărțit de sora dumneavoastră? termină el. Este de înțeles.

O trase mai aproape, savurând apropierea ei. Era senzuală, spirituală și plină de energie. Nu era afectată, precum unele doamne răsfățate, preocupate mai mult de eleganță decât de menținerea tonusului. Edie avea un pas lung, atletic, care demonstra entuziasmul ei față de activitatea fizică și de timpul petrecut în aer liber. Voinică și puternică cum era, părea menită să bântuie pe crestele din Scoția. Departe de a fi o domnișoară epuizată, cum erau multe dintre fetele pe care le cunoscuse el la Londra.

Ea oftă.

– Sunteți foarte amabil, dar știu că v-ați săturat până peste cap de noi. Îmi pare rău că am pus o asemenea povară pe umerii dumneavoastră. Și vă sunt realmente recunoscătoare. Nu meritați să ne suportați pe mine, pe mama și pe servitorii noștri timp de cinci luni.

Devenise din nou neliniștită. Deși lui Alec îi plăcea această licărire ocazională de vulnerabilitate feminină, îi displăcea să o vadă nesigură pe ea. Mereu o admirase pe Edie pentru încrederea de sine și hotărârea ei, refuzând să creadă că evenimentele din ultimele săptămâni îi erodaseră aceste calități.

Nu-i răspunse o vreme. După ce trecură de taverna numită popular „Porcul Negru", ferindu-se de o mică cireadă de vite mânate spre sud, către râu, el o opri în ușa unui magazin de lenjerie, departe de traficul de pe drum.

– De ce ne-am oprit? întrebă ea. V-am obosit deja?

În mod neobișnuit, ea își mută privirea de la el, de parcă dintr-odată era interesată de sulurile de material din vitrina magazinului. Când Alec își strecură un deget sub maxilarul ei, ridicându-i bărbia, ea se retrase un pic, cu ochii albaștri măriți. Privirea îi era intensă și precaută, de parcă se pregătea pentru ceva neplăcut.

– Domnișoară Whitney, zise el, sunt onorat să vă ajut. Vreau să nu vă îndoiți de lucrul ăsta și de cât de mult îmi face plăcere compania dumneavoastră.

Era adevărul gol-goluț.

Ea clipi de câteva ori, și gura ei frumoasă se rotunji într-un oval surprins. Era așa de senzuală și de ispititoare, încât fu nevoit să lupte cu impulsul de a o săruta.

– Nu m-am așteptat, zise ea. Mereu am crezut că mă vedeți ca pe o pacoste pe capul cuiva.

El rânji.

Așa este, dar sunteți genul de pacoste cu care un bărbat se poate obișnui.

Ea roși, dar apoi gura i se curbă într-un zâmbet sfios.

– Și mama? Și ea merită osteneala?

– N-aș merge așa departe, zise el, conducând-o înapoi pe stradă. Cu toate astea, s-a dovedit un călător cu mult mai bun decât mă așteptam.

– Mama este rezistentă precum cizmele vechi. Ceea ce nu înseamnă că iarna asta nu va fi o provocare. Îl cercetă din priviri. Sper că bunicul dumneavoastră nu va fi deranjat să aibă pe cap musafiri străini pentru o lungă perioadă.

Alec era sigur că bunicul lui va fi foarte deranjat. Îi scrisese un scurt bilet contelui chiar înainte ca ei să plece din Londra, astfel încât bietul bătrân să nu apuce să-l refuze. Putea doar să spere că bunicul lui va fi așa de fericit să-l vadă, încât le va trece cu vederea pe cele două femei *sassenach* care-i vor invada castelul.

– Sunt sigur că va fi bine. Și apoi, nu prea-i dau de ales.

Ea ridică din sprâncene.

– Nu sună prea încurajator. Ce va face, ne va goni cu un pumnal?

– Nu vă temeți. Vă voi proteja eu, zise el cu un rânjet.

– Mi se pare că într-adevăr *vom* fi o povară, zise ea cu o grimasă. Cum voi putea să vă răsplătesc vreodată?

Lui Alec îi veneau în minte câteva metode, și nici una nu ar fi făcut subiectul unei conversații protocolare.

– Ați putea începe spunându-mi porecla din copilărie, sugeră el.

Când ea se opri brusc și se uită la el, Alec fu nevoit să o tragă din calea unei calești care se îndrepta spre ei. Ea privi în jur speriată, ceea ce era încă un indiciu pentru pericolele la care se expunea cu vederea ei proastă. Trebuia să facă ceva în legătură cu asta când ajungeau în Glasgow.

O luară iarăși din loc, iar el insistă:

– Acum porecla dumitale.

– Chiar o să mă faceți să vă dezvălui ceva atât de umilitor din trecutul meu?

– Mi-ați spus că-mi sunteți datoare, nu-i așa?

Ea oftă exagerat, dar apoi rânji.

– Prea bine. Era Grăsunică. Eu eram Grăsunica I și Evie era Grăsunica a II-a.

El râse.

– Cine vi le-a pus?

– Fratele meu. Mama a fost furioasă, dar nu puteai să dai vina pe el. Eram chiar rotunjoare când eram mici, și mama adora să ne îmbrace în rochii pufoase în nuanțe de crem și galben. Sunt sigură că semănam foarte mult cu ceva rotunjor.

Acum Edie arăta de-a dreptul irezistibil, cu mantaua albastră bine încheiată peste sânii ei generoși și care îi cădea moale peste șoldurile și fundul rotunde. Poate că fusese o fetiță plinuță, dar se transformase într-o femeie senzuală, cu un chip dulce și curbe generoase, care urlau după mâinile unui bărbat.

– Sunt sigur că erați încântătoare.

– Sunt sigură că nu eram. De fapt, eu mereu făceam ceva care să ne bage pe amândouă în câte o belea, probabil ca să contracarez oroarea poreclelor și a hainelor. Din păcate, pe Evie cădea vina pentru isprăvile noastre.

Edie oftă, autentic de data asta. Alec își dădu seama că se gândea la sora ei geamănă și la cât de dor îi era de ea. Își dori să o ia în brațe ca să i se cuibărească la piept. Dar din moment ce erau într-un loc public și s-ar fi trezit, probabil, cu o palmă, dacă ea și-ar fi dat seama la ce se gândea el, își reținu pornirea și păstră o tăcere plină de compasiune.

Ea îndepărtă amintirea cu un zâmbet.

– Încotro mergem, apropo? Mama n-ar îngădui săli de jocuri sau bârloguri de fărădelegi, deci aș sugera ceva mai blând. Se uită în jur la magazinele îngrijite, din piatră gri, aliniate pe marginea drumului. Deși nu pare să fie mare desfrâu în Wetherby.

– Am putea găsi comportamente nelegiuite în unele din cârciumi, dar hai să ne limităm la o plimbare liniștită până la râu. E un pod vechi acolo și o priveliște care s-ar putea să merite osteneala.

– Nici măcar mama n-ar avea de obiectat la așa ceva. De fapt, mă întreb cum am putea face să nu ațipim de plictiseală.

– Mă voi strădui să vă distrez cu un șir agreabil de glume. Imediat ce-mi vine vreuna în minte.

– Ați putea să mă distrați cu accentul dumneavoastră, zise ea. Mereu mă amuz copios când îl folosiți.

El rânji.

– Eu mă enervez copios, mai degrabă.

– Și de ce, mă rog? întrebă ea, de data asta serioasă. Nu există dubiu că sunteți la fel de educat ca orice bărbat aristocrat de condiție medie...

– Adică nu sunt prea educat.

Ea schiță un zâmbet fugar.

– Punct ochit. Dar știu de la Evie că sunteți într-adevăr educat. Vorbiți franceză, spaniolă și portugheză, pe lângă faptul că știți greaca și latina. Wolf mi-a zis și că vă pricepeți să scrieți rapoarte și că sunteți un istoric destul de bun. Cu siguranță accentul ăla ridicol nu păcălește nici o persoană care-și folosește măcar jumătate de creier.

Alec nu-și putu reprima o izbucnire de satisfacție că ea își făcuse un scop din a încerca să afle mai multe despre el. Poate că doar se prefăcea dezinteresată, dar tot corpul ei exprima altceva.

El îi făcu semn cu ochiul.

– Neah, fetițo, nu vei scoate toate secretele de la mine, nu-i așa?

Ea suspină când auzi pronunțatul lui accent scoțian.

– Vă rog, nici măcar în glumă. E ca și cum ar zgâria cineva cu unghiile pe tablă, la școală.

El râse.

– Ați face bine să vă obișnuiți, din moment ce-l veți auzi luni întregi.

– Cu siguranță nu la modul ăsta exagerat și oribil cum ați vorbit dumneavoastră.

– O să fiți uimită, dar chiar așa sună.

– Mi-e greu să cred. Mi se pare că vă prostiți când vorbiți cu accent.

– Asta-i ideea. Eu joc după presupunerile și prejudecățile oamenilor. Ați fi uimită pe cât de mulți englezi – și de alte naționalități – i-am luat pe nepregătite jucând rolul de scoțian mare și mocofan.

Ea tresări, amintindu-și probabil momentele în care îi zisese în față că era un mare mocofan.

– Groaznic din partea noastră! Deși eu zic că accentul dumneavoastră pare să aibă efectul invers asupra doamnelor.

– Da, fetițo, așa este, zise el, ridicându-și sprâncenele la ea.

Ea râse cu oarecare reticență.

– Spuneți-mi, ați fost la Eton?

– Nu, dar am avut un tutore excelent în persoana tatălui meu. Este un profesor cunoscut și a fost responsabil de mare parte din educația mea.

– Ceea ce e convenabil și eficient, în ceea ce privește costul.

– Bunicul meu ar fi de acord cu dumneavoastră.

– Unde ați mers la universitate? Oxford sau Cambridge? Sau ați mers la Edinburgh?

El îi privi chipul semeț, aprins de curiozitate, și se întrebă cât de mult să-i dezvăluie. Din moment ce mai devreme sau mai târziu ea va afla despre aventurile lui din tinerețe, ar fi bine să fie el cel care-i spune. În felul ăsta putea prezenta informația într-o lumină favorabilă.

– N-am fost niciodată la universitate, zise el.

– Oh, atunci bănuiesc că tatăl dumneavoastră v-a instruit până ați intrat în armată?

– Nu chiar.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Mereu trebuie să fiți așa de misterios? Îmi dau seama că sunteți spion, dar...

– Am fost spion.

– Ați fost spion, se corectă ea. Asta cu siguranță înseamnă că nu mai trebuie să oferiți informațiile cu țârâita. Deci sunteți în mod deliberat așa obtuz?

– Vă spun într-un minut, zise el.

Se apropiau de pod, care se arcuia peste râu precum cocoașa unei creaturi marine. Mai încolo, drumul se îngusta, comprimând traficul, iar Alec o trase în spatele său când un faeton, condus de un tânăr vizitiu neexperimentat, al cărui cal fusese în mod sigur pișcat de ceva, trecu în goană pe lângă ei. Urmă un poștalion greoi, ce transporta câțiva călători. Când zgomotul și praful se potoliră, el o conduse spre partea din amonte a podului.

Își sprijiniră coatele pe parapet și priviră râul care curgea sub ei. Un conac galben pal în contrast cu acoperișul roșu-cireașă înfrumusețea partea nordică. Pe pajiștea aflată de partea cealaltă se odihnea o cireadă de vite mițoase scoțiene, care se îndreptau cel mai probabil spre piețele londoneze. Era o scenă liniștită, bucolică, care lui Alec i se părea îngrozitor de plictisitoare – probabil pentru că îi reamintea de ceea ce-l aștepta acasă. Pe el, unul, singurul lucru care-l interesa în orașul ăsta stătea chiar lângă el.

– E foarte drăguț, zise Edie. Sau cel puțin așa mi se pare. Îmi vine un pic cam greu să-mi dau seama, în lumina amurgului. Dar îmi place sunetul apei care curge peste stăvilar.

– Pentru ce Dumnezeu vă încăpățânați să umblați prin lume pe jumătate oarbă? întrebă Alec. Nu vreți să vedeți ce se întâmplă în jurul dumneavoastră?

Ea îi răspunse printr-o fluturare nerăbdătoare a mâinii.

Recunosc că uneori e un inconvenient să ai vederea unei cârtițe, dar nu doresc să discut problema asta cu dumneavoastră mai mult decât am făcut-o. Acum, a sosit momentul să răspundeți la întrebarea *mea*, nu-i așa?

El se întoarse cu spatele la râu, sprijinindu-și coatele de parapet. Ea adoptă aceeași poziție.

N-am mers la școală pentru că am fugit de acasă când aveam șaisprezece ani, zise el. Și nu m-am înrolat în armată decât după vreo doi ani.

Ochii ei se măriră de amuzament când se uită la el.

– Ce-ați făcut?

– Am zis c-am fugit de acasă. Nu mi-am dat seama că aveți probleme și cu auzul, pe lângă cele cu vederea.

Ea flutură iarăși din mână.

– Nu aveți nici un motiv să deveniți țâfnos. Doamne, nu-mi pot imagina mulți băieți în poziția dumneavoastră care să facă ceva atât de scandalos. Din ce motiv?

Acum era partea dificilă.

– Pentru că bunicul meu voia să fac ceva ce eu nu voiam, zise Alec.

Ea își încrucișă brațele peste pieptul ei frumos, așteptând răbdătoare. Când văzu că el nu continuă, ea clătină din cap exasperată.

– Atâta tot? De-asta ați fugit din singura casă pe care o știați?

El ridică mâinile în aer, vrând parcă să spună: „De ce altceva?"

– Sunteți așa de enervant ! mormăi ea. Dacă nu-mi spuneți de ce, poate îmi dezvăluiți unde ați fugit.

– Întâi la Londra. De acolo am reușit să ajung la Napoli și apoi în Grecia, după aceea în Persia, prin consulul englez.

Cuvintele lui o făcură pe Edie să se uite la el.

– Serios? Chiar ați fost în Grecia?

– Da, am fost.

– Mereu am vrut să ajung în Grecia. Trebuie să-mi povestiți totul.

Chipul ei frumos strălucea de entuziasm.

Alec își dorea să-i devoreze buzele cu un sărut, să-i bea energia și pofta de viață.

– A fost destul de mult praf și foarte cald. Nu v-ar plăcea.

Ea se strâmbă la el.

– Am tendința să mă ofilesc la căldură. Bănuiesc că Evie v-a zis asta. Dar tot îmi doresc să văd Grecia cândva.

El îi zâmbi.

– Poate că o veți vedea.

Îi plăcuseră mult acei doi ani, deși munca fusese istovitoare, și condițiile, primitive. Pentru prima dată în viața lui era pe cont propriu, făcând ce voia să facă, și nu ce dorea bunicul lui. Aventura aceea se terminase când datoria îl chemase să se înroleze în armată. Dar unde se termină o aventură, începe alta. Nu se imaginase niciodată ducând o viață de spion, dar pericolele și provocările i se potriviseră perfect.

– Și de acolo ați mers în armată, bănuiesc, zise Edie. Unde l-ați cunoscut pe Wolf, nu?

– Da, eu și el am avut multe misiuni împreună. Aproape șapte ani de parteneriat și prietenie. Mai mult decât atât – făceam parte din aceeași familie parcă, legați prin sânge și circumstanțele insolite ale nașterilor. Doamne, o să-mi fie dor de nenorocitul ăla mare și idiot!

Apoi își dădu seama ce spusese.

– Iertați-mi limbajul, domnișoară Whitney. Sunteți liberă să-mi dați una după ceafă.

Ea își puse mâna pe antebrațul lui. Chiar și prin mănuși și straturile de material, ar fi putut să jure că simțea căldura atingerii ei.

– Înțeleg, zise ea cu privirea îmblânzită de compasiune. Wolf vă este ca un frate.

– Da, aveți dreptate. Apoi ridică din umeri, simțindu-se ușor jenat de toate emoțiile astea. Dar Wolf are alte treburi acum, la fel ca mine. Viața merge mai departe.

Ea îndepărtă absentă o șuviță de păr care îi ieșise de sub bonetă și-i gâdila obrazul. Simți că-i lipsește atingerea mâinii ei.

– Și în toți acei ani nu v-ați întors niciodată în Scoția? întrebă ea.

El clătină din cap.

– De ce nu? Sunteți încă înstrăinat de familia dumneavoastră?

– Nu, mi-am văzut tatăl de câteva ori la Londra, de-a lungul anilor, și pe bunicul, și le scriu fiecăruia cu regularitate.

Ea părea din nou frustrată, pentru că îi dădea informații cu țârâita.

– Ce anume îmi ascundeți? întrebă ea suspicioasă. Știu că nu vreți să vă întoarceți acasă. Evie mi-a zis. Dar ce anume evitați?

„Mai bine să termin odată."

– Îmi evit logodnica, zise el. Tehnic vorbind, domnișoară Whitney, sunt logodit de zece ani. De asta am fugit în primul rând din Scoția.

Ea rămase cu gura căscată și se uită la el atât de lung, încât i se păru o eternitate. Apoi închise gura, doar ca să o deschidă o clipă mai târziu.

– Dați-vă la o parte din calea mea, scoțian mare și mocofan!

Trecu pe lângă el și se întoarse pe drumul pe care veniseră.

Capitolul 6

– Ești sigură că nu te simți mai bine, mamă? întrebă Edie. La urma urmei ai petrecut ultimele trei zile în pat. Medicul crede că îți revii chiar foarte bine.

Mama rareori se îmbolnăvea, dar când se întâmpla, o făcea cu stil, adică stătea în pat făcând declarații dramatice și recurgând la un tratament constant cu siropuri medicinale și prafuri. Edie bănuise mereu că era un refugiu temporar în fața presiunii date de poziția ei, fiind una dintre principalele gazde din rândul aristocrației. Deși Lady Reese nu deținea averea și influența politică a principalelor decane, compensa cu voința ei neabătută și cu talentul șiret de a-i linguși pe cei care o puteau ajuta cel mai mult.

Edie știa că ambițiile mamei nu erau în interesul ei, ci al copiilor. Voia ca toți să se căsătorească mai bine decât ea, să urce în ierarhia aristocrației britanice. Deși *papa* era cel mai bun și mai amabil dintre bărbați, pentru mama el era doar cu puțin deasupra unui boier de țară, fericit să-și piardă vremea cu livezile lui și să viziteze fermierii arendași. Lipsa lui de ambiție pentru familia sa o înnebunea complet pe soția lui.

Edie se sprijini de tăblia sculptată de stejar a patului și îi zâmbi încurajator mamei sale.

– Doctorul Grant crede că te vei simți suficient de bine pentru a călători mâine, din moment ce mai avem o zi de drum până la castelul Blairgal.

Mama ei o săgetă cu privirea de pe un munte de perne.

– Eden, n-a fost intenția mea să răcesc așa de rău. Dar ăsta-i rezultatul faptului că am petrecut mai mult de o săptămână pe drum și am fost forțată să trec dintr-un han umed într-altul. Pot doar să fiu recunoscătoare că am ajuns la vila lordului Riddick înainte să mă îmbolnăvesc.

Își suflă nasul cu putere în batistă, vrând parcă să-și întărească afirmația.

Ultimele lor zile pe drum fuseseră umede și reci, cu o burniță constantă care se intensificase pe măsură ce înaintaseră spre nord. Când ajunseseră la una din proprietățile mai puțin importante ale lordului Riddick, dintr-un sat de lângă Glasgow, Edie fusese la fel de fericită ca mama ei să părăsească drumul. Mama se retrăsese imediat în patul ei, lăsând-o pe Edie să-și facă de cap și să-l evite pe căpitanul Gilbride pe cât de mult putea.

Fusese într-adevăr o provocare. De cele mai multe ori mâncase cu mama ei în frumoasele camere pentru oaspeți sau se retrăsese în elegantul și foarte spațiosul ei dormitor, când mama își dorise să se odihnească. Ultimele trei zile fuseseră plictisitoare de moarte, dar era de preferat să îndure plictiseala decât să-și petreacă viața la Newgate, acuzată de crimă. Pentru că ăsta ar fi fost rezultatul cu siguranță dacă petrecea timp în compania lui Alasdair Gilbride – cel mai șiret și enervant bărbat pe care-l cunoscuse vreodată.

Edie zâmbi către mama ei cu intenția de a-și cere scuze.

– Știu, draga mea, și sunt o bestie că te bat la cap când nu te simți bine. Să-ți mai aduc o ceașcă de ceai?

– Oh, bănuiesc că da. Și adu-mi și unul din biscuiții ăia. Trebuie să recunosc că mâncarea este chiar acceptabilă și personalul a fost foarte amabil, chiar dacă contele nu este acasă. Pot doar să sper că și castelul Blairgal este la fel de confortabil ca vila Breadie.

– Blairgal este un castel foarte vechi, mamă, zise Edie în vreme ce-i aducea ceașca de ceai mamei ei. Probabil că va fi mohorât, umed și ne va trage curentul.

– Nu pot să cred. Contele este foarte bogat. Sunt sigură că totul va fi așa cum trebuie să fie.

În timp ce punea mai multe dulciuri pe o farfurie, Edie o studia din priviri pe mama ei. Recunoștea expresia pe care aceasta o afișa de obicei când încerca să calculeze dimensiunea averii unui bărbat. Nu mai putea evita subiectul, dar era confuză în legătură cu propriile sentimente față de Gilbride, așa că se temea să discute despre asta.

– Mamă, sper că nu ai de gând să mă arunci în brațele căpitanului Gilbride. Nu este deloc interesat de mine.

– Eden, nu este nevoie să te exprimi într-o manieră așa de vulgară. Eu doar remarcam amenajările deosebite din casa lordului Riddick. Conacul Breadie chiar este un loc confortabil, nu crezi?

Bună încercare, mamă, zise Edie aducându-i ceașca de ceai. Dar știu ce ai de gând. Ți-ai aranjat doi dintre copii splendid și acum te gândești să aduci un conte scoțian bogat în familie.

Mama făcu o grimasă când luă ceașca.

– Mă faci să mă simt ca un mercenar. Este ceva greșit să-ți dorești să-ți vezi prea iubiții copii fericiți și aranjați? Nu întinerești, draga mea, și evenimentele recente... ei bine, nu vrem să te vedem ajungând fată bătrână.

Edie era atentă la aranjatul farfuriei pe noptiera de lângă pat. Mama ei nu-și făcuse niciodată griji înainte din pricina vârstei ei, dar „incidentul fatal" o zdruncinase. Și adevărul e că o zdruncinase și pe Edie.

– Căpitanul este un bărbat foarte atrăgător și de-a dreptul fermecător, adăugă mama ei, deși are un simț al umorului cam ciudat. În afară de asta, eu nu am nici o obiecție față de el. Și, zise ea, uitându-se la Edie peste buza ceștii, sunt chiar sigură că este atras de tine.

– Crede-mă, mamă, nu este.

Mama ei se uită la ea câteva secunde, apoi pe chip i se așternu o expresie rău prevestitoare.

– Cum de ți-ai dat tu seama de asta? Să nu-mi spui c-ai încercat să te săruți cu el sau... sau...

Edie își puse mâinile în șolduri.

– Chiar crezi că aș face ceva atât de stupid după tot ce s-a întâmplat? Și apoi, n-aș flirta cu bărbatul ăsta nici dacă ar fi ultimul burlac din Anglia.

– Serios, draga mea, cum poți fi așa ridicolă? Căpitanul Gilbride este unul dintre cei mai râvniți burlaci. Știu că și tu îl consideri chipeș.

Edie se întoarse cu spatele și se duse la șemineu, covorul gros înăbușindu-i pașii. Se uită la motivul roman care împodobea peretele de deasupra șemineului. Scena pictată reprezenta o nimfă dormind, înconjurată de heruvimi, încadrată de ghirlande de ipsos și panglici ornamentate cu auriu. Un bărbat îmbrăcat cu o togă privea în jos vizibil atras de nimfa care dormea.

– Vino aici, Eden, zise mama ei cu o voce hotărâtă.

Edie oftă, temându-se că va urma încă o conversație lungă și umilitoare. Întorcându-și spatele nimfei și însoțitorilor ei sentimentali, reveni lângă mama ei.

Aceasta bătu cu palma peste saltea.

– Stai lângă mine, iubirea mea.

– Mamă...

– Eden, stai!

Se așeză. În mod normal Edie putea să alerge în jurul părinților ei, și la fel toată lumea din casa Reese, dar din când în când mama își întrerupea gândurile legate de ea suficient cât să se concentreze la instinctele materne. Făcea acest lucru în mod constant acum, din câte se părea.

– Spune-mi de ce ești supărată pe căpitanul Gilbride. Și te rog nu te preface că nu ești.

– Este logodit, mamă. De zece ani. Se pare că de când a plecat din Scoția.

Mama ridică din sprâncene până aproape că-i atinseră fruntea.

– Unde-ai auzit asta?

– El mi-a zis, când am fost să ne plimbăm după cina de acum câteva seri.

Expresia mamei deveni încordată, pielea părând să i se întindă peste pomeți.

– Nu pot să cred. Eu n-am auzit nimic de genul ăsta.

Edie voia să-și dea una peste cap.

– Mamă, tu ai pus la cale toată schema asta cu iarna petrecută în Scoția pentru c-ai crezut despre căpitanul Gilbride c-ar vrea să se însoare cu mine?

Mama ei lăsă vinovăția să i se aștearnă pe chip pentru o clipă, apoi își reveni rapid.

– Normal că nu. William a fost cel care l-a convins pe tatăl tău și pe mine că asta e cea mai bună metodă de a ne ocupa de situație. Doar nu crezi că al tău cumnat face pe peținoarea?

– Nu, dar pe tine te cred în stare.

Mama își coborî privirea spre nasul ei elegant și un pic înroșit.

– Nu-mi voi cere scuze pentru faptul că doresc să-mi văd copiii făcând o partidă demnă de ei.

– Normal că nu.

Mama ei era prea șocată de vești pentru a sesiza sarcasmul lui Edie.

– Nu înțeleg de ce William nu ne-a spus asta mie și tatălui tău. Mă nemulțumește foarte tare că n-a făcut-o.

Edie ridică din umeri, afișând un aer indiferent.

– Prea puțin contează, din moment ce nici măcar nu mă atrage Gilbride. Știu că-ți place de el, mamă, sau măcar de banii lui...

– Eden, serios!

dar nu mă văd măritată cu el nici într-o mie de ani. E cea mai enervantă persoană, și sunt sigură că nu ne-am potrivi.

Da...

- Este logodit, mamă, zise ea ferm. Nimic nu poate schimba asta.

Mama ei își țuguie buza inferioară precum un copil îmbufnat. Era clar că-și făcuse planuri în ceea ce-l privește pe Gilbride, și iată-le acum având în față o iarnă lungă în mijlocul pustietății, fără nimic de văzut. Aproape că simțea compasiune pentru planurile dejucate ale mamei sale.

– Ți-a spus de ce și-a ținut logodna secretă? întrebă mama. Mi se pare ciudat.

– Nu l-am întrebat, din moment ce am crezut că nu este deloc treaba mea.

Mama pufni ușor.

– Asemenea scrupule nu te-au oprit înainte.

Edie zâmbi trist.

– Recunosc că am fost așa de enervată de felul în care mi-a spus-o, încât am plecat valvârtej. Sincer, cum poate un bărbat să ascundă așa ceva? Când mă gândesc la toate fetele alea cu care a flirtat, fără să-i fie pic de rușine...

Își mușcă limba, enervată că începea să dea semne de gelozie.

Mama ei o studie timp de câteva momente stânjenitoare, apoi ridică din umeri.

– Păi, bănuiesc că nu are sens să ne mai gândim acum. Ar trebui doar să fim recunoscătoare că putem beneficia de ospitalitatea contelui de Riddick până când *rendez-vous*-ul tău nefericit cu Sir Malcolm încetează să mai fie subiect de bârfă. După ce ne vom întoarce, la primăvară, să sperăm că totul va reveni la normal.

– Sunt sigură că așa va fi, mamă.

Între timp Edie va trebui să-și ocupe timpul pentru a supraviețui iernii fără să-l sugrume pe enervantul scoțian. Gilbride se va căsători fără îndoială la scurt timp după ce vor ajunge la castelul Blairgal, și ideea de a sta închisă cu el și cu noua lui soție i se părea chiar deprimantă.

După un ciocănit ușor în ușă, camerista mamei intră în cameră cu un urcior și un pahar.

– Mă scuzați, Excelență. Am niște apă de orz proaspătă și gustoasă de la bucătărie.

– Davis, serios, „gustos" și „apă de orz" nu au ce să caute în aceeași propoziție, zise Edie.

– Mamă...

– Eden, stai!

Se așează. În mod normal Edie putea să alerge în jurul părinților ei, și la fel toată lumea din casa Reese, dar din când în când mama își întrerupea gândurile legate de ea suficient cât să se concentreze la instinctele materne. Făcea acest lucru în mod constant acum, din câte se părea.

– Spune-mi de ce ești supărată pe căpitanul Gilbride. Și te rog nu te preface că nu ești.

– Este logodit, mamă. De zece ani. Se pare că de când a plecat din Scoția.

Mama ridică din sprâncene până aproape că-i atinseră fruntea.

– Unde-ai auzit asta?

– El mi-a zis, când am fost să ne plimbăm după cina de acum câteva seri.

Expresia mamei deveni încordată, pielea părând să i se întindă peste pomeți.

– Nu pot să cred. Eu n-am auzit nimic de genul ăsta.

Edie voia să-și dea una peste cap.

– Mamă, tu ai pus la cale toată schema asta cu iarna petrecută în Scoția pentru c-ai crezut despre căpitanul Gilbride c-ar vrea să se însoare cu mine?

Mama ei lăsă vinovăția să i se aștearnă pe chip pentru o clipă, apoi își reveni rapid.

– Normal că nu. William a fost cel care l-a convins pe tatăl tău și pe mine că asta e cea mai bună metodă de a ne ocupa de situație. Doar nu crezi că al tău cumnat face pe peținoarea?

– Nu, dar pe tine te cred în stare.

Mama își coborî privirea spre nasul ei elegant și un pic înroșit.

– Nu-mi voi cere scuze pentru faptul că doresc să-mi văd copiii făcând o partidă demnă de ei.

– Normal că nu.

Mama ei era prea șocată de vești pentru a sesiza sarcasmul lui Edie.

– Nu înțeleg de ce William nu ne-a spus asta mie și tatălui tău. Mă nemulțumește foarte tare că n-a făcut-o.

Edie ridică din umeri, afișând un aer indiferent.

– Prea puțin contează, din moment ce nici măcar nu mă atrage Gilbride. Știu că-ți place de el, mamă, sau măcar de banii lui...

– Eden, serios!

dar nu mă văd măritată cu el nici într-o mie de ani. E cea mai enervantă persoană, și sunt sigură că nu ne-am potrivi.

Da...

– Este logodit, mamă, zise ea ferm. Nimic nu poate schimba asta.

Mama ei își țuguie buza inferioară precum un copil îmbufnat. Era clar că-și făcuse planuri în ceea ce-l privește pe Gilbride, și iată-le acum având în față o iarnă lungă în mijlocul pustietății, fără nimic de văzut. Aproape că simțea compasiune pentru planurile dejucate ale mamei sale.

– Ți-a spus de ce și-a ținut logodna secretă? întrebă mama. Mi se pare ciudat.

– Nu l-am întrebat, din moment ce am crezut că nu este deloc treaba mea.

Mama pufni ușor.

– Asemenea scrupule nu te-au oprit înainte.

Edie zâmbi trist.

– Recunosc că am fost așa de enervată de felul în care mi-a spus-o, încât am plecat valvârtej. Sincer, cum poate un bărbat să ascundă așa ceva? Când mă gândesc la toate fetele alea cu care a flirtat, fără să-i fie pic de rușine...

Își mușcă limba, enervată că începea să dea semne de gelozie.

Mama ei o studie timp de câteva momente stânjenitoare, apoi ridică din umeri.

– Păi, bănuiesc că nu are sens să ne mai gândim acum. Ar trebui doar să fim recunoscătoare că putem beneficia de ospitalitatea contelui de Riddick până când *rendez-vous*-ul tău nefericit cu Sir Malcolm încetează să mai fie subiect de bârfă. După ce ne vom întoarce, la primăvară, să sperăm că totul va reveni la normal.

– Sunt sigură că așa va fi, mamă.

Între timp Edie va trebui să-și ocupe timpul pentru a supraviețui iernii fără să-l sugrume pe enervantul scoțian. Gilbride se va căsători fără îndoială la scurt timp după ce vor ajunge la castelul Blairgal, și ideea de a sta închisă cu el și cu noua lui soție i se părea chiar deprimantă.

După un ciocănit ușor în ușă, camerista mamei intră în cameră cu un urcior și un pahar.

– Mă scuzați, Excelență. Am niște apă de orz proaspătă și gustoasă de la bucătărie.

– Davis, serios, „gustos" și „apă de orz" nu au ce să caute în aceeași propoziție, zise Edie.

– Domnișoară Eden, zise Davis ignorând încercarea patetică de glumă, trebuie să vă întâlniți cu căpitanul Gilbride în holul de la intrare în cincisprezece minute. A spus să aveți grijă să vă îmbrăcați călduros, din moment ce vă va duce să faceți o plimbare în jurul proprietății.

Surprinsă, Edie aproape că alunecă din pat.

– Poftim? Eu n-am zis niciodată că voi merge cu el.

– El pare să creadă că da, răspunse camerista. Excelența Sa are nevoie de odihnă acum, iar dumneavoastră trebuie să mergeți să vă luați mantaua și boneta.

Edie se încruntă.

– Bine, o las pe mama în pace, dar n-am de gând să merg nicăieri cu scoțianul ăla blestemat.

– Eden, căpitanul Gilbride este dornic să facă ceva drăguț pentru tine, zise mama cu o voce convingătoare. Nu văd nimic rău în a ieși un pic cu el.

Edie se uită la expresia suspect de blândă a mamei.

– Ce pui la cale, mamă?

– Pur și simplu mi se pare ridicol să te ascunzi așa. Eu voi trage un pui de somn, așa că ai putea să petreci un pic de timp cu gazda noastră.

– Ai uitat că-i logodit?

– Dacă-i așa, atunci nu ai de ce să te temi, corect? zise mama în vreme ce lua paharul de la Davis. Căpitanul este un bărbat onorabil, cum chiar tu ai subliniat de mai multe ori, și, practic, un membru al familiei.

Eden își puse mâinile în șolduri.

– Tu ești cea care tot subliniază asta, nu eu. Știi foarte bine că n-ar trebui să plec singură cu el.

Mama ei se ridică.

– Ce prostie! Nu este nimic greșit în a face o mică plimbare după-amiaza cu gazda ta, care a fost foarte amabilă cu noi. Te vei duce în camera ta și îți vei lua lucrurile, după care te vei întâlni cu căpitanul jos.

– Dar...

Mama ei arătă imperios cu degetul spre ușă.

– Du-te!

Edie se holba la mama ei, nevenindu-i să creadă, dar își dădu seama că nu avea sens să mai dezbată problema. Când mama emitea un ordin pe acel ton al vocii, nimeni nu o putea face să-și schimbe

părerea. Bolborosind câteva ocări bine alese, ieși din cameră și străbătu holul până la camera ei, unde o aștepta Cora. Edie fumega în tăcere în timp ce servitoarea o îmbrăca cu mantaua și-i aranja boneta. Apoi își smulse mănușile de pe masa de toaletă și se îndreptă spre ușă.

– Să fiți drăguță cu căpitanul, domnișoară Edie, zise Cora. Să nu tropăiți și să vă încruntați ca o fată bătrână.

Edie se întoarse și se uită la servitoarea ei care avea întipărit pe față ceva asemănător cu un rânjet.

– Sunteți nebune toate, zise și trânti ușa în urma ei.

Edie auzi cât se poate de limpede râsetul din spatele plăcilor de stejar. Și chiar voia să tropăie până jos pe hol, dar inspiră adânc și se forță să se calmeze.

În timp ce cobora scara elegantă cu balustrade, una dintre ușile din holul de la intrare se deschise, și Gilbride își făcu apariția. Când ridică privirea spre ea și zâmbi, Edie aproape că rată o treaptă. Zâmbetul acela încântător avea un efect ciudat asupra ei, ceva ca un fior cald. Era o senzație necunoscută, iar juriul ei mental nu hotărâse încă dacă să fie sau nu de acord.

– Bună dimineața, domnișoară Whitney, zise el pe o voce prietenoasă.

Mult prea prietenoasă, ținând cont că data trecută când schimbaseră mai mult de două vorbe ea-l făcuse „scoțian mare și mocofan". Încă tresărea gândindu-se la asta.

Privirea lui fumurie alunecă peste silueta ei, persistând cu o anticipare care pe ea o făcu să clipească surprinsă.

– Arătați minunat astăzi, spuse el în timp ce-i întindea mâna pentru a o ajuta să coboare ultima treaptă. Mă consider norocos să vă am alături în această dimineață. S-au scurs secole de când am petrecut ceva timp împreună.

Iarăși îi lansa provocări, naiba să-l ia! Știa prea bine că îl evitase și voia ca ea să-și dea seama că era conștient de lucrul acesta. Dar ea refuză să-i facă jocul.

– Mama nu s-a simțit bine, biata de ea! Pur și simplu nu m-a lăsat să plec o clipă de lângă ea.

Sublinie povestea asta cu un zâmbet melancolic, care avea rolul de a comunica cât de grele fuseseră ultimele zile. Pe oricare altul din peținorii ei, vorbele acestea l-ar fi adus în genunchi, cu scuzele de rigoare.

Dar Gilbride era un individ mai dur.

El se aplecă peste ea cu trupul lui impunător, și ochii îi sclipiră cu o intenție răutăcioasă ce promitea lucruri pe care ea refuza să le numească. Rezistă însă impulsului de a se retrage, pentru că nu ar fi făcut-o în fața nici unui alt bărbat. Ar fi fost un semn fatal de slăbiciune din partea ei.

Și apoi, el doar se prefăcea că flirta, ca să o enerveze.

- Ah, fetițo, nu mă poți păcăli, zise el cu accentul acela scoțian seducător care îi asprea vocea, și care ei îi zgâria auzul, făcând-o să tremure. Eu nu sunt unul din galantonii ăia pe care-i duci tu de nas ca pe caii îmblânziți. Știu prea bine că m-ai evitat.

Ea puse o mână pe pieptul lui musculos și îl împinse. El făcu un pas înapoi, nu pentru că ar fi avut ea forța să-l urnească – bărbatul era un adevărat munte –, ci pentru că în mod evident îl luase prin surprindere.

- Eu nu duc pe nimeni de nas, și vă rog să încetați să mai folosiți accentul ăla absurd. Parcă ați fi un actor dintr-o companie de teatru de mâna a doua, care joacă în *Macbeth*.

Uimit pentru a doua oară, izbucni într-un râs gutural. Dacă accentul o făcea să tremure, atunci râsul era și mai rău. Aproape că spera să fi luat răceala de la mama ei.

- Domnișoară Whitney, dacă aveți impresia că accentul meu este complicat, mă îndoiesc că veți putea înțelege pe cineva la Blairgal.

- Abia aștept, atunci. Deși trebuie să spun că până acum nu mi-a fost greu să mă înțeleg cu personalul din vila Breadie.

El o luă de braț și o conduse prin holul de la intrare spre ușă principală, unde se afla un valet în livrea care le deschise ușa. Deși Edie o tachinase pe mama ei în legătură cu kilturile și cimpoaiele, fusese un pic surprinsă să dea peste servitori așa de bine instruiți, îmbrăcați în cele mai bune uniforme. În casa Carlton, aproape că nu ieșeau în evidență.

Adevărul e că sperase să vadă kilturi și pleduri scoțiene sau să audă pe cineva care să recite măcar câteva rânduri din *Marmion* sau *Doamna lacului*[1].

Ieșiră pe veranda cu pardoseală de marmură din fața casei.

- Majoritatea personalului este din Lowlands sau din Glasgow, îi explică Gilbride. N-ați întâlnit încă scoțieni adevărați.

---

[1] *Marmion* și *The Lady of the Lake*, roman istoric în versuri, respectiv poem narativ, scrise de Walter Scott (1771–1832) (n.red.)

Edie privi în urmă spre casa în stil palladian. Cu siguranță proprietățile scoțiene ale contelui de Reddick nu se potriveau cu ceea ce își imaginase ea. „Elegant" era un cuvânt care descria în întregime locuința, cu liniile clasice ale pietrei exterioare de culoare crem. Înăuntru, pereții curbați și domurile din tavan erau împodobite cu stucaturile frumoase în nuanțe pale de verde și roz, poleite cu aur. Dacă Edie intuia bine, interiorul fusese proiectat de frații Adam, al căror simț estetic și al căror stil elegant erau inconfundabile.

– Vila Breadie este frumoasă, zise ea. Și foarte modernă. Nu cum mă așteptam să arate o vilă scoțiană.

– Bănuiesc că v-ați fi așteptat la șanțuri, turnulețe și cimpoaie fantomatice răsunând din turnuri. Din păcate, domnișoară Whitney, nu toate vilele din Scoția sunt castele. Casa asta, de exemplu, a fost construită acum patruzeci de ani.

Ea oftă dramatic.

– Sunt dezamăgită. Speram să dau măcar peste o fantomă care să cânte la cimpoi. Dar recunosc că-mi plac hornurile care nu fac fum și dormitoarele în care nu circulă curenți de aer. Bunicul dumneavoastră a construit-o?

– Da, zise Gilbride.

– Își petrece mult timp aici?

– Are ceva afaceri prin Glasgow. Când se ocupă de ele, preferă să stea aici, nu în oraș, unde zice că e mizerie și locuiesc doar haite de negustori puși pe jecmăneală. Ceea ce nu-l împiedică să facă afaceri cu acei negustori, adăugă el pe un ton batjocoritor. O fi bunicul meu de modă veche când vine vorba de ideile despre familie și clan, dar se pricepe de minune să administreze proprietățile familiei și propriile lui investiții. E un scoțian chibzuit, dacă a existat așa ceva vreodată.

– Nu pare o figură suficient de romantică pentru mine, și știu că și mama va fi crunt dezamăgită. Își imaginase scene cu Rob Roy[1] și Robert the Bruce[2] zile întregi.

El râse.

– Eu vă promit romantism și castele mohorâte din plin, începând de astăzi.

---

[1] Rob Roy McGregor (1671–1734), haiduc scoțian devenit erou popular (n.red.)

[2] Sau Robert I, a fost rege al Scoției din 1306 până la moartea sa, în 1329, și unul dintre cei mai faimoși războinici ai generației sale, conducând Scoția în Primul Război de Independență împotriva Angliei. (n.red.)

Edie se uită cu atenție în jur, la priveliștea îngrijită ce înconjura vila Breadie. Cu excepția dealurilor pe care le putea vedea în depărtare, ar fi zis că se afla pe orice altă proprietate prosperă din Hampshire sau Kent.

– Serios? zise ea. Veți scoate romantismul din piatră seacă?

De cum îi ieșiră cuvintele pe gură, își dădu seama de greșeală. Gilbride îi luă mâna, petrecându-și pentru scurt timp degetele printre ale ei, apoi i-o așeză pe curbura brațului său.

– Dacă-mi dați cea mai mică șansă, cu siguranță o voi face, zise el cu vocea aceea profundă și ispititoare.

„Este logodit, prostuțo! Doar se joacă cu tine."

Edie adoptă unul din trucurile mamei sale – o ridicare exagerată din sprânceană pentru a semnaliza un scepticism politicos.

– Desigur. Și veți invoca și un castel?

El îi zâmbi în colțul gurii, ironic, cunoscător, acceptându-i mica eschivă.

– De fapt, da, chiar am s-o fac. O conduse pe aleea cu pietriș ce ducea spre colțul nordic al casei. La început m-am gândit să facem o plimbare în jurul proprietății, dar văzând că este o zi însorită – ceva ce nu trebuie luat ca atare în Scoția –, m-am gândit să mergem la castelul Mugdock. Nu este departe de aici, și priveliștile asupra colinelor sunt chiar spectaculoase.

– Oh! zise ea slab.

Una era să mergi la o plimbare sau să dai o tură proprietății, și alta, să plece cu el pe o distanță mai lungă; i se părea mult prea... intim.

– Nu știu dacă ar trebui să o las pe mama singură atâta timp, zise ea.

El o opri sub o arcadă ce ducea în curtea grajdului. Își propti o mână pe zidul de cărămidă și se uită în jos la ea, impunător și formidabil de masculin, copleșind-o cu siguranța lui de sine. Fu nevoită să lupte cu senzația că i se înmoaie genunchii și i se accelerează respirația.

– Mama dumneavoastră este pe mâini bune, zise el cu o voce liniștită. Se poate lipsi câteva ore de dumneavoastră.

– Păi...

– Domnișoară Whitney, amândoi știm că m-ați evitat și amândoi știm de ce, zise el pe un ton neobișnuit de serios. V-am dat pe neașteptate niște vești și mi-am cerut scuze pentru felul stupid și neîndemânatic în care am făcut-o. Dumneavoastră și mama dumneavoastră

aveți tot dreptul să-mi cunoașteți statutul și ar fi trebuit să vă informez înainte să plecăm din Londra.

Edie se refugie în spatele manierelor politicoase.

– Este doar treaba dumneavoastră, căpitane Gilbride. Nu-mi datorați nici o explicație. De fapt, nu știu de ce credeți că mi-ar păsa de statutul dumneavoastră.

– A părut să vă pese foarte mult în noaptea trecută, când mi-ați zis că sunt un mare mocofan scoțian și ați plecat tropăind de lângă mine. Și de atunci abia ați schimbat două vorbe cu mine.

Edie își înălță bărbia.

– Poate că nu aveam nimic de adăugat, zise ea pe un ton trufaș.

El se arătă sceptic.

– Mereu aveți ceva de adăugat, cel puțin în cazul meu, dar ați făcut tot posibilul să mă ignorați după acea discuție. Dacă nu vă interesează statutul meu, de ce mă tratați ca pe un paria nenorocit?

Atunci simți că ia, în sfârșit, foc.

– Pentru că v-ați purtat ca un mojic, flirtând cu orice femeie sub optzeci de ani, prefăcându-vă cel mai dorit burlac din Londra. Știți câte fete s-au dat peste cap să vă atragă atenția? Le-ați păcălit în cel mai urât mod posibil, ca să descopăr eu însămi acum că aveți o logodnică!

El mijì ochii iritat.

– Până nu cu mult timp în urmă, după cum vă amintiți, eram ocupat cu prevenirea conspirațiilor criminale și cu protejarea surorii dumitale, pentru a nu fi omorâtă. Când aș fi avut vreme de toate flirturile alea?

Edie fumega. Era adevărat că el fusese absorbit cu munca lui de spion până recent, dar asta nu-i scuza comportamentul, după ce trecuse pericolul.

– Și vă suntem cu toții recunoscători pentru efort, dar asta a fost cu săptămâni în urmă. Ați avut destule ocazii să vă faceți cunoscută situația de atunci încoace, zise ea, amintindu-și dintr-odată un comentariu de-al mamei ei. Wolf știe despre logodna dumneavoastră, nu-i așa? Sunt convinsă că amândoi aveți obiceiul de a vă furișa și de a minți despre unele lucruri, dar nu mai lucrați pentru Serviciile Secrete. Ați putea încerca măcar să vă purtați normal, în loc să încercați să-i păcăliți pe toți.

Gilbride se îndepărtă de ea.

– Nici Wolf nu știe.

Vestea căzu ca un trăsnet.

– De ce ați ascunde așa ceva de prietenul dumneavoastră cel mai bun?

El o studie câteva momente înainte de a-i răspunde.

– Vă voi explica, dar întâi aș vrea să-mi cer scuze pentru comportamentul meu din noaptea trecută. Am fost un idiot și îmi pare rău.

Probabil că ea avea o figură convinsă, pentru că el râse trist.

– Este clar că scuzele nu sunt suficiente. Din fericire, am venit pregătit cu un cadou.

Edie începea să se simtă jenată. Conversația era așa de ciudată, că nu știa cum să reacționeze – cu excepția faptului că încă detesta ideea de a ști că avea logodnică.

Ea flutură nepăsătoare din mână.

– Serios, căpitane, nu trebuie să vă faceți griji. După cum v-am spus, viața dumneavoastră privată nu este treaba mea.

Gura lui fermă afișă un zâmbet dezarmant, care o provoca cu un farmec aproape copilăresc.

– Știu, dar tot meritați un cadou. Și, dacă vă face să vă simțiți mai bine, este un cadou practic.

Chiar când ea emitea un alt protest slab, el scoase un obiect mic din buzunarul interior. Deschise capacul unei cutii din piele verde și scoase o pereche de ochelari aurii, frumos lucrați și ușori, cu o punte neobișnuit de ornată. Aveau auriculare delicată și lentile transparente și sclipitoare.

Erau frumoși.

– Iată, zise el. Acum nu trebuie să mai bâjbâiți ca o cârtiță oarbă.

Capitolul 7

Alec privi cum furia aprinde privirea albastră precum cerul a lui Edie.

– Serios? O cârtiță oarbă? întrebă ea. Pentru început, asta nu-i redundant?

El tresări și din cauza greșelii lui, dar și din cauza tonului ei. În mod normal vocea ei era caldă și plină de veselie, cu un timbru guttural nu neapărat studiat, care-i făcea pe bărbați să se târâie la picioarele ei precum cățeii. Nu țipa, ci faptul că se referise la ea ca la o rozătoare tăcută îi alterase vocea.

Își propti mâinile înmănușate în minunatele ei șolduri rotunde și îl săgetă cu privirea.

– Asta credeți despre mine, căpitane Gilbride?

Fusese așa de șocat de expresia ei când îi arătase ochelarii, încât scosese pe gură prima chestie idioată care-i trecuse prin cap. Pe chipul ei frumos apăruse o combinație de surpriză, plăcere și vulnerabilitate. Poate că Edie nu era genul care să-și exprime sentimentele, dar privirea ei îi sfredelise inima ca un tăiș ascuțit și mortal.

– Cred că ați folosit un termen similar pe parcursul discuției noastre despre vederea dumneavoastră, acum câteva zile. Cu siguranță vă amintiți.

Termină propoziția cu cel mai încântător zâmbet al lui. Nu funcționase niciodată asupra ei, dar mereu exista o prima dată.

Ea pufăi exasperată.

– Oh, prea bine, dar asta nu înseamnă că vreau să mi se arunce adevărul în față.

– Sunt un bădăran care nu gândește și o să-mi cer din nou scuze. Nu puteți arăta altfel decât încântătoare, cu ochelari sau fără.

Ea făcu o grimasă.

– Sunteți un filfizon nesuferit, dar vă accept scuzele.

– Sunteți grațioasă și amabilă, domnișoară Whitney, zise el cu o voce solemnă.

Edie râse reticent.

– Sunt orice, numai asta nu, lucru ce reiese din faptul că nu sar pe dumneavoastră de recunoștință pentru un cadou așa de generos.

Alec cu siguranță s-ar fi bucurat dacă ar fi sărit pe el.

– Nu sunteți mulțumită de cadou? întrebă el, încercând să alunge imaginea lui Edie, goală, sărind prin pat cu el.

– Este mult prea generos. Nu ar fi corect să-l accept.

– Prostii! Este mai degrabă un lucru practic decât un cadou. O unealtă necesară pentru a vă deplasa în siguranță. Dacă veți vedea bine, atunci veți putea călări din nou și conduce docarul meu, dacă doriți.

Ea se uită cu jind la ramele aurii.

– Ar fi minunat, dar...

– Încercați-i, o îndemnă el.

Gura ei se curbă într-un zâmbet ironic.

– Naiba să vă ia, mi-ați descoperit punctul slab.

– Și care este acela?

– Sunt incurabil de vanitoasă.

El râse.

– Înțeleg, dar gândiți-vă în felul următor: Sunteți o străină în Scoția, deci nu trebuie să vă faceți griji în legătură cu cârtelile aristocrației. Și vă asigur că nimănui din castelul Blairgal nu-i va păsa. De fapt, nu ați fi singura persoană care poartă ochelari.

– Ceilalți sunt toți sub cincizeci de ani? întrebă ea sec.

El ezită.

– Așa mă gândeam și eu, zise ea. Știu că este îngrozitor să fii așa de îngâmfat, dar nu știți cât de nemiloasă este lumea când vine vorba de înfățișarea femeii. Majoritatea fetelor pe care le cunosc ar prefera să cadă de pe scări cu capul înainte în loc să riște să fie etichetate ca demodate sau intelectuale ochelariste.

– Nimeni nu ar îndrăzni să vă spună așa. Și apoi, credeți că sora dumneavoastră arată demodată? Evie este o fată încântătoare, și pe Wolf nu l-au deranjat niciodată ochelarii ei.

Ea se încruntă ușor.

– Da, așa este.

– Atunci, doar încercați-i.

Ea îl studie un moment mai îndelungat, de parcă nu înceta să o uimească, apoi ridică din umeri și luă ochelarii. Îi puse atent pe nas. Când el își strecură mâna sub boneta ei pentru a-i ajusta brațele ochelarilor, îi atinse în treacăt obrajii fini și o făcu să roșească. Lui i se părea că arată adorabil, amintindu-i de o elevă serioasă și destul de timidă. Era ceva incredibil de vulnerabil la ea în acel moment, ceea ce Alec aprecia teribil de mult.

Ea se uită drept înainte prin curtea grajdului, clipind de câteva ori, așteptând să i se acomodeze vederea.

– Sfinte Cerule! zise ea râzând. Ăștia sunt mult mai buni decât ai lui Evie. De unde i-ați luat?

El o prinse de braț și o conduse de partea cealaltă a curții, unde unul dintre servitori aștepta răbdător lângă trăsura cu cai.

– De la un specialist din Glasgow. Le face tatălui și bunicului meu ochelari de ani întregi.

– Splendid. Acum sunt pe același picior cu rudele dumneavoastră mai în vârstă, ceea ce o va încânta pe mama. La fel de bine aș putea spune că sunt senilă și să termin odată.

Alec o ajută pe Edie să urce în trăsură, apoi o urmă.

– Am eu grijă de mama dumneavoastră.

– Sună de parcă ați avea-o la degetul mic.

Nu părea prea mulțumită de idee.

El încuviință din cap către servitor în semn că acesta putea să se retragă, apoi perechea de cai trecu pe sub arcadă, ieșind pe alee.

– Nu știu cum să interpretez această remarcă, zise el când ajunseră pe alee. Credeți că mama dumneavoastră va obiecta la cadoul meu? Au fost destul de scumpi. Să-i trimit nota de plată?

– Ați înnebunit? Normal că mama nu va obiecta că ați cheltuit bani pe noi. Eu s-ar putea să nu fiu de acord, dar ea cu siguranță nu va avea o problemă.

Cheltuise bani pe *ea*, nu pe mama ei.

– Sunteți îngrijorată că-i va considera demodați și vă va interzice să-i purtați?

Ea clătină din cap.

– Nu, a pierdut demult lupta asta cu Evie. Dacă aș fi vrut la un moment dat să-i port, aș fi făcut-o.

– Atunci ce vă îngrijorează?

Ea trase de timp netezindu-și o cută imaginară pe mănușă. Era o insolită etalare a stânjenelii ei.

– Știți de ce mama se poartă așa frumos cu dumneavoastră, nu-i așa? zise ea într-un final. Mă gândesc că v-ați dat seama deja.

Deși făcuse comentariul într-o manieră nepăsătoare, culoarea din obrajii ei spunea totul despre disconfortul ei.

– Bănuiesc că-și imaginează că, cât de curând în iarna asta, mă va prinde fedeleș, zise el.

Simți cum ea tresare surprinsă. Până la urmă, șoldul ei rotund și coapsa erau lipite de el. Era o minune pentru el că se putea concentra la ceva, dată fiind apropierea de corpul ei cald și superb.

– Îmi pare rău, zise ea cu un oftat. Este urât din partea ei să profite de ospitalitatea dumneavoastră în baza unei presupuneri false. Sper că vă dați seama că eu, cu siguranță, n-am încurajat-o să ajungă la această concluzie.

Lucru care îl nemulțumea, de altfel, pe Alec.

– Normal că nu, zise el, dar cunosc bine mamele petitoare. Am întâlnit zeci de-a lungul anilor.

– Este înfiorător, nu-i așa? zise ea. Și mai mult decât jenant.

– Nu aveți de ce să vă simțiți așa. Mama dumneavoastră vă iubește și vă vrea doar binele.

– Și asta ar însemna să fiu cu dumneavoastră, să înțeleg?

El râse.

– Aveți dreptate, am reacționat ca un filfizon.

– Cu siguranță glumiți, zise ea, exagerând scepticismul din glas. Nimeni nu ar putea crede așa ceva despre dumneavoastră.

– Sunteți o vulpoaică.

– Dumnezeu mi-e martor că încerc, zise ea fluturând nepăsător din mână.

Trecură de poarta de piatră și întoarseră spre drumul care ducea spre sat și spre castelul Mugdock.

– Deci, ținând cont de campania purtată în ultimele zile pentru a mă evita, zise Alec, înțeleg că mama dumneavoastră a insistat să veniți astăzi la plimbare cu mine. Ca parte din planul ei pe termen lung.

Ea ridică ușor din umeri.

– Da.

– Și i-ați spus despre...

– Despre logodnica dumneavoastră misterioasă? zise ea.

El reuși să nu tresară. Fusese cât pe ce.

– Da.

– I-am spus, și nu pot să zic că nu a fost dezamăgită, zise candid Edie. Cu toate astea, a insistat să ies cu dumneavoastră astăzi, ceea ce mi s-a părut destul de ciudat din partea ei. De obicei este așa de încuiată.

Ridică ușor din umeri și apoi se foi, de parcă voia să se așeze mai bine. Asupra lui Alec avu efectul opus, din moment ce-și apropie coapsa și mai mult de a lui. Dintr-odată pantalonii îi deveniră strâmți.

– Dar evident că nu și de data asta, spuse Alec, încercând să ignore reacția necontrolată a corpului lui.

– Pare să creadă că reputația mea este în siguranță tocmai pentru că sunteți logodit. Se încruntă. Ceea ce nu are nici un sens, din moment ce nu eu sunt cea logodită cu dumneavoastră.

„Ah!" Era evident că mama lui Edie nu renunțase complet la ideea de a vedea în el un potențial soț pentru fiica sa.

Era drăguț că avea măcar un aliat în luptă.

– A, păi, zise Alec, probabil mă privește ca pe un membru al familiei. Mă vede ca pe un văr sau ca pe vreo altă rudă enervantă.

– Nu, mersi. Am destui din ăștia ca să nu trebuiască să vă adaug și pe dumneavoastră. Rămase tăcută câteva minute, adâncită în gânduri, în timp ce traversau satul Milngavie și urcau panta lungă spre castelul Mugdock. Apoi îl privi pieziș. Pot să vă întreb ceva?

– Orice doriți.

Ea râse scurt, dar fără amuzament.

– S-ar putea să regretați că ați acceptat.

– Să vedem.

– De ce ați ținut secretă logodna chiar și de cei mai apropiați prieteni? Logodnica dumneavoastră este o nebună, sau se uită cruciș, sau are o cocoașă, precum un personaj din vreun roman sinistru?

Încercase să facă să pară o glumă, dar Alec nu se lăsă păcălit. Edie era încă supărată pe el pentru ceea ce ei i se păruse din partea lui o încercare clară de a induce în eroare pe ea și pe toată lumea. Și ar fi bine ca de data asta să nu-i ofere o explicație de mântuială – nu acum, când avea nevoie de ea să-l ajute să se elibereze de ancora care îl trăsese în jos timp de zece ani.

Își înfipse piciorul în podea, afișând o atitudine relaxată. Ca să-i funcționeze planul, trebuia să-i povestească treptat, nu să verse totul odată.

– Răspunsul scurt ar fi că este o căsătorie aranjată. Una pe care am refuzat-o de la bun început.

Ea privise până atunci peisajul – fără dubiu uimită acum de cât de clar și de viu i se părea tot ce vedea –, dar răspunsul lui o făcu să întoarcă capul. Ridică privirea la el, cu ochii mari în spatele noilor ei ochelari.

– Sfinte Dumnezeule! Oamenii mai fac chestii de genul ăsta?

– O fac, în Scoția, zise el sumbru.

– Isprava bunicului, bănuiesc?

– A cui altcuiva? Nu am știut decât când am fost mai mare, dar o pusese la cale de pe vremea când mergeam de-a bușilea. Probabil la câteva zile după ce s-a născut Donella.

– Ăsta-i numele logodnicei dumneavoastră?

– Da, Donella Haddon, verișoara mea de-a doua. O știu de-o viață, din moment ce familia ei locuia la câțiva kilometri de castelul Blairgal. Fratele ei, Fergus, este administratorul proprietății bunicului meu.

Privi spre ea pentru a-i evalua reacția. Edie se uita drept înainte, cu o încruntătură care indica o oarecare confuzie.

– Vreți să mă întrebați ceva, dar vă este teamă să nu mă ofensați, zise el.

Ea îi zâmbi trist.

– Oh, la naiba, chiar mi se citește pe chip?

– Am petrecut destul de mult timp gândindu-mă la acest subiect, deci sunt conștient de cât de ciudat sună toată povestea, zise el.

Învățase să o citească pe Edie. Era o abilitate necesară în lumea spionajului. Ea nu reprezenta un adversar, desigur, dar îl putea face să alerge în cercuri dacă nu era cu un pas înaintea ei.

Ea își mușca buza de jos, de parcă se dădea în ea o luptă între reticență și satisfacerea curiozității.

– Domnișoară Whitney, nu trebuie să aveți rețineri față de mine. Îi zâmbi scurt. N-ați avut înainte, și n-aș ști cum să mă port cu dumneavoastră dacă ați începe acum.

Ea izbucni în râs.

– Ce compliment patetic și pe ocolite a fost ăsta! Prea bine, voi fi brutal de sinceră.

– Cum sper că veți fi mereu.

– Hm, mă îndoiesc. Deși sunt prea puține lucruri cu care v-aș putea face să vă simțiți ofensat, ținând cont de obrazul dumneavoastră gros.

– Mă răniți, domnișoară Whitney. Vă asigur că inima mea bate cu toată sensibilitatea arzătoare și delicatețea unui poet. Lord Byron nu este cu nimic mai presus decât mine.

– Byron nu are nimic delicat, și știți foarte bine lucrul ăsta. Acum, încetați să-mi mai distrageți atenția.

– Îmi recunosc vina. Dați-i drumul!

– Bunicul dumneavoastră are unul dintre cele mai vechi și distinse titluri din Scoția, corect?

Alec rămase cu ochii ațintiți la drumul îngust care șerpuia în sus pe deal, ducând spre castel.

– Da, este un titlu străvechi și în Anglia, și în Scoția.

– Și este un titlu care vine cu multe proprietăți la pachet, din câte am înțeles, adăugă ea.

Era clar că ea – sau mama ei – pusese întrebări în stânga și în dreapta despre el.

– Da, deși proprietățile noastre nu sunt așa de extinse ca ale altor familii scoțiene de viță nobilă. Avem o cabană de vânătoare la Loch Venachar, dar majoritatea proprietăților se află între Loch Lomond și Loch Katrine. Este un pământ fertil, și principalele venituri le scoatem din comerțul cu olandă și vite. El îi zâmbi pieziș. Și distilăm unul din cel mai bune whisky-uri din Scoția.

– Ce noroc pe dumneavoastră! zise ea zâmbind. Deci familia dumneavoastră bogată și distinsă deține unul dintre cele mai vechi titluri din țară.

– Corect.

– Și logodnica dumneavoastră provine dintr-o familie similară?

– Deloc. Dacă ar fi așa, vărul meu n-ar munci ca administrator al proprietății.

Pe trăsăturile ei frumoase apăru iarăși o încruntătură.

– Așa mă gândeam și eu. Deci înțeleg că domnișoara Haddon nu va aduce o mare zestre odată cu căsătoria.

– Nu va exista nici o căsătorie, dacă am un cuvânt de zis, spuse Alec pe un ton serios. Dar, ca să vă răspund la întrebare, zestrea ei este neglijabilă.

Ea se suci pe locul ei pentru a se uita mai bine la el.

– Chiar nu vreți să vă căsătoriți cu domnișoara Haddon?

– N-ar surprinde pe nimeni, nici pe ea măcar, faptul că nu vreau să mă căsătoresc cu Donella. I-am comunicat bunicului imediat cum m-a informat de planurile lui.

Ea clătină din cap.

– Atunci de ce este așa pornit? Nu pare deloc o căsătorie avantajoasă. Cu siguranță ați putea reuși mai bine de-atât.

Ea își țuguie buzele, enervată că dezvăluise faptul că-l considera o partidă bună. Când el îi zâmbi provocator, ea ridică o mână pentru a-l întrerupe.

– În ciuda personalității dumneavoastre absolut îngrozitoare, adăugă ea. Dar știți la ce mă refer. Un număr ridicol de mare de fete cu zestre aleargă după dumneavoastră la Londra.

– Ridicol, hm? întrebă el. Dacă nu se înșela, domnișoara Eden Whitney părea geloasă. Nu sunteți de acord cu abilitatea mea de a fermeca domnișoarele frumoase ale aristocrației?

– Sunteți cel mai puțin fermecător bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Dar sunteți bogat, moșteniți un titlu de conte și nu aveți o înfățișare *de-a dreptul* îngrozitoare. Deci nu este de mirare că așa de multe fete leșină din cauza dumneavoastră. Ceea ce nu scuză însă tendința dizgrațioasă pe care o aveți de a încuraja femeile să umble după dumneavoastră.

– N-am încurajat nici măcar o dată vreo femeie să umble după mine, protestă el. Cu excepția ei, și era păcat că ea rezista la momeala lui. Și, repet, nu am nici o intenție de a continua, încheind o căsătorie de conveniență.

Ea flutură iritată din mână.

– Ajungem imediat și la asta. Eu încă sunt curioasă de ce bunicul dumneavoastră este așa de hotărât să vă căsătorească cu verișoara.

A făcut vreo promisiune cuiva aflat pe patul de moarte? întrebă ea sarcastic.

– De fapt, da.

– Cred că glumiți. Cine mai face genul ăsta de lucruri?

– Scoțienii o fac.

Ea nu vorbi câteva momente.

– Mi se pare barbar, dacă mă întrebați, zise ea într-un final.

– Ce nu înțelegeți este cât de importante sunt legăturile de familie în clanurile scoțiene. Familia mea este membră a clanului Graham, ca și familia Donellei. De fapt, unchiul Donellei este căpetenia uneia dintre cele mai vechi ramuri ale clanului. Nu doar tatăl Donellei a dorit să o căsătorească cu mine – o dorință reafirmată pe patul său de moarte –, ci și unchiul ei vrea ca ea să fie căsătorită cu moștenitorul căpeteniei. Ca membru loial al clanului, bunicul meu a ales să fie de acord. Alec nu-și putu reține o grimasă. Bunicul meu o fi el aristocrat și om de afaceri uns cu toate alifiile, dar când vine vorba de treburile clanului este cât se poate de modă veche. Lui i se pare o idee minunată să întărească legăturile familiei cu clanul. Vechile metode sunt cele mai bune, după cum îi place lui să afirme.

– Dar nu sunteți un Graham, protestă Edie. Și nici bunicul dumneavoastră nu este, din moment ce numele lui este Callum Frances Haddon, al șaptelea conte de Riddick. Și dumneavoastră sunteți un Gilbride, deci cum poate el – sau dumneavoastră – să fiți un membru al clanului Graham?

Chiar își făcuse temele în ceea ce-l privea. Se pare că Edie era mai interesată de el decât lăsase să se vadă.

– Familia Haddon este numele unei ramuri a clanului, zise el. Face parte din familiile care au ales să jure credință unui anumit clan. Haddon a jurat loialitate în urmă cu secole familiei Montrose, care conduce clanul Graham. Și, desigur, au existat căsătorii între Graham și Haddon de secole. Legăturile sunt profunde.

Ea se încruntă.

– Parcă ziceați că unchiul domnișoarei Graham este căpetenia clanului.

– A uneia dintre ramurile *de cadeți* ale familiei, și astea sunt câteva. Capul întregului clan este James Graham, actualul duce de Montrose. De fapt, castelul Mugdock, care se află de partea cealaltă a acestei păduri – se întrerupse pentru a arăta cu capul spre drumul din față, care se pierdea printr-un pâlc des de copaci – este o așezare

istorică a clanului Graham. E unul dintre motivele pentru care am vrut să-l vedeți.

Ea privi dealul mare din fața ei, încercuit de un șanț în părțile mai joase și acoperit de pădure, în cele mai înalte. Mugdock se afla în vârf, încă ascuns de copaci și de panta dealului.

– Este frumos, zise ea, zâmbindu-i în treacăt. Și chiar se poate vedea deja.

– Priveliștea de la castel este și mai frumoasă.

Ea clătină un pic din cap și apoi își concentră din nou atenția asupra lui.

– Deci ducele este căpetenia clanului, dar unchiul domnișoarei Haddon este căpetenia unei ramuri, o poziție mai puțin importantă.

El încuviință din cap.

– Toate clanurile au ramuri secundare, și fiecare are căpetenia lui. Există, de exemplu, Montrose Graham, ramura principală, dar mai există și Fintry Graham, Claverhouse Graham, Menteith Graham și Inchbrakie Graham. Și apoi mai există duzini de familii care au depus un jurământ. Of, adăugă el cu un zâmbet răutăcios, să nu uităm toate felurile în care se scrie numele Graham. Toate acele familii aparțin și ele clanului.

– Sfinte Dumnezeule! Cum le țineți socoteala?

– Nu este mai complicat decât în cazul aristocrației britanice. Tot ce trebuie să faci este să cauți în Debrett[1], pentru a înțelege.

– Poate, dar hai să rămânem la scoțieni, momentan. Ați zis că bunicul este o căpetenie, nu-i așa?

El încuviință din cap.

– Dacă e-așa, atunci de ce trebuie să facă ce vrea căpetenia unei ramuri secundare?

– Titlul de căpetenie este dat mai degrabă pentru a desemna o anumită proprietate sau un anumit pământ. În urmă cu secole, șeful unui clan din Highlands se numea căpetenie, dar acum se referă la un membru al nobilimii scoțiene. Nu neapărat la o căpetenie de clan.

– Deci căpetenia ramurii îi poate da ordine bunicului dumneavoastră?

– Nimeni nu-i poate da ordine bunicului, răspunse sec Alec. Dar bunicul va dori cu siguranță să onoreze dorințele căpeteniei de ramură și să-și demonstreze loialitatea față de un membru important

[1] Listă cuprinzând familiile ce fac parte din aristocrația britanică. (n.red.)

al clanului. Ridică din umeri. Oricum, mereu a fost de acord cu căsătoria din propriile lui motive. Nu a trebuit să-l oblige nimeni.

În ciuda încruntăturii ei sceptice, Alec nu avea nici o intenție să-i spună cât de greu de înduplecat era, de fapt, bunicul lui. Avea la fel de multă legătură cu necazurile mamei lui decedate și cu nașterea lui cum avea legătură cu loialitatea față de clan.

Ea își aplecă capul și-l studie peste marginea ochelarilor. El aproape râse la cât de mult semăna gestul cu cel al surorii ei. Dacă Edie începea să poarte ochelari în mod regulat, nimeni nu le va mai putea deosebi pe surori.

Cu excepția lui și a lui Wolf.

– Și domnișoara Haddon? întrebă Edie. Ea ce simte față de situație?

Asta era partea cea mai dificilă.

– Nu sunt foarte sigur.

Ea clipi.

– Cum adică „nu sunteți sigur"? Când ați vorbit ultima dată cu ea?

– Acum zece ani.

Ea rămase cu gura căscată. O clipă mai târziu, când una dintre roți se poticni într-un șanț de pe drum, ea aproape că sări de pe locul ei. Alec o prinse înainte ca ea să cadă din trăsură.

Edie bolborosi ceva în timp ce-și îndrepta ochelarii și apoi boneta. Când ridică în sfârșit privirea spre el, nu părea mai puțin enervată.

– Tot atunci s-a anunțat și logodna – acum zece ani? Au trecut de atunci... să mă gândesc... șaisprezece ani?

– Da, și Donella abia avea cincisprezece.

Edie deveni și mai confuză.

– Deci, după ce a fost anunțată această logodnă, zise ea, ce-ați făcut? Ați plecat pur și simplu de acasă?

– Păi, da.

Nu se putu abține să nu se gândească ce ridicol suna.

– Și acum, după zece ani, primul lucru pe care-l veți face când reveniți acasă este să încercați să rupeți logodna?

El ridică din umeri.

– Bănuiesc că, pe scurt, cam da.

Acum chiar îl săgeta cu privirea.

– Și nu v-ați gândit niciodată să-mi spuneți mie sau mamei că vom ateriza tocmai în toiul unui conflict al clanului?

Normal că se gândise la asta. Dar dacă le-ar fi spus, se îndoia serios că ele ar mai fi fost de acord să-l însoțească în nord. Cu toate astea, îi era imposibil să recunoască față de ea.

– Conflict de clan? Doar nu o să ne scoatem pumnalele și o să ne omorâm între noi. Cel puțin așa spera el. Și apoi, parcă ziceați că nu vă interesează.

– Însăși prezența noastră în casa dumneavoastră face ca lucrul acesta să ne intereseze, om îngrozitor ce sunteți! exclamă ea. Apropo, nu v-a spus nimeni niciodată că doar femeia poate rupe o logodnă oficială? Ar fi culmea scandalului dacă ați acționa contrar dorințelor ei. Ați distruge reputația bietei fete.

La naiba! Ultimul lucru de care avea Alec nevoie acum era compasiunea feminină a lui Edie față de Donella.

– N-am de gând să creez un scandal sau să distrug bunul renume al verișoarei mele. O să găsesc o cale de a rezolva situația în avantajul tuturor.

Ea se uită la el ca la un nebun scăpat de la sanatoriu, apoi reveni la bolborositul ei.

Alec oftă în gând. Ca orice altceva când venea vorba de Edie Whitney, lucrurile nu mergeau conform planului. Trebuia să-i liniștească temerile multiple și apoi să o convingă să-l ajute cu planul său – un plan care depindea complet de sentimentele ei față de el, într-un fel sau altul.

Dacă nu reușea, în curând avea să se îndrepte spre altar cu femeia nepotrivită.

Capitolul 8

După încrezătoarea trecere în revistă de către Gilbride a necazului în care se afla, Edie fusese obligată să se lupte pentru a-și controla temperamentul. Normal că inima ei nesăbuită sărise în sus de bucurie la vestea că el nu intenționa să se căsătorească cu logodnica sa. Cu toate astea, era uimită de lejeritatea afirmației lui că putea rupe ușor o logodnă existentă de mult timp. După tot ceea ce povestise el despre clanul și familia sa, ea se îndoia că va fi ușor. Dar puternicul căpitan Gilbride, favoritul aristocrației, nu-și putea imagina că, dacă pocnea din degete, nu primea ce voia.

Ei bine, și ea fusese favorita aristocrației, și uite unde ajunsese.

Era treabă serioasă să rupi o logodnă. Rareori se făcea, și mai ales nu de către bărbat. Și se părea că loialitățile față de clan adăugau un alt strat de complexitate situației. Dacă nu cumva domnișoara Haddon voia să iasă din aranjament și era dispusă să își înfrunte rudele, Edie nu vedea cum Gilbride urma să reușească – altfel decât purtându-se ca un bărbat complet lipsit de onoare, ceea ce cu siguranță nu era.

Luând totul în considerație, călătoria începea să se dovedească un dezastru. Nu doar că, în curând, ea și mama vor fi aruncate în mijlocul unui conflict medieval de clan, dar mai avea și impresia că va fi martoră la o nuntă scoțiană.

Trăsura intrase într-o pădure maiestuoasă, înaintând pe sub coroanele groase ale unor stejari enormi. Dacă Edie nu ar fi fost așa absorbită de povestea lui Gilbride, s-ar fi bucurat de privelițe. Mai ales că acum putea să o și vadă.

Atinse pe furiș ramele delicate, dar solide ale ochelarilor, care i se potriveau perfect. Majoritatea bărbaților pe care-i cunoștea ea ar fi fost îngroziți să o vadă arătând ca o intelectuală, dar pe Gilbride nu părea să-l deranjeze deloc. Era clar că cheltuise o grămadă de bani pe acei ochelari frumos lucrați și că își dorise ca ea să-i poarte. Chiar era un gest cu adevărat amabil din partea lui și, din moment ce în ultima vreme amabilitatea lipsise din viața ei, cadoul devenea și mai prețios. Era un cadou care nu părea să ceară altceva în schimb decât un simplu „mulțumesc".

– Cum arată? zise Edie, dorind dintr-odată să știe.

– Cine adică? întrebă Gilbride destul de absent.

– Domnișoara Haddon, normal, zise ea.

Nu-i scăpă cum el mijì ochii sau cum gura i se strânse într-o linie dreaptă, de nemulțumire. Își dădu seama acum că, nepurtând ochelari, pierduse multe nuanțe revelatoare ale exprimării și manierelor.

– Abia îmi amintesc, zise el pe o voce tăioasă.

– Dar ați spus că ați crescut cu ea. Cu siguranță vă amintiți ceva.

El rămase adâncit într-o tăcere sumbră.

– Haide să începem cu ceva simplu, zise ea. Este pitică sau înaltă, brunetă sau blondă, slabă sau...?

– Am înțeles la ce vă referiți, domnișoară Whitney. Din câte îmi amintesc, Donella este înaltă și slabă, cu un păr care bănuiesc că mai degrabă ar fi roșcat decât roșu. Are ochi verzi, un ten deschis și era

considerată una dintre cele mai frumoase fete din ținut încă de când am plecat eu.

Asta nu suna bine. Putea doar să spere că, după ce crescuse, devenise o slăbănoagă. Dacă Edie era cu adevărat norocoasă, poate că domnișoara Haddon se umpluse de pistrui asortați cu părul ei.

Și nu era ea oare o îngrozitoare pisică bătrână, dacă spera așa ceva?

– Pare minunată, zise Edie. Și cum e?

Gilbride era atent la drum și la animalele sale. Ieșind din pădure, drumul șerpuia pe o pajiște minunată, în pantă, acoperită de feriga și iarbă-neagră, printre care se amestecau nuanțe tomatice de roșu și mov.

Când el nu răspunse, Edie îl înghionti în coaste.

El se încruntă la ea.

– Ce contează cum e?

– Din moment ce vă este logodnică, bănuiesc că voi petrece destul de mult timp cu ea. Deci vreau să știu la ce să mă aștept.

El zise ceva în șoaptă – o injurătură, după cum părea, și nu una pe care ea să o știe. Își notă în gând să-l întrebe ce însemna când avea să-l găsească într-o dispoziție mai bună.

– Îmi amintesc că era o fată foarte docilă, zise el într-un final. Mereu era destul de tăcută, deși nu neapărat timidă. Doar... tăcută. Gura i se modifică într-un zâmbet crispat. Deși ne certa fără nici o teamă pe mine și pe Fergus când făceam prea multă gălăgie sau intram într-una din nenumăratele noastre belele. Donella era o fată ascultătoare, care niciodată nu a creat probleme părinților ei sau bunicului meu.

Edie făcu o grimasă.

– Pare... Era pe cale să spună „plictisitoare", dar se opri la timp. Foarte plăcută. Este îndemânatică?

– Cel puțin din câte îmi amintesc eu. Era experta la brodat și învăța tot felul de chestii femeiești. Pictat, muzică... părea să se priceapă la toate.

Edie încercă să nu scrâșnească din dinți. Și ea era pricepută la dans, dar pictatul, desenatul și muzica mereu o plictisiseră îngrozitor. Deși îi plăcuseră cursurile de istorie, geografie și poezie, prefera să stea pe afară decât înăuntru, cu mama ei, pierzându-și după-amiaza cu cusutul sau ciupitul harpei.

– Pare un adevărat model de perfecțiune, zise ea, sperând să nu pară la fel de geloasă cum se simțea. Drăguță, talentată, dulce

și ascultătoare. De fapt, pare soția perfectă. Spuneți-mi din nou de ce nu vreți să vă însurați cu ea?

Maxilarul lui Gilbride se mișca de parcă-și mesteca răspunsul.

– Pentru că este cea mai plictisitoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Edie fu nevoită să-și muște buza pe interior ca să nu râdă. Remarca lui tranșantă o înveseli mult.

Dar tot nu era bine să-și facă prea mari speranțe. Până la urmă, Gilbride avusese șaisprezece ani când își văzuse ultima dată verișoara. Ceea ce atunci i se părea plictisitor, după zece ani putea fi cu totul altceva. Din experiența ei, bărbații spuneau că le plac femeile hotărâte, dar se întâmpla opusul când venea vorba de a se căsători cu ele. Era suficient exemplul părinților ei. Tatăl ei își evita soția cât de mult putea când mama își exprima categoric părerile. Edie nu se îndoia că *papa* ar fi fost mai fericit cu o soție mai puțin autoritară și, negreșit, cu mai puține păreri.

Și apoi, verișoara lui ar fi putut, odată cu vârsta, să devină mai interesantă.

– Poate că s-a schimbat, zise Edie. Poate că era doar timidă.

El o privi iritat.

– Domnișoară Whitney, mi se pare că aveți intenția să mă convingeți că ar trebui să mă însor cu verișoara mea. De ce?

Obrajii i se încălziră dintr-odată. Bănuia că părea că susține cauza domnișoarei Haddon, ceea ce ar fi chiar pervers. Dacă Edie era sigură de ceva, acela era faptul că nu voia ca Gilbride să se însoare cu nimeni, cel puțin cât se afla ea prin preajmă.

Făcu un efort să râdă.

– Sunt doar curioasă, atâta tot. După cum am mai spus, nu este deloc treaba mea.

– Bun, zise el printre dinți. Atunci poate schimbăm subiectul.

– Cum doriți, zise ea cu o voce degajată.

Se apropiau de vârful dealului, ceea ce-i permitea lui Edie să zărească zidurile castelului de dincolo de șirul de stejari aflați în fața lor. Mare parte din frunzele copacilor căzuseră, formând un covor roșu-portocaliu sub roțile trăsurii.

Când ajunseră pe culme, castelul Mugdock se dezvălui în toată splendoarea lui antică, un zid de piatră cenușie mare și erodat ce încercuia vârful. Un turn din partea de sud-vest părea întreg. Avea cam patru etaje, mai lat spre vârf, arătând ciudat și masiv. Mugdock nu era absolut deloc un castel din povești, ci mai degrabă o structură

greoaie, deprimantă, cu un aer aproape primitiv. O făcea să se gândească la bătălii vechi și acerbe, la războinici în kilturi care-și mânuiau pumnalele în vreme ce luptau cu disperare să-și apere pământurile de năvălitori sau de detestații englezi de la sud de Zidul lui Hadrian[1].

Edie îl adora.

– Este așa de... așa de...

– Urât? Da, fetițo, este urât, zise Gilbride cu un accent scoțian pronunțat, tachinând-o. Nu veți găsi vreun prinț frumos la Mugdock, deși s-ar putea să dați peste niște fantome urlătoare. Mugdock a fost fortăreață pentru războinici, construită ca să reziste atacurilor din partea altor clanuri.

– Este uimitoare, ca o cloșcă gigant dominând peisajul. Mereu a aparținut familiei Graham?

El îi zâmbi ciudat, de parcă ea spusese ceva ce-l surprinsese.

– A schimbat proprietarul o dată sau de două ori, prin anii 1600, dar a rămas sub stăpânirea clanului Graham în cea mai mare parte a istoriei sale.

– Ați spus că este reședința oficială a clanului Graham. Ducele de Montrose își petrece și el timpul aici?

El pufni.

– Doamne, nu! Este pe jumătate părăginit, și conacul în sine nu este mare. Ducele și familia sa locuiesc la castelul Buchanan, aproape de Loch Lomond.

Eden se încruntă.

– Aș fi crezut că la castelul Buchanan stă căpetenia clanului Buchanan.

– Nu mai stă.

Ea îl privi exasperată.

– Scoțienii fac tot ce pot ca să încurce lucrurile în felul ăsta?

– Face parte din strategia noastră pe termen lung de a enerva englezii. Tot ce trebuie să știți este că deseori ne-am luptat între noi, nu doar cu invadatorii de la sud, așa că multe fortărețe ale clanurilor au trecut de la unii la alții de-a lungul secolelor. Scoțienii sunt destul de fioroși, și nu apreciem prea mult când cineva ne ia ceea ce ne aparține de drept.

Ea făcu o grimasă.

---

[1] Fortificație construită între anii 120–128 d.H. în Anglia romană, pe timpul împăratului Hadrian (n.red.)

– Scoțienii nu au avut mereu succes în acest aspect, nu-i așa?

El rămase tăcut în timp ce trecea printr-o poartă îngustă de piatră, intrând în curtea interioară.

– Da, așa este, dacă a depins de partea cui se afla clanul tău sau ce religie preferai, zise el într-un final. Credeți-mă când vă spun că pentru mulți scoțieni doleanțele din trecut sunt încă proaspete în memoria lor.

Asta părea de rău augur. Edie hotărî că era momentul să adopte un ton mai blând.

– Sper că nu ne va omorî nimeni pe mine și pe mama, ca pe Lady Macbeth. Ar fi un mod cam neplăcut de a ne încheia călătoria. Nu-mi imaginez nici că tata va fi prea mulțumit. Apăsă cu degetul pe bărbie, de parcă gândea profund. Desigur, după ultimele săptămâni, s-ar putea să nu-l deranjeze un asemenea rezultat.

El râse.

– A părut destul de mulțumit să vă vadă plecând pe dumneavoastră și pe mama dumneavoastră.

– Nu-mi amintiți.

– Oricum ar fi, nu trebuie să vă faceți griji în legătură cu ospitalitatea scoțiană. Bunicul meu este un supus loial al Coroanei – când nu defăimează pe vreunul din prinți, mai exact.

– Păi, nu i-ar găsi nimeni vreo vină pentru asta. Sunt o adunătură destul de dezgustătoare.

– Habar n-aveți, murmură el în vreme ce oprea trăsura.

Edie se încruntă la acel comentariu ciudat.

– Îmi pare rău. Ce ați spus?

– Nimic. Sunteți pregătită pentru un tur?

Părea că avea o dispoziție destul de schimbătoare, ceea ce lui Edie i se părea firesc, ținând cont că se întorcea acasă după zece ani și avea de înfruntat o situație de familie dificilă. Încercă să-și amintească faptul că dispozițiile lui Gilbride și grijile lui nu erau treaba ei. Dacă avea destulă minte, va păstra o distanță respectabilă față de interesantul căpitan și de întreaga lui familie.

– Bine ați venit la reședința oficială a clanului Graham, domnișoară Whitney! Privirea lui deveni caldă și provocatoare. Promit să nu vă plictisesc cu excesiv de multă istorie de familie.

Era imposibil să nu-i zâmbească la rândul ei.

– Chiar îmi place istoria familiei dumneavoastră. Este mult mai interesantă decât a familiei mele.

Era pe cale să-i răspundă, când un grăjdar apăru printr-o crăpătură din zidul vechi al fortăreței principale, cel care delimita curtea interioară mai mică. Bărbatul își scoase pălăria în fața lui Gilbride și se îndreptă spre cai.

– Ăsta-i un aranjament ciudat, zise ea în timp ce Gilbride o ajuta să coboare. O curte într-o curte.

– E partea cea mai veche a castelului. Include turnul de sud-vest, care este încă locuibil, spre deosebire de celelalte turnuri din zidul împrejmuitor.

El arătă în curtea cea mare spre o mică ruină din colț.

– Acolo-i capela. După cum vedeți, nu a mai rămas cine știe ce din ea. Și acolo, zise el, făcând un gest în spatele ei, este conacul. A fost construit în secolul al XVII-lea, după ce vechile apartamente au fost distruse în urma unei bătălii.

Edie se întoarse și văzu o clădire lungă și destul de simplă, cu două etaje, lipită de zidul de apărare. Era făcută din aceeași piatră gri ca și celelalte, doar că părea să fie o construcție mai nouă. Era bine întreținută și avea un aer destul de demodat, care părea să se potrivească cu stilul robust al castelului și cu împrejurimile.

Gilbride porni spre casă.

– Aș vrea să informez menajera că am sosit. După aceea putem hoinări.

Înainte de a mai face câțiva pași, ușa din mijlocul clădirii se deschise și dădu la iveală o femeie de vârstă medie, corpolentă, într-o rochie gri curată, cu părul acoperit de o bonetă albă la fel de curată. Ea înaintă grăbită peste lespezile de piatră pentru a-i întâmpina cu un zâmbet larg pe chipul ei plăcut. Când ajunse în dreptul lui Gilbride, făcu o reverență joasă.

– Vai, doamnă Graeme, zise Gilbride, arătați splendid. N-ați îmbătrânit o zi de când v-am văzut ultima dată.

– Stăpâne, asta sună a minune, dac-ar fi adevărat, zise femeia cu un accent moale, de bun venit. Dar este tare bine că ați revenit acasă. Vi s-a dus foarte mult lipsa, mai ales de către căpetenie.

– Și este bine să fii acasă, răspunse el. Întoarse capul spre Edie. Aceasta este domnișoara Whitney. Ea și mama ei vor locui la Blairgal pe timpul iernii. M-am gândit că i-ar plăcea să facă un tur al castelului Mugdock.

Doamna Graeme o privi pe Edie, cercetând-o rapid, apoi înclină respectuos din cap.

– În numele Excelenței Sale, ducele de Montrose, sunteți bine-venită la castelul Mugdock, domnișoară Whitney. Privi din nou spre Gilbride. Doriți să intrați pentru ceva de băut înainte să începeți turul, stăpâne?

Gilbride își ridică privirea spre cer.

– Cred că vom lăsa asta pentru mai târziu. Pare să se înnoreze, și aș vrea să vedem priveliștea din turn cât încă strălucește soarele.

Doamna Graeme încuviință entuziasmată din cap.

– Este o priveliște frumoasă, mai ales asupra lacului și a dealurilor Campsie Fells. Sunt sigură că tânăra domnișoară se va bucura foarte mult de ea.

– Atunci ne vedem la un ceai într-o oră, spuse Gilbride.

– Va fi pregătit în salon, când doriți. Sunt doi băieți la grajduri, și domnul Graeme este prin preajmă, așa că doar strigați dacă aveți nevoie de ceva, stăpâne.

Gilbride încuviință prietenos din cap spre femeie, apoi o conduse pe Edie mai departe.

– De ce vă tot spune „stăpâne"? întrebă ea. Erați doar un băiat cu pantaloni până la genunchi.

El ridică din sprâncene la ea.

– Slavă Cerului pentru asta, eh, fetițo?

Ea suspină.

– Vă rog, nu vă faceți iar numărul de mocofan scoțian. Știu că sunteți foarte tentat, acum că ați ajuns acasă, dar vă implor să vă abțineți.

– De fapt, bunicul m-ar omorî dacă m-ar auzi, așa cum ar face orice scoțian respectabil.

– Mă bucur să aud asta. Ar trebui să mă arunc din acel turn dacă ați continua. „Stăpâne."

Făcu o reverență batjocoritoare spre el.

– Chiar sunteți o vulpoaică, zise el clătinând din cap. Pentru știința dumneavoastră, domnișoară Imprudentă, „stăpân" este titlul oficial al moștenitorului contelui de Riddick. Este echivalentul scoțian al titlului politicos de viconte, care este deseori dat moștenitorului titlului de conte englez. Titlul meu complet este căpitanul Alasdair Hector Gilbride, stăpân de Riddick.

– Stăpâne Riddick, zise ea, împleticindu-și limba. Îmi place. Și dacă v-ați căsători, soția ar fi „stăpâna Riddick"?

- Am crezut că am fost de acord să încheiem acest subiect destul de neplăcut.

Ea făcu o grimasă.

- Îmi pare rău. Buzele mele vor rămâne pecetluite pentru totdeauna pe acest subiect.

- Sincer, mă îndoiesc.

- Nu este nevoie de sarcasm, stăpâne Riddick. Dar am o întrebare despre alt subiect.

El îi strecură mâna în curbura brațului în vreme ce intrau în curtea interioară. Edie aprecie pentru o clipă senzația pe care i-o dădeau mușchii aceia puternici sub degetele ei.

- Și anume? întrebă el.

- Toți oamenii pe care-i voi întâlni de acum înainte se vor numi Graham?

- Nu, dar mulți dintre ei, da.

- Bănuiesc că, așa, va fi mai ușor să-i țin minte pe toți.

- Cu excepția faptului că există câteva variațiuni în ce privește ortografia. Menajera ducelui, de exemplu, își pronunță numele „g-r-a-e-m-e". Și ar fi bine să țineți minte că toți suntem cam sensibili când vine vorba de felul cum ni se pronunță numele.

- Spuneți-mi, vă rog, că glumiți.

- Credeți-mă, aș vrea să nu fie așa.

Ea oftă dramatic.

- Aveți dreptate. Evident că *este* un complot sinistru împotriva englezilor. Cât de diabolic din partea voastră, a tuturor!

Edie era sigură că nu doar imaginația ei o făcea să întrezărească și mai multă căldură în privirea lui Gilbride, când acesta se uită la ea.

- Oh, cred că scoțienii chiar vi se vor părea diabolici când vine vorba să obțină ce-și doresc, domnișoară Whitney, murmură el pe o voce așa de seducătoare, încât ea abia își reprimă impulsul de a nu se ghemui la pieptul lui tare și musculos, precum o pisicuță ce caută căldura.

Dar ăsta ar fi fost cel mai prost lucru pe care l-ar fi putut face, pentru că abia terminase capitolul cu scandalul, și nici măcar fermecătorul și chipeșul Alasdair Gilbride nu avea puterea să o ademenească într-un alt scandal.

Capitolul 9

Gilbride era versiunea masculină a uneia dintre sirene, ducând la pierzanie femeile neajutorate. Mare parte din timp, Edie bănuia că el nici nu-și dădea seama că ademenea femeile spre stânci. Acum însă era convinsă că el știa exact ce face, pentru că flirta cu o intenție lenevă și senzuală, lucru ce o avertiza să se lege metaforic de catarg. *De ce* făcea așa era un mister pe care avea să-l rezolve mai târziu, după ce-ar fi avut timp să se gândească la asta.

El tocmai visa la Edie și la cât de romantică era Scoția toamna, cu imaginea vie a amândurora călărind printre văi – singuri.

Serios, ce-i prea mult e prea mult.

– Da, toate astea sună încântător, dar apoi mai sunt cimpoaiele, și caltabosul, și ploaia, și conflictul din clan, și Dumnezeu mai știe ce, interveni ea. Nimic din toate astea nu mi se par prea romantice.

Întreruperea ei nepoliticoasă păru să-i facă mintea să se poticnească. Își închipui că nu multe fete îl întrerupeau pe Gilbride în mijlocul flirtului, așa că se felicită singură că avusese curajul să o facă.

După o clipă, el îi zâmbi ironic.

– Încercați să-mi spuneți că nu vă plac cimpoaiele și caltabosul? Mă distruge perspectiva dumneavoastră lipsită de romantism asupra vieții.

– Nu este nimic romantic la caltaboș, și știți asta. Acum, nu mai flirtați atâta, și povestiți-mi mai bine despre castel. Vreau să aflu totul.

El o studie câteva secunde, cu zâmbetul acela ironic în colțul gurii. Îi adora gura. Cu buze ferme și așa de masculină, fiind totodată generoasă și cu tendința de a zâmbi strengărește, înmuind genunchii unei femei. Era încă un element ademenitor pe lista lungă a tentațiilor pe care le inspira acest bărbat. Edie putea doar să-și imagineze ce ar simți dacă gurile lor s-ar atinge.

„Nesăbuito! Nu te gândi la asta." În ciuda protestelor lui în legătură cu viitorul statut conjugal, Gilbride era logodit cu o altă femeie. Până când se schimba asta, Edie trebuia să țină garda sus.

– Este ciudat, dar niciodată nu v-am considerat o lașă, zise el într-un final.

Ea rămase cu gura căscată câteva secunde, apoi surpriza fu înlocuită de indignare.

Să știți, căpitane Gilbride...

Mă predau, o întrerupse el râzând. Acceptați umilința mea în fața dumneavoastră, împreună cu umilele mele scuze.

Se uită la el, fumegând în tăcere. Dar din moment ce nu era sigură ce ar fi vrut să-i spună, poate că era mai bine s-o lase baltă.

- Sunt iertat? întrebă el, încercând să pară la fel de umil pe cât promisese că va fi.

Era o încercare absurdă, pentru că Alasdair Gilbride nu putea să pară umil nici dacă-i depindea viața de asta.

- Oh, prea bine, zise ea. Accept, dar numai pentru că vreau să văd Mugdock. Dacă nu, iau trăsura și vă las să veniți pe jos înapoi la vila Breadie.

El oftă în timp ce o conducea pe lângă următorul șir de grajduri, spre turnul principal.

- Sunteți o femeie cu sânge-rece, domnișoară Whitney.

- Și dumneavoastră sunteți cel mai enervant bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Ar fi bine să nu stați prea aproape de marginea turnului când ajungem sus sau s-ar putea să suferiți un accident nefericit.

El își duse o mână la piept.

- Voi lua în considerare sfatul dumneavoastră.

- Sunt convinsă că o veți face, zise ea sec.

El doar îi zâmbi strengărește.

Se opriră la baza scării ce urca în impunătorul și vechiul turn. Clădirea nu părea să aibă o ușă care să dea direct în curte.

- Asta este singura intrare? întrebă ea oarecum surprinsă.

- Da. Arată ciudat, dar asta pentru că, astfel, era mai ușor de apărat castelul. Hai să urcăm, aveți grijă pe unde pășiți!

Ea își ridică fustele și porni în sus pe treptele înguste. În unul sau două locuri spațiul se îngusta, dar în rest era în stare bună.

- Nu trebuie să vă faceți griji, căpitane. Văd perfect.

Și așa era. Putea să vadă fiecare crăpătură din piatra gri, fiecare pată unde marginile erau tocite sau unde bucăți netede de mușchi așteptau un picior neatent să alunece. Măcar o dată nu trebuia să umble cu grijă sau să depindă de altcineva pentru a compensa vederea ei proastă. Asta fusese mereu cea mai rea parte - să trebuiască să cedeze în fața slăbiciunii ei.

Dar vanitatea ei nu generase decât un cerc de prieteni superficiali și nesinceri, până la urmă, care o abandonaseră la primul semn de necaz.

– Nici pe departe, dar eram un băiat slab. Înalt, dar slab ca un vrej de fasole. Bucătăreasa noastră făcea tot ce putea să mă îngrașe, dar nimic nu părea să funcționeze.

Din câte putea vedea Edie, corpul lui Gilbride nu avea un gram de carne în plus.

– Norocos. La noi era invers. Mama ne certa mereu pe Evie și pe mine că mâncam prea multe dulciuri. Era îngrozită că vom ajunge niște...

– Grăsunici?

Ea zâmbi sfioasă.

– Vă asigur, domnișoară Whitney, că nimic din corpul dumneavoastră nu are ceva în plus.

Această remarcă destul de imprudentă fu urmată de o privire tihnită asupra corpului ei. După privirea apreciativă din ochii lui, se părea că era un compliment sincer.

Ea își mută privirea de la el pentru a admira priveliștea care aproape o făcea să uite că el flirta cu ea din nou.

– Este frumos, suspină ea.

Turnul se afla pe un dâmb, de unde se putea vedea coasta dealului. Chiar dedesubt se afla pădurea, pajiștea și mlaștina, culorile toamnei în frunzele căzute ale stejarilor, afine sălbatice și iarbă-neagră de culoare mov, toate împrăștiate pe un covor natural uimitor. La stânga, sclipind în lumina soarelui de după-amiază, era un lac mare.

– Alea sunt lebede? întrebă ea.

– Da. Există lebede sălbatice pe lacul Mugdock de generații.

Edie se aplecă peste parapetul care îi venea până la talie, încercând să se uite mai bine. Gilbride își petrecu un braț peste mijlocul ei pentru a o trage înapoi.

– Ușurel, zise el. Am păstrat noi turnul într-o stare bună, dar pietrele sunt foarte vechi. Nu vreau să-i explic mamei dumneavoastră cum v-am lăsat să cădeți.

Când îi simți brațul în jurul taliei i se tăie iarăși respirația, așa că se retrase. O uimi cât de mult își dorea ca el să nu-i dea drumul.

– Da, cred că mama ar fi ușor irascibilă dacă ar auzi așa ceva, zise ea. Deși în felul ăsta n-ar mai avea bătăi de cap cu mine.

El se încruntă.

– Credeam că lucrurile stau mai bine între voi două. Nu mă îndoiesc că mamei dumneavoastră i-a trecut supărarea.

Ea ridică din umeri.

– Încă e convinsă că mi-am stricat reputația pentru totdeauna. Cuvintele ei, nu ale mele.

– Asta-i ridicol.

– Sunt de acord. Pot să văd ce este de partea cealaltă a turnului?

El se încruntă, dorindu-și negreșit să continue cu neplăcutul subiect. Ea preluă inițiativa, alunecând pe lângă el și ocolind turnul. Gilbride nu avu de ales și o urmă.

Priveliștea de pe partea cealaltă era și mai spectaculoasă, și, pentru câteva minute, se îmbătară cu frumusețea locului, în tăcere.

– Acolo sunt Campsie Fells, zise într-un final Gilbride, arătând spre culmile înalte ale dealurilor din depărtare. E un loc ce oferă o priveliște frumoasă asupra orașului Glasgow, dintr-o parte, și asupra Highlands, de pe partea cealaltă.

Edie își lăsă capul pe spate pentru a permite soarelui să-i atingă complet chipul. Bătea un vânt destul de rece, care părea să îndepărteze experiențele epuizante din ultimele săptămâni. Aici, sus, erau doar pietre sub picioarele ei, vântul suflând printre copaci și țipătul unui șoim care zbura în cercuri pe deasupra lor. Londra și aristocrația erau departe, ca o amintire palidă, și pentru prima dată după zile întregi nu mai regreta că plecase din oraș. Viața părea mai proaspătă aici, mai presus de orice, oferind șansa unui nou început. Dacă sora ei ar fi fost alături de ea, momentul ar fi fost perfect.

Dar și tovarășul ei actual avea partea lui de farmec.

Gilbride părea pierdut în gânduri, cu brațele sprijinite pe parapet, privind spre dealuri. După cum își ținea gura cu colțurile lăsate și după ridurile de pe frunte, părea că gândurile lui nu erau la fel de plăcute ca ale ei.

– Chiar nu ați vrut să vă întoarceți aici, nu-i așa? întrebă ea.

Când o privi, ea observă un ușor șoc în expresia sumbră a frumoaselor lui trăsături. Gilbride i se păruse mereu cel mai relaxat bărbat, în ciudat carierei lui periculoase de spion. Părea să nu fie niciodată lipsit de replică sau de controlul deplin asupra situației. Era un bărbat foarte încrezător și arogant de atrăgător, care-și croia drum prin viață cu spada.

Dar în acest moment nu părea bărbatul care știa mereu ce voia și cum să obțină acel lucru. Acum părea nefericit.

Apoi însă ceva păru să sclipească în privirea lui furtunoasă, și liniile din jurul arcuirii dure a gurii lui se înmuiară într-un zâmbet ușor rebel. Ea simți un ciudat sentiment de dezamăgire, de parcă el sunase retragerea chiar înainte să se arate la orizont ceva important.

– Nu sar în sus de bucurie, zise el. Îmi plăcea viața mea așa cum era și nu mă simțeam tocmai pregătit să renunț la ea.

Edie se întoarse pentru a se uita mai bine la el, sprijinindu-și un șold de parapetul de piatră.

– Vreți să spuneți că vă este dor să se tragă asupra dumneavoastră sau să vă feriți de personaje disperate, care încearcă să vă omoare?

Zâmbetul lui se lărgi într-un rânjet, unul așa de orbitor, că îi tăie respirația. Când se afla în preajma lui Gilbride era ca și cum ar fi avut o infecție la plămâni, din moment ce manifesta enervanta tendință de a rămâne fără aer și de a fi ametită.

– Nu îmi e dor de împușcături, desigur, zise el. Dar fiecare zi era o provocare și nu mă plictiseam niciodată.

Îl invidia pentru asta. Poate că Edie nu era o persoană teribil de romantică, dar deseori tânjea după evadare – uneori de la cerințele familiei ei, dar în mare parte de la restricțiile care înconjurau viața unei domnișoare cuviincioase. Din păcate, presase prea mult acele limite, până când totul se dărâmase în jurul ei.

– Sunteți așa de norocos că ați avut ocazia să călătoriți, zise ea, sperând să nu pară prea visătoare. Mai ales în locuri precum Persia și Grecia. Cum a fost acolo?

– Grecia a fost frumoasă, mai ales insulele. Persia a avut și ea momentele ei.

– Asta nu prea-i mare descriere. Puteți mai mult de atât?

El se prefăcu că rumegă întrebarea.

– Era cald, mai ales pe câmpiile din Ninive. Înfiorător de cald, de fapt.

Ea pufni dezgustată.

– Ce plictisitor din partea dumneavoastră să fiți așa indiferent! Ați fost la Ninive când erați spion?

– Nu, călătoria mea acolo a avut loc înainte să intru în joc.

Acum era rândul lui să-și sprijine un șold de parapet, cu brațele musculoase încrucișate la piept. Redevenise bărbatul încrezător, nu cel din urmă cu câteva minute.

– Când mai exact? întrebă ea, dornică să afle mai multe informații.

– Când am fost secretarul consulului britanic în Bagdad. Superiorul meu era un anticar. Mereu mă căra după el de la o ruină la alta.

– Cum ați ajuns în acea poziție? V-a ajutat bunicul dumneavoastră?

– Normal. Era hotărât să nu mă lase să intru în și mai multe necazuri. Din moment ce nu aveam nici o intenție să revin acasă, a cerut

niște favoruri de la biroul de afaceri externe și m-a pus la muncă. Mie mi se părea o mare aventură.

– În cel fel de necazuri ați intrat?

– Genul de necazuri despre care nici un domn n-ar povesti unei domnișoare bine crescute.

– Nu fiți așa bățos! îl luă ea peste picior. Știți că nici măcar un os nu se mai șochează în corpul meu.

– Chiar și așa, zise el sec, nu am de gând să vă povestesc acele evenimente.

– Uneori sunteți așa o hoașcă! zise ea. Continuați, vă rog, cu poveștile pe care mi le *puteți* spune.

– Dorința dumneavoastră este un ordin pentru mine. Așadar, unde rămăsesem? Ah, da, la Ninive. Nu sunt prea multe de povestit, serios. Erau kilometri întregi de câmpii prăfuite, movile de pământ care arătau toate la fel și teancuri de cărămizi vechi acoperite cu scris cuneiform. Și cum nimeni nu putea să-l citească, erau îngrozitor de plictisitoare.

Ea îl privi caustic.

– Pot să zic că sunteți și mai puțin romantic decât mine, ceea ce cu siguranță nu se potrivește cu reputația dumneavoastră de aventurier.

Privirea lui se plimbă pe chipul ei, părând să se oprească asupra gurii ei.

– Oh, pot fi destul de romantic și de aventurier în circumstanțele corecte.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Nu mă refer la asta, și știți prea bine.

El râse.

– Da, știu. Și îmi cer scuze că sunt așa o dezamăgire pentru dumneavoastră. Însă pot să zic că Persepolis chiar a meritat văzut. Am făcut câteva desene ale ruinelor. Poate veți vrea să le vedeți la un moment dat.

Edie se învioră.

– Da, foarte mult.

– Atunci o să vi le arăt. Dar acum trebuie să coborâm, dacă vrem să terminăm turul înainte ca doamna Graeme să servească ceaiul.

Ea porni înapoi spre ușă, dar se opri și se întoarse spre el. O frământa o întrebare pe care nu avusese curajul să i-o pună – cea care o interesa cel mai mult. Situațiile lor păreau asemănătoare, în sensul că amândoi fuseseră obligați să fugă din situații care

nu li se potriveau. Din moment ce el reușise să evadeze din situația lui pe o perioadă îndelungată, ei îi venea greu să creadă că va renunța așa ușor la libertatea lui. Edie nu-l credea capabil de asta, după ce gustase din ea.

– Ce este, domnișoară Whitney?

– Dacă nu sunteți pregătit, de ce vă întoarceți acasă? Îmi imaginez că nici măcar bunicul dumneavoastră nu vă poate obliga să faceți ceea ce nu vreți să faceți. De ce nu vă continuați viața așa cum vă doriți, indiferent de ce vă cere familia?

El mijii ochii, de parcă ea îl enervase.

– Pentru că am o responsabilitate față de familia mea, desigur, mai ales față de bunicul meu. Nu sunt nici vreun hoinar, nici vreun netrebnic, domnișoară Whitney, indiferent de ce credeți dumneavoastră.

Tonul lui rece o făcu să clipească.

– Eu nu v-am spus niciodată că ați fi, zise ea în defensivă.

– Nu, mi-ați spus mai rău – în mod repetat și în public. Vă asigur că opinia dumneavoastră îmi este foarte clară.

Ea se uită în privirea lui sardonică câteva clipe lungi și infernale, apoi se întoarse și porni în jos pe scările înguste. Obrajii îi ardeau și voia să-și dea una pentru că lăsase garda jos.

Și mai rău, el îi percepuse întrebarea ca pe o insultă autentică. Își asumase un risc, sperând că el nu o va refuza cu glumele lui obișnuite sau cu șarmul lui exersat. Dintr-un motiv ridicol, voia să știe ce gândește el cu adevărat despre lucruri – în profunzime, unde conta.

Și se lăsase descoperită pentru încă o lecție de respingere. Nu ar fi trebuit să conteze deloc, dar cu regret recunoștea că o durea.

Reprimându-și impulsul de a se năpusti în jos pe scări, riscând probabil să-și rupă gâtul dacă o făcea, Edie coborî la etajul principal și traversă spre scările care dădeau în curtea exterioară. Gilbride era o prezență tăcută în spatele ei, una pe care ea dorea să o ignore.

Pași în jos pe scări și porni să traverseze micuța curte interioară spre casă. Poate dacă se prefăcea că schimbul lor succint și răutăcios de replici nu se petrecuse, el va intra în joc. Apoi vor putea reveni la tachinări și insulte, așa cum făcuseră la Londra. Măcar ar fi știut cum să se poarte cu el.

– Stai un pic, fetițo! Nu-i nevoie să pleci valvârtej, se auzi vocea cu accent scoțian pronunțat în urma ei.

Gilbride o prinse blând, dar ferm de braț, oprind-o din mers.

Edie refuza să se uite la el, ținându-și privirea îndreptată spre partea cealaltă a curții. Îl auzi oftând, după care el o ocoli pentru a se uita la ea, cu o expresie ironică pe chip.

– Nu încercam să vă insult, zise ea, făcând un efort să scoată cuvintele. Îmi pare rău dacă ați interpretat astfel.

El făcu o grimasă.

– Eu sunt cel care ar trebui să-și ceară scuze. Nu trebuia să-mi vărs frustrările personale pe dumneavoastră. Vă rog să mă iertați!

Scuzele lui o dezarmară, dar încă nu era sigură cum să-i răspundă.

– Dacă vreți să-mi dați una peste cap cu un băț robust, se oferi el, vă ajut să-l găsiți.

Ea oftă.

– Cu siguranță sunt tentată, dar aș prefera să știu de ce v-ați luat așa de mine. După cum ați subliniat atât de tranșant, ați tolerat chestii mult mai rele.

– Cu siguranță pentru că ați țintit așa de aproape de casă, zise Gilbride. Am fugit de responsabilitățile mele, după cum îmi spune și Wolf de ceva vreme. Și apoi, majoritatea insultelor dumneavoastră sunt chiar amuzante. Nu sunt obișnuit să vă văd serioasă. M-ați luat prin surprindere.

– Repet, nu încercam să vă insult.

El încuviință din cap.

– Știu.

– Data viitoare când am de gând să vă insult, vă avertizez dinainte, zise ea. Așa, nici unul din noi nu va mai fi confuz.

O rafală rătăcitoare biciui curtea, întorcându-i lui Edie gulerul mantiei îmblănite peste obraz. Gilbride întinse mâna pentru a i-l așeza la loc, lăsându-și apoi degetele să se odihnească pe gâtul ei.

– Eden Whitney, ce naiba mă fac eu cu tine?

Inima ei începu să bată așa de puternic, încât era sigură că i se simțea pulsul.

– Dacă nu știți, eu cu siguranță nu vă pot spune, zise ea, adoptând un ton detașat. Acum, nu credeți că ar trebui să terminăm turul? Sunt sigură că doamna Graeme se întreabă pe unde suntem.

El o studie câteva momente, apoi încuviință din cap.

– Ar fi plăcerea mea, domnișoară Whitney.

Petrecându-i mâna peste brațul lui, o conduse spre curtea exterioară.

Edie își scormonea mintea să zică ceva.

– Cred că vă este dor de Wolf, zise ea într-un final.

– Este o pacoste, dar da. Mă simt ciudat și mă întristează gândul că nu-l voi mai vedea așa de des.

– La fel simt și eu când mă gândesc la Evie, zise ea.

El o trase mai aproape, lipind-o de el.

– Măcar avem satisfacția să știm că ea și Wolf sunt fericiți.

– Da, naiba să-i ia! Noi suntem cei trimiși într-un exil deplorabil.

– Atunci trebuie să fim siguri că le trimitem scrisori lungi și posace din Scoția, ca să-i facem să se simtă cât se poate de vinovați.

Edie râse, și orice urmă de tensiune se risipi.

– Dacă e să am un tovarăș de exil, bănuiesc că v-aș alege pe dumneavoastră. Acum, povestiți-mi mai multe despre Mugdock. Poate folosindu-mi imaginația mă pot preface că mă aflu cu adevărat într-un loc exotic.

Se lansă într-o prezentare surprinzător de interesantă și de detaliată despre castelul Mugdock și istoria familiei. În vreme ce el vorbea, se plimbau în jurul zidului exterior prăbușit. Edie era doar pe jumătate conștientă de ceea ce vedea, captivată de povestea fascinantă a Galanților Grahami de-a lungul secolelor. Gilbride era un povestitor desăvârșit și, până să-și dea ea seama, parcurseseră mare parte din perimetrul castelului.

– Chiar sunteți norocos, zise ea când se opriră pentru a se uita la lac.

El ridică întrebător din sprânceană.

– Cum așa?

– Ați avut zece ani splendizi de aventură, și acum vă întoarceți să vă bucurați de toate astea. Ea întinse mâna, arătând spre dealuri, lac și spre pădurea învăluită într-o mantie roșie-portocalie care foșnea. Pământurile, familia, istoria dumneavoastră... totul are un aer nobil. Cu siguranță este ceva pentru care merită să te întorci acasă.

El zâmbi către ea, încălzind-o cu o privire apreciativă care îi alina lui Edie rămășițele rănii lăsate de mândria ei.

– Mă faceți să mă rușinez în fața entuziasmului dumneavoastră, domnișoară Whitney.

– Păi, viața mea nu a fost oribilă, dar nici fascinantă sau ieșită din comun. Și acum, singurul lucru la care pot să sper este ca scandalul legat de numele meu să se estompeze în timp, ca să pot păcăli un biet prost să se însoare cu mine, în ciuda multiplelor mele defecte.

Făcu o grimasă, transformând nemulțumirea ei într-o glumă. Ultimul lucru pe care și-l dorea era mila lui.

El se apropie cu un pas de ea, obligând-o să-și lase capul pe spate pentru a-l privi.

– Orice bărbat cu scaun la cap s-ar considera norocos să spună că ești soția lui. Eu unul aș fi.

Vocea lui păru să bubuie în interiorul ei, ca un mic cutremur. Îi făcu și genunchii să tremure, și simți cum roșește ca o școlăriță. De-a lungul anilor auzise sute de complimente dulcege, special calculate pentru a impresiona o fată. Dar declarația lui directă îi făcu biata inimă să bată și mai tare. Reacția corpului ei îi dădu de înțeles că se afla pe marginea prăpastiei.

– Poate ați binevoi să scrieți o scrisoare de recomandare pentru foștii mei petițori, zise ea încercând să se ascundă în spatele glumei. Mă tem că ei au uitat pur și simplu de infinitele mele farmece.

Când privirea lui căzu pe pieptul ei, simți cum fierbințeala i se transformă în frisoane. Cu siguranță și-o făcuse cu mâna ei.

– Atunci poate am să vă păstrez doar pentru mine, murmură el cu o voce care vorbea despre nopți întunecate, mângâieri catifelate și mâini cunoscătoare explorându-i corpul.

Ea inspiră, uitându-se în ochii lui păcătoși, care o târau într-un vârtej de emoții. Se legănă inconștient spre el, cu mintea și trupul zăpăcite de dorință și de emoții. Gilbride se aplecă spre ea, ca să o simtă mai aproape.

Edie se sperie când auzi ceva ce semăna cu o zgârietură, un huruit. Privi peste marginea ochelarilor și văzu o formă mare, neclară în partea de sus a zidului, și apoi bucăți mari de pietre se rostogoliră direct spre ei.

Înainte să apuce să strige, Gilbride se lansă în față, cuprinzând-o în brațe și culcând-o la pământ printr-o rostogolire controlată. O protejă cât putu în fața impactului, dar ea tot se lovi puternic și rămase fără aer în plămâni. Gilbride îi acoperi corpul cu al lui în vreme ce pietre mari se prăbușeau foarte aproape de ei.

Și exact acolo unde se aflaseră cu câteva secunde în urmă.

Capitolul 10

„Acasă."

Cu fiecare kilometru care trecea și se apropiau de castelul Blairgal, amintirile se trezeau pentru a-l întâmpina pe Alec, imagini care îl îndemnau să continue, dar și să o ia ca un nesăbuit la fugă

în direcția opusă. Ideea de acasă împletea un ghem încurcat de emoții. Vinovăția și ușurarea erau în doze egale, la fel ca iritarea și un ciudat sentiment de dor, care nu dispăruse niciodată.

– Peisajul îmi amintește de districtul Lake, nu crezi, mamă? zise Edie privind pe fereastră. Este foarte frumos, dar nu la fel de accidentat cum credeam.

Alec făcu un efort să nu mai stea deprimat ca un poet nebun și își concentră atenția asupra tovarășelor sale de drum. Edie și Lady Reese stăteau în fața lui, elegante cu bonetele și mantiile lor. Încheiate până la ultimul nasture, neapărat. În doar câteva minute, îl vor cunoaște pe bunicul lui, contele de Riddick, și erau îmbrăcate pentru a-l impresiona. Vor agita pe toată lumea din castelul Blairgal, dar probabil nu în felul în care se așteptau ele. Apariția lor echivala cu eticheta de „londonez", ceea ce nu le va face să fie îndrăgite de bunicul lui scoțian.

Edie încercă să-i zâmbească, sugerând că îl iertase pentru spectaculosul șir de erori de ieri, de la Mugdock. După ce o tachinase, o insultase și apoi o trântise pe jos – de nevoie –, totul culminase atunci când izbucnise în râs la auzul ideii ei că cineva împinsese cu intenție pietrele acelea de pe marginea zidului exterior.

Deși ideea în sine era demențială, ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă amabilitate față de ea. Nu doar că se speriase foarte tare, dar o mai și culcase la pământ. Căderea de pietre îi ratase doar cu câțiva centimetri, și se considera mai mult decât norocos. Dar fusese la câteva secunde distanță de a o săruta, și creierul lui fusese zăpăcit de dorință. Dacă nu ar fi fost strigătul ei speriat și groaza subită din ochii ei, ar fi putut să nici nu observe căderea de pietre decât când ar fi fost prea târziu.

Era foarte sigur că nimeni nu încercase să-i rănească, dar la fel de sigur știa că scăpaseră de moarte doar pentru că ea fusese mai atentă la ce era în jur.

Ceea ce demonstra cât de răvășit devenise. Fusese orb și surd la toate, cu excepția ei. Parcă ținuse raiul în brațe când îi simțise curbele moi și sânii magnifici opintindu-se de pieptul lui. Corpul îi reacționase instinctiv într-un mod mult prea predictibil, pe care ea nu avea cum să nu-l fi observat.

Și de acolo totul o luase la vale. După ce el o ridicase în picioare, ea insistase ca el să urce pe ziduri și să-l caute pe bărbatul îmbrăcat în negru care dărâmase pietrele peste ei. Nici îndemnul lui la rațiune și nici faptul că servitorii din Mugdock negaseră existența unui astfel

le bărbat îmbrăcat în negru nu au putut să o convingă că acea cădere fusese un accident.

– Oh, draga mea, spusese doamna Graeme către Edie, zidurile alea vechi se năruie de ani întregi. Este vina mea că nu i-am reamintit stăpânului la ce pericole se poate expune.

Când Edie insistase cu încăpățânare asupra a ceea ce văzuse, Alec făcuse colosala greșeală să sugereze că poate noii ei ochelari îi afectaseră temporar vederea. În acel moment i se păruse un argument rezonabil. După ce-și petrecuse întreaga viață bâjbâind ca să vadă la douăzeci de pași în fața ei, cu siguranță avea nevoie de timp pentru a se obișnui cu schimbarea.

Edie îi răspunsese că afectat era creierul lui. Pe drumul de întoarcere spre vila Breadie, mica și vesela lor excursie se încheiase într-o tăcere totală din partea ei.

Lui Alec femeile mereu i se păruseră minunate, ingăduitoare și, în general, era o încântare să le controlezi. Edie era cu siguranță minunată, dar departe de a putea fi ținută în frâu.

În dimineața asta avusese o dispoziție ceva mai bună, și el fusese ușurat să o vadă purtând ochelarii. În mod surprinzător, Lady Reese îi mulțumise lui Alec pentru că îi oferise un cadou așa de bine gândit fiicei sale, deși fusese un pic încruntată când spusese asta. El își imagină că în ea se dădea o luptă între speranța că acel cadoul simboliza un interes constant față de fiica ei și dispreț, acum că Edie, în mintea mamei ei, intrase în categoria de intelectuale.

– Ei bine, mamă, insistă Edie, ai petrecut destul timp în districtul Lake. Ce părere ai?

Lady Reese se uită încruntată pe fereastră.

– Bănuiesc că seamănă cu districtul Lake, acum că menționezi asta. Ce dezamăgitor că nu seamănă deloc cu ce mi-am imaginat eu citind *Doamna lacului*.

Edie își dădu ochii peste cap.

– Mamă, acela este un poem, nu un ghid de călătorii. Sunt convinsă că vom avea ocazia să vedem destule priveliști frumoase după ce ne instalăm, nu-i așa, căpitane?

Când ea îi mai zâmbi o dată încurajator, lui Alec îi dădu prin cap că ea depunea un efort aparte pentru a-l scoate din starea în care era. Astăzi fusese un tovarăș de drum departe de ideal, din ce în ce mai tăcut pe măsură ce se apropiau de Blairgal. Edie hotărâse se pare să facă tot ce putea pentru a-i distrage atenția.

Impresionat de amabilitatea ei, el îi zâmbi.

– Partea asta din Scoția este o tranziție de la Lowlands până la Highlands, de la zonele joase până la cele înalte. Aici suntem un pic mai la sud de Loch Katrine, dar când vom ajunge la castelul Blairgal, veți putea vedea Ben Venue și unele din vârfurile mai mari din Trossachs. Atunci chiar vă veți simți în Scoția.

Lady Reese luă ghidul de călătorii din poala ei și îl studie.

– Trossachs. Cred că înseamnă „țară zbârlită". Se uită pe fereastră. Mie nu mi se pare prea zbârlită.

– Nu, spuse Edie. Dealurile arată ca... ca o catifea verde mototolită. Și sclipirile de apă, pârâuri, cred, sunt ca niște diamante pe catifea. Chiar este minunat.

– Vai de mine, Eden! zise mama ei. Începi să vorbești ca o poetă.

– Și eu care credeam că nu sunteți deloc romantică, domnișoară Whitney, o tachină Alec.

Ea îi zâmbi sfios.

– Sunt doar entuziasmată că în sfârșit suntem în Scoția.

– Eu una delirez la ideea de a coborî din trăsura asta, zise mama ei. Unsprezece zile pe drum sunt suficiente pentru a testa răbdarea celor mai sfinți dintre sfinți.

Fiica ei făcu o grimasă.

– Și nimeni nu ne-ar acuza vreodată că suntem sfinte, nu-i așa, mamă?

– Vorbește în numele tău, draga mea, zise Lady Reese cu gravitate. Eu cred că am fost un model de bune maniere și bună dispoziție tot drumul.

Când Edie vru să deschidă gura, Alec fu nevoit să-și înăbușe râsul.

– Chiar ați fost, milady. Un adevărat model.

– Și eu? întrebă Edie.

Alec flutură din mână, sugerând că „nu cine știe ce".

– Cu-adevărat sunteți cel mai enervant om, zise ea.

– Eden, te rog, nu fi nepoliticoasă cu gazda noastră! o certă mama ei. Sunt sigură că doar glumea căpitanul.

Alec zâmbi.

– Nu mă supăr, Lady Reese. Bunicul meu va fi cu siguranță de acord cu părerea fiicei dumneavoastră despre mine.

Edie părea gata să-și ceară scuze când mama ei interveni:

– Oh, uite, Eden! Castelul. Trebuie să spun că arată splendid în lumina soarelui.

Edie încercă să vadă pe deasupra capului mamei.

– La naiba, mi-e imposibil să zăresc ceva din unghiul ăsta.

– Schimbați locul cu mine! zise Alec.

Ea căscă ochii.

– Nu vreți să-l vedeți? Ați fost plecat foarte mult timp.

– Credeți-mă, știu cum arată.

Se ridică și, ținându-se bine pe picioare pentru a nu-și pierde echilibrul, întinse mâna.

Ea i-o luă zâmbind și dădu să se așeze pe locul eliberat de el când o smucitură subită a trăsurii o răsturnă peste el. Ea scoase un oftat uimit și ateriză pe pieptul lui. Alec îi cuprinse instinctiv șoldurile rotunde cu mâinile.

– Dumnezeule, fiți atenți, exclamă Lady Reese. Nu vrem să vă spargeți capetele înainte să ajungem.

– Căpitane, puteți să-mi dați drumul acum, se auzi Edie spunând, cu răsuflarea tăiată.

Alec o așeză pe bancheta căptușită, uitându-se la roșeața încurajatoare care-i colorase obrajii. Nu exista nici un dubiu că ea încă-l considera un mare mocofan scoțian, dar cel puțin nu o lăsa indiferentă prezența lui. Avea nevoie de mai mult de la ea, desigur, dar poate făcea progrese mai mari decât credea el.

Se alătură mamei ei, privind pe fereastră. Din moment ce imaginea castelului Blairgal era gravată în memoria lui Alec, el nu făcu nici un efort să-l zărească. Odată ajuns acasă, avea ciudatul sentiment că nu va mai evada dintre hotarele sale pentru o lungă perioadă.

– Oh, Dumnezeule! exclamă Edie. Este magnific. Uită-te la turnurile alea, mamă, și are până și turnulețe.

– Cu siguranță arată foarte vechi, zise Lady Reese, nu la fel de entuziasmată ca fiica ei. De fapt, chiar medieval.

– Nu este chiar atât de vechi, zise Alec, deși donjonul original din piatră a fost construit în anii 1300.

Capitulă în sfârșit chemării lui Blairgal și se aplecă prin spatele lui Lady Reese pentru a privi pe fereastră.

Tocmai urcaseră ultima culme, căci castelul se afla în cel mai înalt punct, la capătul văii. Razele soarelui care apunea scăldau clădirea de cinci etaje într-o strălucire caldă, transformându-i culoarea într-o nuanță de chihlimbar vechi. În ciuda zidului pe care îl ridicase în jurul emoțiile sale, Alec simți un nod în gât.

– Culoarea este neobișnuită, zise Eden. Mă întreb cum au obținut-o.

– Este de la tencuiala de pe zidurile de piatră, zise Alec. Culoarea a fost adăugată la var, pentru a-i da nuanța asta.

– Este splendid și cu siguranță arată ca un castel adevărat, zise Eden, zâmbindu-i în treacăt. Dar unde sunt șanțul cu apă și podul basculant? Dacă-mi spuneți că nu există un șanț cu apă, voi fi complet devastată.

Căldura și nerăbdarea ei îi atenuară lui Alec apăsarea din piept.

– Din păcate, șanțul cu apă s-a pierdut în negura timpului. Turnul locuibil a fost construit cam prin 1670. La acea vreme, nu mai era nevoie de o structură complet fortificată, din moment ce prin zonă mișunau doar bande ocazionale de tâlhari. Castelul a fost construit pentru a-i proteja pe proprietari împotriva lor, nu a atacurilor unei armate inamice sau a unui clan.

– Tâlhari! Sună banal, zise ea cu amuzament.

– Avem un pasaj secret care dă într-o cameră ascunsă. A fost ascunzătoarea unui preot, dar este bântuită, deci măcar avem ceva.

– Disprețuiesc fantomele, zise Lady Reese. Rareori se poartă respectuos, *mereu* sunt însoțite de un curent teribil și insistă să sperie servitorii. Nu știu care din cele trei lucruri e mai rău.

– Mamă, nu există fantome, zise fiica ei, încercând să nu râdă. Sunt sigură că doar ne tachinează căpitanul.

– Atunci îmi doresc să se oprească, din moment ce nu-mi doresc să dau peste apariții enervante sau să-mi petrec nopțile tremurând de frig din cauza curentului lor.

Edie se uită la Alec cu o expresie de exasperare comică.

– Dacă credeți că nu sunt romantică, acum știți de unde am moștenit trăsătura asta.

– Serios, Eden, zise mama ei, cred că am un grad perfect acceptabil de sensibilitate și abia aștept să-mi petrec următoarele săptămâni în Scoția. Doar că nu înțeleg de ce trebuie să fim deranjați sau luați prin surprindere de fantome. Sau de șemineuri care fumegă, își exprimă ea cu voce tare și acest ultim gând.

– Sunt total de acord, Lady Reese, zise Alec, bucurându-se de conversația ridicolă. Din fericire, există un conac destul de încăpător construit în jurul vechilor turnuri. A fost înălțat prin anii 1720, iar bunicul și tatăl meu l-au modernizat de câteva ori de-a lungul anilor. Vă asigur că veți dispune de tot confortul.

– Iată, mamă, nu ți se va cere să faci un sacrificiu prea mare, zise Edie, doar să-ți petreci iarna înzăpezită în Scoția alături de mine, desigur.

Lady Reese începu să pară neliniștită.

Perspectiva de a fi înzăpezită oriunde, cu atât mai mult pe o proprietate îndepărtată din Scoția, este destul de descurajatoare.

– Sunt de acord cu dumneavoastră, Lady Reese, spuse Alec, dar bunicul meu nu e de aceeași părere. El este chiar sensibil când vine vorba de lucrurile astea.

Acum Excelența Sa arăta chiar îngrozită.

– Căpitane Gilbride, doar nu vă închipuiți că mie mi-ar *trece prin cap* să mă plâng lordului Riddick. Sunt hotărâtă să îndur exilul nostru cu grație, indiferent de provocări.

Edie o privi sardonic.

– Mamă, *ești* o sfântă. E un mister pentru mine cum ai reușit să păstrezi un asemenea secret în toți anii ăștia.

Alec își reprimă râsul, dar se părea că lui Lady Reese îi venea să o muște de nas pe fiica ei. Din fericire, și Edie, și Alec au fost scutiți de mustrare când trăsura se opri într-un final în fața intrării principale a castelului Blairgal.

Alec nu mai putea evita inevitabilul. Inspiră adânc și zâmbi.

– Deci, doamnelor, sunteți pregătite?

Edie îl surprinse când se aplecă în față și-l prinse de mână. Îl strânse iute, apoi îi dădu drumul.

– Sunt sigură că totul va fi bine, zise ea cu sinceritate.

Poate, dar mai mult ca sigur nu fără ajutorul ei. Și un astfel de ajutor depindea prea mult de ceea ce se va întâmpla în următoarele minute.

După ce coborî, Alec le ajută pe doamne să se dea jos din trăsură. Edie îl mai strânse o dată de mână când coborî, apoi se întoarse cu un zâmbet strălucitor către mica mulțime adunată pentru a-i întâmpina.

În ceea ce-l privește pe Alec, momentul era prea solemn pentru zâmbete.

Bunicul lui adunase probabil toți servitorii, ca să le ureze bun venit. Formaseră două rânduri, de o parte și de alta a treptelor late și puțin înalte, până la ușa de la intrare. Îi recunoscu pe câțiva dintre ei. Doamna Alpine, menajera, arăta aproape la fel, deși părul îi albise complet, și se părea că Barclay, valetul senior, avansase la poziția de majordom. Majoritatea însă îi erau necunoscuți, scoțând în evidență perioada lungă în care Alec fusese plecat.

Familia lui stătea în centrul micii adunări, și se părea că trecutul lui Alec revenise la suprafață, pentru a-l întâmpina. Un pic mai

în față era bunicul, în kilt și purtând vesta roșie a clanului Graham. Lângă conte se aflau tatăl lui Alec, încărunțit, dar arătând cam la fel, și Fergus Haddon, vărul lui. Toți îl așteptau, încremeniți parcă în timp.

Pentru un moment bizar, Alec avu senzația că nu plecase deloc de acasă.

Apoi bunicul lui se mișcă, și vraja se rupse. Inima lui Alec tresări în timp ce el înaintă pentru a-i ura bun venit, și își dădu seama că acum era cu mult mai înalt decât bărbatul care mereu i se păruse un gigant – fizic și mental. Era un alt șoc să-și vadă bunicul gârbovit și mișcându-se lent, cu ajutorul unui baston. Părul lui era complet alb și trăsăturile lui aspre arătau crispate și foarte ridate.

Contele arăta ca un stejar bătrân, cândva puternic și invincibil, dar acum ofilit din cauza trecerii timpului. Cei zece ani își spuseseră cuvântul în mod clar.

– Ei bine, băiete, ai venit în sfârșit acasă, zise bunicul cu accentul lui puternic. Îmi închipui că nu prea te încântă ideea, nu-i așa?

– Sunt foarte fericit să vă văd, domnule, răspunse el, făcând o plecăciune respectuoasă. Și sunt mulțumit să văd ce bine arătați.

Bătrânul se încruntă.

– Nu trebuie să mă flatezi, băiete. Știu că sunt pe ultima sută de metri și că ăsta-i singurul motiv pentru care ai venit acasă.

Bunicul lui fusese mereu interesat de sănătatea proprie, lucru ridicol, ținând cont de cât de puternic și de plin de viață fusese mereu. Dar pentru prima dată Alec își dădu seama că avertismentele de la tatăl său în legătură cu bătrân nu fuseseră alarmiste.

– Aș fi venit acasă oricum, bunicule, acum că s-a terminat războiul, zise Alec pe o voce liniștită. Și sunt fericit să te văd.

Încruntătura bunicului său se diminuă, și ochii lui verzi spălăciți scânteiară ușor.

– Mama ta ar fi fost mândră să vadă în ce bărbat voinic te-ai transformat, Alasdair.

Alec fu nevoit să înghită în sec înainte de a răspunde:

– Mulțumesc, domnule.

Bătrânul își luă ochii de la el și se încruntă din nou.

– Bănuiesc că ar fi bine să mi le prezinți pe aceste *sassenach* care stau în spatele tău, mormăi el.

Alec nu se obosi să-și reprime oftatul. Bunicului încă îi plăcea să exagereze, și putea doar să spere că doamnele nu-l auziseră.

– Desigur.

Acea speranță se stinse când se întoarse și o văzu pe Lady Reese stând dreaptă ca o suliță și arătând cât se poate de amenințătoare. Zâmbetul lui Eden însă era luminos și plin de umor, scoțând în evidență farmecul și frumusețea care fuseseră pierzania numeroșilor ei pețitori.

Fusese și pierzania lui Alec din clipa în care o văzuse prima dată. Conta pe acel farmec să-și facă magia și asupra contelui de Riddick.

– Domnule, vi le prezint pe vicontesa Reese și fiica ei, domnișoara Eden Whitney. Doamnelor, bunicul meu, contele de Riddick.

– Bine ați venit la castelul Blairgal, Excelență, domnișoară Whitney, mărâi bunicul lui, ca și când le-ar fi condus spre spânzurătoare.

Lady Reese făcu o reverență perfect studiată.

– Lord Riddick, este o onoare să vă cunosc. Eu și fiica mea vă mulțumim pentru ospitalitatea dumneavoastră, zise ea pe un ton rece și arogant.

Pumnalele erau deja scoase și nici măcar nu ajunseseră la ușa de la intrare.

Edie făcu un pas în față, lăsându-se în jos într-o reverență adâncă și respectuoasă, de parcă saluta regele cu această etalare de grație. Până și bătrânul și arțăgosul său bunic păru luat prin surprindere.

– Oh, milord, zise Edie entuziasmată în vreme ce se ridica, nu vă pot spune cât de fericită sunt că ne aflăm aici. Totul este *de-a dreptul* magnific, mai ales castelul Blairgal. Căpitanul Gilbride nu a putut vorbi despre nimic altceva zile întregi decât despre locurile acestea. Pur și simplu nu pot *să cred* cât de norocoasă sunt că vizitez un adevărat castel scoțian, mai ales unul cu o asemenea istorie. Abia *aștept* să-l explorez.

Nu exista nici un dubiu că lui Edie îi plăcea să vorbească, dar Alec nu o auzise niciodată exprimându-se cu atâta vervă. Bunicul lui clipi de câteva ori și, pentru o clipă groaznică, Alec crezu că fata exagerase. Dar apoi chipul ridat al bătrânului se relaxă într-o expresie ce putea fi interpretată drept blajină de către cei care-l cunoșteau.

– Păi, Blairgal are o istorie fascinantă, și ăsta-i adevărul, domnișoară Whitney, zise bunicul. După ce vă instalați, voi fi fericit să vă fac un mic tur.

Edie bătu din palme de parcă tocmai îi fuseseră promise bijuteriile coroanei scoțiene. Era clar că-și dăduse seama că unul din punctele slabe ale bunicului lui era mândria sa pentru Blairgal și istoria familiei.

Continuă asaltându-l pe bunicul lui cu întrebări despre suprafețe, tencuială, șanțuri străvechi cu apă, ignorându-și în mod vădit mama, care nu-și ascundea plictiseala. Oftând ușurat de priceperea cu care Edie îl abordase pe bunicul lui irascibil, Alec se întoarse să-l întâmpine pe cel care-i fusese singurul tată pe care-l cunoscuse. Chipul blând, de profesor, al lui Walter Gilbride strălucea de bucurie când îl îmbrățișă pe Alec.

– Bine ai venit acasă, fiul meu. De mult aștept ziua asta.

– Arăți bine, tată. Alec zâmbi când se uită direct în ochii lui Walter, care sclipeau în spatele ochelarilor. Chiar mai bine decât la Londra, cu șase luni în urmă.

Tatăl său flutură o mână.

– Aerul londonez este la fel de dăunător sănătății precum forfota orașului. Deși am fost fericit să fac drumul de dragul tău, nu-i găsesc vreo vină bunicului că a refuzat să te viziteze.

– Refuzul lui de a mai pune vreodată piciorul în Anglia, răspunse Alec sec, nu are nimic de-a face cu sănătatea sa, după cum bine știi.

Walter făcu o grimasă blândă.

– Nu vom vorbi despre asta acum, te rog. Vino și salută-ți vărul!

Fergus înaintă, cu o expresie serioasă și reticentă. Inima lui Alec se prăbuși, dar întinse mâna și puse în vocea sa cât de multă căldură putu.

– Mă bucur să te văd, Fergus. Sper că ești bine.

Vărul său crescuse precum un lăstar și era aproape la fel de înalt ca Alec. Deși încă slab, avea o ținută demnă, care i se potrivea. Era clar că se maturizase în poziția de administrator al proprietății și de mână dreaptă a contelui de Riddick. Nu era surprinzător, din moment ce Fergus iubea tot ce ținea de Blairgal: oamenii și afacerile. Nu înțelesese niciodată dorința lui Alec de a pleca, pentru că familia, clanul și proprietatea erau totul pentru Fergus. Vărul său ar fi preferat să-și taie o mână decât să fugă de acasă.

– Bine ai venit, vere, zise Fergus, făcând o mică plecăciune. Sper că ești fericit că te afli aici.

– Păi, sunt fericit să te văd, răspunse Alec cu un zâmbet larg, dar păru să nu aibă nici un efect asupra dispoziției vărului său. Ce fac mama ta și Donella? Le vom vedea diseară?

Doamne, spera să nu. Chiar nu era pregătit pentru întâlnirea asta.

Ochii verzi ai lui Fergus, asemănători cu ai bunicului lui Alec, deveniră reci.

– Vor sosi mai târziu, după ce se instalează doamnele englezoaice.

Rostise „doamnele englezoaice" de parcă erau o specie de șerpi veninoși.

– Sfinte Dumnezeule, Fergus! zise Alec încet. Te rog nu-mi spune că o să insiști să te referi la ele ca la „doamnele englezoaice". Ar fi ridicol.

– Ridicol este că le-ai adus cu tine, răspunse vărul său, privind furios în direcția lui Edie. Cum poți să o insulți pe Donella în felul ăsta?

– Ce efect ar putea avea asupra Donellei nu este treaba ta, vere, zise Alec. Ne privește pe mine și pe ea.

– Tot ce o afectează pe sora mea mă afectează și pe mine, izbucni Fergus.

– Vai de mine! zise Walter în șoaptă, dar ferm. Ținem doamnele aici afară, în vântul ăsta. Alasdair, te rog, prezintă-ne, și apoi hai să mergem înăuntru!

Alec își reprimă iritarea.

– Desigur, domnule. Aproape că uitasem de bunele maniere.

– N-ai avut niciodată maniere, oricum, bolborosi Fergus.

Walter îi aruncă o privire de avertisment lui Fergus și păși în față, zâmbind călduros către Lady Reese. Tatăl lui Alec chiar avea o purtare amabilă, și primirea lui din inimă o fermecă în curând pe Excelența Sa, dând-o jos de pe norul ei. Walter fu la fel de ferm când o întâmpină pe Edie, și Alec începu în sfârșit să se relaxeze. Dacă ar fi putut să bage pe toată lumea înăuntru și apoi sus, în camerele lor, ar fi putut să treacă de prezentări fără să scoată scheletele familiei din dulap.

– Lady Reese, domnișoară Whitney, aș vrea să vi-l prezint pe unul dintre cei mai importanți oameni de aici, din Blairgal, zise Walter. Acesta este domnul Fergus Haddon, vărul lui Alasdair. Sunt convins că nu ne-am descurca fără Fergus.

Edie făcu o reverență rapidă, zâmbindu-i strălucitor lui Fergus. Doar un bloc de gheață ar fi putut rezista acelui zâmbet, și Alec se ruga ca farmecele ei să aibă efect asupra vărului său încruntat.

– Este o plăcere să vă cunosc, domnule Haddon. Am auzit așa de multe lucruri frumoase despre dumneavoastră de la căpitanul Gilbride.

Fergus scoase un pufnet ironic, fără a se deranja să facă o plecăciune ca răspuns sau în chip de salut. Când zâmbetul lui Edie șovăi,

Alec cu greu se abținu să nu-și ia vărul încăpățânat și să-l scuture bine pentru că se purta ca un bădăran.

– Hai, băiete, zise bunicul lui Alec cu o voce persuasivă. Nu fi timid! Poate că arată ca niște persoane de la oraș, dar Lady Reese și frumoasa ei fată nu sunt cu nimic mai presus decât frumoasele noastre doamne scoțiene.

– Mă rog, nu prea știu ce să zic legat de asta, pufăi Lady Reese.

– Este în regulă, mamă, serios, zise Edie cu vocea tremurând de parcă-și reprima râsul.

Fergus o săgetă pe Edie cu privirea, dar nu putea să nu se supună unui ordin direct din partea unchiului său. Făcu o plecăciune scurtă și agitată către doamne.

– Bine ați venit la Blairgal, zise el pe un ton lipsit de ospitalitate.

– Mulțumim, domnule Haddon, răspunse dulce Edie. Apreciem *atât* de mult primirea călduroasă.

– Dacă mă scuzați, zise Fergus către nimeni în special, eu am de lucru.

Se răsuci pe călcâie cu destulă furie încât să ridice pietrișul de pe alee și urcă scările, intrând în casă. Una sau două dintre servitoarele mai tinere chicotiră, dar căutătura aspră pe care le-o aruncă bunicul lui Alec le reduse pe loc la tăcere.

– Ce tânăr prost crescut! zise Lady Reese. Nici nu știu ce să spun.

– N-a fost așa de rău, mamă, zise Edie, bătând-o ușor pe braț. De fapt a fost, dar nu mi-aș face griji din pricina asta.

– Nu, n-ar trebui să vă faceți, zise Alec, deschizându-și în sfârșit gura încleștată. Dar îmi cer scuze în numele vărului meu, Lady Reese. Este clar că revenirea mea acasă l-a întors pe dos.

– Și poți să dai vina pe băiat? zise bunicul lui Alec. Îi pasă de biata lui soră. Dumnezeu știe că fata a fost destul de disprețuită.

Cam aici se termina cu secretul privind scheletele familiei.

– Înțeleg, bunicule, și știu cât ții la Fergus, zise Alec. Dar nu cred că este cazul să purtăm conversații despre chestiunile private ale familiei în fața oaspeților noștri și a servitorilor.

Bătrânul râse amar.

– Băiete, nu există bărbat, femeie sau copil în ținutul ăsta care să nu știe ce i-ai făcut Donellei Haddon. Și ce-i datorezi, acum că te-ai întors acasă, sublinie el.

Pe această notă tranșantă, bătrânul intră înapoi în casă, bastonul lui săpând în pietriș și ridicând nori de praf. Când ajunse în capul scărilor, se întoarse pentru a-și săgeta cu privirea servitorii, care stăteau toți cu fețele împietrite în linii rigide corecte.

– Nu mai stați ca o adunătură de idioți și întoarceți-vă la muncă! tună el. Stăpânul Riddick s-a întors acasă. Nu mai este nimic de văzut.

Majordomul țâșni și deschise ușa, iar bunicul lui Alec dispăru în casă.

– Păi, totul a decurs splendid, zise Edie.

– Mă doare capul, anunță Lady Reese cu voce tare.

– Draga mea Lady Reese, zise Walter cu regret, vă cer să-l iertați pe Excelența Sa. Suferă îngrozitor de artrită și de spasme la inimă, ceea ce-l face cam irascibil uneori. Dar să ne retragem din vântul ăsta, da? Nu-i de mirare că vă doare capul.

Walter o conduse în casă, murmurând un șir de promisiuni liniștitoare legate de ceai, comprese fierbinți și o odihnă bună înainte de cină.

Edie îl studie pe Alec cu o expresie pe care el nu o putea descifra, parcă așteptând să vadă care va fi următoarea lui reacție. El ridică din umeri.

– Bine ați venit în Scoția, domnișoară Whitney!

Ea își dădu ochii peste cap și-l luă de braț înainte de a intra în casă.

Capitolul 11

Edie se grăbi prin galerie, rezistând impulsului de a inspecta portretele aliniate de-a lungul unuia din pereți. În unele erau reprezentați lorzi și doamne din Scoția îmbrăcați în moda colorată a secolului trecut, în vreme ce în alte tablouri erau pictați războinici în kilturi și doamne cu pălării ciudate și cu părul roșu, care arătau aproape la fel de fioroase ca bărbații.

Nu exista un portret al lui Alasdair Gilbride. Poate că fusese prea tânăr pentru a poza, sau existase un tablou și bunicul lui îl dăduse jos. Dacă era să se ia după mica scenă de bun venit din acea

după-amiază, contele de Riddick încă nu-și iertase nepotul pentru că fugise.

Apoi mai era vărul Fergus Haddon, a cărui atitudine fusese de-a dreptul ostilă. Edie încercase să-l farmece pe lordul Riddick, ca să nu mai fie țâfnos – și reușise destul de bine, credea ea –, așa că nu prinsese decât câteva fraze din conversația dintre Alasdair și vărul său. Dar înțelese repede că Fergus nu era deloc încântat de prezența ei și a mamei sale. Nu-și dăduse încă seama dacă obiecțiile lui aveau legătură cu englezoaicele în general sau cu Edie și mama ei în mod special. Oricum, trebuia să prevină un război deschis cu un membru important al familiei. Mama nu ar fi tolerat și mai multe insulte și ar fi provocat într-un final o scenă, în vreme ce lordul Riddick cu siguranță că-i va ține partea nepotului și i-ar da pe intrușii englezi afară.

Iar Edie nu avea nevoie de și mai mult scandal și dușmănie. Deși se aflau departe de casă, povești urâte despre scânteile dintre contele de Riddick și vicontesa Reese ar fi ajuns într-un final la Londra. Ea și mama ei ar fi făcut subiectul și mai multor glume și bârfe, ceea ce ar fi provocat noi daune bunului nume al familiei.

Asta era inacceptabil. Edie avea de gând să-și restaureze reputația, indiferent cât de oribil sau de plictisitor ar fi fost procesul. Asta însemna o iarnă liniștită în Scoția și șansa ca aristocrația să uite că ea era altceva decât un model de verticalitate și decență. Apoi se putea întoarce la Londra și să revină la viața ei, găsind într-un final un soț potrivit.

Faptul că în acest moment nu avea nici o dorință de a găsi un astfel de soț – cel puțin unul care să nu fie un scoțian voinic, cu tendința de a-i spune *„fetițo"* în momentele lui mai amabile – era o cu totul altă discuție.

Ajunse într-un final la capătul aripii de vest, unde stătea mama ei. Castelul Blairgal era așa de mare, încât Edie avea practic nevoie de o birjă pentru a ajunge la dormitorul mamei sale. Deși propria cameră se afla în aripa mai veche a castelului, era confortabilă și surprinzător de modernă, cu mobilă elegantă, de cea mai bună calitate. Șemineul nu fumega, și priveliștea era spectaculoasă. Soarele apusese până să ajungă Edie în camera ei, dar era încă suficientă lumină ca să vadă văile care șerpuiau, pădurile dese și câteva vârfuri acoperite cu zăpadă.

Menajera îi lăsase impresia că *stăpânul* ceruse ca ea să fie cazată în acea magnifică încăpere tocmai datorită acelei priveliști. Atenția

lui chiar o impresionase, deși undeva în mintea ei se auzise și o notă slabă de avertisment.

Bătu la ușa mamei și intră.

Aceasta stătea la o măsuță de toaletă, examinând o selecție de evantaie aranjate de etern răbdătoarea ei cameristă. Camera, mai mare decât a lui Edie, era luxos decorată în stilul Queen Anne și bine luminată de lumânările și lămpile cu cărbune. Nu se putu abține să nu se gândească din nou că, pentru o grămadă veche de pietre, cum descrisese Alasdair cândva Blairgal, era cât se poate de confortabil și de elegant. Într-adevăr holurile erau reci și bătea curentul prin ele, doar era un castel până la urmă, și un anumit grad de autenticitate nu strica.

Mama ei ridică privirea și încruntătura ei se transformă într-un zâmbet.

– Ah, iată-te! Speram că nu te vei pierde încercând să mă găsești. În casa asta trebuie să străbați un număr ridicol de scări și de holuri pentru a merge dintr-un punct în altul.

– Sunt la capătul celălalt al galeriei, mamă, zise Edie, inspectând patul monumental cu baldachin și tapiseria frumoasă care atârna în spatele acestuia. Dacă ai sta în fața ușii tale și ai striga cât ai putea de tare, sigur te-aș auzi.

– Eu nu m-aș deda niciodată unui comportament așa de vulgar, draga mea. Dacă ar fi nevoie să țip, aș trimite-o pe Davis afară să o facă.

Edie își întoarse privirea de la tapiseria înfățișând o scenă sângeroasă de vânătoare a unui cerb și se uită la mama ei.

– Mamă, tocmai ai făcut o glumă?

Mama ei ridică din sprâncene.

– Nu trebuie să fii așa surprinsă, Eden. Am mai făcut asta din când în când, nu, Davis?

– Nu din câte îmi amintesc eu, zise camerista.

Davis era devotată stăpânei sale, dar ar fi fost un eufemism să o consideri o femeie slobodă la gură. Pentru Edie, amândouă formau o pereche destul de amuzantă, deși nu asta intenționau.

Mama flutură indiferentă din mână.

– Tu ești din Yorkshire, Davis, o parte a Angliei total lipsită de umor. N-ai recunoaște o glumă nici dacă ar sări și te-ar mușca.

– Serios, mamă, zise Edie, încercând să nu râdă, urât din partea ta. Biata Davis nu va ști ce să creadă.

– Nu sunt plătită să gândesc, răspunse Davis. Acum, Excelență, nu mai stați la taclale și alegeți un evantai. Dumneavoastră și domnișoara Eden veți întârzia la cină, din moment ce aveți de făcut jumătate din drumul până la Glasgow pentru a ajunge în salonul de servit masa.

– Exagerați amândouă, zise Edie.

– Eu nu exagerez niciodată, și nici Davis, zise mama ei. Davis, alege tu un evantai potrivit pentru mine. Pur și simplu sunt prea obosită de agitația sosirii noastre, ca să iau singură o decizie. Deși bănuiesc că nimeni nu va observa așa finețuri, adăugă ea cu voce dezaprobatoare. În ciuda eleganței împrejurimilor, am fost deranjată de comportamentul nepoliticos al ambelor noastre gazde și al nepotului acela dezagreabil. Nu știu cum vom supraviețui iernii într-o asemenea companie necivilizată.

Edie se duse să se așeze pe un scaun, luxos tapisat cu catifea, din fața șemineului.

– Sunt de acord că domnul Haddon a sărit calul, fără să aibă nici un motiv. Cât despre conte, a fost un pic copleșit de întoarcerea acasă a căpitanului Gilbride. Până la urmă, nu s-au văzut de zece ani.

– Chiar și așa, nu avea nici un motiv să fie bădăran.

În mod evident mama ei era foarte supărată, ceea ce însemna că Edie trebuia să o calmeze.

– Păi, Lord Riddick suferă de artrită și de spasme la inimă, deci mă așteptam să nu se simtă prea bine.

– Nu mă surprinde, ținând cont de clima din Scoția și de curentul din castelul ăsta. Serios, nu știu de ce Excelența Sa nu locuiește în cea mai mare parte a anului la Glasgow sau la Edinburgh. Sau chiar în casa din Londra.

– Hai, mamă, tocmai ai recunoscut ce elegant este totul! Lordul Riddick are foarte multă grijă de Blairgal și dă dovadă de mult bun-gust.

– El sau altcineva, recunoscu mama ei morocănoasă. Poate tatăl căpitanului Gilbride este elementul care dă o notă de civilizație. Pare un bărbat mai educat.

Un bărbat simplu, care arăta cam fragil, având un chip dulce și maniere educate, părea imposibil să fie tatăl unui bărbat robust precum căpitanul, se gândi Edie. Tatăl și fiul nu semănau deloc, deci bănuia că Gilbride moștenise trăsăturile familiei din partea mamei. Cu siguranță avea aerul impunător al bunicului său și aroganța acestuia, deși bărbatul mai tânăr era temperat de farmecul lui strengăresc.

– Domnul Gilbride a părut foarte impresionat de tine, mamă. Sunt sigură că vă veți împrieteni înainte să se termine iarna.

– Bănuiesc că trebuie să fiu recunoscătoare pentru asta.

Edie observă expresia de epuizare autentică de pe chipul mamei ei, una care părea să o îmbătrânească cu zece ani. Un val ciudat de neliniște îi tăie respirația. Lady Reese pe care o știa ea era neîmblânzită, dar călătoria o afectase. Și singurul motiv pentru care mama ei fusese obligată să facă această călătorie obositoare era din cauza escapadelor stupide ale lui Edie.

Se luptă cu senzația de vinovăție care amenința să o tragă la fund.

– Mamă, nu trebuie să-ți faci nici o grijă. Mă ocup eu de lordul Riddick și de nesuferitul lui nepot. Jur că-mi vor mânca din palmă până la sfârșitul săptămânii.

Mama ei păru să se scuture de reveria melancolică. Miji ochii, de parcă o vedea pe Edie pentru prima dată de când intrase în cameră.

– Sunt convinsă că o vei face, dar nu cu chestiile alea pe fața ta. Flutură un deget spre nasul lui Edie. Trebuie să-i porți și la cină? Te fac să pari o intelectuală.

Edie oftă în gând.

– Nu este nimic greșit în asta, nu-i așa?

– Intelectualele de obicei ajung nemăritate, Eden, zise mama ei cu voce severă. Nu mai ești o debutantă la prima tinerețe. Ochelarii te fac doar să pari mai bătrână decât ești.

Acel comentariu o lăsă pe Edie fără aer în plămâni. Mama ei nu criticase niciodată felul cum arată sau nu exprimase niciodată dubii în privința căsătoriei spectaculoase pe care o va face. Dacă ea credea că în felul ăsta îi era de ajutor, nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Se forță să se adune.

– Evie este o intelectuală, și uite ce bine s-a măritat. A avut nu unul, ci doi pețitori demni de luat în seamă.

În depărtare răsună gongul primului clopoțel. Mama ei se ridică și luă evantaiul pe care Davis i-l pusese pe masa de toaletă.

– Situația lui Evelyn a fost complet diferită de a ta. Nu te poți compara cu ea.

Edie se încruntă.

– Suntem gemene identice. Normal că mă pot compara cu ea.

Mama ei oftă dramatic.

– Ceea ce bănuiesc că înseamnă că vei insista să porți ochelarii.

– Din moment ce căpitanul Gilbride a făcut efortul pentru a-i obține, nu vreau să-l jignesc nepurtându-i.

Cu explicația asta, a rezolvat problema.

– Este adevărat, Eden. Prea bine, îți voi permite să-i porți, zise mama ei.

– Mulțumesc, răspunse sec Edie.

Se auzi un ciocănit discret în ușă. Davis întredeschise ușa.

– Este un valet, milady, zise ea. A venit să vă arate drumul până la salonul de servit masa.

– Slavă Cerului! exclamă mama. Nu-mi surâdea ideea de a hoinări singure prin grămada asta de pietre. Dumnezeu știe că am fi putut ajunge în vreo temniță sau chiar să dăm peste o fantomă. Tremură exagerat. Îți poți imagina întâmplându-se aproape orice în Scoția.

– Așa este, milady, zise Davis melancolică.

Edie râse.

– Excelența Sa glumea, Davis. Studie trăsăturile elegante și calme ale mamei sale. Glumeai, nu-i așa?

– Bănuiesc că depinde dacă sunt trezită pe timpul nopții de fantome urlătoare sau de oameni ai clanului, însetați de sânge și cu pumnalele scoase, răspunse mama ei cu un dispreț magnific. Mă poți întreba dimineață.

În hol le aștepta un valet în livrea, care făcu o plecăciune respectuoasă.

– Căpitanul Gilbride vă transmite complimentele sale, milady. M-a trimis pentru a vă conduce jos în salonul principal.

Mama flutură dramatic un braț.

– Condu-ne, MacDuff, condu-ne!

Ochii valetului se măriră alarmați. Se retrase câțiva pași, apoi se întoarse și o luă înainte hotărât.

În timp ce le conducea spre primul șir din multiplele scări ce păreau să se întretaie prin tot castelul, Edie o strânse pe mama ei de braț.

– Te iubesc, mamă, zise ea.

Mama putea să fie dificilă, dar nimeni nu-i putea reproșa că-i lipsește spiritul.

– Mulțumesc, draga mea copilă. Și eu sunt mulțumită că ai ales rochia de catifea. Materialul crem cu broderie aurie ți se potrivește de minune. Trebuie să sperăm că celelalte lucruri atrăgătoare la tine vor distrage atenția de la ochelari, deși trebuie să-l felicit pe căpitanul Gilbride că a avut atâta bun-simț încât să aleagă o pereche de rame din aur. Argintul nu ți s-ar fi potrivit niciodată.

În timp ce mama trăncănea în continuare despre rochii elegante, culori potrivite și holuri cu curent, Edie nu se putea abține să nu se gândească la faptul că ochelarii ei chiar nu păreau să-l deranjeze pe Gilbride. Ba chiar era invers, din moment ce ieri, la castelul Mugdock, aproape că o sărutase. Asta fusese ceva surprinzător, ținând cont că el nu avusese vreo înclinație în acest sens până în urmă cu câteva zile. Și mai surprinzător fusese faptul că ea era cât pe ce să-l lase, ceea ce demonstra o lipsă alarmantă de bun-simț din partea ei.

Dar când el se aplecase peste ea, cu ochii lui cenușii mocnind și cu corpul lui impunător blocându-i vederea asupra a orice în afară de el, mintea lui Edie se tulburase. Nu se putea gândi decât la gura lui și la cât de mult își dorea să o sărute. Cât de mult își dorea să fie cuprinsă în îmbrățișarea lui puternică. Dacă nu ar fi fost acea siluetă ciudată de pe zid și pietrele care căzuseră, cine știe ce s-ar fi întâmplat?

Își aminti cât de uluită fusese când îl simțise pe Gilbride întins peste ea și se gândi la părțile întărite ale corpului său. Normal că-l dăduse jos de pe ea cât de repede putuse, insistând să-l urmărească pe netrebnicul care aproape că îi omorâse. Refuzul lui de a lua măcar în considerație ideea că cineva aruncase în mod intenționat pietrele dusese la o altă ceartă, care omorâse orice dorință în ea de a se mai gândi măcar la un sărut. Așa cum se cuvenea, de altfel, își reaminti pentru a o suta oară, din moment ce blestematul ăsta era logodit.

Cât despre silueta de pe zid, nu va afla probabil niciodată cine fusese, deci nu avea sens să-și mai irosească energia gândindu-se.

– Bănuiesc că în seara asta o vom cunoaște pe renumita logodnică a căpitanului și ne va fi prezentat restul familiei, zise mama ei, trezind-o pe Edie din gândurile ei triste. Sper că domnișoara Haddon e mai manierată decât fratele ei.

Edie își reprimă un oftat.

– Nu este nimic *renumit* în ceea ce privește logodna și sunt convinsă că este foarte drăguță. Până la urmă *este* logodnica căpitanului Gilbride.

Mama ei îi aruncă o privire rapidă.

– Păi, bănuiesc că nu prea contează dacă ne place sau nu de ea, nu-i așa? Pentru noi nu înseamnă nimic.

Asta încercase și Edie să-și spună.

– Corect, mamă. Nu contează deloc.

Doar că evident conta.

*

Alec le aștepta pe Edie și Lady Reese în holul principal, deși restul familiei era deja adunat în salonul principal de servit masa. Familia Haddon sosise devreme pentru cină, naiba să-i ia! Donella și mama ei păreau dornice să reclame dreptul de proprietate asupra lui cât mai curând posibil.

Cel puțin Glenna Haddon cu siguranță o făcu în numele fiicei ei. Când mătușa Glenna, o femeie slabă, cu chipul palid, care îmbătrânise foarte puțin, intrase grăbită în salon, unde el își așteptase tatăl și bunicul, ochii ei de un albastru palid sclipiseră triumfători. Când Alec se aplecase pentru a o săruta respectuos pe obraz, ea își înfipsese unghiile în mâneca lui, agățându-se de el ca și când nu mai avea nici o intenție să-i dea drumul vreodată. Îl salutase exuberant, adresându-i-se cu viitorul ei ginere.

Și nu trimisese asta un fior pe șira spinării lui?

Mătușa Glenna proclamase apoi sentimental că Donella abia supraviețuise tragicei despărțiri, care o îmbolnăvise și fusese la un pas să-și ia viața.

Bunicul îi ordonă apoi pe un ton serios Glennei să înceteze să se mai poarte așa ostentativ, moment ciudat pentru toată lumea, cu excepția Donellei. Ea rămăsese tăcută și calmă pe parcursul scenei ce păru să dureze înfiorător de mult. Nu roși când îl văzu pe Alec, nu se agită, nici nu păru vreun pic ofensată de lunga lui absență sau de revenirea lui.

Pe scurt, ca de obicei, era impenetrabilă.

Donella fusese mereu un copil liniștit, singurul ei interes fiind lucrul cu acul, studiile ei și instruirea religioasă pe care o făcea cu preotul local. Nu arătase niciodată vreun sentiment pentru Alec, în afară de o afecțiune cuminte, pe care te-ai fi așteptat să o vezi între veri care nu aveau nimic în comun. Alec și Fergus fuseseră cei mai buni prieteni, dar Donella mereu păruse să-i privească ca pe niște băieți neastâmpărați care nu făceau decât zgomot și să-i enerveze pe cei mai în vârstă. Drept rezultat, el și Fergus mereu o ocoleau cât puteau de mult.

Și, dacă verișoara lui își petrecuse ultimii zece ani tânjind după el, cum sublinia mama ei, Alec nu vedea nici un semn de felul ăsta.

Normal că mai exista un motiv pentru care mătușa Glenna era așa pornită să-și vadă fata măritată cu Alec. Pentru mătușa lui, era un caz de justiție naturală, din moment ce Alec stătea în calea

bărbatului considerat adevăratul moștenitor al titlului de conte – Fergus, următorul bărbat în linia de descendenți ai familiei.

Deși zvonurile că Alec era fiul bastard al ducelui de Kent se stinseseră de-a lungul anilor, el știa că aici nu fuseseră date uitării. Cu siguranță nu de către mătușa Glenna, deși nu avusese niciodată tupeul să spună direct că Alec era un pui de cuc în cuibul altei păsări, mai ales în fața lui Walter sau a bunicului. În ceea ce o privea pe mătușa Glenna, singura cale prin care Alec – și contele de Riddick – puteau rezolva această mare injustiție față de Fergus era să o facă pe fiica ei soția viitorului conte.

Ironic era faptul că Alec îi înțelegea punctul de vedere. *Era* puiul de cuc din cuibul altei păsări. Și deși familia Haddon trăise o viață normală într-o vilă micuță și curată de partea cealaltă a văii, nu fuseseră niciodată bogați. Dacă nu exista Alec, Fergus ar fi fost acum moștenitorul unei averi mari și a titlului de conte, iar Donella ar fi fost un premiu pe piața căsătoriilor. În schimb, Fergus trebuia să muncească pentru unchiul său, iar Donella, să se mulțumească cu o zestre modestă.

Dar dacă Donella devenea viitoarea contesă de Riddick, averea familiei creștea semnificativ.

Se încruntă spre vechile stindarde heraldice care atârnau de șemineul cu fațadă de piatră din sală. Suficient de mare cât să cuprindă un bivol, vatra adâncă găzduia o flacără ce urla împotriva înfriguratei seri de noiembrie. Această sală, cu armurile și armele vechi atârnate pe pereți, vorbea despre istoria familiei, o istorie de conflicte, drame și relații complicate.

Când auzi pași pe scara în spirală din anticamera de la capătul sălii, Alec se întoarse și le văzu pe Lady Reese și pe fiica ei. Întâlnirea dintre Edie și Donella nu era deloc una așteptată de el. Făcuse ceva progrese cu Edie în ultimele zile, sau cel puțin așa credea. Dar întâlnirea logodnicei lui în carne și oase ar fi putut să trezească în domnișoara Whitney o afișare nefericită de loialitate feminină. Sperase să fi putut avansa mai mult în campania sa de curtare și se ruga ca în seara asta să nu piardă și mai mult teren.

Unul dintre valeții mai tineri le conduse înăuntru pe Lady Reese și pe Edie. Vicontesa arăta impunătoare și totodată elegantă în rochia ei de mătase de culoarea vinului roșu, dar Edie îl lăsă fără aer. Pentru câteva secunde, rămase și se uită ca un idiot la ea.

Purta o rochie de catifea, brodată cu dantelă aurie și paiete, care se plia frumos pe curbele ei ample și conferea o sclipire albă tenului ei perfect. Materialul catifelat combinat cu corpul ei la fel de pufos îl ducea cu gândul la o pisicuță, una pe care i-ar fi plăcut foarte mult să o mângâie. Părul ei des era strâns într-un coc înalt, dezordonat măiestru, cu șuvițe de aur sclipitor alunecându-i pe ceafă. Ochii ei mari și albaștri îl priveau din spatele ochelarilor, și se declară nespus de mulțumit că o vedea purtându-i. Gura ei plină se curbă într-un zâmbet care-l fulgeră direct în vintre.

Da, era frumoasă, și fata o știa.

Lady Reese înaintă, și Alec se scutură din năuceală, ca să revină la acțiune.

– Bună seara, milady, domnișoară Whitney, zise el cu o plecăciune. Permiteți-mi să vă spun că amândouă arătați de-a dreptul încântătoare.

Lady Reese își deschise evantaiul și îi zâmbi grațios.

– Mulțumesc, căpitane Gilbride. Și dumneavoastră arătați bine în seara asta. Flutură vag din mână spre corpul lui. Aveți o ținută cât se poate de autentică.

– Se numește kilt, mamă, zise Edie pe un ton ironic. Nu-ți amintești uniforma căpitanului Gilbride pentru regimentul Gărzii Negre? Deși în seara asta cred că poartă un costum specific clanului său. Privirea îi alunecă undeva sub talia lui. Cu gentuță și tot, termină ea pe un ton jos.

„Pisicuță pe dracu'!"

Era o diavoliță care știa exact ce efect avea asupra lui. Fu nevoie de un ordin mental aspru pentru a liniști acea parte din el care i se agita sub kilt.

– Este o sală splendidă, zise Edie, trecând într-o secundă de la flirt pe față la postura de oaspete entuziast. Și chiar intimă, ținând cont de cât de impunător arată. Vom cunoaște restul familiei prezente aici?

– Nu, familia mea s-a adunat în salonul de desen.

Ea oftă dramatic.

– Ce păcat! Încăperea are așa un aer medieval splendid, încât mă simt ca și cum aș fi mers înapoi în timp. Aproape te aștepți să vezi intrând pe ușă în orice clipă o bandă de războinici urlând.

– Nu vă faceți griji, domnișoară Whitney, zise Alec. Salonul nostru de desen este suficient de medieval încât să satisfacă sufletele cele mai însetate de sânge.

– Vai de mine, sună de-a dreptul îngrozitor, zise Lady Reese.

– *Au contraire*, mamă, spuse Edie amuzată, mă entuziasmează ideea. Bănuiesc că va fi aranjamentul perfect pentru a cunoaște familia căpitanului Gilbride.

Alec putea doar să spere că ea nu-și dăduse seama cât de clarvăzător era comentariul ei.

– Intrăm, doamnelor? Familia așteaptă.

După ce le însoți prin ușa salonului de desen, Edie și mama ei se opriră din mers, cu ochii măriți într-o expresie comic de identică în timp ce încercau să se obișnuiască cu decorul.

Nu putea să le găsească vreo vină. Până la urmă nu intrai în fiecare zi într-o încăpere înțesată cu duzini de capete de cerbi, aranjate pe rânduri ordonate, până sus în tavan. Pentru mai multă siguranță, mai era și un vultur gigantic împăiat, cu aripile întinse și montat deasupra șemineului ca o referință simbolică la blazonul heraldic al familiei Graham, un vultur coborând spre un cocor neajutorat. Sub asaltul vizual al sălbăticiunilor moarte era greu să observi mobila elegantă și chiar modernă sau covorul Axminster valoros care acoperea parchetul lustruit.

– Dumnezeule! zise Lady Reese cu o voce stinsă.

– Cu siguranță n-ați exagerat partea cu setea de sânge, zise Edie cu un fel de chicotit.

Apoi privirea ei căzu pe familia lui și deveni rigidă ca un stâlp dintr-un gard.

Bărbații erau aliniați în fața șemineului, bunicul lui și Fergus uitându-se la nou-sosiți cu câte o încruntătură și mai amenințătoare decât cele afișate în acea după-amiază. Deși Walter avea un zâmbet pe chipul lui amabil, părea slab și forțat, de parcă se certase cu ceilalți cât timp Alec nu fusese în încăpere.

Cât despre Donella, verișoara lui o inspecta pe Edie cu o ridicare surprinsă a sprâncenelor ei elegante, de parcă nu știa cum să se poarte cu ea. În privința mătușii lui însă nu exista nici un mister, din moment ce se uita la Edie și la mama ei cu o privire de-a dreptul criminală.

Edie îi aruncă o privire piezișă, batjocoritoare.

– Spuneți-mi ceva, căpitane Gilbride, murmură ea. Cum credeți că am arăta, eu și mama, pe perete, alături de celelalte trofee?

Capitolul 12

Edie glumise doar pe jumătate în legătură cu capetele lor montate pe peretele splendid al barbarului salon de desen. Din fericire, nimeni, în afară de Alec și mama ei, nu auzise comentariul. Era un lucru bun, pentru că lordul Riddick și rudele lui, cu excepția domnului Gilbride, păreau mai înclinați spre a-și omorî oaspeții englezi decât spre a le ura bun venit printre ei.

Până când trecură la cină, ea dedusese motivul principal al resentimentului lor – doamna Haddon, Fergus și posibil Lord Riddick o vedeau cu toții ca pe o amenințare la adresa Donellei. Din moment ce abia ajunsese la Blairgal, cu siguranță nu avusese timpul să lase genul ăsta de impresie, dar bănuia că putea să pară suspect faptul că fiul rătăcitor se întorcea acasă după o îndelungată absență însoțit de o domnișoară singură și de mama ei. Ținând cont de unele tactici pe viață și pe moarte adoptate de fetele din aristocrație și de mamele lor petitoare – și bănuia că tacticile acelea se aplicau și în Scoția –, era o presupunere corectă.

Destul de interesant era faptul că Donella nu părea deloc la fel de ultragiată ca rudele ei. În mod ciudat, îi vorbise lui Edie cu mai multă căldură decât îi vorbea logodnicului ei de odinioară. Era adevărat că nu se văzuseră de zece ani, dar Alec era un bărbat răvășitor de chipeș și de fermecător, care ar fi putut face orice femeie să-i cadă în poală.

Donella însă nu părea să fie afectată în vreun fel.

După o pauză, din fericire scurtă, în salonul de desen, Lord Riddick trecu peste antipatia sa suficient cât să respecte eticheta cuvenită. O însoțise pe mama lui Edie în salonul de servit masa al familiei, care, spre ușurarea evidentă a mamei, nu conținea capete de animale, ci doar un tapet verde elegant și draperii de catifea bordo, trase pentru a ține departe frigul nopții scoțiene. Lumina numeroaselor lumânări făceau cristalul, argintăria și porțelanul să sclipească. Parada diverselor feluri de mâncare ce ornau masa ar fi rivalizat cu orice masă servită în cele mai bune case ale aristocrației.

După toate aparențele, ar fi trebuit să fie o seară încântătoare, mai ales după atât de multe zile lungi pe drum. Din păcate, se dovedea a fi orice, numai asta nu.

Mă rog, când venea vorba de relații familiale încordate, Edie și-ar fi pus familia în fruntea unei asemenea liste. În vreme ce lui Alec rudele sale i se puteau părea o provocare, în ceea ce o privea pe ea, el scăpase ieftin. Fetele nu-și permiteau luxul de a fugi spre aventuri sau de a urma cariere militare sclipitoare. Trebuiau să stea acasă și să învețe să-și controleze părinții și frații, în speranța că vor găsi într-un final un soț la care să suporte să se uite zi de zi.

Edie se uită pe furiș la gazdă, care nu se uita la nimeni în mod deosebit în timp ce-și mânca posomorât supa. Ajunsese la concluzia că dispoziția capricioasă a lordului Riddick era, în mare parte, rezultatul sănătății sale șubrede și nervilor întinși. Excelența Sa îi amintea de bunicul matern – morocănos și înclinat să latre la oameni, dar un bărbat amabil și generos în fond. Contelui îi plăcea pur și simplu să se facă după cum voia el, ceea ce nu-l diferența cu nimic de bărbatul aristocrat de nivel mediu. Edie nu se îndoia că va reuși să treacă de această fațadă în scurt timp.

Cu restul familiei era o altă poveste. Doamna Haddon abia se deranja să fie politicoasă. Făcuse chiar câteva comentarii legate de ochelarii lui Edie și lansase niște insulte voalate la adresa englezilor în general. Se purta cât de rău îți puteai imagina – excepție făcea viitorul ei ginere, care părea să reacționeze la atențiile ei la fel ca la o iritație pe spate.

Fergus Haddon, care stătea lângă Edie la masă, nu făcuse decât să o ignore. De trei ori încercase Edie să înceapă o conversație, dar fusese răsplătită doar cu comentarii degradante. I se părea foarte tentantă ideea de a-i turna conținutul farfuriei de supă în cap.

Era clar că va fi război, cu Alec pe post de pradă.

Cât despre al treilea membru al familiei Haddon, lui Edie, Donella i se părea chiar fascinantă. Părea complet neinteresată în a atrage atenția logodnicului ei. Deși răspundea la întrebările lui Alec sau la comentarii într-o manieră atentă, blândă, n-ai fi ghicit că sunt logodiți.

Și, spre deosebire de familia ei, Donella era un model de bune maniere. Era și frumoasă – înaltă și mlădioasă, cu un superb păr roșcat care părea să nu se încrețească niciodată. Avea niște ochi verzi uimitori și un ten palid care imita cel mai bun fildeș. Pe Edie pusese stăpânire cel mai îngrozitor junghi de gelozie când o văzuse prima dată pe domnișoara Haddon, și fusese nevoie de mult efort pentru a-și ține gelozia sub control. Această emoție deosebită mereu i se păruse

o pierdere prostească de timp, și încă nu dăduse de bărbatul care să merite risipa asta de energie.

Până acum, din păcate, mulțumită blestematului de Alec Gilbride.

Edie zâmbi când valetul îi luă din față farfuria pentru primul fel. Îi venea aproape să înceapă o conversație cu el, din moment ce ar fi fost un progres, față de compania actualilor ei tovarăși de cină. Cu Fergus de o parte și doamna Haddon de cealaltă, la fel de bine ar putea să fie pe teritoriile Mongoliei.

– Spuneți-mi, domnișoară Whitney, sunteți satisfăcută de ceea ce ați găsit la Blairgal? întrebă o voce profundă, masculină, care o trezi din gândurile ei. Sper că dormitorul este pe cât de confortabil îl doriți.

Fu nevoie de un moment să-și dea seama că Alec vorbise cu ea de pe cealaltă parte a mesei și pe un ton care făcea întrebarea inocentă să pară un apropo sexual. Clipi spre el, absorbind sclipirea din ochii lui și zâmbetul care-i curba buzele. Mai văzuse acel zâmbet aparte nu o dată în ultimele zile, și credea că știe ce înseamnă.

Chiar flirta cu ea în fața întregii familii *și* a logodnicei lui?

O putea vedea cu coada ochiului pe doamna Haddon cum se uită la nepotul ei cu o expresie de groază mută. Apoi își întoarse lent privirea de Meduză spre Edie, de parcă o amenința că o transformă în piatră dacă îndrăznea să răspundă la o așa încălcare flagrantă a etichetei.

La drept vorbind, reacția doamnei Haddon era exagerată, ținând cont de cât de mic era grupul lor. Cu toate astea, mama ei se aștepta ca Edie să respecte regulile existente, indiferent de cât de informală era ocazia, și să nu se angajeze într-o conversație peste masă, în timp ce serveau cina. Ce ar fi *trebuit* să facă era să se încrunte vag dezaprobator spre Alec și să-i răspundă și mai vag, iar apoi să privească cu asiduitate în farfuria ei.

Dar, cu privirea malefică a doamnei Haddon asupra ei și cu Fergus fumegând de partea cealaltă, Edie nu reușea să asculte de îngerul păzitor. Până la urmă, dacă era ceva la care nu putea rezista, aceea era o provocare.

– Dormitorul meu este de o perfecțiune încântătoare, zise ea. Mulțumesc de întrebare, căpitane.

– Să-mi spuneți dacă aveți nevoie de ceva, răspunse el. De orice.

Edie își arcui o sprânceană la auzul tonului seducător și întunecat. Sfinte Dumnezeule, era o cină în familie, până la urmă.

– Cu siguranță așa voi face, răspunse ea politicos.

Doamna Haddon șuieră dramatic:

- Așa ceva! Asemenea maniere lipsite de tact nu sunt de tolerat.

Plictisitoarea femeie o săgeta cu privirea pe ea, nu pe nepotul ei. Oricine avea ochi să vadă ar fi observat că el era cel care manifesta un comportament nepotrivit pe deasupra farfuriei cu supă de ceapă, nu Edie.

Și de ce se purta așa scandalos în primul rând, când domnișoara Haddon stătea chiar lângă el? Nu că pe logodnica lui părea să o deranjeze. Privi întâi la Alec, apoi la mama ei, după care acceptă o bucată de carne de curcan cu sos de la valet.

- Mamă, nu este nevoie să te dai peste cap pentru nimic, zise domnișoara Haddon. Alasdair este pur și simplu politicos cu oaspeții unchiului.

În capul mesei, lordul Riddick hotărî dintr-odată să devină atent la conversație.

- Alasdair, despre ce naiba vorbești, de o superi pe mătușa ta? Aici nu suntem la Londra, să știi. Eu nu voi accepta manierele tale de șmecher de la oraș la masa mea.

Alec miji ochii la bunicul lui. Edie interveni înainte ca el să poată inflama și mai mult situația.

- Căpitanul Gilbride doar se asigura că mă bucur de tot confortul, zise ea zâmbindu-i bătrânului aflat în capătul mesei. Voia să știe dacă am nevoie de ceva.

Sprâncenele stufoase ale contelui se ridicară.

- Dacă ai nevoie de ceva, fetițo, vorbești cu menajera sau cu majordomul. Nu o să-i ceri nepotului meu să sară ca fanții ăia englezi, pentru a-ți satisface orice moft.

Înainte să apuce să răspundă la această replică surprinzătoare, mama ei interveni:

- Fiica mea nu este niciodată indulgentă cu ea însăși, Lord Riddick. N-o să găsiți o fată mai docilă sau mai drăguță nicăieri în Anglia. În Scoția, cu atât mai mult.

Spusese o tâmpenie, normal, dar Edie aprecie loialitatea mamei sale.

- Eu nu asta am auzit, zise Fergus pe un ton răutăcios. Din contră.

Toată lumea înlemni la masă pentru câteva secunde.

- Și ce vrei să zici cu asta, băiete? întrebă Alec.

Vocea lui devenise gravă, întunecată de accentul pronunțat. Edie fu nevoită să-și reprime un fior. Auzise tonul acela în vocea lui

de câteva ori și niciodată nu prevestea ceva bun. Nu că ar fi avut nevoie de reapariția accentului lui pentru a-și da seama de asta. Privirea rece cu care-l săgetă pe Fergus era o dovadă clară că i se schimbase dispoziția dintr-odată.

– Sunt sigur că Fergus n-a vrut să zică nimic, spuse Walter Gilbride cu o voce cordială, dar fermă. A fost doar o remarcă prostească și negândită, nu-i așa, băiete?

Edie se întoarse pentru a-l fixa pe Fergus cu privirea rece și expertă cu care redusese la tăcere mulți indivizi impertinenți, făcându-i să își ceară scuze.

Fergus fu cuprins de o nuanță monotonă de roșu și trase nervos cu degetul de lavalieră, șifonându-i cutele impecabile.

– Ah, eu... eu nu știu ce am vrut să zic, se bâlbâi, uitându-se la domnul Gilbride. Cred că doar gândeam cu voce tare.

– Așa credeam și eu, zise vesel domnul Gilbride. Nu s-a întâmplat nimic. Acum, domnișoară Whitney, sunt mulțumit să aflu că v-ați instalat confortabil. Zâmbi peste masă către mamă. Și sper că totul este cum vă place, Lady Reese? Cred că Excelența Sa v-a pus la dispoziție camera verde. Mereu l-am considerat cel mai frumos dormitor din castel.

– Mulțumesc, domnule, spuse mama pe un ton grațios, clar impresionată de domnul Gilbride. Mă simt foarte confortabil.

– Splendid. Sper că-mi veți acorda onoarea de a vă face, dumneavoastră și fiicei dumneavoastră, un tur al castelului Blairgal, mâine. Tatăl lui Alec chicoti ca și cum s-ar fi autocriticat. Nu vreau să mă laud, dar cred că cunosc mai bine istoria castelului decât oricine din familie, chiar dacă sunt rudă doar prin alianță.

Lordul Riddick, căruia aparent îi revenise buna dispoziție, râse hodorogit.

– Doar prin alianță? Walter este nepotul unui duce și unul dintre cei mai mari învățați din Scoția. Nimeni nu știe istoria Blairgal și a clanului mai bine decât el. Un tur al castelului împreună cu el va fi chiar o lecție de istorie pentru două doamne englezoaice alintate.

Edie mai mult văzu decât auzi oftatul domnului Gilbride. Nu putu însă să nu audă chicotitul răutăcios al doamnei Haddon la remarca bădărană a contelui. Mama era iar enervată, dar Edie putea doar să fie recunoscătoare că lordul Riddick nu li se adresase și cu eticheta de *sassenach*.

Ești bine-venit să o duci pe Lady Reese într-un tur, dacă vrei, tată, zise Alec. Dar eu deja i-am promis domnișoarei Whitney că o voi duce chiar eu prin castel.

Când privirea lui se mută la ea, întunecându-se și mocnind, Edie fu obligată să reziste impulsului de a-și face vânt cu evantaiul.

- Mai ales temnițele, adăugă el pe o voce plată, păcătoasă. Vă amintiți că mi-ați cerut să vă arăt temnițele, nu-i așa, domnișoară Whitney?

Vocea aceea sugera că el voia să-i mai arate și alte lucruri în afară de temnițe – lucruri care în general nu se menționau într-o companie politicoasă. Doar printr-un efort suprem de voință reuși Edie să nu rămână cu gura căscată. Alec flirta în mod deliberat cu ea, naiba să-l ia! Nu era ea vreo mironosiță, dar comportamentul lui din seara asta putea fi caracterizat doar ca fiind provocator, mai ales că stătea chiar lângă logodnica lui.

În mod previzibil, Fergus părea gata să-l omoare pe Alec, după felul în care își ținea furculița și cuțitul strânse în mâini ca pe niște arme.

– Alasdair, te-am avertizat să nu o insulți...

– Domnișoară Whitney, am vrut să vă întreb ceva, interveni sora lui pe o voce puternică. Ați fost vreodată la Capela Doamnei, în Westminster Abbey?

Întrebarea bizară, dar picată la țanc, îl întrerupse pe Fergus la jumătatea frazei și opri conversația care devia. Edie se concentră să formuleze un răspuns.

– Ah, da, cred că am fost, zise ea.

Erau așa de multe capele și cripte ascunse prin colțurile abației, încât îți era greu să-ți amintești care ce nume avea sau pe unde erau.

– Mă întreb dacă vă amintiți să fi văzut mormântul Mariei, regina Scoției, zise Donella cu un zâmbet încurajator. Am înțeles că este foarte frumos.

Edie nu-și putea aminti un anumit mormânt regal printre multe altele, dar aprecia încercarea femeii de a împiedica iminentul dezastru.

– Da, este foarte impunător și frumos, zise ea, căutând în minte detalii. Dacă nu mă înșală memoria, are chiar și un leu scoțian la picioarele ei.

În următoarele minute bolborosi despre baldachine de marmură, altare duble, cripte gotice, contraforturi suspendate și orice alt detaliu legat de abație pe care-l putea scoate din creierul ei din ce în ce mai obosit. Pe toată durata discursului ei haotic, Donella o privea

solemn, încuviințând ocazional din cap, în vreme ce toți ceilalți de la masă păreau fie confuzi, fie enervați.

Cu excepția lui Alec, naiba să-l ia, care o studia din ce în ce mai amuzat. Când Edie rămase în sfârșit fără idei – și aer –, se simțea gata să-l omoare, așa cum îi venise lui Fergus să facă, cu câteva momente mai devreme.

– Mulțumesc, domnișoară Whitney, zise Donella pe un ton solemn. Mi-ați oferit informații foarte interesante.

– Da, într-adevăr, adăugă Alec cu un rânjet provocator. De fapt, sunteți un adevărat izvor de informații despre arhitectură, domnișoară Whitney. Nu v-am crezut niciodată genul academic.

– Cu siguranță că nu, exclamă mama. Deși bănuiesc că oamenii pot fi tentați să gândească așa, ținând cont că poartă ochelarii pe care ați fost amabil să-i faceți cadou. Dar vă asigur că Eden nu este o intelectuală.

– Mulțumesc, mamă, zise Edie cu un oftat.

Doamna Haddon se uită la ea.

– Nepotul meu v-a luat perechea aia de ochelari? De ce ar face asta?

Lordul Riddick lătră din celălalt capăt al mesei.

– Ce naiba intenționezi, de cumperi cadouri unei domnișoare nelogodite? N-ai nici un simț al măsurii, băiete? Un domn nu umblă să cumpere cadouri altor femei când este logodit.

Edie se văzu nevoită să reziste impulsului de a-și lăsa capul în mâini și de a geme. Crezuse că-i îndepărtase de acest subiect delicat, dar remarca inoportună a mamei ei și încercările insistente ale lui Alec de a flirta cu ea – pe care ea le credea mai mult o încercare de a-și enerva rudele – nimiciseră toată munca ei.

Fiecare persoană din încăpere se purta de parcă era dusă cu pluta – cu excepția, în mod ironic, a logodnicei lui Alec.

– I-am cumpărat pentru că este oarbă ca un liliac, zise Alec pe o voce tunătoare către bunicul lui. Și din moment ce insistă să călărească și să aibă alte activități pe afară, m-am gândit că este mai bine să iau măsurile de protecție necesare înainte să se omoare sau să omoare pe vreunul dintre noi.

– Ce grijuliu din partea dumneavoastră! zise Edie. Pentru știința dumneavoastră, sunt chiar iscusită când vine vorba de orice activitate în aer liber, cu sau fără ochelari. De exemplu, am o mână chiar pricepută la pistoale. Poate-mi veți permite să vă folosesc pe post

de țintă, ca exercițiu. Vă pot pune un măr pe cap și să mă prefac că sunt William Tell.

Alec se încruntă la bunicul lui, dar comentariul acestuia îl făcu să revină cu atenția asupra ei. Câteva secunde păru uluit, apoi rânji.

– Detest să corectez o doamnă, dar Wilhelm Tell a fost un arcaș, răspunse el. Ca să fiu mai exact, a folosit o arbaletă. Ați folosit vreodată o arbaletă?

– Nu, dar știu să folosesc bine arcul obișnuit. S-ar putea totuși să fac o excepție în cazul dumneavoastră și să decid să ratez. Deși bănuiesc că ar fi bine să nu port ochelarii, în cazul ăsta, ca să evit acuzațiile de crimă. Îi oferi cel mai dulce zâmbet al ei, deși îi venea să scoată limba. Desigur, apărarea mea ar putea oricând să susțină de asemenea că a fost un omor în legitimă apărare.

Donella râse, deși încercă să-și mascheze reacția cu o tuse.

– Dumnezeule, Donella! exclamă mama ei. Te rog să nu încurajezi asemenea expunere la ridicol. Și este total necuviincios să râzi de propriul logodnic în public. Insist să-i ceri scuze lui Alasdair imediat.

Edie abia se putea abține să nu rămână cu gura căscată la blestemata femeie. În ceea ce o privea, lordul Riddick și familia lui erau cei mai puțin politicoși oameni pe care-i întâlnise vreodată.

Când Donella roși, Edie se solidarizâ cu ea. Nu se așteptase să o placă pe logodnica lui Alec. Și deși era prea curând pentru a trage această concluzie, tânăra femeie o tratase pe Edie cu prietenie și cu respect, spre deosebire de restul familiei ei.

– Desigur, mamă, răspunse Donella pe un ton plat. Iartă-mă, Alasdair. Nu am vrut să te jignesc.

Alec îi zâmbi chiar amabil fetei.

– Nu m-ai jignit, fetițo, și nu-mi datorezi nici o scuză. Sunt fericit să te văd râzând.

Verișoara sa îi zâmbi timid, dar dulce, bucuroasă parcă de căldura autentică din privirea lui. Edie abia reuși să-și reprime accesul de gelozie care încerca să-i facă o gaură direct prin piept.

– Așa, asta vreau să văd, zise Lord Riddick. Tu și verișoara ta ați fost prea mult timp despărțiți, Alasdair. Pur și simplu aveți nevoie de ceva vreme să vă cunoașteți din nou unul pe celălalt.

– Sper că nu de prea multă, dragul meu Riddick, zise doamna Haddon. Până la urmă, avem o nuntă de planificat. Înainte de Crăciun, dacă se poate. Dacă așteptăm prea mult, vremea se va înrăutăți și va fi mai greu să adunăm clanul.

– Da, ai dreptate, răspunse Excelența Sa. Clanul va vrea cu siguranță să se adune pentru nunta dintre stăpânul Riddick și cea mai frumoasă floare a clanului Graham. Îi zâmbi larg nepoatei peste masa lungă. Cu toții așteptăm nunta asta de mult timp, fetițo. Îți promit că tu și Alasdair veți avea cea mai măreață nuntă pe care ați văzut-o vreodată.

Ocupată să se lupte cu emoțiile neplăcute trezite de acel anunț, Edie aproape că rată schimbarea Donellei. Viața păru să se scurgă din fată, lăsând-o palidă și nemișcată.

– Mulțumesc, unchiule, răspunse ea fără vlagă. Dar nu cred că trebuie să discutăm despre asta în fața oaspeților noștri.

Walter Gilbride în sfârșit se foi. Privi nervos către fiul său, a cărui față împietrise aproape ca a verișoarei lui.

– Normal că nu. Avem destul timp să facem planuri. Nu este nevoie să stabilim totul din prima noapte, nu-i așa?

Doamna Haddon râse iarăși enervant și artificial.

– Eu nu sunt de acord, Walter. Dacă ar fi posibil, am începe planificarea de acum. Se uită la Edie cu o privire plină de triumf malițios. Și, domnișoară Whitney, ce noroc pe dumneavoastră și pe mama dumneavoastră! Veți putea participa la nunta fiicei mele, nepoata căpeteniei ramurii noastre din clan, cu stăpânul Riddick. Nunțile sunt mereu ocazii plăcute, cu atât mai mult cele scoțiene.

Eden își reprimă furia trezită de obrăznicia femeii. Aruncă o privire rapidă spre Alec, care mijise ochii, aruncându-i o privire rece mătușii.

Dar, când se uită la Edie, ea mai văzu ceva în furtuna din ochii lui. Era o cerere tăcută, o privire așa de imperioasă, încât părea să ajungă peste masă și să o strângă de gât. Și ea înțelese într-un final că el îi cerea ajutorul.

„Nesăbuitul!" De ce naiba nu venise direct să-i ceară asta direct, mai de mult? Era o întrebare pe care trebuia să o amâne pentru mai târziu.

În acel moment nu avea de ales și trebuia să-i ignore cererea, din moment ce doamna Haddon o încolțise frumușel. Edie nu-l putea ajuta acum mai mult decât se putuse ajuta pe ea însăși în urmă cu câteva săptămâni, după ce se aruncase cu capul înainte în scandal.

Se întoarse și îi oferi blestematei femei cel mai fermecător zâmbet al ei.

– Într-adevăr, doamnă. Până la urmă, cui nu-i place o nuntă frumoasă?

Capitolul 13

Mama lui Edie era instalată confortabil pe un morman imens de perne care-i sprijineau spatele și ținea măsuța portabilă în poală. Era aproape ora unsprezece dimineața, dar nu părea gata să iasă din dormitorul ei prea curând.

– Mamă, ești sigură că nu vrei să faci un tur al castelului? întrebă Edie. Sunt convinsă că domnul Gilbride ar fi mai mult decât fericit să ni-l arate.

Mama ei ridică privirea peste marginea ochelarilor micuți pe care-i purta doar când se ocupa de corespondență.

– Domnul Gilbride este un bărbat foarte amabil și educat, dar prefer să nu trebuiască să interacționez cu familia mai curând decât sunt obligată, după simulacrul groaznic de dineu de aseară.

Edie se sprijini de unul dintre stâlpii sculptați de la piciorul patului enorm.

– Îmi pare rău, mamă. Dacă nu ar fi fost comportamentul meu idiot de la Londra, nu ne-am fi aflat în situația asta. Nu este corect că trebuie să-ți petreci toată iarna cu o adunătură de nebuni.

Când mama o studie în tăcere pentru câteva momente, Edie fu obligată să reziste impulsului de a-și schimba locul. Își manipulase mama de când era copil, și încă destul de abil. Era derutant să vadă că, măcar o dată, mama o manipula pe ea.

– Faptul este consumat, Eden, răspunse ea într-un final. Și apoi, nu există sacrificiu pe care să nu fiu dispusă să-l fac pentru copiii mei.

Deoarece Edie nu avea cum să-i răspundă sincer la acel comentariu, se mulțumi cu ceea ce spera ea că este o expresie potrivită de recunoștință.

– Slavă Cerului că sunt un părinte așa de atent! adăugă mama ei, din moment ce nu am putut tolera ideea ca tu să trebuiască să înduri compania nesuferitei familii a lordului Riddick fără sprijinul mamei tale.

Edie făcu o grimasă.

– Nu sunt toți chiar așa de răi. Domnul Gilbride este un domn încântător, și sunt convinsă că-l pot da pe brazdă și pe Excelența Sa

cât de curând. Și știu că ții la căpitanul Gilbride. Ai spus nu o dată că este ca un membru al familiei.

– Asta a fost înainte să-i cunosc familia *adevărată*. Sper că va avea bunul-simț să nu se căsătorească din obligație cu plictisitoarea domnișoară Haddon. Ce greșeală tragică ar face!

Edie simți un nod în gât. Stătuse trează ore întregi încercând să facă ordine printre obligațiile și relațiile complicate din familia lui Alec. Din păcate, tot revenea la faptul că el chiar era logodit și că era foarte puțin probabil să se poată elibera de acest angajament îndelungat. Poate că Alec era nesăbuit, dar ea știa că el nu va dori niciodată să-și dezonoreze verișoara sau familia, indiferent de sentimentele lui personale.

Concluzia aceasta deprimantă o ținuse trează până la primele ore ale dimineții.

Dar mai ajunsese la o concluzie – că urmărise ceva în seara precedentă, cu încercările lui evidente de a flirta cu ea. Edie avea de gând să-l întrebe cum avea de gând să-și țină sub control emoțiile rătăcitoare. Nu dorea să se facă de râs dezvăluind cât de ușor putea el să-i spulbere bunul-simț cu una din faimoasele lui priviri mocnite.

Nu doar un petitor o acuzase de-a lungul anilor că avea o inimă rece, doar pentru că nu era suficient de proastă să cedeze în fața unor lingușeli anoste. Poate că inima ei nu era chiar ușor de înmuiat, având în vedere că, în ultimii ani, trebuise să-și consolideze o apărare necesară și practică. Dar nu mai era nici un dubiu că Alec trecuse de acest zid de apărare.

– Nu cred că are de ales în această chestiune, zise Edie, hotărâtă încă o dată să fie persoana cu simț practic. Negreșit vezi și tu că este obligat să-și onoreze angajamentul față de domnișoara Haddon. Și, din câte am observat în seara trecută, familia lui cu siguranță la asta se așteaptă.

Mama îi zâmbi în mod evident condescendent.

– Vom vedea, draga mea.

– Mamă, spuse Edie pe un ton de avertisment.

– Du-te, Eden! Mama ei o goni printr-un gest al mâinii. I-am promis tatălui tău o scrisoare când ajungem la Blairgal și mai am și alte câteva scrisori pe care trebuie să le scriu.

Când mama hotăra că o conversație se termina, în general așa era. Iar Edie nici nu simțea că este în stare de sarcina de a-și convinge mama să renunțe la speranțele prostești, când venea vorba despre Alec.

- Încă mai ești aici, Eden? întrebă mama fără să ridice ochii de la biroul ei mobil.

- Bine, plec, mormăi ea drept răspuns.

Făcu stânga împrejur și ieși pe holul lung al galeriei, unde se opri, întrebându-se ce să facă acum. Deși nu era încă pregătită să-l vadă pe Alec, Edie nici nu simțea vreo înclinație să vorbească cu altcineva. De fapt avea nevoie de aer proaspăt și de o vizită la grajduri, ca să vadă dacă găsea un cal potrivit. În acel moment, în castel se simțea ca într-o cușcă. O plimbare în aerul rece din Highlands - sau o plimbare călare peste văile frumoase pe care le văzuse cu o zi înainte, la sosirea lor - ar face minuni cu creierul ei confuz și o va ajuta să gândească.

Când se întoarse ca să o ia spre camera ei să se schimbe, trebui să-și reprime un țipăt. Alec stătea la câțiva pași distanță, cu brațele încrucișate peste pieptul lui robust și cu un umăr proptit de perete. Era evident că o așteptase, ceea ce îi făcu inima să bată și mai tare în piept.

- Ce naiba faci, pândind pe hol? întrebă ea.

El râse pe un ton jos, huruit.

- Eu nu pândesc niciodată. N-ar fi demn.

- Ai fost spion, îți amintești? Normal că pândești.

El ridică din umeri. Pentru o clipă, ea rămase vrăjită de vederea umerilor lui largi și frumoși mișcându-se sub eleganta haină de lână.

- Și dacă aș pândi, fetițo, aș zice că motivul este evident. Vă așteptam. Vocea lui mătăsoasă era creată special pentru a zburli nervii oricărei femei. Mă gândeam să mergem în acel tur al castelului de care am menționat aseară.

Enervarea își făcu loc în creierul ei. Chiar urma să pretindă că acel comportament al lui din seara trecută - sau al familiei lui - era în vreun fel acceptabil? Ori o credea cretină, sau vreuna din domnișoarele alea de societate prostuțe, care umblau după el?

Poate că Edie era la jumătatea drumului de a se îndrăgosti de el, dar nu avea nici o intenție să-i ofere un avantaj căpitanului Alasdair Gilbride.

- Așa ai crezut, băiete? îi răspunse ea, punându-și mâinile în șolduri. Aș fi zis că ai alte lucruri de făcut - cum ar fi să petreci timp cu logodnica ta.

El tresări în timp ce se îndepărta de perete.

- Bănuiesc că merit asta, zise el cu tristețe.

– Și mai multe pe lângă, zise ea.

– Trebuie să vorbim, zise el direct.

Abandonase rolul de rebel fermecător, cel puțin pentru moment, dar Edie nu știa dacă era chiar pregătită să discute despre ce credea ea că vor discuta.

– Despre? întrebă ea.

Părea ușor enervat.

– Se pare că vă datorez o explicație pentru comportamentul meu de aseară.

– Serios? Eu credeam că-mi datorați scuze.

El se uită în gol la ea timp de câteva secunde, apoi zâmbi larg, fermecând-o până în măduva oaselor.

– Așa rău a fost?

– Știți că da, îl certă ea.

Tocmai voia să-i răspundă, dar închise gura, uitându-se peste ea. Edie privi peste umăr și văzu o servitoare ajungând în capul scărilor, cu brațele pline de lenjerie curată.

Roșind ușor, fata trecu pe lângă ei în grabă, murmurând niște scuze cu un accent scoțian slab. Alec îi zâmbi, și Edie observă interesul din ochii servitoarei și felul cum făcea gropițe către el. De fapt, chiar îi aruncă o privire peste umăr, încetinind, pentru a-l inspecta din spate. Priveliștea era la fel de drăguță precum cea din față, așa că Edie nu putea da vina pe fată pentru că voia să se uite, dar miji privirea oricum. Servitoarea înțelese aluzia și grăbi pasul pe hol, dispărând într-unul dintre dormitoare.

– De ce te încrunți la servitoare? întrebă Alec.

Uneori Edie se întreba dacă el avea habar de efectul său asupra femeilor.

– Nu mă încruntam la ea. Mă încruntam la dumneavoastră.

– Nu înțeleg de ce, dacă tocmai mi-am cerut scuze.

– Cu siguranță nu ați făcut-o.

– Dacă nu am făcut-o este pentru că nu am de gând să mă umilesc pe hol în fața a jumătate din personal, zise el, luând-o de braț. Avem nevoie de puțină intimitate pentru a vorbi cum se cuvine.

Când dădu să o conducă spre camera ei, ea protestă.

– Întâi, nu este nevoie să mă mânați. În al doilea rând, trebuie să fiți nebun dacă credeți că am să vă permit să mă târâți într-un colț retras, pentru o discuție *tête-à-tête*. Nu am de gând să ajung la un scandal cu dumneavoastră, căpitane Gilbride.

O împinse dincolo de camera ei și de-a lungul unui coridor care părea să conducă spre o altă aripă.

– Asta-i culmea, venind din partea dumneavoastră! Din câte știu eu, scandal este al doilea dumneavoastră nume.

Edie își smulse brațul din strânsoare, se roti pe călcâie și porni înapoi spre camera ei. El scoase o înjurătură destul de vulgară și veni după ea.

– Edie, te rog, oprește-te!

Aproape se împiedică auzindu-l că-i folosește numele mic, dar făcu un efort să-l ignore. O clipă mai târziu, o mână mare o prinse de umăr, oprind-o.

Fumegând, îl privea țintă, refuzând să se uite în ochii lui. Îi era teamă că el ar putea să vadă cât de profund o răneau cuvintele lui.

– Îmi pare rău, zise el. Nu știu de ce am spus asta.

– Poate pentru că sunteți un netrebnic? răspunse ea cu o voce încordată.

Edie îi permise să-i întoarcă cu blândețe chipul spre el. Trebuia să se îmbărbăteze ca să facă față zâmbetului fermecător și ironic ce apăruse pe buzele gurii lui puternice. Când zâmbea așa, aproape că-și simțea inima cum îi sare din piept și începe să țopăie în jurul picioarelor lui.

– Cred că termenul corect este „mare mocofan scoțian", zise el. Și cu siguranță sunt unul, pentru că am spus ceva așa de necugetat și nemeritat. Vă rog să-mi acceptați scuzele.

Expresia lui chiar părea autentic sinceră.

Edie oftă.

– Din păcate nu este complet nemeritat. Vă accept scuzele, dar tot îmi rămâneți dator.

– Așa este, dar aș vrea să vorbim în privat. Ceea ce am să vă povestesc este o chestiune destul de delicată.

Inima începu să-i bată din nou cu putere, dar făcu un efort să se controleze.

– Chiar am vorbit serios când am zis că nu vreau să provoc un scandal. Nu-mi permit să mai fac chestii de genul ăsta.

– Nu am nici o intenție să vă pun într-o situație compromițătoare sau indiscretă. Alec privi pe una dintre ferestrele aliniate de o parte a coridorului. Bănuiesc că am putea merge la o plimbare pe afară, dar văd că stă să plouă cât de curând.

Edie studie melancolică priveliștea, o grădină mare de garduri verzi și straturi de flori la baza unei terase largi, mărginită

de o peluză care la un moment dat lăsa loc văilor ce se rostogoleau. Dincolo de ele, se ridicau vârfuri întunecate spre cerul înnorat.

– Oh, la naiba! Speram să ies la călărit în dimineața asta. Acum o jumătate de oră era soare și cer senin.

– Bun venit în Scoția! Dacă mai așteptați încă o jumătate de oră, probabil va începe să ningă.

Ea râse la tonul enervat din vocea lui.

– Cum poți planifica excursii în aer liber în Scoția?

– Nu poți, zise el, luând-o din nou de braț. Pur și simplu te îmbraci călduros și speri să nu te uzi până la piele sau să mori înghețat.

Porni de-a lungul coridorului, cu ea alături.

– Acum unde mergem?

– Nu vă faceți griji. Dacă ne vede cineva, le putem spune că facem turul promis.

– Am crezut că a fost mai mult un șiretlic, ca să vă enervați rudele. Și v-a ieșit chiar admirabil, aș zice.

El zâmbi larg.

– Într-adevăr, nu-i așa? Dar te-ai înșelat crezând că nu vreau să petrec timp cu tine, Edie. Îmi doresc chiar foarte mult.

Ea avu din nou senzația de lipsă de aer care o cuprindea adeseori când era în compania lui.

– Dintr-odată vă grăbiți să-mi folosiți numele mic. Nu credeți că sunteți un pic cam impertinent?

El zâmbi spre ea.

– Oh, chiar sper asta.

Edie avea și ea speranțele ei, dar știa că era mai bine să nu le exprime – sau nici măcar să se gândească la ele.

O conduse prin ceea ce părea a fi un număr interminabil de coridoare, îi vorbi despre arhitectura castelului și istoria lui veche. Iar ea descoperi că era fascinată.

Castelul Blairgal era enorm, cu trei turnuri impunătoare, câteva aripi și un corp central, care cuprindea partea cea mai modernă a casei. În mod uimitor, întreaga structură părea să fie utilizată încă, și bine întreținută, ceea ce dovedea bogăție și administrarea adecvată a proprietății și a titlului. Edie nu fusese niciodată impresionată de grandoare sau de lux, dar era impresionată de Blairgal. Istoria și frumusețea sa fuseseră păstrate cu dragoste, și chiar putea înțelege mândria contelui când venea vorba de casa strămoșească a familiei Riddick.

Și mai interesante erau cunoștințele profunde ale lui Alec despre istoria castelului și mândria sa reținută. Tocmai scotea în evidență un exemplu deosebit de frumos de sculptură medievală, aflat în capul unei scări, când ea îl întrerupse.

– De ce ați fugit? întrebă ea. Așa de mult ați urât locul ăsta la vremea respectivă?

El o privi, vădit uluit.

– Nu l-am urât niciodată.

Ea se încruntă.

– Atunci de ce ați fugit? Și de ce ați stat departe zece ani?

Bănuia chestiile de bază, desigur, dar voia să audă motivele lui.

El se uita la vechea sculptură, de parcă răspunsul era cuprins în piatra netedă și lustruită. Apoi ridică ușor din umeri și îi zâmbi din nou ca un rebel.

– Nu crezi că a venit momentul să-mi spui Alasdair? Sau Alec? Până la urmă, după cum a subliniat mama ta nu o dată, suntem aproape o familie.

– Nu suntem nimic de genul ăsta, și o știți prea bine. Acum, încetați să-mi evitați întrebarea.

El își încrucișă brațele la piept și își plantă picioarele într-o poză cât se poate de masculină.

– Îți spun toată povestea dacă-mi spui Alasdair.

– Nu are sens să fiți autoritar cu mine, zise ea. Nu va funcționa.

Ceea ce probabil era adevărat, dar nu avea nevoie să o recunoască.

El făcu nonșalant un pas în față. Ea fu nevoită să reziste impulsului de a da înapoi.

– Serios? întrebă el.

Era uimitor ce reușea să sugereze cu acel simplu cuvânt.

– Da, serios.

Când el mai făcu un pas în față, Edie dădu înapoi. Și când satisfacția din privirea lui se aprinse în ceva mai întunecat – și mai fierbinte –, ea flutură o mână spre el.

– Of, bine, bestie ce ești! zise ea. Îți spun Alec, însă doar când suntem singuri.

O răsplăti cu un zâmbet care părea să lumineze colțurile întunecate ale coridorului și ale inimii ei.

– Și sper că vom petrece ceva timp singuri, zise el.

Ea clătină din cap.

– Ești un cuceritor jalnic.

– Eu? Adoptă o privire rănită. Sunt sufletul verticalității.

– Poate sufletul ridicolului.

Râzând, el o conduse în jos pe scările de piatră în spirală, păstrând o mână fermă pe brațul ei în timp ce o conducea cu grijă pe treptele înguste. Atingerea lui se simțea protectoare – chiar posesivă –, și Edie se luptă cu un fior instinctiv de plăcere.

Ajunseră într-un pasaj lung și îngust, despre care ea bănuia că ținea de partea mai veche a castelului. Dacă stătea în centru, și-ar fi putut pune mâinile pe ambii pereți. Cu toate astea, fiecare centimetru al acelor pereți era acoperit cu tapiserii antice și portrete în rame aurite care se vedea clar că erau vechi de secole. Sub picioarele ei se vedea pardoseala de piatră gri și rece, iar tavanul din lemn sculptat era întrepătruns de bârne care deveniseră netede și înnegrite de timp. În dreptul ferestrelor de pe o parte a peretelui se aflau nișe adânci, iar spațiul dintre ele era acoperit de tapiserii uriașe.

Edie se simțea ca și cum s-ar fi întors în timp, în Scoția feudală.

Atinse cu grijă una dintre tapiserii, care zugrăvea o scenă de luptă. În ciuda vechimii piesei, culorile erau încă vii și lucrătura era excepțională.

– Ce coridor splendid! zise ea. Este ca și cum ai trăi istoria.

– Face legătura dintre cele mai vechi turnuri. Tapiseriile sunt parte dintr-un set care a fost țesut aici, la Blairgal, și sunt considerate una dintre cele mai mari comori ale familiei.

– Înțeleg acum de ce bunicul tău este așa de mândru de acest loc, zise ea, zâmbindu-i.

– Să nu uiți să-i spui cât de minunat este. Și pune-i cât de multe întrebări despre istoria locului.

– Da, mi-am dat seama că asta-i cea mai bună cale ca să-i străpungi cochilia.

El oftă încet.

– Nu a fost mereu așa. De fapt, a fost, dar acum e și mai rău. Cred că are dureri foarte mari.

Ea făcu o grimasă.

– Îmi pare rău să aud asta.

El îi făcu semn spre o nișă în fereastră, unde se afla o banchetă capitonată. Dădea spre curtea interioară, în care se aflau bănci sculptate în piatră, câteva forme mari și ghivece pentru flori și un helești drăguț, ornamental. Ar fi fost un refugiu minunat pe timp de vară.

Edie se așeză și își aranjă fustele, apoi ridică ochii la el. Se înălța deasupra ei, dar nu era atent la ea. Mai degrabă se uita afară, pe fereastră.

Ea își închipuia că nu vede curtea cum era ea în prezent, ci cum fusese mai demult, poate când era el copil.

– Mama mea adora să stea în curtea asta, din câte mi s-a povestit. Întindea o pătură pe iarbă în zilele calde de vară și citea ore întregi.

– Ți-o amintești? întrebă Edie cu blândețe.

El își îndreptă din nou atenția asupra ei.

– Nu prea. Aveam doar doi ani când a murit de febră. Atunci a început bunicul meu să se schimbe cu adevărat, zice tata. A fost devastat de moartea ei.

– Normal, era singurul lui copil, zise ea. Dar măcar te avea pe tine.

Asta îndepărtă atitudinea sumbră de pe chipul lui.

– Da, un mic demon. Se pare că am intrat în belele din clipa în care am început să merg.

– Ceea ce văd că nu s-a schimbat.

El își propti un umăr în peretele nișei, așezându-se mai comod. Era ridicol de chipeș, și așa de aproape de ea, încât avu nevoie de toată voința ei ca să nu se uite la el sfioasă ca o fetiță prostuță.

– Ți-aș cere să te așezi, zise Edie, dar bancheta este prea mică pentru amândoi.

– Sunt dispus să mă înghesui, zise el, agitându-și sprâncenele într-un mod caraghios.

– Ar fi din cale afară de necuviincios. Privi pe după corpul lui mare, pe hol. Văd că asta-i soluția ta pentru intimitate, respectând bunele maniere.

El încuviință din cap.

– Holul ăsta de obicei e pustiu în timpul zilei, dar este totuși circulat. Ar trebui să nu bată la ochi, dacă dă cineva de noi.

– Prea bine, zise Edie. Afișă o expresie severă pe chip. Poți să începi cu scuzele.

El zâmbi.

– Am uitat pentru ce trebuia să-mi cer scuze.

– Atunci dă-mi voie să-ți reamintesc, zise ea pe un ton acru. Ai făcut un efort susținut de a flirta cu mine în fața logodnicei tale. Bănuiesc că a fost cu scopul de a o face geloasă, din motive de care încă nu mi-am dat seama.

Alec se ridică dintr-odată.

– La naiba! Nu ca să o fac pe ea geloasă, asta pot să ți-o spun, zise el, și accentul îi reveni.

– Atunci poate dorești să mă luminezi și să-mi spui ce aveai în cap, pentru că am sentimentul că te foloseai de mine. Trebuie să spun că nu apreciez prea mult asta, căpitane Gilbride.

– Credeam că-mi spui Alec.

– Nu am chef de intimități. Sunt chiar supărată pe tine.

Și rănită. Trebuia să recunoască faptul că se folosise într-adevăr de ea. Oftă.

– Îmi pare rău, Edie. Nu am crezut că te va deranja să flirtezi un pic cu mine. Până la urmă la Londra ai legiuni de pețitori, și nu pare să te deranjeze niciodată să-i ții pe toți după tine.

Ea ridică privirea spre el.

– Nu-mi vine să cred că tocmai ai spus așa ceva.

– De ce? Ce-am spus? întrebă el, arătând confuz.

Fu nevoită să-și reprime o înjurătură. Dumnezeu să o salveze de scoțienii cu capul tare!

– Tocmai m-ai acuzat că sunt o cochetă.

Părea uluit.

– Nu, nu am zis asta. Am insinuat că îți *place* să flirtezi. Este o diferență, să știi.

Ea îl privi cu neîncredere.

– Bănuiesc că ar trebui să-ți cer să explici diferența, dar ne-ai confuza pe amândoi. Ce vreau să știu însă, în primul rând, este de ce flirtai cu mine în fața întregii tale familii și a logodnicei tale. Și, zise ea, începând să se enerveze din nou, de ce ai crezut că eu voi flirta cu tine în aceste circumstanțe?

El tresări ușor.

– Bănuiesc că nu m-am gândit așa departe.

Ea clătină din cap dezgustată.

– Și mai zici că ești spion. Pot doar să-mi imaginez belele în care ai intrat, dacă seara trecută este o indicație a talentelor tale.

– În misiunile mele nu am avut niciodată de-a face cu o logodnică, zise el. Doar cu francezi care încercau să mă omoare.

– Bănuiesc că aproape toată lumea la masă voia să te omoare aseară. Edie făcu o pauză, amintindu-și reacțiile diferite pe care le văzuse. Cu excepția domnișoarei Haddon. Pe ea nu a părut să o deranjeze deloc.

El își încrucișă brațele la piept, așteptând în tăcere ca ea să-și expună gândurile. Și, bucată cu bucată, devenea clar.

– Oh, Dumnezeule! exclamă Edie. Încercai să o enervezi suficient de mult ca ea să rupă logodna, nu-i așa?

El îi zâmbi, de parcă tocmai făcuse ceva uluitor.

-Speram să nu fie nevoie să-ți explic chiar eu. Trebuie să recunosc că este o situație destul de ciudată.

-Ciudată, lipsită de tact și incredibil de idioată, zise ea, ridicându-se în picioare.

Edie era așa de furioasă, că abia putea vedea bine. Era tentată să-i dea o palmă, dar probabil și-ar fi rănit mâna cu capul lui tare. Se mulțumi însă să-l împungă cu degetele în piept.

-Cum îndrăznești să mă manipulezi așa? se înfurie ea. Și cum îndrăznești să-ți tratezi logodnica așa de josnic? Ce Dumnezeu o crede ea despre mine? Dintre toate tâmpeniile...

Încercă să treacă de el, clipind din cauza unui val subit de lacrimi. După toate prin câte trecuse, asta era umilința finală. Și faptul că venise de la el, singurul bărbat pentru care avea sentimente adevărate, o făcea să-și dorească să se ascundă în colțul cel mai întunecat și mai apropiat.

El păși în fața ei. Ea încercă să alunece pe lângă el, dar era prea mare, naiba să-l ia! Scrâșnind din dinți, refuză să se uite la el în timp ce încerca să-și îndepărteze lacrimile.

-Edie, dă-mi voie să-ți explic, zise el. Jur că nu este așa de rău cum pare.

Mâinile lui se opriră pe umerii ei. Apoi una îi alunecă spre spate, cuprinzându-i blând gâtul. Cealaltă se îndreptă spre bărbia ei, ridicând-o și forțând-o să se uite la el. Chipul lui frumos, la fel de nefericit cum se simțea și ea, avea un contur neclar în ochii ei, din cauza lacrimilor.

-Ah, fetițo, zise el cu o voce joasă. Nu plânge, te rog! Mă omori dacă plângi.

Când degetele lui îi atinseră maxilarul, ea tremură.

-Aș vrea să te omor, șopti ea. Gâtul îi era încordat și tensionat. Cum ai putut, Alec?

Gura lui se încordă și în maxilarul lui puternic tresări un mușchi, de parcă strângea din dinți. Mâna de la ceafa ei urcă, degetele lui se înfipseră în părul ei într-o prindere blândă. Nu ar fi putut să scape nici dacă încerca.

Și, când privirea lui se întunecă și deveni fumurie, ea nu-și mai dori să scape.

-Pentru că, zise el răgușit, sunt un mare mocofan scoțian.

Și apoi gura lui coborî peste a ei într-un sărut care-i făcu inima să se zbată.

Capitolul 14

Timp de câteva secunde oribile, cea mai enervantă femeie pe care Alec o cunoscuse vreodată stătea rigidă ca un stâlp în brațele lui, cu buzele închise ferm în fața lui și a încercării lui neîndemânatice de a-și cere scuze. Cu siguranță înrăutățea lucrurile prin faptul că o săruta, dar nu se putuse abține. Suferința de pe chipul dulce al lui Edie și sclipirea lacrimilor din spatele ochelarilor ei îi sfâșiaseră inima precum un obuz. Stârnise o revoltă într-un salon de bal al societății și ieșise puternică de acolo, pentru numele lui Dumnezeu, și el tot reușea să o rănească. Acele lacrimi îi dezvăluiseră cât de mult.

„Mocofan" era un cuvânt prea blând pentru el.

Aproape că se așteptase la un genunchi în boașe când ea scosese un mic suspin amuzant, care vibră moale peste buzele lui. Mâinile, care-i fuseseră strânse în pumni și cu care-l împinsese în piept, se relaxară dintr-odată. Își deschise degetele tremurânde, apucându-l de haină.

El îi cuprinse capul, cu degetele strecurându-i-se prin părul mătăsos și ajutând prinderea. Cealaltă mână îi alunecă spre talia ei, ținând-o cu blândețe lipită de el, în timp ce începea să-i exploreze gura, care promitea să fie senzuală. Provocând-o, limba lui alunecă peste buzele ei, gustând mierea și scorțișoara, un amestec perfect, amețitor. Fiecare nerv și mușchi din corpul lui îl îndemna în tăcere, chinuindu-se să nu exploreze și mai mult adâncurile ei senzuale.

Când Edie ezită pentru o fracțiune de secundă, inima lui Alec tremură de spaimă. Dar apoi mâinile ei alunecară în sus pe umerii lui, și ea își deschise lent buzele. El intră, luând prea mult și prea repede, dar ea nu se retrase. Își uni în schimb limba cu a lui, ridicându-se pe vârfuri pentru a-l întâmpina.

Își dădea seama în sfârșit ce fel de femeie era. Edie avea destul farmec și încredere pentru a lansa o mie de nave. Dar în spatele fațadei de curajoasă, se afla inocența și o vulnerabilitate complet neașteptată. Sărutul ei era dornic, deschis și fără trucuri. Era Edie în totalitate, sălbatică și dulce, oferind tot ce avea cu o promisiune amețitoare de mai mult.

Avea toate intențiile să meargă până la capăt cu ea.

Edie scoase un mic geamăt provocator și se cuibări mai aproape, atingându-i vesta cu sânii plini. Senzația îl fulgeră, conducându-i aproape tot sângele jos, între picioare. Mâna lui alunecă instinctiv spre fundul ei rotund – sfinte Dumnezeule, era minunat să o atingi – și o împinse spre el, lipindu-i carnea de erecția lui. Apoi o ridică și făcu un pas în față, prinzând-o între corpul lui și zidul coridorului.

Edie înlemni în brațele lui. Alec rămase și el nemișcat, devenind dintr-odată conștient că se pregătea să facă dragoste cu o fată bătrână virgină – pe un coridor, lângă un perete, în lumina zilei.

„Dumnezeule!"

Apoi ea se trezi în brațele lui, și nu într-un fel plăcut. Își smuci capul și scoase un mârâit micuț și amuzant.

– Dă-te la o parte! șuieră ea, încercând să se elibereze din îmbrățișarea lui. Tu chiar încerci intenționat să-mi distrugi reputația?

Alec oftă în gând. Aproape că-și dorea să-i prindă cineva, din moment ce astfel ar ușura enorm lucrurile pentru amândoi, deși ea încă nu-și dădea seama. Dar acum, o mică parte din sângele lui revenea la creier, și el își dădu seama ce idiot fusese. Dacă spera să câștige inima lui Edie, nu așa trebuia să procedeze.

Ea era mai ceva decât un cuib de spioni francezi, când venea vorba de a provoca haos în planurile lui. Sosise momentul să pună situația – și pe ea – la punct.

– Trebuie să te lovesc în tibie ca să-mi dai drumul?

Obrajii ei erau roz și îl săgeta cu privirea. Dar gura ei plină era trandafirie și umedă de la săruturile lui, iar sânii i se ridicau peste marginea corsetului. Arăta așa de apetisantă, încât el avu nevoie de fiecare dram de disciplină ca să nu o ducă în cel mai apropiat dormitor gol și să o posede.

Era cea mai ispititoare imagine care-i venea în minte de foarte mult timp.

Nu, dintotdeauna.

– Nu te mai agita ca un vierme agățat în cârlig, mormăi el.

– Nu-mi vine să cred că tocmai mi-ai zis „vierme", izbucni ea, zbătându-se puternic în vreme ce încerca să scape.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu!

El îi cuprinse talia cu mâinile și o ridică de pe podea. Ea scoase un țipăt de protest uimit, dar el pur și simplu o puse la loc pe bancheta tapițată de la fereastră și se așeză în fața ei pentru a o împiedica să plece.

Ochii ei fulgerau în spatele ochelarilor, promițând tot felul de pe depse, dar lentilele erau parțial aburite.

– Poți să vezi ceva? întrebă el.

– La naiba!

Își șterse ochelarii frecându-i de mânecă înainte de a-i pune la loc pe nas.

Privirea ei spunea clar că ar fi vrut să-l sfâșie bucată cu bucată.

– Nu trebuie să te uiți la mine ca și cum aș fi vreun căpcăun, zise Alec, sau ca și cum am să te posed chiar acum pe hol. Îți promit că nu e cazul.

Ea se mai uită o clipă la el, apoi coborî privirea cu subînțeles spre pantalonii lui.

– Serios? Pe mine m-ai fi păcălit, zise ea.

Alec fu nevoit să-și înăbușe râsul. Doar Edie putea să aibă tupeul să comenteze despre erecția unui bărbat într-un asemenea moment.

– Sper sincer că nu ai obiceiul să faci genul ăsta de comentarii și față de alți bărbați pe care-i cunoști, zise el. Nu este cel mai elegant lucru de zis în astfel de circumstanțe.

Ea își încrucișă brațele la piept.

– Normal că nu! Dar în cazul tău, cu greu poți să nu vezi... asta.

Cuvintele ei, la care se adăuga privirea reticentă, dar fascinată, avură un efect previzibil. Înăbușindu-și un oftat, îi întoarse spatele și se aranjă.

Auzi un zgomot ușor, ca de sufocare, în spatele lui. Privind peste umăr, ridică ironic din sprânceană.

– Este ceva în neregulă, domnișoară Whitney?

Deși obrajii îi erau puternic colorați în roșu, tot reuși să-i întâlnească privirea sfidătoare. Trebuia să recunoască – Edie nu dădea niciodată înapoi de la nimic.

– Nicidecum, răspunse ea sarcastic. Doar că ești cel mai bădăran bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

– Mă îndoiesc, zise el sec, întorcându-se.

Ea îl privi câteva secunde, încă fumegând, apoi oftă exasperată.

– Ai dreptate, ceea ce bănuiesc că spune destule despre compania în care mă aflu. Sau, mai exact, mă *aflam*.

El își propti un umăr de peretele nișei, rezemându-se de el.

– Nu aș contrazice această afirmație. Mereu m-am întrebat de ce-ți pierzi vremea cu adunătura aia de idioți care-și spun petitori.

– Poate că sunt idioți, dar cel puțin nu sunt neghiobi. Insulta ei nu avu nici un efect. Oftă din nou, și în acest oftat era mai mult decât melancolie. Nu că acum aș mai avea vreun pețitor.

El ura expresia tristă care apăruse pe fața ei. Melancolia nu i se potrivea deloc lui Eden Whitney, mai ales că doar cu câteva momente în urmă se aprinsese ca un foc în brațele lui. Schimbarea ei subită de dispoziție îl făcea să-și dorească să sugrume fiecare bărbat care o tratase altfel decât ca pe fata splendidă care era. Edie se irosea cu aristocrația, și fiecare secundă pe care el o petrecea în compania ei îl convingea că ea era exact ceea ce căuta. Ceea ce avea nevoie.

– Ai scăpat de ei, zise el. Mai ales când ai un neghiob mare cât mine în preajma ta. Sunt mult mai amuzant decât adunătura de proști. Ar trebui să rămâi cu mine de acum înainte.

Ea se uită la el, nevenindu-i să creadă.

– N-ai uitat ceva?

– Nu cred.

– Și Donella Haddon? Este logodnica ta.

– Sper că nu pentru mult timp.

– Ești un crai îngrozitor! zise ea. Nu știu cum te poți suporta.

– Dacă prin „crai" te referi la faptul că-mi plac femeile, ai dreptate. Dar nu am sedus niciodată o inocentă... Făcu o pauză preț de o clipă când ea rămase cu gura căscată la el, dar apoi continuă: Nu am sedus niciodată o inocentă sau o femeie care nu a vrut, nici nu am manipulat pe cineva din motive ascunse.

– Nu-mi vine să cred că ai tupeul să-mi spui asta, exclamă ea.

– Până acum, adăugă el. Ești prima.

– Dumneavoastră, domnule, sunteți un nerușinat. Să vă reamintesc că manipulați oamenii ca să vă câștigați existența? Tu și Wolf ați făcut asta fără milă cu Evie și cu mine acum câteva luni, sau ai uitat? În ceea ce mă privește, manipularea este al doilea tău prenume.

El flutură nepăsător din mână.

– Atunci a fost cu totul altceva. Îmi protejam regele și țara. Folosești ce unelte ai la dispoziție când trebuie să-ți salvezi țara.

Ea părea uluită, și nu la modul măgulitor.

– Alasdair Gilbride, ești cel mai...

El o întrerupse, lăsându-se pe vine în fața ei și luându-i mâinile.

– Știu. Sunt arogant și îngrozitor de enervant, și ai toate motivele să fii foarte supărată pe mine. Dar, în ciuda îndeletnicirilor mele infame și necinstite...

– Și neîndemânatice, îl întrerupse ea.

Când el îi zâmbi, ea își mușcă buza de jos, arătând dintr-odată destul de timidă. Era absolut adorabilă așa.

– Și asta, zise el. Dar, în ciuda multiplelor mele defecte, există ceva ce ar trebui să știi.

– Ce? șopti ea, privindu-l de parcă era un cod ce trebuia descifrat.

În acel moment nu arăta ca domnișoara sofisticată care petrecuse ani conducând bărbații aristocrației într-un dans vesel. Arăta ca o fată onestă, aruncându-se cu capul înainte în prima ei poveste de iubire.

El se aplecă și o sărută repede pe buze.

– Că niciodată nu am dorit o femeie cum te doresc pe tine, Eden Whitney. Și am de gând să te am.

Ea clipi surprinsă. Apoi mijii ochii suspicioasă.

– Ce anume vrei să zici cu asta?

– Nu-ți dau mână liberă, dar asta crezi.

Ea se ridică, aproape căzând pe spate și lovindu-se de cadrul ferestrei.

– Îmi ceri să mă căsătoresc cu tine? întrebă ea.

– Mă gândeam să încep cu curtatul, zise el.

Până la urmă, în ciuda entuziasmului din recentul lor sărut, Alec nu știa ce simțea Edie față de el. Știa că ținea foarte mult la viața ei din Londra, și existau toate indiciile că avea de gând să zboare înapoi pe cât de repede îi vor permite trăsura lui și restaurarea reputației ei. Nu se vedea petrecându-și o mare parte din viață în Scoția.

Ea se uită la el câteva momente îndelungate, complet perplexă. Apoi se scutură amuzată, de parcă era un prepelicar care se adăpostea de ploaie. Își lăsă capul pe spate, și sclipirea batjocoritoare din ochii ei semnala că redevenise fata plină de încredere, care mergea țanțoș prin saloanele de dans ale Londrei.

– Oricât de mult îmi place să am un bărbat mare și puternic care să mă venereze, zise ea, ai face bine să te ridici înainte să-ți dau cu o cărămidă în cap. Ești mult prea mare ca să te car până în camera ta, ca și cum te-ai fi lovit singur.

– Aș prefera să te duc eu înapoi în dormitorul tău, zise el ridicându-se în picioare.

Ea oftă exasperată.

– În afară de faptul că vorbele tale sunt total nepotrivite, trebuie să-ți reamintesc continuu că ești logodit și că urmează să te căsătorești?

– Crede-mă, nu am uitat o clipă.

Ea întinse brațele, aproape lovind marginile din nișa ferestrei.

- Atunci de ce continui să flirtezi cu mine?

El făcu o grimasă.

- Nu-i nevoie să strigi, fetițo.

- Ba este, din moment ce pare a fi singura cale de a-ți intra în capul ăla tare, zise ea. Acum, înainte să fi fost distrași de... de...

- Sărutat?

Știa că era o brută fiindcă o provoca în felul ăsta, dar îl amuza foarte tare. Edie îl atrăgea așa cum nici o femeie nu o mai făcuse vreodată. Pentru ea, ar fi acceptat cea mai serioasă și plină de reguli viață.

- Da, înainte de asta, tocmai voiai să-mi explici planul tău nebunesc de a o păcăli pe domnișoara Haddon, ca să rupă logodna voastră. Aș vrea să continuăm discuția fără distracții de genul ăsta.

El adoptă o atitudine smerită, care i se potrivea.

- Promit să mă port frumos. Deci ce ai vrea să știi?

- Pentru început, de ce nu dorești să te căsătorești cu domnișoara Haddon? Pare o tânără minunată, perfectă - frumoasă, grațioasă și cu maniere, plus că are toate cunoștințele ce i se pot cere unei femei. Este genul de soție pe care orice aristocrat de nivel mediu, tare de cap, ar dori-o lângă el, după părerea mea.

Clasică, cu alte cuvinte, unul dintre motivele pentru care Alec refuza să se căsătorească cu Donella. Din fericire, după tonul vocii ei și expresia ironică de pe față, bănuia că nici Edie nu voia ca el să se însoare cu Donella.

- N-am să neg că-i o fată frumoasă, zise el pe un ton meditativ.

Ea se întinse și îl lovi peste braț.

- Încetează să mă mai provoci și răspunde doar la întrebare.

El râse.

- Nu-i nevoie să dai în mine, draga mea. În afară de faptul că nu ne iubim, suntem complet nepotriviți. Nu mă îndoiesc că ne-am plictisi unul pe celălalt de moarte, dacă nu ne omorâm înainte.

Tensiunea de pe umerii ei părea să se diminueze pe măsură ce digera comentariul.

- Înțeleg. Dar ai crescut cu ea, deci bănuiesc că ați fost apropiați.

Alec se încruntă.

- Țin la ea la modul general, așa cum ții la rudele tale, dar nu am fost niciodată apropiați. Fergus și cu mine am fost cei mai buni prieteni când eram băieți, dar Donella nu s-a arătat niciodată prea interesată de noi sau de ceea ce făceam. Mereu citea sau făcea ce fac

fetele în casă toată ziua. Asta când nu era la biserică, unde făcea lecții sau o ajuta pe soția parohului să se ocupe de săraci.

Edie ridică din sprâncene.

- Este foarte religioasă?

- Pioasă ca o călugăriță, cel puțin așa era atunci.

- Nu i-ai scris niciodată cât ai fost plecat, ca să afli ce crede despre toate astea?

El făcu o grimasă.

- Doamne, nu! N-aș fi făcut decât să agravez problema.

- Cum ?

Alec se foi, încercând să se sprijine mai confortabil de piatra rece din spatele lui. Era clar că Edie voia o explicație completă, și bănuia că sosise momentul să i-o ofere. Mă rog, mare parte din ea, oricum. Mai erau câteva chestii pe care nu le putea încă împărtăși cu ea – nu înainte să fie mai sigur că ea simțea față de el ceea ce își dădea el seama că simte față de ea.

- Sunt sigur că te-ai prins deja că am fugit mai ales din cauza Donellei și a aranjamentului ăstuia nenorocit. Am știut de când eram un băietan că bunicul meu și tatăl ei plănuiseră să ne căsătorească, dar niciodată nu luasem lucrurile în serios. Zâmbi trist. Ce băiat se gândește la treisprezece ani la chestii de genul ăsta?

Ea făcu o grimasă.

- Fetele trebuie să înceapă să se gândească la o căsătorie bună de la o vârstă ridicol de fragedă. Dacă nu punem mâna pe un soț până împlinim douăzeci de ani, suntem considerate fete bătrâne.

- Tu n-ai părut deloc să te grăbești.

- N-a trebuit să-mi fac griji până de curând din pricina asta, dar hai să nu deviem de la subiect. Continuă, te rog!

Alec nu întâlnise niciodată o femeie cu mai puține șanse de a deveni fată bătrână ca ea. Se gândise să-i spună și ei, dar hotărî că cel mai bine era să lase mărturisirea pentru mai târziu, când o putea face cum trebuie.

- După cum am spus, tatăl Donellei și cu bunicul meu, după cum am aflat eu apoi, puneau nunta noastră la cale din ziua în care s-a născut Donella. Dorința lor a fost susținută – și încă este – de către Angus Graham, căpetenia ramurii și fratele mătușii Glenna. Familia Graham este înrudită cu noi prin bunica din partea mamei mele. Tatăl lui Angus Graham este fratele bunicii mele.

Ea avu nevoie de câteva secunde pentru a stabili corect ierarhia gradelor lui de rudenie, apoi încuviință din cap.

- Evident că ambele părți ale familiei o consideră cea mai bună variantă, ceea ce nu este neapărat insolit. Părinții mereu încearcă să-și căsătorească avantajos copiii. Până la urmă, nu i se zice degeaba „piața căsătoriilor". Se încruntă. Dar asta nu înțeleg: dacă nu vrei să o faci, de ce te-ar forța familia ta? Nu este vorba de bani sau pământ, nu-i așa?

- Adevărat, nu-i vorba despre nimic de genul ăsta. Zestrea Donellei ar fi chiar mică. Este vorba despre clan.

- Nu sunt sigură că înțeleg la ce te referi. Știu că pentru voi clanul este important...

Se opri, scepticismul ei fiind evident.

- Clanul și familia înseamnă totul pentru un scoțian și o scoțiancă. De secole, în Scoția ne-am luptat pentru pământ și putere, și de multe ori ne-am luptat doar ca să supraviețuim. Uneori acele lupte au fost cu alte clanuri și, uneori, cu englezii. Forța noastră depindea de loialitatea clanului, și din partea membrilor direcți, și din partea familiilor prin jurământ. Căsătoria era o formă importantă pentru a întări aceste loialități și a ne crește puterea.

- Asta pot să înțeleg, dar suntem în secolul al XIX-lea. Nu mai este nevoie de așa ceva. Scoția este parte din Anglia.

Nu era chiar așa, dar nu avea cum să-i explice. La scoțieni, identitatea și loialitatea față de calea tradițională erau adânc înrădăcinate.

- Spune-i asta bunicului meu, zise el simplu.

Ea ridică din sprâncene.

- Ai vorbit cu bunicul tău despre acest subiect?

- Normal că da. Chiar mă crezi retardat? întrebă el exasperat.

Edie flutură o mână.

- Bine, îmi cer scuze. Bănuiesc că înțeleg, ținând cont că el provine dintr-o generație mai veche și mai tradiționalistă. Și cu siguranță are sens din punctul de vedere al doamnei Haddon, din moment ce tu ești moștenitorul unei mari averi.

- Și viitoare căpetenie. Mătușa Glenna ține foarte mult la chestiile astea.

- Păi, o înțeleg. Mamele mereu vor ca fiicele lor să se mărite cu cineva de pe o scară socială superioară, zise ea. Cu toate astea, nu este drept nici ca bunicul tău sau doamna Haddon să te preseze să te căsătorești împotriva voinței tale. Sunt obiceiuri medievale.

El nu-și putu reține un pufnet cinic.

- Bunicul meu este întruchiparea cuvântului „medieval" când vine vorba să dirijeze viețile celor din familia lui, mai ales pe a mea.

– Ceea ce, sunt sigură, nu includea ideea ca tu să lucrezi pentru biroul de afaceri externe sau să devii spion pentru Wellington.

– Bunicul nici măcar nu a vrut să plec la universitate. Un an sau doi la Edinburgh, poate, dar cu siguranță nu la Oxford sau Cambridge.

– De ce nu?

– Să zicem că nu voia să fiu sub influență englezească mai mult decât ar fi fost nevoie.

Și îi dădea dreptate bunicului său – mai ales după ce se întâmplase cu mama lui Alec în acel sezon petrecut la Londra cu un soț care, după spusele lui Walter, era un bărbat iubitor, dar pasiv. Se îndrăgostise de un anumit englez – un nenorocit de prinț, după cum s-a dovedit –, iar el o pusese într-o poziție foarte compromițătoare.

Asta însă nu era ceva ce dorea să-i dezvăluie încă lui Edie.

Ea clătină din cap.

– Este cam insistent pe tema englezilor, la fel ca doamna Haddon și ca Fergus.

El făcu o grimasă.

– Îmi pare rău. Mi-aș fi dorit să nu fie așa.

Ea flutură neglijent din mână.

– Te rog, societatea aristocratică de vârstă înaintată este mult mai rea. Și nici nu pot să spun că am cel mai docil temperament din lume. Afișă un zâmbet autocritic. Până la urmă sunt cunoscută ca fiind un pic bădărană cu anumiți membri ai sexului opus, din când în când.

El afișă o expresie șocată.

– Nu pot să cred.

Când ea râse, Alec fu nevoit să reziste impulsului de a o lua din nou în brațe. Avea cel mai ispititor râs pe care-l auzise vreodată – jos, răgușit și condimentat cu o senzualitate naturală.

– Deși, trebuie să spun, adăugă el, ai reușit să-mi gestionezi familia destul de bine aseară, ținând cont de împrejurări. L-ai pus la punct pe Fergus.

– Asta pentru că eu sunt adevăratul maestru manipulator, zise ea veselă. Acum, te rog, povestește-mi și restul istoriei tale sordide. Când ai hotărât să fugi din vatra și casa părintească?

Adora faptul că ea nu pretindea să fie ceva ce nu era.

– Bunicul meu și cu mine ne certaserăm deja în legătură cu refuzul lui de a mă lăsa să plec din Scoția pentru studiile universitare.

Walter a făcut tot ce-a putut să-l convingă pe bătrân să mă trimită la Oxford, dar n-a avut succes.

Edie zâmbi vag.

- Cu siguranță păreai grăbit să scapi din Scoția.

- Am iubit Scoția și Blairgal. Când eram copil, ele reprezentau întreaga mea lume. Dar când mi-am dat seama că bunicul nu avea nici o intenție să mă lase să plec – cel puțin nu pe termen îndelungat –, m-am simțit ca într-o închisoare. Am început să cred că, dacă nu evadam, aveam să ajung la nebuni.

Făcu o pauză, apoi râse trist.

- Știu că poate suna ridicol, ținând cont de toate avantajele pe care le aveam. Pot doar să zic că eram un băiat încăpățânat, nebun, care citise prea multe povești de aventură.

- Te înțeleg perfect. Închipuiește-ți cum este pentru fete. Nu avem niciodată voie să facem ceva care ne place, cu atât mai puțin să călătorim în străinătate. Și cu cât ne legăm de un pețitor mai demn de atenție, cu atât mai bine.

- Așa că imaginează-ți groaza resimțită când bunicul a anunțat logodna mea cu Donella la o adunare a clanului cu ocazia aniversării vârstei de șaisprezece ani.

Alec încă își amintea cearta pe care o avuseseră în ajunul anunțului. Deși niciodată nu mai ridicase vocea la conte, atunci nu dăduse înapoi, și fioroasa ceartă se terminase doar când bunicul amenințase că-l va închide în camera lui o săptămână.

- Dacă îți vine să crezi, zise, el și unchiul meu i-au spus Donellei despre decizia lor cu o oră înainte să facă anunțul.

Lui Edie nu-i venea să creadă.

- Îngrozitor! Ce-a avut de zis biata ta verișoară despre asta?

- A reacționat ca o martiră la toată povestea, dar mi-a zis că e de datoria noastră să ne supunem. Am încercat să o fac să lupte, dar a fost inutil. După cum am menționat, zise el sec, mereu a fost o fată ascultătoare.

- Asta pare îngrozitor de insipid din partea ei, deși era destul de tânără la vremea aceea.

Amândoi erau tineri, dar Alec reușise totuși să-și înfrunte bunicul. Și nu-și putea imagina că Edie ar fi permis să fie forțată, într-o situație similară, indiferent de cât de tânără ar fi fost.

- Ea avea cincisprezece ani, și eu, șaisprezece. Urma să ne căsătorim când eu împlineam optsprezece ani.

– Asta-i groaznic. Te înțeleg de ce ai fugit, deși cred că a fost o lovitură pentru familia ta.

– A fost, dar a trebuit să o fac. Anunțul logodnei a fost ultima picătură. Râse forțat. Uneori tot nu-mi vine să cred că am reușit.

Colțurile gurii ei se ridicară într-un zâmbet ambiguu.

– Băieții, la vârsta aia, gândesc mai mult cu fundul decât cu capul, după cum zice tatăl meu.

– Eu cu siguranță așa gândeam, zise Alec. Și aș fi înțeles dacă bunicul meu m-ar fi lăsat în plata Domnului. Dar s-a asigurat că voi avea grijă de mine, în loc să mă lase să fiu omorât în vreo mahala a Londrei.

– Este evident că te iubește, în ciuda dispoziției lui posace, zise ea cu blândețe.

Alec oftă.

– Da, într-adevăr. Și mai este și ridicol de mândru. Sunt convins că nu a putut suporta ideea ca moștenitorul lui să trăiască precum un sărac, pe străzi.

– Nu este singurul din familie cu o mândrie exagerată, zise ea. Ai putea chiar să-i spui aroganță.

– Mă rănești, domnișoară Whitney, fără doar și poate.

– Mă îndoiesc. Ea inspiră adânc. Și acum am ajuns în punctul crucial al problemei. În sfârșit te-ai întors, și familia ta se așteaptă să reiei lucrurile de unde le-ai lăsat.

– Tristul adevăr, după cum bunicul meu a lăsat clar să se înțeleagă imediat ce s-a terminat războiul. Trebuia să mă întorc acasă de îndată, să mă însor cu verișoara mea și să-mi iau poziția de drept ca stăpân al moșiei Riddick. Gata cu alergatul prin Europa și cu frivolitățile.

Ea căscă ochii la el.

– Bunicul tău nu știa ce făceai acolo, nu-i așa?

– Ba da, dar nu a fost prea impresionat. Nu că Napoleon nu i s-ar fi părut o amenințare, adăugă el repede, când ea clipi șocată. Se temea că aș fi putut păți ceva și nu voia să-mi pun viața în pericol.

– Asta pot să înțeleg, zise ea.

Și Alec înțelegea, mai ales în lumina morții tragice a mamei lui. Dar, când începuse războiul, Alec știuse care era datoria lui. Ar fi fost o lașitate să abandoneze acea datorie în schimbul adăpostului sigur din Scoția. Existase și destul egoism în acea decizie. Nu era pregătit să se întoarcă acasă și se folosise de datoria lui față de țară ca de o scuză.

Și acum ce vei face? întrebă ea.

În legătură cu ce? întrebă el absent, pierdut încă pe jumătate în trecut.

Ea își dădu ochii peste cap.

- În legătură cu logodna ta.

- Încerc să o rup, bineînțeles. În singurul fel pe care-l cunosc.

- Convingându-ți logodnica că ești un crai fără remediu? Ce plan splendid!

- Tu ai fost cea care a subliniat că doar femeia poate rupe în mod onorabil logodna, îi dădu el replica.

El nu ar fi rupt-o, nici dacă ar fi putut. Nu ar fi dezonorat-o niciodată pe Donella, și asta-l cam făcea să se simtă disperat, de parcă zidurile vechi de piatră ale Blairgal cădeau peste el.

- Păi, eu cu siguranță nu mă așteptam să mă folosești pentru planul tău ridicol, răspunse ea.

- Îmi pare rău, dar am făcut singurul lucru care mi s-a părut că are sens, ținând cont de circumstanțe, zise el cu o grimasă. Nu puteam să-i dau fetei papucii, nu-i așa? După cum corect ai subliniat, așa ceva ar păta onoarea tuturor. Flirtatul în public cu tine a părut planul ideal, din moment ce Donella nu prea venerează pământul pe care calc. Speram să fie așa de dezgustată de comportamentul meu, încât să-mi dea ea *mie* papucii.

Când Edie ridică privirea, de parcă era în căutarea intervenției divine, el nu-și putu reține un acces de nervi.

- Ce altceva te așteptai să fac?

- Mă așteptam să-mi ceri întâi ajutorul.

El ridică ironic din sprânceană.

- Și m-ai fi ajutat de bunăvoie?

Ea ezită, apoi oftă exasperată.

- Normal că nu.

- Mi-am încheiat pledoaria.

Ea îl privi cu dispreț.

- Bănuiesc că nu ți-a dat niciodată prin cap că aș putea fi ofensată de planul tău stupid.

Aceasta fusese o greșeală de proporții monumentale din partea lui. Acum își dăduse seama că flirturile ei fuseseră toate mai timide și mai inocente decât ar fi putut să pară unui observator obișnuit. Trata toți bărbații care umblau după ea cu aceeași atitudine degajată și prietenoasă. Dacă ei se țineau după ea se datora faptului că era o femeie a naibii de ispititoare, emanând o senzualitate scandaloasă,

dar complet naturală, căreia orice bărbat cu sânge cald în vene i-ar fi fost dificil să-i reziste.

Dar până la acea singură greșeală serioasă cu Sir Malcolm Bannister – un nenorocit lipsit de demnitate, de care Alec avea de gând să se ocupe data viitoare când va fi în Londra –, ea mereu se purtase cuviincios. Unii i-ar putea considera comportamentul ca fiind pripit, dar Edie era pur și simplu plină de viață, cu o voință puternică și mult prea curioasă, ceea ce era în detrimentul ei. O iritau restricțiile impuse de societate tinerelor femei, și Alec cu siguranță putea să înțeleagă asta.

Ei bine, el avea soluția la problema ei. Cu cât se gândea mai mult, cu atât își dădea seama ce soție magnifică i-ar fi – ce contesă splendidă. Edie avea nevoie de o provocare, și Alec știa că ar fi o provocare pentru orice femeie sănătoasă. O gospodărie și o proprietate înfloritoare și mare, cu toate îndatoririle aferente, i-ar oferi multe oportunități să-și consume energia și să-și folosească mintea în mod constructiv.

Cât despre folosirea celorlalte energii fizice ale ei, Alec era mai mult decât pregătit să o lase să le reverse asupra lui în orice mod alegea ea.

Dar mai întâi trebuiau să rezolve problema cu Donella.

– Îmi pare rău că te-am jignit, zise el. Am fost un idiot.

– Cu asta măcar suntem amândoi de acord, zise ea. Nu ți-a dat niciodată prin cap că planul tău s-ar putea întoarce împotriva ta? Că flirtatul cu mine ar putea să o facă pe domnișoara Haddon mai hotărâtă să te aibă?

– Nu, și n-a făcut-o să fie mai hotărâtă, după cum cu siguranță ai observat.

Ea căzu pe gânduri.

– Da, ceea ce mi se pare destul de ciudat.

El ridică din sprânceană.

– De ce ciudat?

– Dacă nu poți să-ți dai seama singur, eu n-am de gând să-ți explic.

– Oh, corect. Rânji. Pentru că sunt pur și simplu irezistibil.

– Enervant, mai degrabă. Îl săgetă cu privirea pe deasupra ochelarilor. Ești sigur că verișoara ta nu este îndrăgostită de tine?

– Foarte.

– Atunci de ce ești așa de sigur că vrea să se mărite cu tine? Cu siguranță nu a părut prea dornică să discute despre planurile legate de iminentul și fericitul eveniment, nu-i așa?

- Cu siguranță nu a părut.

Edie clătină din cap exasperată.

- Atunci de ce ești așa de convins?

- Pentru că bunicul mi-a spus că ea încă vrea.

- Și tu nu ai întrebat-o pe domnișoara Haddon?

Tonul ei ce exprima neîncredere îl făcu să devină un pic defensiv.

- De ce dracu' aș avea nevoie să fac asta? Am deja răspunsul.

- De la bunicul tău, cap de găină! Trebuie să vorbești cu *ea* și să faceți un plan împreună. Dacă nu vrea să se mărite cu tine, puteți să vă uniți forțele și să vă înfruntați rudele împreună.

Cunoscând-o pe Donella și știind că își petrecuse ultimii zece ani auzind toate motivele pentru care ar trebui să se mărite cu el, nu prea credea că așa ceva era posibil. Dar bănuia că nu avea de ales, din moment ce Edie credea clar că planul lui era cea mai idioată chestie de care auzise vreodată.

Ea redevenise mai degrabă gânditoare decât enervată. Deschise gura să spună ceva, o închise, apoi o deschise din nou.

- Ești sigur că nu vrei să te însori cu domnișoara Haddon?

Pronunțase întrebarea pe un ton dezinvolt, dar Alec sesizase nesiguranța din vocea ei.

- De fapt, cred că aș prefera să mă însor cu tine.

Ea ridică din sprâncene și îi luă câteva clipe să răspundă.

- Nu e cazul să răspunzi la apel, căpitane Gilbride. Pot doar să presupun că acest impuls este o descoperire recentă, care derivă din circumstanțe, nu din emoții.

- Nu, nu este recentă, răspunse el încet. Mă gândesc la asta de câteva săptămâni deja.

Clipi spre el de câteva ori, părând complet luată prin surprindere.

- Oh, asta-i.... drăguț, se bâlbâi ea. Cred.

El întinse o mână pentru a-i cuprinde mica bărbie hotărâtă.

- Crezi?

Ochii ei se îmblânziră și deveniră calzi, iar buzele i se deschiseră un pic. Alec simți în piept o fierbințeală, care alunecă prin măruntaie în jos. Se aplecă să o sărute, dar ea se smuci, dându-i mâna la o parte.

- Este complicat, Alasdair Gilbride. Ești *logodit*.

- Această complicație se va rezolva în curând. Îți promit!

Ea își duse o mână la frunte.

- Ești o amenințare.

El o prinse de coate, ridicând-o în brațe. Ea icni indignată – nu prea convingător, se gândi el – și își sprijini mâinile pe pieptul lui.

– Aș vrea să fiu o amenințare pentru tine, murmură el, acoperindu-i buzele senzuale cu un sărut în fugă. Când ea îi tremură în brațe, el nu și putu reprima un hohot de râs gutural. Gândește-te la toată distracția de care am avea parte dacă te-ai căsători cu mine.

Se sprijini de el pentru o clipă, cu gura plină și perfectă pentru sărutat. Apoi acele buze se închiseră și ea îl împinse.

– Nu purtăm conversația asta până nu vorbești cu verișoara ta, zise ea. Trebuie să afli ce simte cu adevărat pentru tine.

El oftă exagerat.

– Bine. Dacă de asta e nevoie, o voi face.

Alec se hotărâse deja să vorbească cu Donella. După cum subliniase Edie, era lucrul corect de făcut și, în acest moment, și cel mai inteligent.

Zâmbi seducător către viitoarea lui soție, în vreme ce încerca să o cuprindă din nou.

– Te lași greu, fetițo. Acum, ce zici, pecetluim înțelegerea noastră cu un sărut?

Edie icni din nou, de data asta părând realmente enervată.

– Eu n-am fost de acord cu nimic, scoțian mare și mocofan. Acum dă-te la o parte!

Trecu de el și porni înapoi pe hol, dispărând pe scări într-un vârtej indignat de fuste.

Alec se lăsă pe banchetă, oftând și întrebându-se de când încetase oare să se mai priceapă la femei.

Capitolul 15

Alec se forță să-i zâmbească unui băiat care ieșise în grabă din grajduri ca să-i ia calul.

– Să-i faci o frecție bună lui Darius, zise el, dându-i frâiele. Am avut un drum agitat la întoarcere, de la casa Haddon.

– Da, stăpâne, zise băiatul. O să am grijă de el.

– „Căpitane" sau „domnule" este de ajuns, băiete. Nu trebuie să mi spui „stăpâne".

Băiatul se uită nesigur la el.

-Cum ziceți, stă... domnule.

Edie avea dreptate. Titlul acela părea desprins din Evul Mediu și cu cât servitorii învățau mai repede să nu-l folosească, cu atât mai bine.

Alec ieși din grajd, îndreptându-se spre intrarea în castel. Dispoziția lui era întunecată după discuția dezastruoasă cu Donella, și nici plimbarea lungă pe malul râului nu-l făcuse să se simtă mai bine. Scoția era la fel de frumoasă cum și-o amintea, dar acum se simțea ca într-o închisoare. Pe lângă frumusețe și privilegii, existau și obligații, iar răspunsul verișoarei lui îi amintise ce povară era pe cale să devină obligația aceea.

Edie fusese convinsă că cea mai bună cale pentru a-și atinge scopul de a rupe logodna era să fie onest cu Donella, dar lucrurile nu stăteau așa. Începea să pară că planul lui evident diabolic ar fi avut mai multe șanse de succes decât onestitatea. Tristă observație despre întreaga lui familie, începând cu el. Evident că erau toți într-o ureche, precum câinii care urlă la lună.

Se opri pentru a privi peste valea lungă cu viroagele ei sălbatice și vârfurile licărinde ale munților. Putea să recunoască că o parte din el tânjise după aceste priveliști spectaculoase cât fusese plecat, dar nu-i fusese dor de viitorul care aparent îl aștepta în calitate de stăpân al castelului și de tot ce ținea de acesta.

Un viitor care o făcea pe Donella Haddon, și nu pe Eden Whitney, o Lady de Riddick.

Donella nu-l iubea și se exprimase foarte clar în privința asta. Dar îi confirmase totodată că avea de gând să onoreze logodna lor. Când încercase să-i explice toate motivele pentru care nu era o idee bună, ea îl întrerupsese.

-A fost cea mai arzătoare dorință a tatălui meu, zisese ea pe un ton plat, rece. I-am promis pe patul de moarte că o voi onora.

De obicei, Alec nu rămânea fără cuvinte, dar jurămintele pe patul de moarte erau oarecum descurajatoare. Se gândise să-i zică Donellei că avea sentimente pentru o altă femeie, dar bănuia că verișoara lui știa deja și nu-i păsa cu adevărat.

Donella continuase spunând că ea avea obligația de a rămâne acea fiică ascultătoare a clanului. Ceea ce era de-a dreptul prostesc, după părerea lui Alec, dar ea nu vedea lucrurile așa. Apoi proclamase că își petrecuse ultimii zece ani pregătindu-se să fie contesa de Riddick și că acceptase cu recunoștință atât povara, cât și privilegiul rolului. Înainte ca Alec să apuce să se gândească la un răspuns rațional

la acea afirmație îngrozitoare, Donella se ridicase, făcuse o reverență elegantă și ieșise din încăpere.

Îl blocase, lăsându-i ca singură opțiune să iasă, să încalece pe cal și să călărească ca un nebun, într-o încercare inutilă de a scăpa de furia față de familia lui, față de clanul Graham, de nenorocita de Scoție și de viață în general.

Oftând exasperat, făcu stânga împrejur și urcă treptele castelului spre ușile duble. Pentru că după-amiaza de noiembrie se încălzise și era frumoasă, după ploaia rece de dimineață, ușile fuseseră lăsate deschise, ca să intre aerul proaspăt. Un valet îl aștepta în hol, încuviințând respectuos din cap în timp ce-i lua haina și pălăria lui Alec.

– Când aveți o clipă, Excelența Sa dorește să vă vadă în bibliotecă, stăpâne, zise valetul.

Alec strânse din dinți, dar reuși să nu-și verse nervii pe bietul om. În topul listei de priorități – după ce găsea o metodă să iasă din situația actuală – era să discute cu majordomul de la Blairgal despre cum dorea el să i se adreseze personalul.

Se îndreptă către scările de partea cealaltă a holului cavernos de la intrare. Înainte să ajungă la ele, auzi un pas iute pe scări și, o clipă mai târziu, Fergus apăru cu un teanc de registre. Vărul lui avea un aer preocupat și ușor îngrijorat, dar când îl văzu pe Alec, trăsăturile lui frumoase și suple se schimonosiră.

„Doamne!"

Sigur urma să audă o nouă predică. Ar fi fost a treia pe ziua aceea, după cele de la Edie și Donella.

– Căpetenia dorește să vorbească cu tine, zise Fergus cu răceală în glas. În biblioteca sa.

Nici urmă de respect din partea vărului său, evident. Lui Fergus prea puțin îi păsa că Alec era stăpânul de Riddick, probabil pentru că el era următorul îndreptățit la acel titlu și ar fi devenit, *de facto*, căpetenie, dacă Alec ar fi pățit ceva.

El ar fi fost stăpânul dacă Alec ar fi murit în război sau dacă nu s-ar fi născut deloc.

Alec ridică din sprâncene, întrebător, și zise politicos:

– Și știi cumva despre ce vrea să vorbească cu mine?

Ochii verzi ai lui Fergus îi aruncară o căutătură rece.

– Cred că știi prea bine ce dorește să discute cu tine.

– Logodna mea cu sora ta, fără îndoială. Cum nu mă îndoiesc că ai discutat deja cu el pe tema asta.

Când vărul său se uită urât la el, Alec își încrucișă brațele la piept și îi susținu privirea. Era cu câțiva centimetri mai înalt decât Fergus, și acum nu-l deranja să-și folosească înălțimea în avantajul său.

- Am să te rog să-ți vezi de treburile tale, Fergus. Problema asta este între Donella și mine.

- Este sora mea, Alasdair, răspunse vărul său. Am datoria să o protejez, pe ea și renumele familiei. Și voi face orice va fi nevoie pentru asta.

- Sfinte Dumnezeule! exclamă Alec. Este și familia mea. Chiar crezi că vreau să o rănesc?

- Nu știu de ce ești capabil. Ai fost plecat așa de mult că abia te mai recunosc, zise Fergus pe un ton dur.

Alec făcu un efort să nu-i răspundă la fel. Până la urmă, vărul său încerca doar să-și facă datoria, așa cum considera el.

- Băiete, ai petrecut cu totul trei ore în compania mea, de când m-am întors. Și apoi, mi-e greu să cred că m-am schimbat așa de mult. Tu cu siguranță nu ai făcut-o.

Din câte-și dădea seama, familia lui era bine înțepenită în timp, cu aceleași idei despre cum se desfășoară viața – mai ales viața lui.

Fergus râse batjocoritor.

- Nu te-ai schimbat? Cred că glumești. Ai putea foarte bine să fi un englez, din toate punctele de vedere.

- Ah, insulta supremă. Îți zic un secret, băiete. Englezii își trag pantalonii pe câte un picior o dată, ca noi, ăștilalți.

Ochii vărului său scăpărau de furie.

- Ai uitat ce ne-au făcut cu mai puțin de un secol în urmă? Ce se întâmplă încă în unele zone, mai ales în nord? Expulzează arendașii și fermierii, Alasdair. Îi dau la o parte de pe pământurile care le-au aparținut de secole. Asta ne-au făcut englezii și continuă s-o facă.

Alec avu impulsul să dea cu capul de piatra care împrejmuia șemineul. Cu siguranță ar fi durut mai puțin decât conversația aceea, care nu avea alt scop în afară de a răscoli vechi suferințe.

- Fergus, n-am uitat nimic din istoria noastră, te asigur. Cum aș putea, din moment ce mi-a fost băgată în cap din ziua în care m-am născut? Dar nu da vina doar pe englezi pentru defrișarea terenurilor. Sunt lady și lorzi de-ai noștri care fac la fel.

- Nu are nici o legătură...

- Sunt de acord, zise Alec, întrerupându-l. De fapt, habar nu am de ce dracu' discutăm despre așa ceva.

Fergus fierbea de furie.

– Discutăm pentru că se pare că tu ai uitat și de unde vii, și ce responsabilități ai, mai ales față de sora mea și de numele familiei tale.

Mi-aș dori să fi putut uita, nu reuși Alec să se abțină.

De fapt, el doar își dorea să găsească o cale pentru a rezolva lucrurile fără să-și distrugă propria viață și, probabil, viețile lui Edie și a Donellei.

Vărul lui rămase tăcut câteva momente, de parcă se lupta să-și țină furia în frâu.

Alec oftă.

– Fergus, nu vreau să mă lupt cu tine.

– Nu-mi pasă ce vrei. Singurul lucru de care-mi pasă este să-ți respecți obligația față de sora mea.

– Te-ai deranjat măcar să-ți întrebi sora ce-ar vrea dacă ar avea de ales? Îi place ideea căsătoriei dintre noi la fel de puțin ca mie, deși ea este reticentă în a recunoaște.

Fergus clipi și făcu un pas înapoi, surprins clar de întrebare. Alec clătină din cap. Era evident că nimeni din familia lui idioată nu discutase chestiunea cu ea – cel puțin nu într-o manieră care să țină realmente cont de sentimentele ei.

Nu că el s-ar fi putut plânge, din moment ce făcuse același lucru până când Edie îi deschisese ochii.

– Asta-i ridicol, zise Fergus. Normal că vrea să se mărite cu tine. Și-a petrecut mare parte din viață pregătindu-se să devină contesa de Riddick.

Era exact ce spusese Donella, confirmându-i suspiciunea că familia continuase să-i bage în cap ideea nebunească în anii cât Alec fusese plecat. Acum era așa de bine împământenită, că nimeni nu mai putea fi în stare să o reconsidere, darămite să o respingă.

– Fergus, sora ta nu mă iubește, zise Alec cu blândețe. Nici măcar nu sunt sigur că mă place. Nu vrei să o vezi alături de cineva care să o facă fericită?

Vărul său flutură nerăbdător din mână.

– Nu te iubește? Asta-i o prostie. Ce înseamnă asta? Aici este vorba despre familie și ce i se datorează Donellei. Ce merită. Și merită să fie Lady de Riddick.

Pufnetul involuntar al lui Alec îl făcu pe Fergus să-și salte bărbia.

– Este locul de drept al Donellei, mârâi vărul său. Nu poți să-i negi asta.

Alec se chinuia să-și păstreze cumpătul.

- Nu cred că aici este vorba despre a-i nega Donellei locul de drept, nu-i așa? Este vorba despre a-ți nega *ție* locul de drept. Fără mine în calea ta, tu ai fi acum stăpânul de Riddick. Cred că asta îți stă în gât, nu așa-zisa insultă la adresa onoarei surorii tale.

Fergus inspiră adânc, făcând un alt pas în spate. Pumnii îi erau strânși, dar se albise la față, iar părul îi arăta ca o flacără roșie.

Alec înjură în gând.

- Fergus, băiete, îmi pare rău...

- Nu te deranja, Alasdair, răspunse el pe un ton amar, întorcându-se pe jumătate.

Pentru câteva momente, își ridică privirea spre blazonul familiei, aflat deasupra vetrei.

- Știi că nu m-am îndoit niciodată de tine, spuse Fergus, nici măcar o dată. Tu ai fost nepotul căpeteniei și moștenitorul de drept al titlului de Riddick. Râse de parcă hohotul grav și gutural i-ar fi fost smuls din gât. Ai fost eroul meu când eram mici, și mereu mi-am dorit să fiu ca tine; ce prost mai eram! Dar apoi ne-ai abandonat pe toți, nu doar pe Donella. Ai idee ce i-ai făcut bunicului tău? Tu erai tot ce mai avea și i-ai frânt inima.

Suferința vărului său părea să facă o gaură direct în inima lui Alec. Rațional vorbind, știuse mereu că acțiunile lui provocaseră suferință, dar el avusese luxul distanței, care să-l izoleze de efecte.

- Te avea pe tine, băiete, zise el înghițindu-și nodul din gât. Știu cât de mult însemna asta pentru el – și încă mai înseamnă.

Fergus smuci nervos din cap.

- Tot ce contează este să-ți ții promisiunea față de noi toți și să te căsătorești cu sora mea.

Alec clătină din cap.

- Eram copii. Și apoi, știi prea bine că *eu* nu i-am promis așa ceva Donellei. Bunicul meu și tatăl tău au făcut această promisiune, una cu care eu nu am fost niciodată de acord.

Fergus se uita la el, nevenindu-i să creadă.

- Tu chiar ai de gând să spui „nu", așa-i? Din cauza domnișoarei Whitney, corect?

Alec preferă să nu-i răspundă, doar să-i susțină privirea.

Fergus se făcu roșu la față, iar furia îi alungă expresia palidă de suferință.

- De necrezut. Ai alege-o pe englezoaica aia...

– Oprește-te, Fergus! urlă Alec. Nu vei spune un cuvânt împotriva domnișoarei Whitney! De fapt, nu vei mai rosti un cuvânt despre acest subiect, mie sau bunicului meu. Ai înțeles?

Poate că Alec nu se simțea confortabil în rolul său de moștenitor de drept, dar știa cum să dea ordine. Anii petrecuți în armată îl învățaseră asta. Și, la naiba, *era* fiul unui duce din familia regală.

Fergus păru realmente uluit, dar apoi își reveni. Strânse registrele la piept cu un braț și îndreptă degetul arătător al celeilalte mâini spre nasul lui Alec.

– Să faci ceea ce este corect față de sora mea, Alasdair. Îi datorezi asta. Îmi datorezi asta.

Exasperat, dar nemaidorind să se certe, Alec doar clătină din cap.

Fergus se uita la el, și privirea îi era plină de ceva ce semăna prea mult cu ura.

– Dacă îndrăznești să-mi umilești sora, Alasdair, am să te omor. Jur c-am să te omor!

Și, pe această notă tranșantă, făcu stânga împrejur și plecă de unde venise.

Alec fusese nevoit să se liniștească înainte de a se îndrepta spre biblioteca bunicului său. El și contele vor ajunge destul de repede la un duel verbal, dar nu avea să fie el cel care îl va începe.

Închise ușa în urma lui, oprindu-se pentru o clipă să observe încăperea care cândva fusese preferata lui din întreg castelul Blairgal. Biblioteca avea doar douăzeci și cinci de ani și fusese construită ca o anexă grandioasă la aripa de vest. Pe rafturile sale trona una dintre cele mai impresionante colecții private din Scoția, cu volume, legate în piele, aliniate pe pereți. Alec petrecuse mult timp în această încăpere cu bunicul său, cu Walter și singur. Intrând acum în ea, era ca și cum se întorcea în perioada copilăriei lui.

Bunicul, adăpostit la biroul său din fața șemineului aflat în celălalt capăt al încăperii, ridică privirea.

– Era și timpul să apari, băiete, zise el pe tonul lui morocănos. Te-am așteptat toată după-amiaza să ne onorezi cu prezența.

Alec luă unul dintre scaunele tapisate cu catifea roșie cu auriu din fața biroului și se așeză pe el.

– Cu o primire așa de călduroasă, cred că îți imaginezi de ce mi-a luat atât.

Trăsăturile posomorâte ale bunicului se fisurară într-un zâmb-

-Ți-aș mulțumi dacă ai fi atent ce zici, tinere filfizon. Arătă cu capul spre o masă laterală din mahon, pe care se aflau tot felul de carafe de cristal și pahare. Adu-ne câte un pahar de whisky cât termin eu scrisoarea asta. Încearcă carafa din capăt. Este dintr-un butoiaș din distileria noastră, l-am deschis luna asta.

Alec se duse la masa cu pricina și turnă câte un pahar pentru fiecare. După ce puse paharul pentru bunicul său pe birou, se așeză pe scaun și ridică paharul de cristal în lumina soarelui care intra printr-un șir de ferestre ce dădeau spre vale. Din pahar licăreau nuanțe de chihlimbar, strălucind cu o tentă limpede și caldă. Închise ochii și luă o gură. Simțea gustul turbei și al aerului proaspăt din Scoția, al apei reci și limpezi a lacului.

-Este minunat, nu-i așa?

Alec simți mândria din vocea bunicului. Deschise ochii și zâmbi.

-N-am gustat niciodată ceva mai bun.

-Și nici nu vei mai gusta.

-Și din ce distilerie zici că e? întrebă Alec ironic. Din cea legală sau din cea ilegală?

Ținând cont de taxele mari impuse de Coroană asupra distileriilor de whisky, operațiunile ilegale erau mai numeroase decât cele legale cu zece la unu. În vreme ce Blairgal avea una dintre distileriile legale din Scoția, Alec știa prea bine că pe proprietate se aflau și câteva ilegale.

Bunicul rânji.

-Te las să-ți dai seama singur.

Uscă și îndoi scrisoarea, băgând-o într-un dosar de piele. Apoi se rezemă de spătarul scaunului și îl analiză pe Alec.

„Hai că începem."

-Am auzit că ai vizitat-o pe Donella în după-amiaza asta, zise bunicul. Sper că ai ajuns la o decizie.

Un șoarece nu se putea aventura pe pământurile Blairgal fără ca bătrânul să nu știe de el.

-Bănuiesc că te referi la iminenta mea nuntă – nuntă cu care nu am fost niciodată de acord, după cum știi.

Bunicul lui începu să se încrunte.

-Am fost eu de acord în numele tău.

-Asta nu este acceptabil, domnule, și o știi prea bine, răspunse el calm. Nu voi fi forțat să fac ceva împotriva voinței mele, și nici nu voi permite ca Donella să fie obligată să accepte o căsătorie care nu i se potrivește.

Bunicul lui trânti paharul, stropind cu whisky sugativa.

– Te-a refuzat Donella? A rupt ea jurământul făcut tatălui ei pe patul de moarte?

– Pentru numele lui Dumnezeu, bunicule, avea abia șaptesprezece ani când a murit unchiul Angus. Nici unul dintre voi nu avea dreptul să pună asemenea presiune pe fată, indiferent de circumstanțe.

– Angus era pe moarte, izbucni bunicul său. Voia să știe că fiica lui va fi bine îngrijită.

– Donella nu va vrea niciodată nimic, după cum bine știi, zise Alec. Nu este obligată să se mărite împotriva voinței ei pentru a-și asigura viitorul.

– Repet – a refuzat ea să se mărite cu tine în această după-amiază?

Alec mîji ochii la bădăranul bătrân.

– Nu mă îndoiesc că știi deja răspunsul.

Nu că răspunsul Donellei ar fi fost vreo surpriză pentru cineva în momentul ăla. Până la urmă, familia lui avusese zece ani la dispoziție să o convingă că mariajul cu el nu era doar în avantajul ei, ci că era și de datoria ei.

Bunicul lui scoase un mârâit satisfăcut.

– Mă gândeam eu.

Alec încercă o altă abordare.

– Bunicule, nu vrea să se mărite cu mine. Tu știi asta, eu știu, la dracu', toată lumea știe.

Bătrânul se încruntă.

– Normal că vrea să se mărite cu tine. Tu ești viitoarea căpetenie.

– Ăsta nu-i un motiv suficient de bun.

– Este un motiv foarte bun.

Acum veni rândul lui Alec să se uite urât.

– Este pe dracu'! Eu și Donella abia ne cunoaștem. Doamne, nici măcar nu cred că fata mă place.

– Nu fi ridicol. Bunicul lui flutură o mână spre el. Uită-te la tine! Ești un bărbat voinic și un erou de război. Sunt sigur c-ai avut un cârd de fete după tine la Londra, toate dorindu-și să pună mâna în pantalonii și pe portofelul tău.

Alec rămase uluit câteva secunde de comentariul realist al bunicului. Bătrânul fusese mereu un membru devotat al bisericii, mai mult adept al teoriei cu focul iadului și pucioasă. Nu și-l amintea făcând vreodată o glumă grosolană.

– Și apoi, continuă bunicul, tu și Donella aveți suficient timp să vă cunoașteți după ce vă căsătoriți.

Alec se aplecă în față, îndreptând cea mai intimidantă privire către bunicul său. Dar acesta nu părea deloc afectat.

– Nu am nici o intenție să mă însor cu Donella, domnule. Și dacă voi ați lăsa-o în pace, sunt sigur că aș putea să o fac să fie rațională. Sunt destul de sigur că verișoara mea nu are vreo mare dorință de a-mi fi soție.

– Are o mare dorință de a fi contesa de Riddick, zise direct bătrânul.

Alec făcu un efort să se retragă și să se gândească la ceea ce spunea bunicul lui. Nu-i luă mult.

– Mătușa Glenna își dorește asta, dar dacă o lași de capul ei, Donellei nu i-ar păsa în ce direcție o ia.

– Și poți să dai vina pe biata ta mătușă? izbucni bunicul lui. Normal că vrea ca fiica ei să fie contesă. Este drept și corect, ținând cont de ceea ce i s-a negat familiei ei.

Alec înlemni. Bunicul lui făcu o grimasă, apoi păru să regrete această scăpare.

– Deci despre asta este vorba, zise Alec, clătinând din cap. Toată discuția legată de clan și loialitatea familiei sunt tâmpenii. Este vorba, de fapt, despre Fergus, nu-i așa?

Și despre cum, într-o lume dreaptă, Fergus ar fi moștenitorul de Riddick. Da, mama lui Alec fusese căsătorită cu Walter Gilbride când concepuse singurul ei copil, dar căsătoria lor fusese încordată de luni în șir înainte ca Lady Fiona să aibă scurta ei aventură cu ducele de Kent. Doar loialitatea fără limite față de Fiona și de copilul ei din partea lui Walter și a tatălui ei reușiseră să reducă zvonurile la un murmur anost.

Contele de Riddick susținuse mereu răspicat că Alec e moștenitorul său legitim, singurul fiu al preaiubitei sale fiice, al cărei nume îl protejase cu un devotament feroce. Alec nu auzise vreodată un cuvânt nedrept sau neloial din partea tatălui său vitreg despre soția sa, chiar dacă ea îl trădase așa prostește.

Dar, în ceea ce-l privea pe Alec, asta tocmai demonstra punctul său de vedere în legătură cu Donella. Din tot ce auzise, Walter și mama lui fuseseră o pereche teribil de nereușită. El era un profesor serios, mult mai în vârstă decât tânăra domnișoară plină de viață, frumoasă și răsfățată care-i devenise soție. Fusese o rețetă mult prea predictibilă pentru dezastru.

Din păcate bunicul său era prea încăpățânat să vadă lucrurile

– Dar tocmai asta este, băiete, zise bătrânul cu seriozitate. Totul e despre clan și loialitatea familiei, despre ce ne datorăm unii altora. Ce datorăm numelor Haddon și Graham. Făcu o pauză, adunându-și gândurile. Și da, este vorba despre ce-i datorăm lui Fergus. Ce-i datorezi *tu*.

O frustrare imensă îl făcu pe Alec să se ridice de pe scaun. De asta nu-și dorise să se întoarcă. Toate secretele astea pe jumătate rostite și obligațiile îl striveau.

Își lipi palmele de birou, aplecându-se spre bunicul lui.

– Aș fi fericit să-i dau nenorocitul ăla de titlu lui Fergus. Cu toții știm că ar fi un conte mai bun decât mine, oricum. Doar spune un cuvânt, și o voi face.

Ar fi fost un scandal legal pentru a pune capăt tuturor scandalurilor legale, și cel mai mare scandal al deceniului. Dar ar merita, dacă în felul ăsta se putea elibera de Blairgal, de titlu și de toate poverile care decurgeau din asta.

Bunicul lui inspiră oripilat și se lăsă cu putere pe spate în scaunul său.

– Nu spune asta, Alasdair. Să nu spui niciodată asta. Ai distruge familiile Graham și Haddon, pe toți. Numele noastre, clanul nostru ar fi târâte prin noroi. Numele mamei tale, târât prin noroi, și bietul Walter, cel mai loial om din Scoția, va fi făcut un încornorat toată viața lui.

Ridică în dreptul feței o mână slabă și fragilă, acum albită și arătând bătrână precum moartea. Chiar și peste biroul masiv, Alec putea să vadă că silueta bunicului său tremura precum o frunză uscată de stejar în vânt. Își aminti prea târziu că bătrânul avea o inimă slabă și suferea de spasme care într-o zi l-ar putea omorî.

„Cum ai putut să uiți așa ceva, idiotule? Este motivul pentru care te-ai întors."

– Alasdair, chiar ne urăști așa de mult? Chiar *mă* urăști așa de mult? întrebă bunicul cu vocea tremurând, gata să izbucnească în lacrimi.

Alec era foarte șocat, pentru că bătrânul mereu păruse cea mai puternică persoană pe care o cunoscuse vreodată. Se ridică în picioare, vorbind cu o voce liniștitoare.

– Normal că nu, bunicule. Nu-ți face griji, totul va fi bine. Promit că totul va fi bine.

Dar va fi? Fără o intervenție subită și miraculoasă, se părea că soarta lui Alec era pecetluită.

Capitolul 16

- Niciodată n-am crezut că o să văd ziua în care să-mi etichetez copilul preferat ca laș, zise mama. Serios, Eden, mă așteptam la mai mult de la tine.

Edie se întoarse pe scaunul pe care stătea la masa ei de toaletă și se uită la mama ei, nevenindu-i să creadă.

- Sfinte Dumnezeule, mamă, ce vrei să fac? Să încolțesc bietul om și să-l pun într-o situație compromițătoare?

Gândul chiar îi trecuse prin minte, recunoștea asta cu părere de rău, și îi mai trecuse prin minte și o dorință la fel de puternică de a-l omorî pe Alec Gilbride.

- Și chiar vrei să provoc un alt scandal? adăugă Edie. Comportamentul meu deplasat este motivul pentru care ne aflăm în castelul ăsta nenorocit, în primul rând.

Această conversație era tocmai motivul pentru care evitase pe toată lumea, în ultimele zile. De când lordul Riddick anunțase că Angus Graham, căpetenia ramurii și unchiul Donellei, va participa la un dineu oficial în această seară, pentru a sărbători iminenta nuntă dintre Alec și verișoara lui. Excelența Sa împărtășise informația, ca din întâmplare, tuturor, când se adunaseră înainte de cină, în urmă cu două seri.

O prinsese pe Edie complet nepregătită, dar aparent nu și pe Alec. Se uita fix la ea, cu chipul împietrit când bunicul său făcuse anunțul. Alec expirase scurt, dar nu făcuse nici o încercare să-l contrazică pe Excelența Sa. Nu că ar fi avut mari șanse, ținând cont de faptul că doamna Haddon și restul familiei se lansaseră într-o rundă de felicitări atât de entuziaste, că pe Edie o apucase durerea de dinți.

Ea și mama ei fuseseră desigur obligate să li se alăture, una dintre cele mai înfiorătoare experiențe din viața ei. Singura persoană care nu participa la mica lor adunare festivă era mireasa. Aparent, Donella era ținută la domiciliu de o durere de cap, probabil de la *tot entuziasmul*, după cum menționase mama ei. Alec părea și el să aibă o durere de cap, dar din alte motive. De fapt, avea o expresie de nefericire profundă pe chip, și făcuse o grimasă când Edie le dorise lui și Donellei numai bine. Acela fusese un moment îngrozitor, și Edie

nu știuse dacă să-i dea o palmă, să aibă un acces de furie sau să izbucnească în lacrimi și să fugă din încăpere.

Nici măcar nu putea să fie furioasă pe el pentru că nu încercase să o avertizeze, deoarece încercase. O așteptase din nou în fața ușii de la camera ei, încercând să o prindă înainte să coboare, dar abia reușise să scoată două vorbe când mama ei îi întrerupsese. Deși Edie simțise că discuția lui Alec cu Donella nu decursese bine, tot ar fi vrut să afle rezultatul.

Din moment ce duminică urma să se facă anunțul la biserica locală, peste trei săptămâni Alec și Donella aveau să fie căsătoriți. Asta însemna că Edie și mama ei vor trebui să dispară cât mai repede din Blairgal. Putea doar să spere că dineul oficial din această seară, cu întreaga familie și câțiva oaspeți aleși, avea să fie una dintre ultimele mese la care ea și mama mai trebuiau să participe sub acest acoperiș.

Cu puțin noroc, aveau să fie în drum spre Yorkshire în două zile, cel mai devreme. În ceea ce o privea pe Edie, să petreacă iarna cu mătușa Eugenia era de o mie de ori mai de dorit decât să-l vadă pe Alec însoțindu-și frumoasa mireasă la vesela ceremonie ce urma nunții dintre stăpânul de Riddick și mândria clanului Graham.

Era clar însă că mama lui Edie nu renunțase la luptă.

Îmbrăcată magnific într-o rochie de mătase smarald care nu ar fi părut deplasată într-un salon de bal al aristocrației, mama ei pluti spre scaun și se așeză grațios.

– Normal că nu mă aștept să te situezi într-o poziție compromițătoare. Deși această strategie a funcționat destul de bine în cazul surorii tale, zise ea gânditoare. Și circumstanțele *erau* asemănătoare.

– Nu erau deloc asemănătoare. Michael Beaumont și Evie nu erau nici măcar logodiți când ea și Wolf au fost descoperiți în, ăăă, știi tu, zise ea, fluturând din mână.

Mama ridică din sprâncene.

– Normal că-mi amintesc. Eu i-am descoperit.

– Tehnic, Michael i-a descoperit, dar hai să nu despicăm firul în patru. Și apoi, nu-mi vine să cred că ai putea sugera așa ceva. Nu există nici o garanție că ar funcționa, iar dacă nu ar merge, atunci eu m-aș alege cu cea mai proastă reputație.

Mama ei oftă dramatic.

– Bănuiesc că ai dreptate, dar asta nu înseamnă că nu poți discuta serios cu căpitanul Gilbride și să afli ce crede cu ad[illegible]. Dacă

într-adevăr nu vrea să facă nunta, trebuie să existe o soluție la situația asta din ce în ce mai ridicolă.

Edie se întoarse la oglindă, întinzând absentă mâna spre cercei.

- Nu există, mamă. Crede-mă. Eu deja l-am informat pe căpitan că nu este nimic de făcut, așa că nu are sens să mai vorbim despre asta.

- Când ai făcut-o? întrebă mama ei.

Edie încercă să-și bage un cercel, dar mâinile îi tremurau prea tare. Înjurând în gând, îl puse jos.

- În după-amiaza asta, când am dat peste el, din întâmplare.

De fapt el dăduse peste ea la propriu, trântind-o la pământ în fața bibliotecii, unde se dusese să-și verse suferința către sora ei într-o scrisoare ridicolă autocompătimitoare și prea sentimentală, pe care apoi o aruncase în foc. Tocmai ieșea din bibliotecă când se lovise de Alec, care o căuta. El o informase foarte clar că era enervat de faptul că ea îl evita când amândoi aveau, evident, „foarte multe de discutat".

Îmbărbătându-se pentru suferința care pândea în privirea lui furtunoasă, întrebase dacă existau noutăți în situația lui cu Donella. Când el ezitase, gândindu-se la o metodă de a o îmbuna, ea îi spusese încordată că refuza să se angajeze în mai multe discuții private din moment ce situația rămânea neschimbată. Apoi făcuse stânga împrejur și plecase, forțându-se să ignore cererea lui exasperată de a reveni.

Nu făcuse nici o încercare să vină după ea, mai bine. Până la urmă, ce era de spus, ca să nu se simtă amândoi mai rău? Alec își va îndeplini obligațiile față de logodnică și de familia lui și se va obișnui la un moment dat cu situația. De fapt, ea credea că în curând el se va dovedi satisfăcut de mireasa care-i fusese aleasă. Donella era frumoasă, amabilă și inteligentă, și era clar că înțelegea ce presupunea rolul de contesă de Riddick. Era ridicol să crezi că, vreodată, Edie și Alec ar fi reușit să facă să funcționeze locul ăsta, în primul rând. Erau precum șoarecele și pisica, și așa fuseseră din clipa în care se întâlniseră.

Cel puțin asta își spunea ea în gând când plecase grăbită, disperată să-și ascundă lacrimile care se adunaseră sub frumoasa pereche de ochelari pe care Alec i-o dăduse. Ochelari care acum se aflau pe masa de toaletă, în minunata lor cutie verde. Poate că într-o zi va putea să-i poarte din nou, dar nu acum. Nu în seara asta, când simțea

că inima i se va frânge în două. În seara asta prefera să nu vadă ce se întâmpla în jurul ei.

Inspiră adânc și își zise să înceteze să se mai poarte ca o regină a tragediei. Luă cerceii și îi bagă pe rând în urechi. Apoi se întoarse, pentru a o înfrunta pe mama ei.

– S-a terminat, mamă. De fapt, nici măcar nu a început cu adevărat, așa că nu este nevoie să ne agităm.

Mama ei ridică din sprâncene.

– Eu nu mă agit niciodată, Eden, după cum bine știi. Dar nu voi sta deoparte, nefăcând nimic, în vreme ce fericirea fiicei mele este la mijloc.

Edie încercă să râdă.

– Ce dramatică ești, nu crezi?

Mama ei înclină din cap, analizând-o cu o expresie chibzuită, care pe Edie începea să o enerveze.

– Eden, draga mea, zise mama ei încet, ai ieșit de pe piața căsătoriilor de aproape șapte ani și nici măcar o dată nu te-am văzut dând vreunui bărbat o bucățică din inima ta. Dar i-ai dat-o lui Gilbride pe toată, și încă definitiv.

Edie simți cum i se strânge pieptul.

– Nu i-am dat-o, mamă, te asigur.

Mama ei se ridică în foșnetul elegant al mătăsii.

– Normal că i-ai dat inima ta, copilă. Ești îndrăgostită de el.

Deși Edie stătea jos, podeaua părea să-i fugă de sub picioare. Sau poate se simțea ca atunci când smulgi un bandaj de pe o rană.

– Asta-i... asta-i ridicol, zise ea.

Era un protest neconvingător.

– Și el este mai mult decât pe jumătate îndrăgostit de tine, zise mama. Cu siguranță nu ar fi nevoie de cine știe ce din partea ta ca să-l faci să se îndrăgostească complet. Apoi căpitanul va fi suficient de motivat să o convingă pe domnișoara Haddon că pur și simplu nu se potrivesc.

Edie se uita la zâmbetul mulțumit de sine al mamei sale, uluită că fusese așa naivă.

– Iar eu aș fi fericită să stau de vorbă cu lordul Riddick în numele tău, adăugă mama cu o insinuare care se învecina cu incredibilul.

– Mamă, nu, exclamă Edie, sărind în picioare. Nu poți vorbi cu contele despre asta! Va fi furios.

Mama ei ridică arogant din bărbie.

– Furia contelui nu poate fi un impediment în calea fericirii fiicei mele. A sosit momentul să-i bage cineva mințile în cap acelui bărbat. Dacă nu o va face căpitanul Gilbride, atunci trebuie să-mi asume eu această responsabilitate.

Edie bâjbâi căutându-și cuvintele. Era clar că nu luase deloc în calcul cât de mult își băgase mama ei în cap că fiica i se va mărita cu moștenitorul unui titlu de conte bogat.

Cât despre afirmația mamei ei că Edie se îndrăgostise de Alec, ei bine, ea refuza să se gândească la asta acum. Nu făcea vreo mare diferență și durea prea mult să despice firul în patru. Ceea ce conta cu adevărat acum era să o împiedice pe mama să vorbească cu lordul Riddick. Cei doi abia suportau să stea în aceeași încăpere, iar abordarea unui asemenea subiect înainte de dineul oficial pentru logodnă va duce cu siguranță la explozii verbale care vor dărâma acoperișul castelului Blairgal.

– Bine, mamă, ai câștig de cauză, izbucni Edie. Mă duc să-l caut pe căpitanul Gilbride chiar acum și să vorbesc cu el.

Mama ei o răsplăti cu un zâmbet uluitor.

– Splendid, draga mea. Cred că l-am auzit pe căpitan cerându-i tatălui său să se întâlnească în bibliotecă înainte să sosească oaspeții.

Auzise? Mai repede trăsese cu urechea, ceea ce doar demonstra cât de hotărâtă era mama ei să manipuleze evenimentele în favoarea lui Edie.

Mama ei veni la ea și o sărută ușor.

– Succes, draga mea, nu că ai avea nevoie. Arăți minunat în rochia asta. Și sunt *așa* de bucuroasă să văd că te-ai hotărât să nu porți ochelarii în seara asta. Căpitanul n-are nici o șansă să-ți reziste.

Pe această notă îngrozitoare, mama ei ieși din cameră. Edie își luă ochelarii și-i puse la loc pe nas, apoi își luă mănușile și evantaiul și ieși pe ușă. Cu fiecare pas făcut, își înjura în gând mama, pe lordul Riddick, pe Alec și pe toată lumea la care se mai putea gândi.

Evenimentele scăpau de sub control, și de ea depindea să preia controlul frâielor.

– Știu că ești indecis în legătură cu căsătoria asta, Alasdair, dar sunt sigur că va fi bine dacă îți acorzi un pic de timp, zise Walter cu un zâmbet încurajator. Donella este o fată minunată și va fi o conteasă bună. Ai făcut pe toată lumea foarte fericită.

Alec se ciupi între sprâncene, în locul unde durerea de cap îl pândea de vreo două zile. Conversația nu mergea în direcția dorită de el, ca de obicei.

– Cred că știm cu toții că decizia a fost luată fără să se țină cont de obiecțiile mele.

Se întoarse cu spatele la Walter și se îndreptă spre fereastra care dădea în vale. Peisajul, albit de lumina unei luni uriașe, părea din altă lume și era tulburător de frumos. Își putea imagina cum personajele din poveste coboară pe pantele Ben Venue sau urcă din adâncurile pădurilor pentru a dansa prin viroage. Păcat că nenorociții nu puteau veni într-o vizită la Blairgal, să-i ia toată familia înapoi cu ei, în regatul lor ascuns de sub dealuri – de preferat pentru vreo câteva secole.

Auzi pașii ușori ai tatălui său vitreg apropiindu-se.

– Alasdair, știu că nu asta-ți dorești, cel puțin...

– Nu este ceva ce-mi voi dori vreodată, mârâi Alec.

– N-ai de unde să știi, zise Walter cu o voce fermă. Nu-i dai Donellei nici o șansă. Nu dai familiei tale nici o șansă.

Alec încercă să pufnească, dar era greu cu Walter, care stătea acolo răbdător și cu o înfățișare îngrijorată pe chipul lui tras și palid. Nici tatăl său vitreg nu întinerea, și Alec își dădea seama, din nou, cât de mult aveau nevoie de el Walter și bunicul lui. Da, Fergus fusese acolo să ajute, dar nu era același lucru. Responsabilitățile față de Blairgal și proprietățile sale erau o povară. Bunicul său o purtase mare parte din viață, și Walter făcuse tot ce putuse pentru a-l ajuta. Dar amândoi obosiseră, și asta era evident.

Alec nu era nici măcar sigur cât mai avea de trăit bunicul, ținând cont de starea lui precară de sănătate, ceea ce îi sporea sentimentul de vinovăție. Fusese plecat zece ani, și familia lui nu-l reținuse. Acum, ei aveau nevoie de el, deci cum le putea întoarce spatele?

Dar ce nu putea să înțeleagă era de ce trebuia să-i întoarcă spatele lui Edie.

– Normal că-ți dau o șansă, zise el. Am venit acasă, nu?

Walter îi zâmbi trist.

– Nu de bunăvoie, cred eu.

Alec ridică din umeri.

– Dacă aș fi vrut să rămân departe, aș fi făcut-o.

– Mie mi se pare că vrei să faci această alegere ținând cont doar de termenii tăi.

În vocea lui Walter se simțea dezaprobarea.

– Nu înțeleg ce este în neregulă cu asta, zise Alec, fără să-și mai ascundă exasperarea. Nici nu cred că termenii mei, cum le zici, sunt nejustificați.

Walter căscă ochii.

– Alasdair, tu propui să renegi un angajament de onoare care există de foarte mult timp. Cum să fie acceptabil așa ceva?

Își reprimă impulsul de a-i răspunde, pentru că Walter avea cele mai bune intenții. Dar îndârjirea familiei pe acest subiect avea să-l înnebunească în curând.

– Tată, familia încearcă să ne oblige pe Donella și pe mine să încheiem o căsătorie fără iubire, și asta nu este în interesul nici unuia dintre noi.

Walter exclamă în semn de dezaprobare.

– Nu-i așa, Alec. Tu și Donella ați ținut mereu unul la celălalt...

– Nu, nu-i adevărat, interveni direct Alec.

– Mereu ați ținut unul la celălalt, repetă hotărât tatăl său vitreg, și pur și simplu aveți nevoie de timp ca acele sentimente de afecțiune să reapară.

– Donella nici măcar nu mă place, protestă Alec. Pe vremuri îmi spunea că sunt un păgân fără Dumnezeu.

Walter zâmbi.

– Sunt convins că nu-ți va spune așa acum, Alasdair. Ai devenit un tânăr frumos. Verișoara ta vede și ea asta, sunt sigur. Este doar un pic timidă în exprimare.

– Nu vrea să se mărite cu mine, răspunse el printre dinți.

– Ți-a spus ea asta?

– Normal că nu. Îi este teamă.

Walter se încruntă.

– De ce?

– Pentru că nu vrea să-și dezamăgească familia, de-aia. Din cauza nenorocitei ăleia de promisiuni pe patul de moarte. Știi cât este de credincioasă. Doamne, este ca și cum ar fi făcut cine știe ce jurământ sacru.

– Alasdair, nu este nevoie să folosești un asemenea limbaj, răspunse tatăl său vitreg pe un ton auster. Și un jurământ făcut pe patul de moarte al cuiva este o chestiune foarte serioasă.

– Tată, la vremea aceea era un pic mai mare decât un copil și suferea din cauza iminentei morți a tatălui ei. A fost un jurământ greșit.

– Alasdair, dacă tu chiar crezi că verișoara ta nu dorește această căsătorie, eu aș fi primul care te-ar susține, zise Walter serios. Dar

eu sunt sigur că ea și-o dorește. Cum am spus, este doar un pic ti-midă, pentru că ați stat despărțiți atâta vreme. În ciuda celor zise de mama ei, nu este nevoie să vă grăbiți cu nunta. Dacă vrei să mai curtezi fata, cu siguranță te-aș susține.

– Spune-mi ceva. Ai întrebat-o vreodată pe Donella în mod specific dacă vrea să se mărite cu mine?

– Normal că am întrebat-o.

Alec se poticni.

– Și ce-a spus? întrebă el.

– Că abia așteaptă să devină contesa de Riddick.

Suna descurajator, dar nu imposibil de depășit.

– Nu mă surprinde, din moment ce a fost crescută să creadă că ea *este* contesa de drept. Ceea ce nu înseamnă însă că vrea să se mărite cu mine. De fapt, chiar inversul pare a fi adevărat, dacă ne luăm după comportamentul ei. Doar că nu poate obține una fără cealaltă.

Tatăl lui vitreg pufni blând.

– Ceea ce spui nu are sens.

– Mătușa Glenna i-a băgat ideea asta în cap Donellei de mai bine de zece ani. Ce-ar trebui să creadă biata fată?

Ca să nu mai menționeze faptul că verișoara lui era așa de-al naibii de ascultătoare, încât niciodată nu i-ar fi trecut prin cap să se opună dorințelor familiei ei.

Tatăl său vitreg clătină din cap, expresia lui tristă făcându-l pe Alec să se simtă ca un vierme.

– Detest să-ți spun, Alasdair, dar chiar sunt dezamăgit de reacția ta la situația asta. Donella nu merită un asemenea tratament meschin din partea ta. Nici unul din noi nu meritățm.

Vorbele lui îl dureau ca o lamă ruginită, înfiptă direct în stomac. Alec nu era obișnuit să renunțe. Cel puțin până când nu avea un pistol îndreptat spre capul lui, și, de obicei, nici atunci. Dar lucrurile începeau să fie mai mult decât disperate.

– Tată, știi la fel de bine ca mine că o căsătorie nepotrivită poate fi un dezastru, nu-i așa?

Știa că lui Walter nu-i plăcea să discute despre căsătoria sa tensionată cu mama lui Alec, dar ce opțiuni avea în acest moment în afară de a scoate artileria grea?

Tatăl său vitreg oftă din greu, dar îl surprinse pe Alec cu un zâmbet blând. Se întoarse și merse până la șemineu, se opri și privi spre imensul portret al mamei lui Alec, care domina acea parte a încăperii.

– Vino lângă mine, băiete, zise el.

Alec își târșâi picioarele ca să i se alăture, și amândoi se uitară la fata slabă, cu părul închis la culoare, care le zâmbea. Artistul reușise să surprindă cu măiestrie frumusețea și șarmul mamei sale. Pe buzele ei dansa un zâmbet, și în privirea ei cenușie-argintie sclipea neastâmpărul și cheful de viață. Abia împlinise douăzeci de ani la vremea aceea; era înainte de prima ei călătorie la Londra. În acea călătorie făcuse vânt precauției și jurămintelor de căsătorie, implicându-se în scurta și furtunoasa aventură amoroasă cu un membru al familiei regale.

Walter zâmbi către soția sa.

– Am iubit-o din prima clipă în care am văzut-o.

– Știu că ai iubit-o. Dar mai știu și că nu erați fericiți. Alec ridică o mână spre portretul mamei sale. Chiar și atunci, când a fost făcut acest portret, voi deja vă certați.

Walter suspină.

– Da, deși era mai mult vina ei decât a mea. Era așa de tânără și de puțin obișnuită să țină cont de sentimentele altei persoane. Îi era foarte greu să aibă de-a face cu un soț mai bătrân decât ea și cam demodat.

Alec își înghiți cuvintele pe care voia să le zică – că mama lui era egoistă. Nu o cunoscuse cu adevărat și nu avea dreptul să o judece. Dar alte judecăți putea emite.

– Nu te-a iubit, nu-i așa? întrebă el, detestându-se că trebuia să pună întrebarea.

Walter îl privi.

– Nu, nu m-a iubit, după cum bine știi. S-a măritat cu mine pentru a-i face pe plac bunicului tău.

– Și uite ce bine a ieșit!

Tatăl său vitreg se întoarse cu fața la el.

– Cred că *tu* ai ieșit foarte bine, zise el sec. Eu nu am regrete, Alasdair, nici legat de căsătoria mea, nici de faptul că am avut privilegiul să te cresc ca pe fiul meu. Și apoi, mama ta era foarte tânără când ne-am căsătorit, și abia ne cunoșteam. Nu este cazul la tine și la Donella. Nu vei face aceleași greșeli pe care le-am făcut noi.

– Aș vrea să am șansa să nu fac aceleași greșeli, în primul rând.

Tatăl său vitreg mijii ochii în spatele ochelarilor. Dădea deja semne de iritare, și când Walter se enerva, devenea încăpățânat. O fi fost el un mare intelectual, dar era și nepotul unui duce și fiu al Scoției.

Și putea să fie la fel de căpos ca orice alt scoțian pe care Alec îl cunoscuse vreodată.

– Alasdair, pierzi din vedere ce este important, zise Walter.

– Și anume?

– Că, în ciuda greșelii mamei tale, toți i-am rămas loiali. Bunicul tău și cu mine nu am încetat niciodată să o iubim. Și după ce te-ai născut tu, ea nu a renunțat niciodată să *te* iubească, până în ziua în care a murit. Tatăl său vitreg făcu un pas în față și își așeză o mână fermă pe umărul lui. Toți ți-am rămas loiali ție.

Și iată-l, cuțitul care străpungea direct în inimă. Pentru că Walter avea dreptate – toți îi rămăseseră loiali lui Alec și unii față de alții. Bunicul și tatăl său i-ar fi putut întoarce spatele lui Lady Fiona, dar nu au făcut-o niciodată. O prețuiseră, la fel cum făcuseră cu fiul ei. În loc să-l trateze ca pe ceva rușinos, care trebuia ascuns, îl iubiseră și-l protejaseră împotriva tuturor bârfelor urâte și a zvonurilor. Și în felul ăsta reușise el să ducă o viață plină de privilegii și bunăstare.

Era adevărat că nu ceruse asta, sau că totul avea un preț, dar conta prea puțin. Bunicul lui, Walter, Fergus, chiar și Glenna și Donella – toți se sacrificaseră pentru el. Toți îi rămăseseră loiali.

Cum ar fi putut el să nu facă la fel?

Cu sentimentul înfrângerii care i se târa în vene, Alec se prăbuși pe un scaun în fața biroului bunicului său. Se uită la portretul mamei lui, blestemând-o pentru greșeala care fusese transmisă prin două generații și urma să fie transmisă încă uneia, cel puțin.

Tatăl său vitreg se așeză lângă el.

– Știu că ai anumite sentimente pentru domnișoara Whitney, Alasdair, și că-ți faci griji în legătură cu ea.

Alec își înălță capul.

– Sentimente? Da, am.

Doamne, era îndrăgostit de fată, și o știa de săptămâni. Pur și simplu nu voise să recunoască față de el însuși, din cauza situației în care se afla. Dar nu mai putea nega.

Walter făcu o grimasă.

– Înțeleg, dar îți cer să nu-ți faci griji inutile în legătură cu domnișoara Whitney. Este o fată minunată, fermecătoare, care fără îndoială își va găsi un soț bun. Unul care va fi potrivit pentru firea ei plină de viață.

Poate, dar Alec era destul de sigur că ar fi omorât cu bucurie acel bărbat, dacă ar fi avut șansa.

-Cred că așa este cel mai bine, zise Walter, începând să pară din nou nervos. Nu cred că domnișoarei Whitney i s-ar potrivi viața din Scoția. A fost făcută să trăiască la Londra.

Alec se încruntă. El credea că Edie s-ar descurca perfect în Scoția. Nu exista o provocare pe care să nu o poată depăși.

Dar nu conta. Walter și bunicul lui aveau dreptate – Alec avea față de familia lui o datorie de loialitate, și familia aceea le includea și pe Donella, și pe Fergus.

Și apoi, se părea că Edie era de acord cu această perspectivă. Doar ieri plecase de lângă el, refuzând chiar și să-l asculte. O lăsase să plece doar pentru că avea nevoie de mai mult timp ca să născocească un plan funcțional.

Dar, într-un final, după zece ani, chiar rămânea fără timp.

-Bine, tată. Înțeleg, zise el. Nu e nevoie să mai insiști. Nu sunt chiar atât de greu de cap. Și, dacă te face să te simți mai bine, domnișoara Whitney e de aceeași părere cu tine.

Walter scoase un mic oftat de ușurare.

-Mulțumesc că-mi spui asta, băiete. Cred...

Un ciocănit rapid îi întrerupse și ușa se deschise, o clipă mai târziu. Edie se strecură înăuntru, oprindu-se pentru o clipă, când îi văzu. Apoi el observă cum umerii i se retrag spre spate și bărbia i se ridică în felul acela hotărât și încăpățânat al ei, pentru care ajunsese să o iubească.

-Îmi pare rău să vă întrerup, domnule Gilbride, dar speram să stau de vorbă un moment cu căpitanul.

Se ridicară când ea înaintă cu un pas ferm care lăsa clar să se vadă că nu va accepta un refuz. Walter se uită îngrijorat la Alec, dar reuși să zâmbească.

-Desigur, domnișoară Whitney. Ne vedem în salon în scurt timp.

Îi aruncă lui Alec o privire care spunea: „Ai grijă!", și apoi ieși.

Edie rămase tăcută, așteptând ca Walter să închidă ușa în urma lui.

Alec se folosi de acele câteva momente pentru a-i studia frumosul chip – acea bărbie micuță încă ridicată, înclinată cu încăpățânare, și corpul ei senzual, în rochia moale de mătase de un albastru azuriu, care-i îmbrățișa curbele minunate. Aproape că-l durea să se uite la Edie, știind că nu va putea niciodată să fie a lui. Și dacă nu greșea, și ea simțea la fel. Gura ei era strânsă într-o linie încordată, nefericită, și privirea ei din spatele ochelarilor părea obosită și ușor încercănată.

Avu nevoie de un mare exercițiu de voință ca să nu o ia în brațe și să o sărute până îndepărta toată tristețea pe care o vedea pe chipul ei.

– Da, Edie? întrebă el, îndemnând-o când ea ezită să vorbească.

Inspiră adânc, ca să prindă curaj.

– Am venit să-mi iau la revedere, căpitane Gilbride. Mama și cu mine vom pleca spre Yorkshire mâine.

Capitolul 17

Anunțul ei îl luă complet prin surprindere pe Alec. Părea să nu poată absorbi șocul în nici un fel care să aibă sens sau să simtă că este corect.

Pentru că nu era corect. Simțea că era îngrozitor, cu totul greșit.

Când văzu că el nu-i răspunde, ea dădu semne de iritare.

– Ei bine, nu ai nimic de spus? întrebă ea pe un ton glacial.

– Ce vrei să spun? Că sunt fericit că fugi?

Tocmai când el și Edie ajunseseră amândoi în punctul în care hotărâseră să facă ceea ce era onorabil, Alec își dăduse seama că nu putea să o lase să plece. În ciuda a tot ceea ce abia discutase cu Walter, refuza să creadă că nu exista o cale rațională de a ieși din situația asta. Evadase dintr-o închisoare din Spania, pentru numele lui Dumnezeu, așa că depășea orice imaginație faptul că nu putea găsi o cale de a ieși dintr-o căsătorie pe care nici una din părți nu o dorea.

Edie ridică mâinile exasperată.

– Nu fug. Fac singurul lucru rațional, date fiind circumstanțele.

El își încrucișă brațele la piept și ridică batjocoritor din sprânceană.

– Nu te-am crezut niciodată o lașă, fetițo.

Ea îl privi cu dezgust, o îmbunătățire evidentă, după expresia tragică din urmă cu câteva momente. Enervarea lui Edie pe el era un preț mic de plătit, dacă asta alunga expresia chinuită din frumoșii ei ochi.

– Tu și cu mama, zise ea clătinând din cap. Nu-i de mirare că vă înțelegeți așa de bine – sunteți la fel de nebuni.

Suna interesant. Era clar că Lady Reese își sfătuise fiica să nu renunțe la luptă. I se înviora spiritul la ideea că avea un aliat în casă.

– Ce-are de-a face draga ta mamă cu povestea asta? întrebă el, vrând să afle mai multe.

Ea făcu o grimasă simpatică și se întoarse parțial, uitându-se la portretul mamei lui.

-A amenințat că se duce la lordul Riddick și-i explică exact de ce ar trebui să te însori cu mine, nu cu verișoara ta.

Vestea îl șocă într-un mod neplăcut pe Alec. Oricât de mult aprecia sprijinul lui Lady Reese, aceasta nu ar fi fost o intervenție care să le fie de folos în vreun fel.

Edie își îndreptă din nou privirea spre el.

-Sunt sigură că ne dăm amândoi seama cum va evolua această conversație.

Cu Edie și mama ei date, probabil, afară din casă, direct pe aleea cu pietricele, se gândi Alec.

-Da, nu pare mișcarea corectă în acest moment, zise el, dar nu-mi dau seama ce legătură are asta cu faptul că tu vrei să o întinzi.

Ea se întoarse spre el, cu mâinile în șolduri și cu chipul ei drăguț acum încruntat.

-Pentru că trebuie să o scot pe mama de aici, nesăbuitule! Mama mea și bunicul tău cu siguranță se vor certa, dacă nu mai rău. De fapt, vom fi norocoși dacă nu încep să se lovească în cap cu vreuna din armele medievale ce atârnă pe fiecare perete din castelul ăsta ridicol. Cea mai inteligentă mișcare este ca noi să plecăm mâine-dimineață la prima oră. Dacă ești așa de amabil să ne împrumuți trăsura ta până la Glasgow, căci de acolo ne aranjăm singure călătoria mai departe.

De data asta Alec se încruntă la ea.

-Nu vei face așa ceva, fată nebună! Tu chiar crezi că vă voi lăsa pe tine și pe mama ta să plecați singure?

-Nu văd de ce-ar fi treaba ta, răspunse ea arogant.

-Pentru că i-am promis tatălui tău că voi avea grijă de tine, zise el printre dinți. Crede-mă, Edie, când va sosi momentul să te întorci la Londra, chiar eu te voi duce înapoi.

Și, dacă avea și el un cuvânt de spus, atunci va trece destul timp până se va întâmpla așa ceva. Acum că ea se afla în fața lui, hotărâtă să plece, el știu cu siguranță că nu putea să o lase vreodată să-i scape. Dacă o făcea, o va pierde pentru totdeauna.

-Și când plănuiești să ne însoțești? întrebă ea. Înainte sau după nuntă?

Încercase să fie sarcastică, dar, la sfârșit, vocea îi tremura. Porni dintr-odată spre fereastră și se uită afară în noapte.

El clătină din cap, dezgustat de el însuși. Gestiona complet greșit întreaga situație. Edie avea așa o manieră de a-l da peste cap, încât ajungea să nu mai poată gândi corect.

Și avea nevoie cu disperare să găsească o cale de ieșire din situația asta, de dragul amândurora.

Merse după ea și rămase în spatele ei. Umerii ei rigizi și mândri îi făcură inima să i se strângă. Totul în el urla să o ia în brațe și să o aline. Probabil că ar fi încasat una dacă încerca, așa că se mulțumi să-și sprijine cu blândețe mâinile pe umerii ei. Ea se smuci un pic când el o atinse, dar apoi rămase nemișcată. Însă întregul ei corp părea să vibreze de la tensiunea degetelor lui.

– Eu nu am renunțat încă, iubire, zise el în șoaptă. Dacă-mi mai poți acorda câteva zile...

– Nu, nu pot, zise ea cu seriozitate. Pur și simplu nu este posibil.

Era tare încăpățânată, mititica, dar și Alec putea să fie încăpățânat.

– De ce nu? Nu ai încredere în mine că voi găsi o rezolvare?

Își dorea ca ea să se întoarcă pentru a-i vedea chipul cum trebuie, nu să se mulțumească cu o imagine tremurândă în geamul ferestrei. Colțurile gurii ei erau îndreptate în jos, într-o expresie tragică, dar privirea îi era ascunsă de lumina lumânărilor, care pâlpâiau și se reflectau din lentilele ochelarilor și din geamul întunecat.

– Nu este nimic de rezolvat, Alec. Nu pricepi? Faci singurul lucru posibil și onorabil. Te respect pentru asta, chiar te respect. Dar nu pot sta aici asistând la...

Vocea ei se opri și o auzi cum înghite cu greutate, de parcă-și înghițea lacrimile. Doamne, îl omora. Și fiecare cuvânt rostit de ea făcea să-i fie din ce în ce mai greu să o lase să plece.

Îi cuprinse umerii parțial dezgoliți, foarte conștient de pielea catifelată și moale de sub degetele lui. O întoarse cu blândețe spre el.

– Nu va trebui, îți promit, șopti el.

Acum putea să-i vadă ochii și să se uite în ei ca și cum s-ar fi uitat la cerul care sclipea odată cu căderea nopții. Și, pentru o clipă, văzu un licăr vag de speranță în ei, ca o cometă.

Dar apoi speranța se stinse, lăsând loc unei hotărâri sumbre. Inima lui Alec se prăbuși când ea clătină din cap.

– Nu poți face promisiunea asta. Ridică serioasă privirea spre el. Ar fi un scandal îngrozitor dacă ai rupe tu logodna

Fu nevoit să se lupte cu impulsul de a o strânge mai bine. Edie era a lui, la naiba! De ce nu putea toată lumea – inclusiv ea – să vadă asta?

– Și pentru mine, adăugă ea. Nu voi mai provoca un alt scandal care să cadă asupra familiei mele – asupra mea.

– Nu va mai conta deloc, pentru că vei fi măritată cu mine.

Se uită la el câteva secunde, părând dezorientată. Apoi își îndreptă spatele sub mâinile lui și privirea ei deveni calmă și hotărâtă. El se gândi la clipa când o cunoscuse, când ea fusese așa de îndrăzneață și flirtase cu el, nepărând să ia vreodată ceva în serios. Dar era cu mult peste fata aceea fermecătoare, plină de viață, care ducea bărbații cu zăhărelul. Avea și inimă, și caracter – mai mult decât orice femeie pe care o cunoscuse vreodată.

– Trebuie să-mi dai drumul, Alec, zise ea cu voce stinsă.

– Edie, începu el, conștient de tonul disperat din propria voce.

– Dacă mă respecți, îmi vei respecta dorințele.

Și ce mai putea el să răspundă atunci? Alec se forță să-și retragă mâinile, deși simțea că este ca o ofensă împotriva naturii să-i dea drumul. Când ea făcu un pas în spate, căldura ei păru să se scurgă din el, lăsându-l rece și fără viață pe interior.

Ea încercă să schițeze un zâmbet vesel, care nu era altceva decât un simulacru.

– Ei bine, vom pleca dimineață, așa că îmi voi lua rămas-bun de-acum. Bănuiesc că nu ne vom vedea pentru o... perioadă lungă...

Apoi, în sfârșit, se frânse. Lacrimile i se adunară în ochi și gura începu să-i tremure. Se întoarse, de parcă se pregătea să fugă. Alec nu se putu abține. Îi cuprinse talia cu brațele, trăgând-o la pieptul lui.

– Nu plânge, fetițo, te rog, nu plânge, o rugă el în timp ce o strângea mai aproape. O să mă gândesc eu la ceva, promit!

Ea scoase un râset îmbibat cu lacrimi, ușor isteric.

– Nu poți, mocofan mare!

Apoi se întoarse într-o rafală senzuală de curbe moi și mătase foșnitoare, pentru a fi cu fața îndreptată spre el. Își petrecu brațele în jurul gâtului lui și se ridică pe vârfuri.

– Iar mie nu-mi pasă, zise ea cu un mic geamăt.

Apoi îi trase capul în jos și își lipi gura de a lui.

Era clar că-și pierduse mințile, dar în acel moment lui Edie nu-i păsa. Nu când își dăduse dintr-odată seama că probabil nu-l va mai

vedea pe Alec. În curând avea să fie un bărbat căsătorit cu o minunată soție scoțiancă și, destul de curând, cu mici copii scoțieni minunați care, fără nici un dubiu, vor semăna cu el. Era o imagine groaznică a viitorului, care pur și simplu o îngenunchea.

Același efect îl avusese expresia de pe chipul lui Alec când ea începuse să-și ia rămas-bun. Devastarea nu îl avantaja deloc pe Alasdair Gilbride. Îi rupsese inima, iar ochii i se umpluseră de lacrimi, și singurul ei gând fusese să fugă.

Dar când brațele lui puternice o cuprinseseră, își dăduse seama că fuga nu era posibilă. El nu va fi niciodată al ei, dar voia ca el să știe că ea îl va iubi mereu.

Mereu îi va aparține.

Edie își strecură degetele în părul lui des, sărutându-l cu toată disperarea din inima ei, cu toți anii de singurătate care o așteptau. Avea nevoie de acest moment, de acest sărut, pentru a se întări împotriva a ceea ce urma să înfrunte a doua zi.

Alec o strânse și mai puternic în brațe, trăgând-o la pieptul lui puternic. O mână mare alunecă pe șoldul ei, trăgând-o și mai aproape. Când îi simți bărbăția lipită de abdomen, ea suspină. El profită de avantaj, penetrând-o adânc cu limba și posedând-o cu un sărut fierbinte și plin.

Ea gemu când limbile alunecară delicios, și totul în corpul ei păru să se înmoaie dintr-odată. Tremurând, se agăță de el. Picioarele ei pierdură abilitatea de a o mai susține, și ea se lăsă moale în îmbrățișarea lui.

Fără să se întrerupă din sărutat, el își îndoi genunchii, își petrecu un braț pe sub genunchii ei și o ridică, cuibărind-o la pieptul lui. Edie se smuci, uitându-se la el ca prin ceață.

La naiba! Ochelarii i se aburiseră. Se uită la el peste marginea ramelor, absorbind sclipirea fierbinte din ochii lui.

– Alec, ce faci?

– Te ridic. Ce ți se pare că fac? zise el, traversând încăperea către un fotoliu așezat lângă niște rafturi pentru cărți.

I se părea că nu mai e stăpână pe acțiunile ei.

– De ce?

– Pentru că erai gata să cazi, și nu vrem să ți se întâmple una ca asta, nu-i așa?

El se lăsă pe fotoliul de catifea de culoarea vinului roșu, făcând-o să se rostogolească în poala lui.

Edie încercă să se îndrepte, dar Alec o ținea bine. Ea scoase un icnet indecent când îi simți erecția sub fundul ei. La cât de subțire era materialul rochiei, cu siguranță îi simțea mult mai bine formele decât se așteptase.

Și mai uimitor era răspunsul corpului ei. Voia să se răsucească peste el într-o încercare nebunească de a-și alina senzațiile care i se adunau între coapse. Și dacă ceda impulsului nebunesc, putea la fel de bine să se întindă pe jos, oferindu-i-se pur și simplu.

- Nu fi ridicol, zise ea, fără aer. Nu aș face niciodată ceva așa de stupid.

- Hm, tu pe podea nu este o idee chiar rea, zise el, ignorându-i obiecția. O mână mare se curbă în jurul coapsei ei. Mai ales dacă sunt și eu cu tine acolo. Și, mai exact, deasupra ta.

Imaginea aceea îi pătrunse în creier și refuză să mai plece. Încerca să-și dea seama cum să reacționeze mai bine – ca de exemplu, să-i ceară să o lase să plece –, când el îi ridică bărbia și începu să-i ciugulească maxilarului. O făcu să tremure, stârnindu-i dorința – o dorință pe care încerca să o reprime de săptămâni.

Din păcate, nu făcea o treabă prea bună. Tot ce reușise era să-și dea capul pe spate pentru a-i ușura calea spre gâtul ei.

„Nesăbuito! Controlează-te!"

- Alec, nu cred că-i o idee prea bună, reuși ea să zică cu vocea sugrumată.

- Tu ai început, răspunse el printre ciuguliturі.

- Da, știu, dar...

Orice fusese pe cale să spună i se șterse din minte când mâna lui alunecă în sus pe abdomenul ei, spre sâni. Când îi cuprinse un sân și apoi atinse blând cu degetul mare sfârcul încordat care i se întărise fără modestie prin corset, senzațiile se dezlănțuiră în ea ca o furtună. Întoarse capul pentru a-i întâlni gura din nou, în timp ce zidurile ei de apărare se prăbușeau sub atacul fierbinte al buzelor și al limbii lui.

„Încă un minut împreună. Apoi mă voi opri."

Înainte să se termine minutul, un amestec confuz de zgomote ajunse la creierul ei. În curând desluși pași și apoi voci puternice – foarte puternice – apropiindu-se.

Deschise larg ochii în același timp în care Alec își desprinse buzele din sărutare. Edie se uită în sus, spre ochii verzi și furioși ai lui Fergus Haddon. Era înclinat în cel mai ciudat unghi posibil, privind-o de sus, cu capul înclinat într-o parte și înconjurat de umbre. Abia

când Alec o ridică, își dădu seama că până atunci stătuse în poala lui, cu el aplecat deasupra ei în timp ce o săruta până își pierduse controlul.

Oh, și nenorocitii ei de ochelari erau iarăși parțial aburiți.

– Nenorocitule! mârâi Fergus către Alec. Te voi omorî pentru asta.

Chipul bărbatului era aproape la fel de roșu ca părul său, și își ținea pumnii strânși. Edie era destul de sigură că, dacă Alec nu ar fi ținut-o în poală, Fergus ar fi trecut deja la fapte.

– Nu vei face nimic de genul ăsta, zise Alec tăios în timp ce o ținea pe Edie aproape, pe jumătate întoarsă spre pieptul lui. Vei aștepta până când domnișoara Whitney și tatăl meu vor ieși din încăpere și apoi vom vorbi.

„Tatăl lui?"

Ea se uită pe după Fergus și-l văzu pe domnul Gilbride stând mai în spate, la câțiva pași, vizibil deranjat și clătinând din cap. Îi urmări privirea alunecând în jos spre coapsele ei, care erau expuse, din cauza rochiei date peste cap.

– Sfinte Dumnezeule, țipă ea, chinuindu-se să se elibereze. Alec, dă-mi drumul să mă ridic.

– Da, dă-i drumul, ca să ajung eu la tine, zise Fergus printre dinți.

– Edie, stai un pic, ordonă Alec. Nu ești aranjată cum trebuie.

Ținând-o așa de strâns, nu o ajuta însă defel.

Între timp, domnul Gilbride își acoperise fața cu o mână, iar Fergus mai făcu un pas amenințător spre ei.

– Nu mai face alt pas, Fergus! zise Alec pe un ton dur. Te avertizez.

Edie încercă din nou să se elibereze.

– Dacă voi doi începeți să vă luați la pumni, eu aș prefera să nu fiu la mijloc. Împinse în umărul lui Alec fără vreun pic de efect. Dă-mi drumul imediat!

– Încerc să-ți salvez onoarea, nebuno, mormăi Alec în timp ce încerca să-i aranjeze fustele și să-i acopere picioarele. Stai locului!

Onoarea ei? Zburase pe fereastră în urmă cu câteva minute, când fusese suficient de nebună să-l sărute.

– Ce se întâmplă aici? Unde este fiul meu? se auzi o voce stridentă, urmată de un țăcănit grăbit de tocuri.

Doamna Haddon apăru și ea lângă tatăl lui Alec, scoțând un țipăt pătrunzător în vreme ce îl apuca pe domnul Gilbride de braț.

– Alasdair, ce faci? De ce ești cu târfa asta?

– Bun, destul! zise Alec.

Se ridică, luând-o pe Edie cu el. O așeză cu grijă în picioare, dar o ținu în spatele lui, protejând-o. Dar ea nu avea nevoie de protecție, voia doar să iasă de acolo. Fustele îi erau răsucite în jurul picioarelor și tocmai descoperise că avea corsetul strâmb, expunându-și dantela lenjeriei.

Înăbușindu-și o înjurătură, se întoarse cu spatele, chinuindu-se să-și aranjeze hainele în vreme ce diferiți membri ai familiei Haddon începeau să strige unii la alții.

În tot acest haos se mai auzi o voce feminină.

– Mamă, ce se întâmplă? De ce țipi...

Tăcerea subită care urmă acestei întreruperi păru mai sonoră decât balamucul de dinainte. Cu inima prăbușindu-i-se – ar fi trebuit deja să-i ajungă la picioare –, Edie se întoarse lent și întâlni privirea șocată a Donellei. Tânăra femeie avea chipul împietrit și era foarte palidă în timp ce se uita la scenă. Ultima ei privire căzu pe corsetul suspect al lui Edie, pe fustele ei șifonate și pe coafura care sigur i se deranjase.

Edie se făcu roșie la față de rușine.

– Nu este ceea ce pare. Serios. Nu s-a întâmplat nimic.

Nimeni care să fi avut un strop de rațiune nu putea să creadă asta. Dar dacă se prefăceau toți că o cred, ea și Alec puteau încă să scape cu pielea întreagă. Da, era jenant, însă în cazul în care cei prezenți ar fi fost de acord să ignore micul incident, Alec își putea salva onoarea, iar Edie, reputația.

– Ești nebună? tună Fergus. Este exact ceea ce pare... *sassenach*. Îmi seduceai vărul. Și nu părea deloc că el încerca să te oprească.

– Cam aici se termină strategia de a ieși din povestea asta pe cale rațională. Alec privi spre Edie, cu un zâmbet ironic în colțul gurii. A fost o încercare curajoasă, fetițo, trebuie să recunosc.

Ea rămase cu gura căscată la el. Cum putea să zâmbească – dară-mite să mai facă și glume – într-un asemenea moment?

– Este o târfă, mârâi doamna Haddon, aparent revenindu-și din istericale și arătând cu degetul chiar spre pieptul lui Edie. Și ar trebui să o tratăm ca atare.

– Mătușă Glenna, îmi dau seama că ești șocată, și îmi pare rău, zise Alec cu voce joasă, dar în care se simțea un avertisment clar. Însă nu voi tolera să i te adresezi în felul ăsta.

Pe chipul mătușii sale apăru o grimasă dură.

– Cum ai putut să-i faci una ca asta fetei mele? Cum ai putut să-ți aduci ușuratica asta de englezoaică?

– Nici un alt cuvânt, mamă, interveni Donella. Mă voi ocupa eu de situația asta.

Doamna Haddon se întoarse spre fiica ei.

– Cum poți suporta...

Donella ridică o mână.

– Nici un cuvânt, zise ea cu voce glacială.

În mod surprinzător, mama ei închise gura, deși îi aruncă lui Edie o privire de ură nedisimulată.

Donella îi mai aruncă o uitătură rece mamei ei, apoi își privi calmă logodnicul. Edie trăgea cu coada ochiului la Alec. Stătea neclintit sub privirea verișoarei lui, dar culoarea din pomeți era intensă, probabil și de la furie, și de la jenă. Amândoi fuseseră nepermis de impulsivi, dar Edie știa că el nu și-ar fi dorit niciodată să o umilească pe Donella în halul ăla.

– Alasdair, e exact ce pare a fi, nu-i așa? întrebă Donella.

El făcu o mică grimasă, apoi încuviință din cap.

– Da, este.

Donella îl privi câteva momente lungi, enervant de distantă și de calmă. Apoi dădu repede din cap.

– Mulțumesc că spui adevărul, Alasdair. Te eliberez de jurămintele față de mine. Ești liber să faci ceea ce dorești.

Apoi făcu stânga împrejur și ieși pe ușă, lăsându-i pe toți cu gura căscată.

Dar nu pentru mult timp, din moment ce doamna Haddon începu iarăși să țipe. În mare parte lucruri incoerente, dar lui Edie nu-i scăpară cuvintele „englezoaică" și „târfă".

Pentru a treia oară o voce se auzi prin vacarm.

Vocea mamei lui Edie.

– Terminați *imediat* cu zgomotul ăsta inuman! zise mama în timp ce intra peste ei. Veți aduce toți servitorii din casă pe capul nostru. Ca să nu mai zic de lordul Riddick.

Amenințarea asta îi făcu pe toți să tacă, până și pe doamna Haddon. Plângând, ea se sprijini de domnul Gilbride, care o susținea de braț și scotea mici zgomote ca niște cloncănituri, de parcă încerca să liniștească un bebeluș agitat.

Fergus își reveni primul.

– Vă asigur, Lady Reese, că unchiul meu va auzi totul de la mine. Lordul Riddick trebuie să știe cât de rușinos s-a purtat ner

- Și sunt convinsă că va afla, domnule Haddon, răspunse mama pe tonul ei condescendent de aristocrată. Dar într-o manieră cuviincioasă și de la persoana potrivită, adică nu de la dumneavoastră, ci de la căpitanul Gilbride.

- Cum îndrăzniți să ne spuneți ce să facem? sări înfierbântat Fergus. Dumneavoastră și fata dumneavoastră ați venit aici și ați stricat totul.

În materie de insulte, a lui Fergus era una blajină, ținând cont de termenii vehiculați cu câteva minute în urmă.

- Din câte știu, lordul Riddick are probleme cu inima, nu-i așa? întrebă mama lui Edie.

- Este adevărat, Lady Reese, zise nervos domnul Gilbride. Sunt foarte îngrijorat pentru el.

- Și eu sunt, zise mama. De aceea eu și căpitanul vom fi cei care vor discuta cu el.

- Și eu ce-ar trebui să fac? întrebă Fergus. Să stau cu mâinile în sân cât dumneavoastră și ușuratica de...

Un mârâit ușor din partea lui Alec îl făcu pe Fergus să se bâlbâie, dar în cele din urmă reuși să-și revină.

- Să stau și să mă uit cum dumneavoastră și fiica dumneavoastră o dați la o parte pe sora mea din poziția care i se cuvine în această casă?

Privirea arogantă a mamei o cercetă pe Edie. Era pentru prima dată când mama ei se uita la ea de când intrase în încăpere.

- Vă asigur, domnule Haddon, că mă voi ocupa de fiica mea la timpul potrivit. Cel mai bun lucru pe care-l puteți face acum este să vă însoțiți mama și sora acasă și să așteptați vești de la Excelența Sa. Nu mai aveți ce să faceți în seara asta.

- Lady Reese, avem oaspeți care trebuie să sosească, zise domnul Gilbride. Cum le vom explica situația?

- Le vom explica faptul că doamna Haddon s-a simțit dintr-odată rău, și copiii ei au insistat să se întoarcă acasă cu ea.

Dat fiind faptul că femeia în chestiune se sprijinea acum cu toată greutatea de domnul Gilbride, gemând de parcă era pe moarte, părea să fie o scuză plauzibilă.

- Da, are sens, aprobă domnul Gilbride cu un zâmbet ușurat. Se uită la Fergus. Haide, băiete! Ajută-mă să o ducem pe mama ta la trăsură și apoi să dăm de sora ta.

Fergus se duse să-și ia mama de celălalt braț, dar nu înainte de a-l săgeta pe Alec cu privirea.

- N-am terminat cu tine, vere. Îți promit!

Alec oftă epuizat, ceea ce-i frânse inima lui Edie. Era numai vina ei. Dacă ar fi avut minte – și curaj – să plece din încăpere când ar fi trebuit, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Acum stricase relația lui Alec cu familia lui, ca să nu mai menționeze că pusese în pericol sănătatea bunicului său.

„Foarte bine, Edie, și ți-a luat mai puțin de o săptămână."

Dacă Evelyn ar fi fost acolo să o țină pe linia de plutire! Dar sora ei geamănă fusese și ea într-o situație similară cu puțin timp în urmă. Se părea că Edie mergea pe urmele surorii sale, ceea ce era halucinant.

– Da, vorbim mai târziu, Fergus, zise Alec.

În timp ce domnul Gilbride și Fergus o scoteau pe doamna Haddon din încăpere, mama se întoarse și scrută cu ochiul ei expert rochia lui Edie. Scoase un „țțț", apoi îi aranjă cu pricepere corsetul și, cu o mișcare rapidă, îi puse într-o oarecare ordine fustele.

– Ești suficient de respectabilă să te duci sus, zise mama, dar va trebui să-ți schimbi rochia, și Cora să te aranjeze repede. Și asta cât mai curând.

Atitudinea mamei ei era distantă și practică, dar lui Edie nu-i scăpă licărirea furioasă din ochii ei.

– Mamă, îmi pare îngrozitor de rău, zise ea. Nu știu ce-a fost cu mine.

Mama ei privi spre Alec, care arăta un pic șifonat și scandalos de chipeș în kiltul și cu haina lui oficială.

– Cred că știu exact ce-a fost cu tine, zise ea pe un ton sever.

Alec tresări.

– Lady Reese, este numai vina mea...

– Mă cam îndoiesc de asta, îl întrerupse nemiloasă mama. Dar nu am nici chef, nici timp să vă ascult scuzele patetice. Să nu mai aud un cuvânt de la nici unul până nu vorbesc cu lordul Riddick. În seara asta va fi dificil, dar cred că vom reuși să scăpăm fără prea multă zarvă – dacă Excelența Sa va coopera.

– Mult succes! mormăi Alec în barbă.

De parcă fusese invocat, bătrânul conte intră în bibliotecă.

– Ce dracu' se petrece aici? Glenna e isterică, Donella a cerut să le fie adusă trăsura, și Fergus nici măcar nu vorbește cu mine.

Se opri în mijlocul încăperii, făcând ochii mari când văzu grupul adunat în fața fotoliului.

– Ah, Lord Riddick, iată-vă, zise mama calmă, plutind parcă pentru a-l întâmpina. Mă tem că noi doi trebuie să avem o mică [illegible]

Capitolul 18

– Mamă, nu ți-a dat prin cap că este la fel de rău să-l obligi pe Alec să se însoare cu mine cum ar fi să se însoare cu Donella? întrebă Edie exasperată.

Mama ei îndepărtă obiecția cu o fluturare arogantă din mână.

– Este o situație complet diferită, draga mea. Căpitanul Gilbride nu vrea să se însoare cu domnișoara Haddon. *Vrea* să se însoare cu tine. Acum, treci în pat și lasă-mă să te învelesc.

Edie simțea cum îi ies ochii din orbite la sugestia asta. Mama nu o mai învelise de când, ei bine... niciodată. Privi spre Cora, care încerca să-și ascundă un rânjet în timp ce-și făcea de lucru prin dormitor, punând la loc diverse piese de îmbrăcăminte împrăștiate.

Mama ei îi făcu semn să urce în pat.

– Eden, în pat, acum!

– Of, bine. Edie se urcă pe salteaua înaltă. Dar nu voi adormi niciodată – nu când totul a rămas în coadă de pește.

– Atunci poți sta trează și citi o vreme, zise mama. Dar te asigur că nimic nu a rămas în coadă de pește, cu excepția unor detalii financiare. Tocmai am petrecut o jumătate de oră cu Excelența Sa, discutând ce e de făcut. Trebuie să mă consult cu *papa* în legătură cu aranjamentele, desigur, dar îi voi trimite o scrisoare mâine, cu prima poștă.

Edie nici măcar nu voia să se gândească la răspunsul tatălui ei când va auzi de un nou scandal.

– Ideea este, mamă, zise ea, trăgându-și fără nici un entuziasm pătura în jurul taliei, că nu sunt sigură dacă Alec crede că este o idee bună să se însoare cu mine.

Sprâncenele elegante ale mamei ei se ridicară.

– Nu vreau să despicăm firul în patru, draga mea, dar a părut destul de entuziasmat în bibliotecă, chiar înainte de cină.

Obrajii lui Edie se aprinseră când își aminti.

– După cum am încercat să-ți spun, ne luam rămas-bun.

– Majoritatea oamenilor doar își strâng mâna și se rezumă la atât.

– Da, păi, ne-a cam luat valul, dar hotărâserăm deja că onoarea cerea ca el să se însoare cu Donella. Cred că amândoi ne-am împăcat cu ideea.

– Evident că nu, dar oricum nu contează, zise mama ei. Domnișoara Haddon l-a eliberat pe căpitan de jurământul său. Și te asigur că Gilbride vrea să se însoare cu tine. N-a obiectat nici măcar o dată când am discutat situația cu bunicul lui.

– Și cine a ridicat primul problema? Tu sau Alec?

– Eu, normal. Bietul căpitan fusese deja obligat să explice de ce domnișoara Haddon nu mai dorea să se însoare cu el, ceea ce a provocat o reacție destul de urâtă din partea bunicului său.

– Îmi închipui, zise Edie cu un oftat. Lordul Riddick a refuzat să se uite la ea tot restul serii. Și tocmai asta vreau eu să zic, mamă. Este o situație îngrozitoare, și va fi și mai rău dacă forțezi mâna cuiva.

– Eden, Alasdair nu ți-a spus deja că dorește să se însoare cu tine, și nu cu verișoara lui? Eu așa am avut impresia.

Edie se gândi la conversația cu Alec din acea după-amiază, când o sărutase pentru prima oară.

– A spus că ar prefera să se însoare cu mine, ceea ce nu este tocmai o cerere în căsătorie oficială.

– Ei, zise mama. Sunt sigură că o spunea într-un mod delicat, ținând cont de dificultățile situației în care se afla la acea vreme.

Edie aproape râse. Nu era nimic delicat la Alec Gilbride.

Mama ei o studie câteva momente.

– Draga mea copilă, niciodată n-ai dat înapoi într-o luptă până acum. Nu vrei să te măriți cu căpitanul?

– Nu asta-i ideea, mamă. Îmi este teamă că Alec nu știe ce vrea. Poate crede că ține la mine, dar asta ar putea fi mai mult pentru că nu vrea să se însoare cu Donella. Trebuie să recunoști că situația îi pică mănușă.

Mama părea uluită.

– Nu îți stă în fire să fii așa nesigură pe tine, Eden. Mă derutezi.

– Imaginează-ți cum mă simt eu, zise Edie oftând.

Chiar nu-i stătea în fire, și tocmai asta o deranja. Pentru că, oricât de mult își dorea să se mărite cu Alec, și nu nega lucrul ăsta, nu era sigură că el știa cu adevărat ce voia. Până în urmă cu câteva săptămâni abia se suportau unul pe celălalt. Da, Edie simțise o atracție ridicol de puternică față de el, ceea ce nu-i oprise să se certe ca șoarecele cu pisica. Armistițiul dintre ei era recent și reprezenta o bază prea fragilă pe care să-și construiască o viață împreună.

– Eu nu sunt sigură că mă iubește, mamă. Și apoi nu am avut nici o șansă să vorbim despre toate detaliile. M-ai trimis la mine în cameră

când tu și Alec ați vorbit cu lordul Riddick, iar noi doi abia dacă am avut șansa să schimbăm două vorbe toată seara.

De fapt, după ce se schimbase, fusese nevoită să se liniștească într-unul din saloanele private ale familiei timp de o jumătate de oră, cât mama și Alec vorbiseră cu lordul Riddick. Un domn Gilbride hărțuit venise în sfârșit să o însoțească în salonul principal, unde se adunau oaspeții înainte de cină. Domnul Graham, căpetenia ramurii, fusese surprins de absența Donellei, și toți oaspeții simțiseră cu siguranță atmosfera ciudată, dacă nu de-a dreptul ostilă, de la petrecere. Domnul Gilbride și mama făcuseră tot posibilul pentru a îndepărta conversația de la orice subiect legat de presupusa nuntă iminentă, dar fusese unul dintre cele mai înfiorătoare evenimente sociale la care Edie participase vreodată.

Și mai rău, fusese așezată pe partea opusă față de Alec, la celălalt capăt al mesei. Iar Alec, la fel ca bunicul lui, își petrecuse mare parte a serii încruntat. Cele câteva momente când o privise pe Edie, avusese o expresie așa de serioasă, încât o făcuse să se simtă prost. Își petrecuse mare parte din timpul cinei convingându-se că Alec ajunsese la concluzia că voia să se însoare cu ea la fel de mult cum voia să se însoare cu Donella.

– Păi, după cum am sugerat mai devreme, draga mea, trebuie să-l convingi că sentimentele lui pentru tine sunt chiar foarte puternice, zise mama ei. După micul incident din seara asta, mă îndoiesc că vei mai avea dificultăți în privința asta.

Edie nu știa dacă să râdă sau să-și smulgă părul.

– Mamă, asta-i o atitudine îngrozitoare.

– Prostii! Se aplecă și o sărută pe Edie pe frunte. Acum, dormi! O să poți sta de vorbă cu Alasdair mâine. Când o vei face, sunt sigură că vei afla că totul este bine.

– Din punctul tău de vedere, oricum, zise Edie sec. Dacă n-aș ști mai bine, aș crede că tu ai plănuit ca totul să iasă așa.

– La fel s-ar putea spune și despre tine, draga mea, zise mama ei, atingându-i obrazul.

– Corect, mormăi Edie.

– Nu te mai agita și dormi!

– Da, mamă.

Edie așteptă până se închise ușa și pașii mamei ei nu se mai auziră. Apoi se dădu jos din pat și își căută papucii.

– Bănuiesc că vreți și ăsta, zise Cora cu voce resemnată, întinzându-i halatul.

– Vrei să spui că nu trebuie să ne certăm? întrebă Edie trăgând halatul pe ea.

– M-ați asculta?

– Mă tem că nu.

– Atunci nu-mi mai răcesc gura de pomană și mai bine mă duc să-mi răcesc terciul. Numai să aveți grijă să nu fiți prinsă.

– Eu nu sunt prinsă niciodată, Cora.

– Spuneți-i asta căpitanului Gilbride și lui Sir Malcolm Bannister, zise Cora.

Edie tresări când își aminti.

– Trebuie să vorbesc cu el în seara asta, înainte ca totul să scape complet de sub control. Până mâine s-ar putea să fie prea târziu să oprim orice fel de anunț.

– Ar fi nebun să nu vrea să se însoare cu dumneavoastră, domnișoară Edie. Aveți grijă și nu stați prea mult! Oh, și luați o lumânare, ca să vedeți pe unde mergeți.

Votul de încredere al Corei o făcu pe Edie să simtă că i se pune un nod în gât de emoție, așa că zâmbi recunoscătoare servitoarei, înainte de a ieși pe hol. Se opri acolo și ascultă, dar nu se auzi nimic. Ridicându-și fustele, porni pe hol spre aripa de est, unde-și avea Alec camerele. După vreo zece minute de traversat scări și coridoare și după ce se ascunsese o dată în nișa unei ferestre pentru a nu fi văzută de valetul lui, ajunse la destinație. Își stinsese lumânarea și se strecurase în spatele bustului de marmură care se afla în nișă, cu inima bătând, până când bărbatul trecuse pe lângă ea, fără să o vadă.

Mai așteptă câteva minute și apoi se strecurase afară din ascunzătoare. Holul întunecat era gol, așa că parcurse ultimii metri repede. Se opri pentru o clipă în fața ușii lui Alec, aproape părăsită de curaj. Dar nu avea sens să stea acolo ca o neroadă, așa că ciocăni o dată, apoi deschise ușa și intră tiptil în cameră.

Încăperea spațioasă era scăldată în umbre, singura lumină venind de la flăcările focului care pâlpâia. Edie clipi, așteptând să i se acomodeze vederea, apoi privi în jurul ei. Ezitând, făcu câțiva pași în față.

– Mă întrebam când aveai de gând să apari, se auzi o voce masculină.

Se întoarse. Alec venea spre ea, ieșind dintr-o cameră alăturată, și își freca părul umed cu un prosop. Era gol de la brâu în sus, iar în jos purta doar kiltul. Picioarele lui mari erau goale și nu scoteau nici

un sunet pe covorul de pe podea. Pentru un bărbat atât de masiv, avea o abilitate tulburătoare de a se mișca fără a scoate un sunet.

- Nu te mai furișa așa! șuieră ea, ducându-și mâna la inima care-i bătea puternic.

- Ți-am zis, eu nu mă furișez niciodată, spuse el apropiindu-se.

Edie ridică privirea la el și fu nevoită să înghită de două ori înainte de a-i răspunde.

- Și eu ți-am zis...

El o întrerupse trăgând-o în brațele sale și ridicând-o. Ea abia avu timp să scoată un țipăt înainte ca gura lui să coboare peste a ei într-un sărut pe care-l resimți ca pe o însemnare cu fierul roșu. Căldura îi cuprinse corpul când îi simți pieptul musculos, gol, lipit de al ei. Se prinse de umerii lui, incapabilă să facă altceva în afară de a-l lăsa să o sărute până își pierdea mințile.

După un minut și ceva, când una din mâinile lui i se mișcă de pe talia ei pentru a-i cuprinde fundul, creierul lui Edie începu să funcționeze. Se forță să întrerupă sărutul, împingând în umerii lui într-un efort patetic de a adăuga niște spațiu între ei. El o lăsă să se îndepărteze câțiva centimetri, dar sânii ei încă se frecau de el, iar prin corp îi sfârâiau scântei. Și acele scântei explodară în artificii când el o lăsă să alunece încet pe podea, frecându-se de el cu fiecare centimetru în timp ce cobora.

Zâmbetul lui pervers îi dădea de înțeles cât de mult se bucurase de acea alunecare lentă pe podea.

- Sfinte Dumnezeule, reuși ea să spună. Ești o amenințare, Alasdair Gilbride.

El râse, un huruit întunecat pe care ea îl simți în acele părți la care o doamnă nu se referea niciodată într-o companie politicoasă - sau în orice companie.

- Tu ești cea care a dat buzna aici. Cum altfel te așteptai să reacționez? zise el.

- Poate ar fi fost mai potrivit să-mi zici „bună seara"?

El își așeză mâinile pe șoldurile ei, ținând-o aproape.

- Nu asta am făcut mai devreme?

Era aproape imposibil să reziste zâmbetului lui, dar trebuia să încerce - măcar până apucau să vorbească.

- Înțeleg că mă așteptai, zise ea.

El căscă din toată inima.

- Da, dar aproape că renunțasem, și voiam să mă duc la culcare.

Ea îl împinse.

– Ești *așa* de enervant.

El râse și se aplecă pentru a o săruta pe nas, apoi îi dădu drumul.

– Știu, dar mă vei suporta, pentru că mă iubești.

Sentimentul spumos din ea se prăbuși.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Trebuie să vorbim.

El o trase spre o canapea care părea confortabilă, lângă șemineu, dar ea se smulse și se așeză pe un scaun jos, în schimb, cu mâinile împreunate în poală și cu picioarele ascunse sub fuste. Stând cu spatele drept, încerca să pară cât de serioasă putea.

Alec își înfipse picioarele depărtate în podea și își încrucișă brațele peste pieptul său voinic. Ea avu nevoie de un moment pentru a se obișnui – cu mușchii sculptați, scoși minunat în evidență de strălucirea focului, cu părul negru care-i pudra pieptul și apoi cobora spre kiltul care-i cădea pe șolduri. Îi venea să-și facă vânt – sau să-și smulgă hainele de pe ea și să se arunce în brațele lui. Dar ăsta fusese impulsul care-i băgase pe amândoi în bucluc de la bun început.

El o cercetă cu privirea, apoi clătină din cap.

– Ești cea mai puțin pretențioasă și decentă femeie pe care am cunoscut-o vreodată, Eden Whitney, așa că nu încerca să adopți acest stil.

Ea făcu ochii mari.

– Mi-e greu să cred asta, ținând cont de istoricul tău cu femeile. Și apoi, eu port o bonetă și un halat care acoperă mult mai mult decât o rochie obișnuită de seară. Și ochelari, în cazul în care nu ai observat. Arăt ca moartea pasiunii.

– Atunci poate ar trebui să-i dai *jos*. Împreună cu halatul și ce mai ai pe dedesubt.

Când el se întinse spre cordonul halatului ei, ea îi dădu peste mână.

– Nu atingi nimic până nu vorbim.

El rânji la ea.

– Dar pot să ating după ce vorbim. Minunat, atunci! Hai să vorbim!

Ea oftă.

– Alec, vorbesc serios.

– Bine, iubire, să vorbim.

Alintul lui degajat și intim o făcu să o doară în piept și fu nevoită să-și reprime impulsul de a se freca în dreptul inimii. Pr[illegible] în tăcere cum el întețește focul și apoi se [illegible] pe c[illegible] schimb [illegible]izavi

de ea. Își sprijini antebrațele pe coapsele puternice și ridică din sprânceană.

- Despre ce vrei să vorbim? întrebă el.

Ea rămase cu gura căscată la el.

- Mai întrebi?

Când el ridică din umeri, superba mișcare o făcu să-și piardă atenția.

- Recunosc că avem ce discuta, zise el.

Făcu un efort să se concentreze asupra chipului lui.

- Să începem cu bunicul tău.

Vorbele ei șterseră de pe fața sa ultimele rămășițe din buna dispoziție.

- Chiar trebuie?

- Înțeleg că nu a fost o turnură de evenimente prea fericită.

- Poate vrei să fii mai moderată în exprimare. Câteva momente mi-a fost teamă că bătrânul va face o criză de apoplexie.

Stomacul lui Edie se chirci de vinovăție.

- Alec, îmi pare așa de rău. E bine?

- Este bine, draga mea, zise el, zâmbindu-i reconfortant. Trebuie să recunosc că mama ta s-a descurcat superb cu el.

- Ce-a făcut?

- L-a pus să stea jos și i-a ținut capul pe genunchi câteva minute. Apoi aproape că i-a îndesat pe gât un pahar de coniac. Și cu asta l-a calmat.

- Mama poate fi magnifică, zise Edie, tentată să râdă.

- Și slavă Domnului pentru asta. I-a explicat exact de ce a fost inutil să încerce să mă însoare cu Donella, din moment ce evident că verișoara mea nu vrea să se mărite cu mine. Lady Reese i-a spus apoi bunicului în termeni foarte preciși de ce tu ești cea mai bună candidată pentru această poziție. Zâmbi larg la ea. Dacă te-ai îndoit vreodată de afecțiunea mamei tale, te asigur că te respectă foarte mult. După spusele ei, ești cel mai mare premiu de pe piața căsătoriilor, vizată de mii de bărbați, și ar trebui să-ți sărut picioarele de recunoștință că ai binevoit să mă alegi.

Edie clătină din cap.

- Cât de jenant ! Cum a reacționat Excelența Sa?

- Fie că o să crezi, fie nu, mi-a sărit în apărare. S-a lansat în a-mi cataloga multiplele calități și de ce *tu* ar trebui să mulțumești stelei tale norocoase că ai ocazia să te măriți cu viitoarea căpetenie de Riddick. Ceea ce este adevărat, desigur, adăugă el cu un zâmbet șiret.

– Parcă ar fi o licitație la Tattersall, zise ea. Apoi ce s-a întâmplat?

– Au fost de acord că, pentru binele tuturor, trebuie să acționeze rapid și pe ascuns, înainte să se întindă prea mult bârfa. Bunicul meu va vorbi mâine cu Fergus și cu mătușa Glenna, și apoi cu Angus Graham, căpetenia ramurii. Este evident că nici unul dintre ei nu va fi fericit, dar, din moment ce Donella este cea care a rupt logodna, nu prea mai au ce să zică.

– Și ești absolut sigur că verișoara ta nu vrea să meargă până la capăt cu logodna? întrebă Edie, tot mai neliniștită. Poate doar a avut o reacție de moment. S-ar putea să gândească diferit după ce se calmează.

Alec se aplecă în față.

– Crede-mă când îți spun că Donella este fericită c-a scăpat. O absolvă de orice responsabilitate față de situație și o scutește efectiv de nevoia de a se simți vinovată că rupe acel jurământ ridicol făcut pe patul de moarte. Ceea ce doar demonstrează că planul meu original a fost corect de la bun început.

Edie se burzului la el.

– Nu pot să cred că tocmai ai zis așa ceva.

El ridică din sprâncene, sarcastic.

– Păi, nimic altceva nu părea să funcționeze, nu-i așa?

Din moment ce nu putea să nege logica lui îngrozitoare, se hotărî să o ignore.

– Alec, vei vorbi cu domnișoara Haddon? Serios, chiar îi datorăm amândoi scuze.

– Mâine mă văd cu ea și îi explic totul.

– Poate că ar trebui să vin și eu cu tine.

– Nu-i o idee bună. Pe Donella nu ar deranja-o, dar mătușa mea ar putea să încerce să ne omoare pe amândoi.

Edie oftă și își frecă tâmplele.

– Ce dezastru! Chiar îmi pare rău de toate astea, Alec. Mă tem că am îngreunat foarte mult situația cu familia ta.

– O să le treacă, zise el, ridicând din nou din acei umeri magnifici. Nu mă îndoiesc că Lady Reese va continua să se ocupe de bunicul meu până când acesta se va conforma, iar tatăl meu va vrea ca eu să fiu fericit. Cât despre ceilalți, nu este ca și cum au de ales.

Inima lui Edie se prăbuși. În ciuda spuselor lui, evenimentele din seara aceea provocaseră multă suferință în familia lui și o ruptură posibil ireparabilă. Acea ruptură probabil că va crește, în loc să se vindece, dacă ea se mărita cu Alec.

Făcu un efort să spună ceea ce trebuia să spună.

- Dar *tu* ai de ales.

El se îndreptă de spate și se încruntă ușor.

- Nu înțeleg.

- Nu trebuie să te însori cu mine. Acum ești liber. Nu este nevoie să te înhami la un alt angajament, mai ales la unul care-ți este băgat pe gât.

El mijii iritat ochii întunecați.

- Nu mă forțează nimeni cu nimic.

- Serios? Circumstanțele sugerează altceva. Dar nu voi fi părtașă la asta, Alec. Nu te voi obliga să te însori cu mine, indiferent de ce spune mama mea. Tot ce trebuie să faci este să-mi vorbești deschis, și eu voi susține că refuz să mă mărit cu tine.

Chiar dacă asta o va omorî.

După o tăcere apăsătoare, Alec se ridică lent și făcu un pas în față, întreaga lui prezență emanând o furie masculină.

- Edie, ai idee ce va însemna pentru reputația ta, dacă eu permit așa ceva? Doamne, femeie, vei fi complet distrusă!

Ea ridică bărbia pentru a-l săgeta cu privirea.

- Nu ar fi prima dată, și nici nu trebuie să încerci să mă intimidezi. Nu va funcționa.

El clătină din cap.

- Edie, ne căsătorim, și cu asta am terminat.

Atitudinea lui încăpățânată și ridicol de bărbătească o făcu să se ridice.

- Nu voi permite să fii obligat să te însori, Alasdair Gilbride. Poate crezi că-mi ești dator, dar te asigur că nu este așa.

Încruntarea lui fioroasă dispăru dintr-odată.

- Fată dulce și nebună, tu chiar crezi că eu sunt obligat să fac asta?

- Păi, nu ești?

Își reprimă ferm impulsul nebunesc de a izbucni în lacrimi.

El scoase un icnet ca de batjocură, apoi se întinse să-i scoată ochelarii de pe nas.

- Și-mi zici *mie* că sunt tare de cap, murmură el în timp ce-i așeza ochelarii pe polița șemineului.

- Ce faci? întrebă ea, cu nervii întinși.

- Îți arăt cât de mult vreau să mă însor cu tine.

O luă în brațe.

Capitolul 19

Inima lui Edie o luă la un mic galop când Alec o ridică în brațe, o reacție firească la forța lui și la atingerea bustului lui gol lipit de ea. Era clar că o ducea în patul lui – un pat enorm, din stejar, bogat sculptat și care părea vechi decât niște zeci de ani. La cum îi luceau ochii, se părea că plănuia mai mult decât niște săruturi caste.

O așează cu grijă pe marginea saltelei și, înainte ca Edie să-și revină, îi dădu jos boneta și o aruncă peste umăr. Apoi îngenunche și-i scoase papucii.

Ea tuși nervoasă.

– Mi se pare că iei de bune cam multe, căpitane Gilbride.

Când el se opri pentru a se uita la ea și o mână mare îi cuprinse glezna, Edie ridică din sprânceană. El îi răspunse cu un zâmbet absolut fermecător și, în același timp, odios de arogant.

– Chiar așa, domnișoară Whitney? zise el. Eu credeam că tocmai opusul este adevărat.

Când mâna lui urcă pe gambă și se opri în spatele genunchiului ei, ea nu se putu abține să nu tremure. Nici un bărbat nu o atinsese așa de intim vreodată, și se simțea... minunat.

– Până la urmă, adăugă el, tu m-ai acostat – chiar în propriul meu dormitor.

– Ca să vorbim, nu să... Flutură din braț, nefiind sigură cum să categorisească ce credea că va urma.

– Să facem dragoste?

– Da, asta, zise ea, simțindu-se ca o idioată naivă.

El o studie cu un aer gânditor în timp ce-i mângâia piciorul, ca să o liniștească. Apoi se lăsă pe călcâie și își încrucișă brațele la piept.

– Edie, iubirea mea, ce vrei acum? În acest moment?

Ea ridică din umeri.

– Bănuiesc că voiam să știu dacă ești fericit cu ideea de a te căsători cu mine.

– Cred că eram în plin proces să-ți răspund la întrebare. Sau, mai degrabă, să-ți arăt. Îi zâmbi trist. Chiar aș vrea să mă apuc de treabă, dar nu te voi forța să faci ceva dacă nu ești pregătită.

– Trebuie să recunoști că nu-i un mod tocmai obișnuit de a face curte unei femei. Mi se pare că grăbim puțin lucrurile, nu [illegible]?

El încuviință din cap.

- Sunt de acord că a fost oricum, numai obișnuit nu, dar crede-mă când îți spun că aștept momentul ăsta de foarte mult timp.

- Păi despre asta și vorbeam – nu ne cunoaștem de foarte mult timp, nu-i așa?

- Uneori am impresia că ne cunoaștem dintotdeauna, zise el sec.

Edie râse reticent.

- Brută ce ești, tocmai asta vreau să spun! Timp de săptămâni, abia am suportat să fim în aceeași încăpere împreună și...

Se opri când ambele lui mâini alunecară sub cămașa ei de noapte, urcând ușor pe pielea sensibilă din spatele genunchilor.

Alec îngenunche, venind mai aproape. Degetele lui bătătorite făceau cercuri ușoare pe pielea ei, coborând, apoi urcându-i pe gambă.

- Nu cred că-i adevărat ce spui. Vocea lui răsuna ca un bubuit întunecat, excitant. De fapt, cred că am fost prea conștienți unul de celălalt și nu știam cum să reacționăm. Buzele lui se curbară într-un zâmbet pervers. Corecție – eu știam exact cum să răspund.

Ea clătină din cap, deși nu se putu abține să nu-i răspundă zâmbind.

- Ești incorigibil.

- Știu. Se aplecă spre ea și își sprijini brațele de saltea, capturând-o. Își lăsă un pic capul pe spate ca să se uite direct în ochii ei. Știu și cât de mult te doresc, în patul meu și în viața mea. Te asigur, iubire, că sunt convins de asta de ceva vreme.

Stomacul ei agitat începu să se liniștească. Își sprijini blând mâinile pe umerii lui, bucurându-se de căldura lui, de pielea lui goală sub degetele ei.

- Asta este... este drăguț, șopti ea.

Era prostesc din partea ei să fie atât de timidă. Niciodată nu se rușinase în prezența lui, dar, până la urmă, erau amândoi pe jumătate goi. Bănuia că i se putea ierta dacă roșea de câteva ori ca o fecioară.

- Normal însă că nu eram sigur ce simțeai tu față de mine, zise el pe un ton gânditor. Câteva săptămâni am fost convins că mă urăști.

- Păi, chiar ai făcut tot ce ai putut să mă enervezi, deci chiar este vina ta.

El râse.

- Bănuiesc că ai dreptate. Am fost un idiot, dar nu prea știam cum să mă port cu tine, mai ales după toate prostiile cu nenorocita aia de conspirație cu Evie și Wolf. Mi-era teamă că nu mă vei ierta niciodată pentru că te-am păcălit.

Ea începu să-i mângâie umerii, la fel cum el o mângâia pe partea din spate a picioarelor.

– De fapt, te-am iertat încă de atunci, mărturisi ea. Doar că nu puteam să recunosc.

– De ce nu?

– M-ai dezechilibrat total. Nimeni n-a mai făcut asta vreodată.

El îi zâmbi ironic.

– Cu siguranță ți-ai ascuns bine sentimentele. De ce nu mi-ai dat un indiciu?

– Pentru că tu nu mi-ai dat niciodată un indiciu că erai măcar un pic interesat. De fapt, părea să-ți facă mare plăcere să mă tachinezi și să te porți exact invers de cum te aștepți să se poarte un pețitor sau un admirator.

– Păi, era chestia cu Donella și nenorocita mea de logodnă, zise el. Trebuie să recunosc că mi-a cam stat în cale. Cu toate astea, tu m-ai încurajat foarte puțin.

– Poate ai observat că rareori încurajez vreun pețitor, zise ea. O fată are și ea mândria ei, până la urmă. Sau, cel puțin, ar trebui să aibă.

Alec se aplecă și mai mult pentru a-și freca nasul de buzele ei într-un sărut delicios. Gândirea lui Edie începu să se încețoșeze.

– Ei bine, fata mea mândră și frumoasă, zise el cu voce guturală în timp ce-i elibera gura, acum că am stabilit cât de mult îmi doresc să mă însor cu tine, poate ai vrea să-mi spui și cum vom face. Rămâi sau pleci? Ori, cum te-am întrebat mai devreme, ce vrei să faci în acest moment?

Edie se uita în ochii lui cenușii, în care sclipea tandrețea. Puternica dorință pe care o citi în ei îi făcu să bată inima cu putere, și mușchii, să i se moleșească de dorință. Dar acum că clarificaseră lucrurile esențiale, era mai bine să plece din dormitorul lui, așa cum ar fi procedat orice femeie normală și respectabilă.

Dar nu se simțea foarte respectabilă, nu când el o privea în felul acela.

Cât despre normalitatea ei, o aruncase pe fereastră cu ceva timp în urmă, când hotărâse să se încurce cu el, în primul rând. Edie tot nu știa dacă Alec o iubea în aceeași măsură ca ea, dar știa că o dorea.

El avea dreptate – nu acesta era mersul firesc al lucrurilor. De fapt, era scandalos. În ultima vreme Edie nu se simțise prea rușinată, influențată de o neliniște neobișnuită și de dubii în legătură cu un viitor nesigur. Situația lor nu era încă complet aranjată, și ideea

de a face acest pas final îi dădea o stare de agitație, ca și când ar fi fost o pisică pe timp de furtună.

Dar știa un lucru dincolo de orice îndoială.

- Vreau să fiu cu tine, șopti ea, aplecându-se în față pentru a-și sprijini fruntea de a lui. Acum.

El oftă ușurat.

- Sfinte Dumnezeule, nu știi cât de fericit sunt să aud asta. Dacă te-ai fi hotărât să te întorci în camera ta, mă tem că aș fi fost obligat să mă bag într-o cadă cu apă foarte rece. Sau să ies afară și să mă arunc în cel mai apropiat pârâu.

Edie se înecă de râs.

- Asta pare foarte neplăcut. De ce ar trebui să faci așa ceva?

El se așeză iarăși pe călcâie și se uită cu subînțeles spre poala lui. Edie îi urmări privirea. Când văzu cât de întins era materialul kiltului său, nu știu dacă să râdă sau să roșească.

Se hotărî pentru a doua variantă, doar pentru simplu motiv că erecția impresionantă a lui Alec, chiar ascunsă de materiale, nu părea subiect de râs. Excitant, da – amuzant, sub nici o formă.

El se ridică în picioare cu o eleganță masculină calmă. Tăria lui ajunse la nivelul ochilor ei și se bălăngăne sub materialul din lână al kiltului său. Degetele lui Edie zvâcniră sub impulsul de a o lua în mâini, dar se hotărî că o asemenea îndrăzneală ar putea fi un pic cam mult pentru început din partea ei.

– Să dăm jos și restul hainelor, nu? zise el. Vocea lui avea acum un ton răgușit care pâlpâia precum focul în mintea ei. Abia te pot vedea cu flanela aia ridicolă.

– Ideea mamei, zise Edie în timp ce el începu să-i descheie halatul. A fost convinsă că vom îngheța de frig dacă nu ne împachetăm în mai multe straturi. Fii fericit că nu port o manta pe deasupra.

Alec făcu să-i alunece halatul pe brațe și-l dădu la o parte de sub fundul ei. Edie împinse un pic de mâini pentru a-l ajuta.

– Scoția nu este chiar Mongolia, să știi, zise el.

– Spune-i mamei!

– Păi, *tu* trebuie să te asiguri să-i spui lui Lady Reese că, de acum înainte, am de gând să o încălzesc pe fiica ei în fiecare noapte.

Ea căscă ochii mari la el.

– Sfinte Dumnezeule, n-am de gând să-i spun așa ceva.

El chicoti în timp ce așeza halatul la capătul patului.

– Da, probabil că-i un lucru înțelept. Deși, trebuie să recunosc că arăți de-a dreptul seducător chiar și înfășurată în flanelă.

Edie zâmbi. Poate că avea ea cămașă de noapte din flanelă, dar era moale, țesută frumos, cu margini atrăgătoare de dantelă și cu panglici de mătase.

– Poate să îți fie cald și să ții și pasul cu moda, să știi.

– Prefer să îți fie cald și să fii goală, zise el întinzându-se spre ea.

Îi cuprinse unul din sâni, apoi îi atinse sfârcul, care începea deja să se întărească sub degetul lui mare. Când îl prinse între două degete și-l strânse cu blândețe, ea gemu. Atingerea lui îi provoca o senzație de excitare în adâncul pântecului și între coapse.

– Doamne, este minunat! murmură el. Sfârcul ei împinse bățos prin materialul moale al cămășii de noapte. Abia aștept să pun gura pe tine, fetițo.

– Hm, mulțumesc, zise Edie, încercând să nu se foiască, de jenă – și de prea mult entuziasm.

Alec părea să aibă chef să o ia lent, ridicând ambele mâini pentru a o mângâia și a se juca cu ea. Sau poate îi oferea ei timp să se obișnuiască cu ciudata situație, lucru pe care îl aprecie. Dar mișcarea mâinilor lui, felul cum o cuprindea sau cum îi răsucea sfârcurile tari, sau îi mângâia în lateral pielea sensibilă a sânilor alimentau în ea o nerăbdare crescândă. Edie abia putea să stea locului.

Când el îi împinse cămașa de noapte în sus peste coapse și-i desfăcu larg picioarele, pășind între ele, ea nu-și putu reține un țipăt. Dar apoi mâinile lui ajunseră pe sânii ei pentru a relua joaca lor ispititoare, chinuitoare. Când el îi răsuci ambele sfârcuri în același timp, rotindu-le cu blândețe între degetele mari și arătătoare, Edie gemu și își lăsă capul pe spate. Era cea mai delicioasă senzație, făcându-i sfârcurile să o doară și să o ardă în același timp.

Și acum înțelegea comentariul lui de mai devreme, pentru că-și dorea să-i simtă gura pe corpul ei, alinându-i punctele tari cu limba.

– Alec, zise ea, respirând precipitat în timp ce se prăbușea pe spate și se sprijinea în coate.

Sincer, era un miracol că putea să stea dreaptă, și el abia începuse să o atingă.

El veni după ea, sprijinindu-și pumnii lângă umerii ei. Privirea lui o străpungea, fierbinte și avidă, și nervii ei tresăreau cu anticipare.

– Îți place asta, dulceață? întrebă el cu voce guturală. Mai vrei?

– Da, te rog.

Ea se întinse și își petrecu o mână pe după gâtul lui, trăgându-l pentru a-i da un sărut. El îi răspunse plin de dorință, intrând între buzele ei cu o mișcare curajoasă a limbii. Edie de[illegible]se gura,

gustându-l într-o alunecare superbă și umedă. Când ea îi supse limba, el gemu în gura ei și o ciuguli ușor de buza de jos. Ea se foi sub el și se umezi, și se înmuie în timp ce între coapse începea să-i crească o durere blândă.

Timp de câteva momente îndelungate și minunate, Alec o sărută lent și posesiv. Nu se grăbea, gustând-o cu atingeri profunde și mici mușcături, presărate cu săruturi prelungi. Era exact cum visase ea că trebuie să fie sărutatul. Fierbinte și provocator, umed și profund, la limita controlului. Era trupesc și senzual, dar și intens, și frumos, într-un fel în care mintea ei nu reușea să explice – de parcă fiecare particulă din Alec era concentrată să-i ofere ei cât mai multă plăcere.

Era de parcă el mai mult oferea decât primea, și era cu totul diferit față de orice alt sărut de dinainte.

Neinvitată, îi apăru în minte imaginea lui Sir Malcolm Bannister și a sărutul lui plin de salivă. Edie izbucni în râs.

Alec se retrase, smucindu-se.

– Edie, de ce naiba râzi?

Expresia un pic ofensată de pe chipul lui o făcu să chicotească din nou.

– Nu-i din vina ta, serios, zise ea. Doar m-am gândit la ceva amuzant.

El mîji ochii, exprimând o combinație de furie masculină și de poftă trupească, ceea ce o făcu să se simtă chiar perversă.

– La ce? întrebă el.

– Mă gândeam cât de bine săruți. Nu ești ca un mastif care bălește pe mine, cum a fost Sir...

Alec gemu și-i căzu capul.

– Jur că-l omor pe Bannister data viitoare când îl văd.

Apoi ridică capul, cu o privire aprigă și delicios de posesivă. Edie aproape se răsuci de încântare.

– Doar nu ești gelos, nu?

– Sunt nebun de gelos pe orice bărbat care te atinge, în afară de mine, mârâi el.

De data asta ea se răsuci.

– Sună splendid. Trebuie să încerc să te fac gelos mai des.

El o trase în sus.

– Și pentru asta, domnișoară Insolentă, meriți să fii pedepsită.

Acum părea chiar amuzant.

Serios? Cum?

– Întâi, o să te dezbrac de chestia asta de pe tine și apoi o să fac ce vreau cu tine.

Și, cu o viteză care o lăsă cu gura căscată, Alec îi scoase cămașa de noapte, lăsând-o complet expusă. Privirea lui se aprinse când făcu un pas în spate, pentru a o vedea mai bine.

Edie stătea cocoțată pe marginea saltelei, neștiind ce să facă, dar conștientă că roșise ca focul până în vârful degetelor de la picioare. Nu în fiecare zi stătea goală în fața unui bărbat, chiar dacă era cel cu care intenționa să se mărite. Avu nevoie de mult curaj să nu se repeadă într-o clipă după haine.

Mâna ei se întindea de fapt să tragă de cuvertură, dar expresia de pe chipul lui o opri. Pomeții lui se înroșiseră pe tenul bronzat și ochii i se măriseră. Pieptul îi urca și îi cobora în timp ce respira profund, și își puse mâna pe inimă.

– Doamne, fetițo, zise el pe o voce joasă, aproape respectuos. O să mă omori. Dar nu mă pot gândi la o cale mai bună de a muri.

Părea un lucru ciudat, chiar dacă suna ca un compliment. Și deși ea nu se putea abține să nu se simtă timidă, fu nevoită să recunoască că-i plăcea felul cum se uita la ea.

Îi crescu curajul sub privirea lui admirativă și se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mâini. În poziția asta, sânii i se ridicară și îi scoaseră în evidență sfârcurile, care acum erau tari și roșii. Privirea întunecată a lui Alec era fierbinte precum smoala.

– Ei bine, zise ea pe o voce răgușită, nu mă pedepsești?

El scoase un râset care părea mai mult un geamăt, apoi păși în față. Plasându-și mâinile pe interiorul coapselor ei, o deschise. Inima lui Edie sări în gât, dar rămase nemișcată, lăsându-l să facă ce vrea.

– Ești cea mai superbă femeie pe care am văzut-o vreodată, hurui el în timp ce o deschidea mai mult. Sfinte Dumnezeule, putea să-i vadă toate detaliile intime. Așa de dulce și de roz. Așa de drăguță.

Își petrecu cu blândețe degetele prin puful ei.

– Și cârlionții ăștia aurii! Abia aștept să intru adânc în tine, iubire, cu cârlionții tăi gâdilându-mi pielea.

Lui Edie i se uscă gura. Își linse buzele înainte să vorbească.

– O să faci asta acum?

Privirea lui urcă spre chipul ei, cu o expresie așa de avidă, încât ea simți mai mult decât un mărunt dubiu asupra a ceea ce va urma.

– Nu încă. Întâi trebuie să te pregătesc.

– Ce presupune asta?

– Îți voi arăta.

O lipi de pat, cu gambele atârnându-i pe marginea saltelei. Îi luă mâinile și i le puse de-o parte și de alta a capului, cuprinzându-i încheieturile într-o strânsoare de neclintit, dar blândă.

Era complet la mila lui, întinsă pe spate și vulnerabilă, cu șoldurile lui între coapsele ei desfăcute. Lâna kiltului îi zgâria ușor pielea și se atingea de părțile ei cele mai sensibile, făcând-o să zvâcnească de senzații. Nu mai simțise niciodată așa ceva, nici în propriile ei explorări secrete și ezitante. Era absolut incitant.

Zâmbetul lui pervers îi electrocută simțurile.

Cu toate astea, nu voia să se lase copleșită de el.

-Și acum ce? întrebă ea, încercând să pară mai mult obraznică decât lipsită de aer.

-Asta, mârâi el.

Începu cu gâtul ei, ciugulind și lingând pe măsură ce-și croia drum spre spre maxilarul ei. Fiori îi alergau pe piele și nu se putu abține să nu se agite în strânsoarea lui.

-Așa, iubire, zise el cu o voce răgușită în vreme ce o adulmeca la baza gâtului. Mișcă-te cât vrei de mult. Dar să știi că nu-ți dau drumul. Ești total sub controlul meu.

Tot ce-i făcea era obraznic și foarte excitant, iar Edie nu se putea abține să nu se foiască sub el. Astfel, sânii i se atinseră de părul de pe pieptul lui voinic și Edie scoase un geamăt. Sfârcurile ei, tari ca niște mărgele, se frecau de el, făcând-o să se arcuiască și mai mult, într-o încercare disperată de a alina durerea plăcută.

Alec gemu aprobator în timp ce-și flexa șoldurile. Materialul kiltului i se freca de carnea ei expusă și delicată. O irita, și o stimula, și îi hrănea nevoia crescândă, făcând-o să se miște.

Edie se luptă în strânsoarea lui. Nu se putea apropia destul, foindu-se puternic în încercarea de a-și alina durerea din sâni.

Alec alunecă în jos câțiva centimetri, sărutând și lingând în drumul său peste sânii ei. Timp de câteva minute chinuitoare, făcu cercuri în jurul sfârcurilor cu limba, tachinând-o în timp ce construia cu măiestrie zvâcnetul neliniștit al dorinței în venele ei.

-Alec, gemu ea într-un final, am nevoie să faci ceva.

De ce avea ea nevoie era gura și limba lui pe sânii ei - și pe tot corpul. Dar i se părea destul de șocant să ceară ceva cu atâta îndrăzneală, mai ales de la prima lor întâlnire intimă.

Se foi însă ușor ca să sublinieze asta.

-Oh, plăcerea este a mea, iubire, șopti el.

Apoi gura lui îi găsi sfârcul. Trecu cu limba peste punctul tare, apoi îl supse. Edie scoase un țipăt uimit. Sfinte Dumnezeule, era așa de încântător, că aproape își imagina că murise și ajunsese în rai.

El îi eliberă în sfârșit încheietura, și mâna îi coborî pe celălalt sân. În timp ce o lingea, înnebunind-o, cu cealaltă mână se juca. Sânii ei tremurau sub atențiile lui generoase. Îi cuprinse celălalt sân, răsucindu-i ușor sfârcul, în același timp în care o sugea. Când ea nu mai putu suporta o secundă în plus, el își mută atingerea cu limba în cealaltă parte, pentru a alina încântătoarea durere.

Ea își ancoră instinctiv gleznele pe după coapsele lui. Cu un geamăt jos, el își coborî pelvisul peste feminitatea ei, îndoind ușor din șolduri și împingând în mugurele excitat al sexului ei. Senzația de zgârietură provocată de erecția lui prin lâna kiltului o făcu să simtă că arde, și că se topește, și că alunecă.

Alec îi supse buzele în același timp în care se împinse în ea. Senzația o zdruncină, și mici contracții începură să se onduleze din adâncuri. Edie îl apucă strâns de umeri și se împinse în el, scoțând un țipăt speriat.

El se retrase cu o ultimă atingere tandră cu limba. Apoi se îndreptă, pentru a se uita la ea, deși îi strângea posesiv cu mâna sânul.

– Doamne! zise el cu o voce joasă și aspră. Ești al dracului de frumoasă. Uită-te la tine, dulceață! Uită-te la noi!

Ea clipi, surprinsă de blasfemia lui, dar apoi își coborî privirea pentru a-și vedea corpul întins sub el. Coapsele ei erau deschise larg în jurul lui, cârlionții cuibului ei auriu erau încurcați și sclipeau de propria umezeală. Sânii îi tremurau de la respirația neregulată, și sfârcurile îi erau niște puncte umede, roșii de la atenția lui. Arăta exact ca o depravată.

Dar imaginea aceea îi făcu lui Alec inima să-i bată – numai mușchi, și gata să o devoreze. Privirea lui era fierbinte, mijită și devoratoare. Dar atingerea lui era așa de iubitoare în timp ce-i mângâia sânii, încât ochii i se umplură de lacrimi și pe buze îi apăru un zâmbet tremurător.

– Am nevoie să fiu în tine, Edie, șopti el.

Părea aproape torturat de dorință, și ea-i simți tremurul ușor al mâinilor.

Mâinile ei alunecară pe antebrațele lui, mângâindu-l.

– Și eu am nevoie de asta.

El oftă frânt. Când începu să-și desfacă cu[illegible] ea se ridică în coate și vru să se așeze în fund.

-Nu-i nevoie să te miști, iubire, zise Alec.

Ea capitulă cu o încruntătură.

-N-ar trebui să mergem în pat înainte să... ăăă, știi tu.

El rânji în vreme ce-și dădea jos cureaua și începea să-și desfacă kiltul.

-Îmi place așa. Pot să văd totul. Și apoi, s-ar putea să fie un pic mai ușor pentru tine în poziția asta, cel puțin pentru prima dată.

-Păi, tu ești expertul, zise ea. Mă las pe mâinile tale capabile.

Edie chiar credea că era bine că unul din ei știa ce trebuie făcut, pentru că ea începea să se neliniștească, în ciuda faptului că-l dorea la fel de mult cum o dorea el pe ea. Și când el termină de desfășurat ecosezul, în sfârșit expunându-se, ea avu un șoc – un șoc mare, aproape la fel de mare ca însuși Alec. Bărbăția lui, împingând în sus, lungă și groasă, din cuibul ei de păr întunecat, era cel puțin impresionantă.

Și oarecum înspăimântătoare.

Probabil că pe chipul ei se văzu îngrijorarea, pentru că el se lăsă în jos ca să o sărute. Ea îi petrecu brațele în jurul gâtului, mulțumindu-se cu forța și căldura lui.

El îi adulmecă buzele.

-Totul va fi bine, promit! Mă voi asigura că ești pregătită.

Ea îi zâmbi sfios. În sfârșit aveau să fie împreună, fără obstacole între ei.

El îi mai desfăcu un pic coapsele, și apoi mâinile îi alunecară spre cuibul umed cu cârlionți care o ascundeau. Cu blândețe, cu așa de multă blândețe, el îi desfăcu labiile și începu să o mângâie, alunecând cu degetele prin umezeala ei. Făcu cercuri și se jucă, frecând-o cu o presiune nu puternică, dar constantă, care scoase la iveală o senzație minunată, ce pulsa chiar în vârful sexului ei.

Degetele lui Edie se curbară în așternuturile de sub ea. Cu privirea în ochii lui Alec, care era așa de mare și de impunător deasupra ei. Nici măcar nu putea să înceapă să caute cuvintele pentru a descrie cum se simțea, ce gândea. Știa doar că-l iubea și că toate instinctele ei o îndemnau să se predea în fața acelei iubiri.

Și apoi nu mai rămase nimic decât senzația și o spirală încordată de nevoie. Degetele lui alunecară printre labiile ei și pătrunseră înăuntru, deschizând-o cu blândețe. O ardea, dar o și durea, însă nevoia ei creștea. Se simțea deschisă și pregătită pentru el, disperată să fie umplută.

Cu o atingere ușoară, el trecu cu degetul mare peste clitorisul ei, în timp ce-o penetra cu două degete. Edie gemu și își arcui spatele,

strângându-se în jurul lui. Totul în interior părea să se contracteze și apoi să se încordeze pentru a se relaxa.

– Da, fetițo, ești gata.

Accentul lui Alec era grav și pronunțat. Se aplecă peste ea, proptindu-și o mână lângă umărul ei.

– Uită-te la mine, iubire! Doar uită-te la mine!

Edie se întinse pentru a-și petrece mâinile în jurul gâtului lui. Zâmbi, prea impresionată pentru a spune ceva. El o înghionti, și capul mare al bărbăției lui o penetră. Ea simți cum lărgește ochii la arsura provocată de intrarea lui.

Cerule, îl simțea enorm. Inspiră și își ținu respirația. Alec gemu și închise ochii. Împinse din nou, afundându-se un pic mai mult, apoi rămase nemișcat.

Edie privi în jos, neputând să se abțină. Și în ciuda spaimei și a înțepăturii pe care o simțea, stomacul i se strânse. Imaginea cu Alec stând între picioarele ei desfăcute era așa de intimă, încât lacrimile îi umplură ochii.

– Edie, iubire, te doare? întrebă el pe o voce încordată.

Ea ridică privirea și îi văzu ochii deschiși și trăsăturile ce păreau aproape sumbre. Pielea lui era transpirată. Ea clătină din cap și încropi un zâmbet, venindu-i greu să vorbească.

El îi dădu cu blândețe părul ciufulit de pe frunte.

– Atunci de ce plângi, fată dragă?

Ea se întinse să-i sărute bărbia.

– Pentru că sunt așa de fericită. Tot nu-mi vine să cred că lucrurile s-au aranjat.

El afișă un zâmbet care era și mocnit, și plin de tandrețe. Se înfipsese adânc în inima ei și se instalase acolo pentru totdeauna.

– Nu puteam să te las să pleci, Edie, zise el. Niciodată nu o să te pot lăsa.

Din moment ce arsura dintre coapsele ei începea să se stingă și era înlocuită de o senzație mult mai plăcută, ea îi zâmbi obraznic.

– Păi, acum că mă ai, ce-ai de gând?

Nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru sărutul lacom și devorator, care o lăsă fără aer și tremurând, când el se retrase în sfârșit.

– Voi face dragoste cu tine, gemu el.

Începu să se miște din nou, împingând lent înainte. Cu vorbe blânde, o îndemnă să-și petreacă picioarele în jurul șoldurilor lui, deschizându-se. O desfăcu lent, intrând în ea, lăsând-o fără aer.

- Ești bine? murmură el.

Ea încuviință din cap. Era mai bine decât bine – era *el*. Și deveni și mai bine când el începu să se miște lent, ieșind doar cu un pic mai mult de fiecare dată când se retrăgea. Apoi împinse în față, ceva mai adânc. Era așa de gros, și ea se simțea așa de strâmtă și alunecoasă în vreme ce se agăța de el. Gemetele lui vibrau în ea, reflectând creșterea propriei plăceri.

- Doamne, ce bine este în tine, gemu el.

Dintr-odată el îi cuprinse fundul cu o mână și o înclină în sus în timp ce se mișca în ea. Edie gemu. Era unghiul perfect, aducând vârful sexului ei sensibil în contact cu pelvisul lui la fiecare mișcare. Mici spasme se simțeau la trecerea ei.

El se mișca mai repede acum, cu mișcări scurte care o făceau să simtă scântei prin tot corpul. Respirând sacadat, Edie se prinse de umerii lui. Corpul lui, căldura și mirosul lui o înconjurau, copleșindu-i simțurile.

Copleșindu-i inima.

Se agăță de el, uitându-se în ochii lui în timp ce el o ducea tot mai aproape de orgasm. Privirea lui sclipea și trăsăturile îi erau întinse într-o expresie încordată, aproape aprigă. Ea se arcui în sus, căutând cu disperare eliberarea care sclipea dincolo de atingerea ei. Apoi Alec îi ridică piciorul, deschizând-o larg în timp ce se împingea în ea. Se mai flexă o dată, pompând puternic în ea, și eliberarea explodă în ea ca o furtună.

Țipând, ea se arcui în sus și se lipi de pieptul lui, vibrând cu forța orgasmului ei. Alec o cuprinse în îmbrățișarea sa musculoasă, ținând-o lângă el. O clipă mai târziu scoase o înjurătură în timp ce corpul lui ajunse la plăcere, și brațele lui se încordară în jurul ei până când ea abia mai putea respira.

Dar lui Edie nu-i păsa. Voia ca el să o țină pentru totdeauna și să nu-i dea drumul niciodată.

Capitolul 20

Ceva o gâdila pe la nas pe Edie și un murmur grav vibra prin corpul ei.

– Trezește-te, draga mea! Trebuie să te duc înapoi în camera ta.

– Nu vreau, mormăi ea, refuzând să deschidă ochii.

Se cuibări mai aproape de căldura care o înconjura, oftând satisfăcută în timp ce adormea la loc.

Apoi creierul ei năucit de somn își dădu seama care era sursa căldurii – un corp tare și gol. Deschise cu greu pleoapele și încercă să se concentreze. Era încă întuneric. Mintea îi era ametită, și ea plutea într-o senzație enormă de bine, ambele stări îndemnând-o să doarmă mai departe.

Alec îi gâdilă din nou nasul.

– Poți să dormi mai mult în camera ta. Acum trebuie să ne trezim.

Ea își întoarse fața spre pieptul lui și se foi un pic, așezându-se mai confortabil. Asta păru să facă îmbrățișarea să devină și mai puternică, iar Alec mormăi ceva în barbă.

– Încă-i întuneric, zise ea, închizând ochii. Nimeni nu se va trezi ore bune de-acum.

– Eu sunt foarte treaz, și va fi chiar o problemă dacă nu te duc înapoi în camera ta.

Cum ea nu avea habar la ce se referea, îi ignoră comentariul și se cuibări mai mult în el. Niciodată nu se simțise așa de bine, de protejată sau de fericită, și nu avea nici un chef să se miște.

Pieptul lui Alec se ridică și coborî sub obrazul ei când el râse. Dar când o ridică de pe el, Edie protestă incoerent care, dar asta nu-l opri să plece de lângă ea.

– Taci, prostuțo, zise el trăgându-i cuvertura peste umeri. Stai acolo cât mă îmbrac, apoi o să te ajut.

Ea deschise o pleoapă. Priveliștea era așa de ispititoare, încât deschise și cealaltă pleoapă.

Alec stătea lângă pat – complet gol, ispititor și extrem de excitat.

– Doamne, te-ai trezit, zise ea, uitându-se la erecția lui impresionantă. Asta se întâmplă în fiecare dimineață?

El zâmbi.

– Da, chiar da.

Ea oftă fericită și se întoarse pe partea cealaltă, îmbrățișându-i perna.

– Asta-i ceva ce abia aștept.

El râse, apoi se aplecă pentru a o săruta iute ț

– Tu, domnișoară Whitney, ești complet inco

– Chiar sunt.

Și ațipi cât el se mișcă în tăcere prin încăpere. Câteva minute mai târziu, când o trezi din nou, el era complet îmbrăcat. Ea se ridică în fund, căscând.

- Cât e ceasul?

- Este ora la care trebuie să te duc înapoi în camera ta, zise el adu-cându-i cămașa de noapte.

Ea se așeză pe marginea patului și-l lăsă să o îmbrace. În ciuda faptului că era pe jumătate adormită, i se păru o experiență foarte interesantă. Însoțită de câteva săruturi senzuale și câteva mângâieri intime în vreme ce se lupta cu cantitatea imensă de material ce-i acoperea corpul. O ajută cu papucii, apoi o ridică în picioare și recuperă halatul.

- Să nu-mi uiți boneta, zise ea cu un căscat.

- Sper că nu ai de gând să porți așa de multe pe tine când ne culcăm, după ce ne căsătorim, zise el, aranjându-i cu grijă ochelarii pe nas.

- Gândește-te cât te vei distra să mă dezbraci, zise ea zâmbindu-i.

Când el îi zâmbi la rândul lui, simți că inima e cât pe ce să-i explodeze de bucurie. Orice dubii ar fi putut să aibă asupra căsătoriei fuseseră risipite de pasiunea lor reciprocă. Edie nu avusese încă curajul să-l întrebe pe Alec dacă o iubea, dar nu se îndoia că o dorea în patul și în viața lui. Deși nu se aflau exact unde ar fi trebuit să se afle, era un început bun pentru o viitoare viață împreună.

Ea țipă un pic când el o ridică în brațe.

- Ce faci?

- Îmi duc viitoarea mireasă înapoi la ea în cameră, zise el, strângând-o la pieptul lui.

- Este un gest decent din partea ta, dar pot merge și singură.

- Îmi place să te car, zise el, zgâlțâind-o un pic când deschise ușa. Mai ales când ești pe jumătate îmbrăcată, ca acum.

- Este un drum îngrozitor de lung până la mine în cameră, zise ea, petrecându-și brațele în jurul gâtului lui. Și nu sunt chiar ușoară, să știi. Nu vreau să te rănești.

El o luă peste picior.

- Ești perfectă. Și apoi, nu vreau să-ți fie frig pe holurile astea, unde este curent.

Ea se ghemui fericită în îmbrățișarea lui caldă și puternică. În vreme ce el traversa coridoarele și scările din Blairgal, Edie închise ochii din nou, ațipind la loc. Își frecă obrazul de lavaliera apretată de la gât[illegible]ui...

Deschise ochii și își dezlipi capul de pe pieptul lui. Se lăsă un pic pe spate, analizându-l în lumina slabă a răsăritului care intra pe fereastrele lungi de pe o parte a holului.

Alec privi în jos spre ea.

– Ce s-a întâmplat?

– Ești îmbrăcat. Porți până și vestă și haină groasă de lână, pantaloni de piele și cizme de călărie. Unde te duci?

Ezită suficient cât ea să-și dea seama că ceva era în neregulă.

– Mă duc să călăresc, zise el pe un ton tăios.

– La ora asta a dimineții? întrebă ea neîncrezătoare. Ești nebun?

– Va fi mai multă lumină când o să ajung eu jos la grajduri.

– Nu cu mult. Spune-mi ce faci cu adevărat.

El clătină din cap.

– Taci, Edie! O să ne-audă careva.

Ea spumegă în tăcere până când ajunseră în cameră. De cum puse picioarele jos, îl apucă de partea din față a hainei.

– Alec, nu te las să ieși din camera asta până nu-mi spui unde te duci.

– Edie, nu am timp pentru asta, mormăi el. Îți explic totul când ne vedem la micul dejun.

Ea îi observă expresia, apoi se cutremură. Răspunsul îi veni în minte și nu-și putu reține un suspin îngrozit.

– Te duci să te vezi cu Fergus, nu-i așa? O să vă duelați.

El își dădu ochii peste cap, apoi îi acoperi mâinile cu ale lui.

– Nu fi ridicolă. Eu...

– Nu mă minți! Nu cu așa ceva. Te-a provocat la duel?

Când el strânse din buze, refuzând să răspundă, ea își înfipse degetele în haina lui, de parcă dacă se agăța de el îl putea proteja.

– Nu poți să faci asta, Alec. Este o nebunie și total inutil. Tu ai spus că Donella nu a vrut niciodată să se căsătorească cu tine, deci de ce să treci prin ceva așa de periculos?

Vocea ei urcase și era stridentă acum, dar nu-i păsa.

– Taci, iubire, o liniști el, conducând-o spre patul ei. Doar o să vorbesc cu el, îți promit! Nu-l voi răni.

O ridică și o așeză pe pat, dar ea tot reuși să rămână agățată de el.

– Nu de el îmi fac griji, idiotule. Îmi fac griji pentru tine. O să mor dacă pățești ceva.

Inima îi bătea așa de puternic, încât abia putea articula cuv

El o sărută repede pe buze.

- Draga mea, nu mi se va întâmpla nimic. Îi zâmbi șiret. Sunt foarte bun la trasul la țintă.

Ea îi dădu drumul la haină, doar ca să revină și să-l lovească peste braț.

- Nu-i amuzant deloc.

El se arătă imediat smerit.

- Îmi pare rău. Edie, jur că nu mă voi lupta cu el, indiferent ce va vrea. Dar trebuie să vorbesc cu el, undeva unde este liniște și ferit. Altfel, va veni aici urlând și va provoca numai probleme. Lucru care ar spori bârfele.

- Nu-mi pasă de bârfe, zise ea cu disperare.

- Ei bine, mie, da. Nu vreau ca tu și Donella să suferiți din cauza asta. Fergus este furios și rănit, dar nu-i prost. O să-l fac să înțeleagă, când voi avea șansa să discut cu el.

Edie se îndoia foarte mult de asta. Fergus avea prea multe motive să vrea să-l omoare pe Alec, începând cu faptul că el era următorul moștenitor de drept.

Imaginea pietrelor căzând peste ei la castelul Mugdock îi reveni în minte. Se gândi să aducă în discuție incidentul, dar el l-ar fi respins ca rezultat al imaginației ei prea bogate.

- Merge cineva cu tine? Ai un secund? întrebă ea, începând să se simtă cu adevărat panicată.

- Normal că nu. Se chinuia să-i desfacă și cealaltă mână de pe haina lui. Nu avem nevoie să mai știe cineva despre asta.

Minunat. Fergus îl putea împușca pe Alec cu sânge-rece și nimeni nu și-ar da seama. O cale perfectă să scape de bărbatul care aparent pătase onoarea surorii sale *și* să-l dea la o parte din linia de moștenire.

- Trebuie să vorbești cu bunicul tău. El îl va liniști pe Fergus, zise ea. El reușise în sfârșit să-i descleștеze ambele mâini și acum i le ținea în poala ei.

- Crede-mă, nu va reuși. Mai degrabă o să aibă o criză, ceea ce nu va face nici un bine inimii lui.

- Alec...

El întrerupse pledoaria ei disperată aplecându-se pentru a o săruta cu patos. Dură doar câteva secunde, dar fu așa de apăsat și mistuitor, încât o lăsă fără aer.

- Du-te înapoi la somn, zise el, îndreptându-se. Mă voi întoarce înainte să-ți dai seama.

Până să apuce să răspundă la acea prostie, el ieși din cameră.

Blestemând, Edie se dădu jos din pat, aterizând pe picioarele care încă-i tremurau și de teamă, și de la forța sărutului. Porni după el când ușa de la garderobă se deschise dintr-odată. Cora intră în grabă, aproape îmbrăcată, dar cu boneta de noapte încă pe cap.

– Domnișoară, ce se întâmplă?

– Căpitanul Gilbride se duce să se dueleze, și eu trebuie să-l opresc.

Ochii Corei erau mari cât cepele.

– Cum?

– Nu știu încă. Dar am nevoie să te duci la grajduri și să încerci să afli unde merge. Poți, te rog, să faci asta?

Cora veni în grabă și-i îndreptă boneta lui Edie.

– Pot. Și dumneavoastră mergeți să o treziți pe Lady Reese. Ea va ști ce este de făcut.

Edie clipi. Se gândise să-l trezească întâi pe lordul Riddick, dar mama cu siguranță va putea să se descurce cu bătrânul mai bine decât ea.

O trase pe Cora afară pe hol.

– Ne întâlnim la grajduri sau aici.

Servitoarea plecă în grabă spre partea din spate a aripii castelului, în vreme ce Edie își ridică fustele și zbură pe hol spre camera mamei ei. Intră direct, fără să mai ciocăne.

– Mamă, trezește-te!

Mama ei sări în sus. Boneta ei mare, acoperită cu dantelă, alunecă într-o parte, lăsând să-i scape părul prins în coadă.

– Eden? Ce s-a întâmplat?

– Alec a plecat să se dueleze cu Fergus.

Edie se grăbi spre scaunul din fața mesei de toaletă și ridică haina mamei ei.

– Nu ai încercat să-l oprești?

Vocea mamei urcase suficient de mult cât să spargă oglinda.

– Normal că am încercat. Dar este la fel ca orice alt bărbat pe care l-am cunoscut vreodată – nu ascultă.

Mama ei se ridică din pat, părând la fel de indignată ca o furie răzbunătoare. Dacă detesta ceva, acel lucru era să fie trezită prea devreme dimineața.

Își luă halatul și băgă brațele prin mâneci.

– Mi-a ajuns cu prostia asta, Eden. Chiar trebuie să încetați.

– Sunt cu totul de acord, mamă. Ceea ce înseamnă că trebuie să-l avem pe lordul Riddick de partea noastră.

– Sunt foarte conștientă de asta, draga mea, zise mama ei în timp ce-și încălța papucii delicați. Se îndreptă ca o furtună spre ușă, cu falduri le largi ale halatului fluturând în urma ei ca o mantie. Și am să-i spun exact ce părere am despre cât de prost gestionează treburile familiei sale. Prostia asta cu clanul trebuie să înceteze.

Edie, un pic mai scundă, fu nevoită să se grăbească pentru a ține pasul cu mama ei în vreme ce se îndrepta spre camerele lordului Riddick.

– Mamă, zise ea, el crede foarte mult în tradițiile familiei sale. O să-l enervezi dacă-i zici asta.

Mama îi aruncă o privire iritată.

– Bun, pentru că atunci va ști exact cum mă simt eu.

Un minut mai târziu dădeau colțul spre aripa alăturată, unde se aflau apartamentele Excelenței Sale. Mama ei merse până la ușă și ciocăni puternic în ea.

– Lord Riddick, treziți-vă, strigă ea. Sunt Lady Reese. Trebuie să vorbim.

– Păi, dacă de data asta nu i-ai provocat bietului om un infarct, nimic nu o mai poate face, mormăi Edie.

– Nu avem timp de pierdut, Eden. Ciocăni din nou. Lord Riddick...

Ușa se deschise și un bărbat slab, cu părul negru – probabil valetul contelui – apăru în fața lor, cu gura căscată.

– Lady... Lady Reese, se bâlbâi el.

– Dă-te la o parte, ordonă mama.

Trecu de bietul om, care părea gata să leșine. Edie făcu o grimasă ca să-și ceară scuze și o urmă înăuntru.

Intrară într-un dormitor enorm, decorat într-un stil pe care Edie l-ar fi putut descrie doar ca fiind al eroului scoțian. Era destul de mult ecosez și mai multe arme, plus un pat imens și vechi cu patru stâlpi, de care atârna și mai mult ecosez. Stând în pat, lordul Riddick arăta furios și teribil de aristocrat, în ciuda faptului că și el era încă îmbrăcat în cămașa de noapte și avea boneta pe cap.

– Ce dracu' faceți, *sassanachs* nebune? tună el.

– Încercăm să vă salvăm nepotul. Mama veni ca o furtună lângă pat, fără vreun pic de rușine. El și ignorantul dumneavoastră de nepot s-au furișat să se dueleze.

Excelența Sa se lupta să se elibereze din hainele de noapte, dar anunțul ei îl opri. Privirea lui trecu la Edie.

– Este adevărat?

Edie încuviință din cap.

– Da, dar Alec a zis că nu se va lupta cu el. A zis că voia să încerce să-i bage mințile în cap lui Fergus.

Mama ei pufni.

– N-am prea văzut o asemenea calitate prin casa asta.

– V-aș mulțumi dacă nu mi-ați mai insulta familia. Și apoi, familia *dumnevoastră* nu este inocentă în această afacere, mormăi lordul Riddick.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Edie. Încetați să vă mai certați și faceți ceva. Se vor omorî unul pe celălalt.

Contele dădu semne de încăpățânare.

– Mă îndoiesc. Și apoi, eu nu pot face nimic. Este o chestiune de onoare, una pe care Fergus are tot dreptul să o ceară.

Lui Edie îi venea să-i dea o palmă.

– Vă îndoiți? Chiar vreți să vă vedeți nepotul mort într-o baltă de sânge? Sau pe celălalt nepot?

El o săgetă cu privirea.

– Nu se va ajunge la asta, fetițo. Vor trage în aer sau se vor bate o vreme. Este mai bine să-i lăsăm singuri, să-și rezolve problema între ei ca domnii.

Mama își plantă mâinile în șolduri.

– Ați fost atent la nepotul dumneavoastră, domnule? S-a tot holbat la căpitanul Gilbride și a scuipat amenințări vagi de când am ajuns. Ar trebui să opriți prostia asta, nu să o încurajați.

Bătrânul conte părea gata să scuipe foc.

– Nu mă aștept ca o blestemată de femeie să înțeleagă o chestiune de onoare.

Își luă halatul de la valet, care rămăsese lângă patul său, scoțând niște behăieli ciudate.

Mama se întinse cât era de înaltă, în toată furia ei îndreptățită, ivindu-se deasupra contelui adus de umeri.

– Sunt așa de sătulă de bărbați și de onoarea lor. La *dracu'* cu onoare lor! zic eu.

Edie rămase cu gura căscată la mama ei. Niciodată nu o auzise rostind vreo înjurătură.

– Nepotul dumneavoastră a supraviețuit opt ani unui război, inclusiv carnagiului de la Waterloo, și chiar aveți de gând să-l lăsați să-și dea viața pentru așa ceva? zise mama ei furioasă. Să vă spun eu ceva despre onoare, domnule. Onoarea fiicei mele este ruinată, ca și a domnișoarei Haddon. Și vă zic eu a cui e vina. Este vina dumneavoastră și a familiei domnișoarei Haddon că ați forțat

doi tineri să se căsătorească fără ca vreunul din ei să vrea asta. Și în loc să vă purtați ca niște ființe raționale, toți vă agitați ca niște personaje din vreo tragedie dementă de-a lui Shakespeare. Ei bine, eu nu voi accepta asta. Dacă nu veți face ceva să vă salvați nepoții, voi face eu.

Îl săgetă pe conte cu privirea. Acesta părea uluit. Apoi mama pufni dezgustată, făcu stânga împrejur și ieși din cameră. Edie fugi după ea, ajungând-o din urmă pe hol.

- A fost cel mai tare lucru pe care l-am auzit vreodată, mamă, zise ea, fugind ca să țină pasul. Dar acum ce facem?

- Mergem după bărbații ăia ridicoli și îi oprim. Du-te în camera ta, puneți cizmele și mantaua, și vino după mine. Nu avem timp de pierdut ca să ne îmbrăcăm cum trebuie.

Dacă nu ar fi fost groaza pe care o simțea că Alec ar putea păți ceva, Edie s-ar fi simțit bine. Purtarea mamei ei în mijlocul acestei crize era ceva ce-i deschidea ochii și o amuza.

Edie fugi pe coridor spre camera ei, deschise ușa și intră valvârtej.

- Cora, te-ai întors?

Scotoci în scrinul din colț și descoperi cizmele de călărie.

- Cora! strigă ea din nou.

- Aici sunt, răspunse servitoarea, venind în grabă de pe hol.

Edie stătea în fund pe podea, încălțându-se cu cizmele.

- Te-ai dus la grajduri?

- Căpitanul n-a fost acolo, zise Cora venind să o ajute.

Lui Edie i se strânse inima.

- Știi unde s-a dus?

Servitoarea ei rânji.

- Fugeam spre grajduri când l-am văzut pe căpitan traversând curtea și luând-o pe după castel, așa că l-am urmărit. S-a dus la un fel de pajiște, chiar după grădina principală. Apoi s-a așezat pe o bancă, părând pregătit să aștepte ceva vreme.

Edie mersese până la acea pajiște chiar ieri, în căutarea singurătății. Era aproape de casă.

- Îl așteaptă pe blestematul de Fergus, fără îndoială. Cora, caută-mi mantaua!

- Domnișoară, nu vă îmbrăcați? zise Cora, părând șocată.

- Nu este timp de pierdut. Mama așteaptă.

Mormăind că toți o luaseră razna, servitoarea îi aduse lui Edie mantaua. Aceasta i-o smulse și o luă la goană, băgând brațele în haina groasă de lână în timp ce mergea. Intră în camera mamei

ei și o găsi încălțată cu cizmele, îmbrăcată cu mantaua și cu ceea ce evident era prima bonetă pe care pusese mâna – un articol elaborat, cu pene violet și o fundă mare de satin. În combinație cu cămașa de noapte, era cea mai ridicolă costumație pe care și-ar fi putut-o imagina cineva.

Davis, care stătea prin preajmă, era complet îmbrăcată și părea teribil de ofensată că trebuise să-și lase stăpâna să iasă arătând ca o nebună fugită de la ospiciu.

Asta ar fi fost chiar o poveste bună de spus de către Edie nepoților ei – dacă viitorul lor bunic reușea să supraviețuiască dimineții.

– Știi unde să-i cauți? întrebă mama în timp ce se îndreptau spre hol, cu Cora și Davis în urma lor.

– Da, zise Edie. Va fi mai iute dacă o tăiem prin partea mai veche a castelului.

Slavă Cerului că petrecuse ultimele zile explorând Blairgal, când încercase să-i evite pe Alec și familia lui. Știa exact unde mergea și care era cea mai rapidă cale pentru a ajunge acolo.

După două scări diferite și trei coridoare ajunseră în grădini. Soarele se vedea în sfârșit la orizont. Un strat de brumă acoperea peluza și arbuștii, și iarba trosnea sub picioarele lor în timp ce se grăbeau printre rândurile de arbuști tunși. Mama alunecă o dată, dar Edie și Davis o prinseră și o împiedicară să cadă pe spate.

– Eden, voi avea o discuție foarte serioasă cu Alasdair după ce terminăm cu asta, zise mama, trăgând de bonetă ca să o aranjeze la loc. Niciodată în viața mea nu am trecut prin ceva așa de revoltător cum este comportamentul acestei familii.

– Ești mai mult decât bine-venită să o faci, mamă, după ce-i dau eu una peste ceafă. Edie arătă în față spre o deschizătură în peretele rustic de piatră care înconjura grădinile. Acolo sunt treptele care coboară spre pajiște.

Se grăbiră pe scări, doar ca să se oprească dintr-odată jos, căzând aproape una peste alta. Edie o auzi pe mama ei scoțând o înjurătură piperată, în timp ce se prindea de Davis pentru a se echilibra.

Alec și Fergus stăteau fiecare la câte un capăt al pajiștii, cu pistoalele în mână. Pistolul lui Alec era îndreptat în jos, lipit de piciorul lui, în vreme ce Fergus îl ridica pe al lui.

– Opriți-vă! strigă Edie cât putu de tare.

Fergus se întoarse, așa de uluit, încât trase și
dreptând-o spre grupul de femei adunate la baza ș
el, în-

- Fergus, lasă arma jos! strigă Alec, care pornise deja spre Edie și mama ei.

Edie porni spre el.

- Și tu lasă drăcovenia aia!

Înainte ca el să mai apuce să spună un cuvânt, ea se aruncă la pieptul lui și își petrecu brațele în jurul gâtului lui.

- Ce naiba faci aici? mormăi el, cuprinzându-i talia cu brațul liber. Ți-am spus să aștepți în camera ta.

- Îți salvez viața. Ea își coborî mâinile pentru a-l apuca de reverele hainei. Nu că ai merita, căposule!

El îi cercetă din priviri hainele, ridicând surprins din sprâncene. Apoi se uită la mama ei – care se îndrepta spre Fergus pentru a-i cere socoteală – și scoase un chicotit.

- Sfinte Dumnezeule, sunteți amândouă încă în cămășile de noapte. V-ați pierdut mințile?

- Nu aveam timp să ne schimbăm, îi răspunse Edie. Trebuia să vă oprim pe tine și pe Fergus ca să nu vă omorâți.

- Nu aveam de gând să-l rănesc, după cum știi.

- Și care erau intențiile vărului tău, te pot întreba? Nu părea să fie prea prietenos când am ajuns noi.

Alec ezită înainte de a răspunde.

- Nu sunt foarte sigur. Și cred că nici el nu este, deși a insistat să trecem prin acest exercițiu absurd.

Edie îl zgâlțâi de revere.

- Absurd și mortal. Alec, asta trebuie să înceteze! Este imoral și ilegal.

- Sunt de acord, dar acum se pare că trebuie să o oprim pe mama ta să nu-l omoare pe Fergus.

Ea privi peste umăr și își văzu mama fluturând un deget către chipul lui Fergus în timp ce-l certa. Acesta evident încerca să se apere, dar mama nu asculta deloc.

- Oh, nu!

Edie se eliberă din îmbrățișarea lui Alec și se duse după mama ei.

- Mamă, este în regulă, zise ea, punându-și mâna pe brațul mamei ei. Am oprit totul.

- N-ați oprit nimic, exclamă Fergus, roșu ca sfecla. Dacă credeți cumva că se încheie aici, sunteți la fel de nebună ca vărul meu. Și apoi, nu-i treaba dumneavoastră. Plecați și lăsați-ne în pace, englezoaică nenorocită!

Edie își petrecuse ultima jumătate de oră încercând să-și controleze temperamentul – și nervii, dar gata. Făcu un pas în față și băgă un deget chiar sub nasul tânărului.

– Este treaba mea, tontule. Că vă place sau nu, probabil mă voi mărita cu vărul dumitale...

– Probabil? interveni Alec pe un ton enervat.

Edie îl ignoră.

– Și asta, domnule Haddon, mă va face verișoara dumneavoastră și, deci, voi fi cineva cu care va trebui să învățați să trăiți. Cu cât mai repede începeți să faceți asta, cu atât mai bine – pentru dumneavoastră, mama dumneavoastră și mai ales pentru Donella.

Fergus începu să arate destul de rușinat, dar numele surorii lui îl stârni din nou.

– Să nu îndrăzniți să vorbiți despre ce este bine pentru Donella. Fac asta ca să o protejez, urlă el.

– Și cum o va proteja pe sora dumneavoastră dacă-l omorâți pe Alec sau sunteți dumneavoastră cel omorât? izbucni Edie. Asta-i o logică nebună.

– La ce te aștepți, Eden? interveni mama ei pe un ton superior. În ce mă privește, întreaga familie a căpitanului are un loc la azil. Poate nebunia este o boală în familiile Haddon și Graham.

Lui Edie i se păru că aude un chicotit din partea lui Alec. Îl ignoră din nou, săgetându-și mama cu privirea.

– Asta nu ajută, mamă.

– Iar eu nu am să stau aici să fiu insultat de unele ca voi, exclamă Fergus.

Încă părea foarte nervos, dar lui Edie i se păru că ce fusese mai rău trecuse.

– Nu vrea nimeni să vă insulte, domnule Haddon, zise Edie pe o voce fermă. Dar trebuie să încetați să vă mai purtați irațional. Nu vă veți rezolva astfel problemele.

Fergus se uită dincolo de ea, spre Alec.

– De ce a trebuit să le aduci cu tine? Totul ar fi fost bine dacă ai fi venit singur.

Apoi își acoperi ochii cu brațul și se întoarse pe jumătate, de parcă nu voia să le arate că era emoționat.

Alec își puse mâinile pe umerii lui Edie și o dădu la o parte.

– Nu, băiete, zise el cu blândețe. Nu ar fi fost niciodată bine pentru mine și sora ta.

– Nici măcar nu i-ai dat o șansă, zise Fergus, fluturând din mână.

Ceea ce însemna că flutura și pistolul.

- Pune arma aia jos, izbucni mama, pășind în fața lui. Davis, vino să stai lângă mine! Eden, tu și Cora blocați-l pe căpitanul Gilbride. Vor trebui să tragă în noi ca să continue cu duelul ăsta idiot, și sunt sigură că nu vor îndrăzni.

Davis oftă obosită și veni în silă lângă stăpâna ei. Edie era sigură că Fergus nu avea de gând să mai tragă în cineva acum, dar făcu cum îi ceru mama ei.

- Edie, chiar nu este nevoie, zise Alec, care se lupta cu frustrarea și râsul.

Cora veni reticentă lângă ea.

- Și acum? zise ea cu o voce șoptită, dar suficient de tare.

- Nu știu, șopti Edie.

Stăteau cu toții înghețați într-un tablou ridicol, până când un urlet îi făcu să se întoarcă. Lordul Riddick venea spre el, sprijinindu-se puternic de brațul domnului Gilbride.

- Lăsați imediat jos pistoalele alea! tună contele.

Alec clătină din cap.

- Minunat! Asta era tot ce ne trebuia ca să transformăm totul într-o farsă, zise el. Și acum ce urmează?

- Nu-i nevoie să vă faceți griji, căpitane Gilbride, zise mama lui Edie în vreme ce lua pistolul din mâna lui Fergus. Știu *exact* ce să fac.

Capitolul 21

Edie stătea pe un scaun în impresionantul hol principal al castelului Blairgal, rozându-și marginea unei unghii care acum era zdrențuită. Privi din nou la ceasul Ludovic al XVI-lea de pe polița șemineului, blestemând în gând faptul că minutele păreau să fi înghețat. Ultima oră fusese, fără nici un dubiu, cea mai lentă din toată viața ei.

– Edie, încetează să-ți mai rozi unghia, îi ordonă mama de pe scaunul ei aflat de partea cealaltă a enormului șemineu.

– Da, mamă, răspunse ea absent.

Deși mama o certase în fața renumitului ei logodnic și a familiei acestuia, era prea zguduită de evenimentele din ultimele douăzeci

și patru de ore și prea îngrijorată de ceea ce s-ar fi putut întâmpla, ca să-i pese.

Alec îi cuprinse încheietura între degete și-i trase mâna în poală la lui.

– Nu ai motiv să fii neliniștită, draga mea. Mama ta știe exact ce face.

Ea îi aruncă o privire sceptică.

– Ești sigur?

– Da. Așteaptă doar și ai să vezi.

Edie oftă din greu, strângându-și degetele peste ale lui și așteptând să apară restul familiei Haddon. După sosirea lordului Riddick pe pajiște, el și mama petrecuseră câteva minute tensionate într-o conversație șoptită. Apoi contele îi ordonase lui Fergus să se ducă după sora și mama lui și să le aducă la castel. Apoi toată lumea se va aduna în holul principal de la intrare – scena multor întâlniri importante de familie de-a lungul secolelor, după spusele lui Alec – pentru a discuta problema logodnei rupte.

– Ce se întâmplă? o întrebase Edie pe mama ei în drumul de întoarcere spre castel. De ce-a trimis Excelența Sa după domnișoara Haddon și mama ei?

– Lord Riddick și cu mine am fost de acord că este necesar să auzim ce spune domnișoara Haddon, îi spuse mama ei. Ultimul cuvânt în situația asta ridicolă ar trebui să fie al ei. Dacă ea dorește în continuare să se mărite cu Alasdair, cred că trebuie să-i respectăm decizia.

– Ce? țipase Edie, oprindu-se pe iarba alunecoasă.

Mama ei o îndemnase să meargă mai departe, trăgând-o practic prin grădină înapoi la castel.

– Este singura cale prin care familia asta îngrozitoare va accepta căsătoria ta cu Alasdair. Domnișoara Haddon trebuie să declare o dată pentru totdeauna că nu dorește să se mărite cu el, fără vreo constrângere. Odată făcută declarația, drumul va fi liber pentru tine.

Ăsta i se păruse lui Edie cel mai prost plan pe care-l auzise vreodată. Donella ar fi putut foarte bine să-și revizuiască atitudinea de noaptea trecută și să hotărască să se mărite cu Alec până la urmă. Și din moment ce mama aparent îi promisese lordului Riddick că Edie va onora decizia Donellei, soarta ei se afla acum în mâinile femeii pe care ea o umilise profund.

Când pusese în discuție această obiecție, mama ei o trimisese pe Edie pur și simplu înapoi în camera ei și-i ordonase să se îmbrace. Reușise să facă asta într-un timp-record și apoi zburase jos în hol ca să vadă cum putea să-l prindă pe Alec înainte să sosească toată lumea. Nici măcar nu-i făcuse o cerere oficială în căsătorie, și decizia fusese încă o dată luată din mâinile lor.

Din păcate, Alec, tatăl și bunicul lui erau deja adunați în holul de la intrare, stând în fața unui foc uriaș în imensa vatră. Alec o întâmpinase cu un zâmbet drăgăstos care o făcuse pe Edie să vrea să plângă, o condusese spre un scaun și apoi se așezase lângă ea. Când își pusese un braț în jurul ei, lipind-o de el, lordul Riddick mormăise, și domnul Gilbride scosese un icnet de dezaprobare, dar Alec îi ignorase. Mama sosise câteva minute mai târziu, arătând calmă, arogantă și elegantă. Se așezaseră toți să bea cafea și să aștepte într-o tăcere stânjenitoare.

Edie se simțea de parcă avea furnici pe piele și stomacul îi era agitat, deși ar fi putut la fel de bine să fie rezultatul faptului că dăduse nervoasă pe gât două cești de cafea pe stomacul gol.

Când valetul deschise ușile de la intrare din capătul îndepărtat al holului, familia Haddon intră. Își dădură hainele și pălăriile jos, apoi veniră să li se alăture.

– Curaj, draga mea, îi murmură Alec la ureche. Totul va fi bine.

Ea ridică ochii la el, vrând să-i dea peste cap. Cum naiba putea să fie așa de încrezător când soarta lor era în joc?

Dar, după expresia sălbatică de pe chipul doamnei Haddon și cea suferindă de pe chipul Donellei, nimic nu era bine. Stomacul lui Edie se strânse la oribilul gând că Fergus și doamna Haddon o convinseseră pe Donella să revină asupra deciziei.

– Doamnelor, vă mulțumesc că ați venit, zise lordul Riddick cu o voce serioasă. Luați loc, vă rog!

Alec se ridică și luă mâna Donellei, zâmbindu-i prietenos. Verișoara lui se uită neliniștită la el, dar se relaxă vizibil când el îi șopti ceva pe o voce joasă la ureche în timp ce o însoțea spre unul dintre scaunele adunate în jurul enormei vetre. Asta era prea puțin liniștitor, și faptul că păreau relaxați – și arătau splendid împreună – făcu să i se strângă și mai mult stomacul lui Edie.

Sentimentul se agravă când Alec nu reveni să se așeze lângă ea, mutându-se în schimb lângă scaunul bunicului lui. Era un semnal silențios, dar clar, de respect, și Edie deduse că Alec avea să respecte deciziile din acea zi.

Abia se așezaseră, când doamna Haddon se lansă într-o tiradă ofensată.

– Serios, domnule, zise ea cu o voce stridentă către conte. Nu putem purta o discuție de familie fără ca aceste intruse să participe? Se uită plină de ură la Edie. Biata mea fiică nu ar trebui să stea în aceeași încăpere cu...

– Destul, Glenna, o întrerupse contele pe un ton încordat. Lady Reese și fiica ei sunt oaspeții mei. Ținând cont de circumstanțe, domnișoara Whitney are tot dreptul să fie aici.

Edie aprecie intervenția contelui. Poate că era morocănos și de modă veche, dar ea știa că era un bărbat corect. De fapt, începea să se atașeze de el și spera doar să aibă șansa să-l cunoască mai bine.

Doamna Haddon tremura de indignare.

– N-am crezut niciodată c-o să apuc ziua când vei alege străinii în detrimentul familiei tale, Callum. Mă întreb ce va avea fratele meu de zis despre asta.

– În momentul ăsta nu-mi pasă, răspunse contele pe un ton sumbru. Îmi pasă să terminăm odată cu problema asta, și îți mulțumesc că-ți ții gura.

În fața unui asemenea răspuns, doamna Haddon nu avu de ales și fumegă în tăcere.

– Mulțumesc, Glenna, zise domnul Gilbride, sărind să liniștească lucrurile, ca de obicei. Știu cât de neplăcut este pentru toată lumea. Își îndreptă atenția către Donella. Acum, draga mea, cred că Fergus ți-a explicat ce, ăăă, problemă am avut aici în dimineața asta. Sper că nu ești prea tulburată.

Donella, care stătea cu mâinile adunate frumos în poală, se încruntă.

– Nu sunt la fel de tulburată pe cât aș fi fost dacă rudele mele de sex masculin ar fi ajuns să se împuște unul pe celălalt.

Domnul Gilbride fu luat prin surprindere de acest răspuns, la fel ca toată lumea.

În tăcerea uluită, Donella se întoarse și-i zâmbi lui Edie.

– Domnișoară Whitney, trebuie să vă mulțumesc dumneavoastră și mamei dumneavoastră că ați intervenit într-o manieră așa de promptă. Vă suntem recunoscători. Sau măcar ar trebui să fim.

Când îi aruncă o privire cu subînțeles fratelui ei, Fergus avu decența să pară rușinat.

– Cu plăcere, zise Edie clipind.

Ultimul lucru la care se așteptase era recunoștință din partea rivalei sale.

– Cu toții îți împărtășim ușurarea, draga mea, zise domnul Whitbride. Dar sunt sigur că știm cu toții ce anume ne-a adus împreună la această întâlnire nefericită, și problema nu este încă complet rezolvată.

– Ba eu zic că da, zise doamna Haddon pe un ton strident. Singurul lucru onorabil este ca Alasdair să respecte angajamentul făcut anterior față de fiica mea.

Mama lui Edie pufni elegant, ceea ce o făcu pe doamna Haddon să-și îndrepte privirea de Meduză spre ea. Mama îi zâmbi pur și simplu anost, transmițându-i perfect mesajul că o găsea îngrozitor de plictisitoare.

– Am fost foarte clară că nu doresc să mă mărit cu Alasdair, și nici că ar fi nevoie ca el să se simtă în vreun fel obligat față de mine, zise Donella cu răceală. Se uită la Edie, apoi privirea îi reveni la lordul Riddick. Este foarte clar că el are sentimente față de domnișoara Whitney. Eu, de fapt, nu mi-am dat seama ce sentimente profunde are față de ea, ceea ce a fost o eroare de judecată din partea mea. Și cu toate că deplâng maniera în care el a comunicat profunzimea acestui atașament azi-noapte, nu am resentimente față de el.

Toți mușchii din corpul lui Edie se relaxară. Aruncă o privire spre Alec, care zâmbea jalnic spre verișoara lui.

– Nu am vrut niciodată să te fac de râs, Donella, zise el. Îmi pare rău că a trebuit să afli așa.

Ea ridică elegant din umeri.

– Poate că era singura cale prin care să priceapă toți, inclusiv eu.

Alec îi aruncă lui Edie o privire șireată de parcă i-ar fi spus: „Vezi?" Dacă nu ar fi fost așa de ușurată, ar fi fost enorm de iritată că planul lui clandestin se dovedise a fi calea corectă, până la urmă.

Fergus se aplecă în față pe scaun, uitându-se cu sinceritate spre sora lui.

– Ești sigură că asta vrei, fetițo? Ai petrecut ani întregi pregătindu-te să devii contesa de Riddick.

Donella îi zâmbi fratelui ei cu o căldură autentică, ce îi lumină chipul frumos. Nu pentru prima dată, Edie se întrebă de ce Alec nu se îndrăgostise de ea cu ani în urmă.

– Doar pentru că nimeni nu mi-a dat de ales, zise Donella cu sinceritate. Bănuiesc că am crezut că așa era cel mai bine, după cum păreați toți să credeți. Dar eu nu mi-am dorit niciodată cu adevărat

să fiu contesă și cu siguranță nu am vrut niciodată să mă mărit cu Alasdair.

– Mulțumesc, zise Alec cu o voce crispată.

Doamna Haddon rămăsese ca o stană de piatră pe toată durata dialogului, dar răspunse la cuvintele fiicei sale printr-un suspin zgomotos, lăsându-și capul între mâini.

– Atunci de ce nu mi-ai spus asta cu ani în urmă, nepoată? întrebă contele pe un ton mâhnit. Ne-ai fi scutit pe toți de multe probleme.

Donella îl privi, ridicând ușor din sprâncenele ei elegante.

– Pentru că am crezut că este de datoria mea să onorez dorințele tatălui meu. Și pe ale tale, unchiule. Și apoi, mi-am exprimat reținerea cel puțin o dată.

– Da? întrebă Alec, vădit surprins.

Donella ridică din umeri.

– Am încercat, dar unchiul Callum m-a ignorat. A zis că-s doar nervi de fecioară.

– Mama ta mi-a spus că orice temeri ai fi putut avea legat de subiectul ăsta sunt doar nervi de fecioară, zise contele în defensivă. De unde era să știu eu cum stăteau de fapt lucrurile?

Doamna Haddon își înălță capul.

– Și doar asta a fost, izbucni ea. Dacă Alasdair n-ar fi adus-o pe... femeia asta cu el, totul ar fi decurs bine.

– Nu, mamă, zise Donella. Mă bucur că Alasdair a adus-o acasă cu el pe domnișoara Whitney. În felul acesta, amândoi am fost scutiți de o căsătorie pe care nici unul din noi nu o dorea.

– Sfinte Dumnezeule, ce încurcătură, oftă domnul Gilbride. Îmi cer scuze pentru că, prin rolul pe care l-am jucat, ți-am provocat vreo nefericire, draga mea. Eu chiar am crezut că îți dorești asta.

Donella îi zâmbi.

– Nu este vina nimănui, decât a mea. Deși nu mi-am dorit această căsătorie, știam ce însemna pentru clan și mai ales pentru dragul meu tată. Nu voiam să-l dezamăgesc.

Mama lui Edie încuviință din cap spre Donella.

– Asemenea sentimente sunt spre cinstea dumneavoastră, domnișoară Haddon. Jurămintele pe patul de moarte nu trebuie tratate cu superficialitate. Dar în cazul dumneavoastră, un asemenea jurământ ar fi provocat mult rău.

– Ce știți despre jurăminte pe patul de moarte? mârâi doa Haddon, ridicându-se pe jumătate din scaunul ei.

- Te rog, mamă, imploră Donella. Cred că Lady Reese are dreptate. Pe cât de mult mi-am venerat tatăl și i-am prețuit amintirea, a fost greșit din partea lui să-mi ceară să fac un astfel de jurământ, mai ales că era împotriva propriilor mele dorințe de bună creștină.

Expresia de pe fața doamnei Haddon sugera că era pe cale să mai înceapă o tiradă - sau să facă o criză de apoplexie.

- Ceea ce ne aduce la o altă chestiune, Donella, interveni în pripă domnul Gilbride. Vor exista niște bârfe despre aceste evenimente. Desigur, contele va dori să le atenueze, la fel și bunul tău unchi, nu mă îndoiesc. Dar mă tem că trebuie să fii pregătită pentru câteva neplăceri. Privi spre Alec. Toți trebuie să fim pregătiți.

Donella încuviință din cap.

- Înțeleg, dar nu cred că voi mai fi prin preajmă pentru a auzi prea multe.

Lordul Riddick se încruntă.

- De ce nu?

Nepoata lui îi oferi un zâmbet care aproape îi orbea cu strălucirea sa.

- Pentru că, dragă unchiule Callum, în curând voi depune jurământul de novice în fața surorilor Sfintei Cruci, la mănăstirea lor din St. Andrew.

Fergus rămase cu gura căscată la ea, consternat.

- Adică vrei să te faci... se opri, pentru că nici măcar nu putea articula cuvântul.

Donella încuviință.

- Da. Voi deveni călugăriță.

Pentru a treia oară în douăzeci și patru de ore se iscă un haos total.

- Nici măcar nu suntem catolici, zise Alec. Nu-i de mirare că mătușa Glenna și-a ieșit din fire.

- Din câte am văzut, ea este mereu așa, răspunse Edie.

Alec nu se putu abține să nu râdă - de tot, inclusiv de anunțul uimitor al verișoarei lui. Pentru prima dată în luni întregi se simțea liber și cu adevărat fericit, mulțumită frumoasei fete care mergea alături de el.

Edie arăta încântător și se simțea în largul ei în costumul bine croit în timp ce-și mâna iapa nărăvașă. Și, din moment ce purta ochelarii, el nu se temea că ar putea păți ceva. Pentru un lucru așa

de dificil, Edie era o călăreață expertă, ghidându-și calul cu abilitatea și cheful de viață care făceau parte din caracterul ei.

Asta includea și cheful de a face dragoste, dacă era să se ia după atacul din noaptea precedentă, din această arenă. Edie fusese destul de emoționată la început, dar Alec reușise să-i calmeze nervii într-o manieră foarte plăcută pentru amândoi.

Acum aveau un viitor împreună, mulțumită curajului Donellei de a lupta în sfârșit pentru viața pe care și-o dorea, în loc să accepte ceea ce alții aleseseră pentru ea. Fusese dificil o vreme, dar Alec avea încredere că el și Edie trecuseră peste obstacolele majore ale uniunii lor.

Mă rog, nu întru totul. Mai existau două posibile probleme, pe care intenționa să le ridice în acea zi. De aceea o luase pe Edie la călărit. Puteau vorbi deschis, fără posibilitatea de a fi întrerupți. Cu siguranță ea va avea multe întrebări de pus și, probabil, cel puțin câteva dubii. Avea nevoie de intimitate și de timp pentru a explica cum trebuie.

– Mătușa Glenna a fost mereu înclinată spre surescitare nervoasă, explică el. Dar pare să se fi înrăutățit de când am văzut-o eu ultima dată. Nu-i de mirare că Donella vrea să intre la mănăstire. Și eu aș vrea, dacă ar fi singura cale să scap de mama mea.

Edie râse.

– Tu ai fi o călugăriță îngrozitoare. Și sunt sigură că nu ar găsi o haină suficient de mare care să-ți vină.

El rânji în timp ce-și mâna calul. Pentru că drumul se îngustase pe lângă pârâu, o lăsă pe Edie să o ia în fața lui. După ce ajunseră în capăt și ieșiră în câmp deschis, îl îndemnă pe Darius și o ajunse din urmă.

– Deci nici unul dintre voi n-a știut că Donella voia să se călugărească? întrebă ea.

El clătină din cap.

– Ți-am zis că mereu a fost religioasă, dar habar n-am avut că voia să se convertească, cu atât mai puțin să se îngroape într-o mănăstire. Cu toate astea, chiar și bunicul poate vedea cât de mult își dorește, deci cred că-i va da Donellei binecuvântarea până la urmă. Și sunt sigur că tata și cu mine putem să-l convingem să dea o contribuție substanțială ordinului căruia i se va alătura.

Edie îl privi îngrijorată.

– Sper că toată agitația nu a pus prea multă presiune pe lordul Riddick. Până s-a calmat totul, mi s-a părut că arăta foarte obosit.

- Era, dar se ține mai bine decât credeam.

- Sigur e fericit că ești acasă, în ciuda faptului că ai creat atâtea belele.

El pufni.

- Râde ciob de oală spartă. Mi-ai fost ca un ghimpe în coaste din clipa în care ne-am întâlnit.

Ea îi zâmbi obraznic.

- De parcă ți-ar fi plăcut altfel.

- Foarte adevărat, dar îți ia ceva timp să te obișnuiești, măcar celorlalți.

Zâmbetul ei păli.

- Nu cred că Fergus are de gând să se obișnuiască. Era încă livid când bunicul tău i-a dat ordin să-și ducă mama și sora acasă. Am crezut că o să ajungeți să vă luați iar la bătaie.

Câteva minute, lucrurile păreau să ia o întorsătură urâtă, cu mătușa Glenna care ba plângea isteric, ba ocăra pe toată lumea, și cu Fergus care striga că trădarea lui Alec o forța pe sora lui să se furișeze rușinată la mănăstire.

- Da, a devenit o scenă ușor medievală timp de câteva clipe, nu-i așa? Chiar am crezut că băiatul va lua una dintre săbiile alea vechi de pe perete și mă va străpunge cu ea.

Edie se cutremură.

- Ce gând îngrozitor!

- Glumesc, iubire.

- Păi, nu mai glumi. Eu sunt doar recunoscătoare că Donella a putut să intervină într-o manieră așa de eficientă.

Da, verișoara lui se dovedea a fi chiar o revelație. Îl contrazisese pe Fergus și apoi o zgâlțâise bine pe mama ei care urla. Din păcate fără prea mare succes cu cea din urmă, așa că Lady Reese aruncase un pahar cu apă în fața mătușii Glenna.

Asta-i diminuase isteric**ale**le la jumătate. Alec începea să-și admire viitoarea soacră mai mult decât crezuse.

– Dar, continuă Edie, părând neliniștită, Fergus este în mod vădit furios pe tine.

Alec flutură din mână.

– O să-i treacă.

– Nu sunt așa de sigură.

Nici el nu era, dar nu voia să o îngrijoreze. Fergus era problema lui, nu a ei.

– Hai să nu vorbim despre asta, zise el. Este o după-amiază frumoasă, suntem împreună și mă voi căsători cu tine, nu cu verișoara mea. Ar trebui să ne bucurăm de victoria noastră, măcar până la următoarea criză.

Ea îl privi pieziș – o privire jucăușă, senzuală, care-i încălzi măruntaiele. Se foi, abia reușind să râdă la cât de repede reacționa corpul lui la ea.

– Așa deci, căpitane? zise ea pe un ton ușor. Nu cred că am primit o cerere oficială încă.

– Asta-i foarte adevărat, domnișoară Whitney, și am de gând să corectez această greșeală gravă în foarte scurt timp.

Ea își înclină capul, privindu-l pe sub borul stilat al pălăriei de călărie.

– Și ce mai așteptăm?

– Vreau să vezi ceva înainte. Și mai sunt câteva lucruri de clarificat.

Ea oftă.

– La naiba! Știam eu că era prea bine ca să fie adevărat. Acum ce mai este?

El ezită.

– Nimic prea serios, dar trebuie să te întreb ceva.

– Atunci spune! zise ea. După toate prin care am trecut, sigur nu poate fi așa de rău.

– Sper că nu. Doar că ție nu prea-ți place Highlands sau Scoția. Și, deși sunt sigur că vom putea locui o parte din an la Londra și Edinburgh, trebuie să-mi petrec destul de mult timp aici, la Blairgal. Mai ales acum că sănătatea bunicului nu este bună. Sper că asta nu te va face prea nefericită.

O parte din el se întări pentru răspuns – că ea avea de gând să petreacă mare parte din an la Londra sau la proprietatea familiei ei, în Hampshire, fie că el o putea însoți, fie nu. Ar fi acceptat orice răspuns, dar se temea de ideea de a avea o căsătorie modernă în care soțul și soția rareori se intersectau. Luptase din greu să o câștige, și o voia pe Edie alături de el cât de mult se putea.

– Sfinte Dumnezeule, Alec! De unde naiba ai tu ideea asta stupidă că mie nu-mi place Highlands? întrebă ea.

Fu așa de surprins, că-i căzură mâinile pe lângă corp, și Darius o luă la galop. Trase iute de frâie ca Edie să-l poată ajunge din urmă.

– De la tine, zise el. Din toate remarcile alea tăioase despre mocofani scoțieni și toate glumele despre Highlands și familia mea dementă.

Ea tresări.

- Doar nu le-ai luat în serios.

Când el ridică sprâncenele, ea flutură o mână spre el.

- Bine. De acum înainte nu mă mai asculta.

- O să-mi amintesc asta data viitoare când mă certi, zise el impasibil.

- Mai puțin atunci când te cert. Și apoi, eu nu am zis niciodată că familia ta este dementă. Aia a fost mama.

- Recunosc asta. Dar, serios, Edie...

- Serios, Alasdair Gilbride, îl întrerupse ea. Cred că Scoția e frumoasă, din puținul pe care l-am văzut eu. Și sunt dornică să aflu mai multe despre familia ta și despre istoria Blairgal. Chiar și despre clan, acum că voi face parte din el. Poate că uneori mă port ca o smintită, dar am fost destul de bună la istorie și abia aștept să învăț despre a ta.

El râse.

- Nu ești o smintită, iubire. Dar ești sigură că nu-ți va fi prea dor de sora ta? Știu ce înseamnă relația voastră pentru tine.

Ea îi zâmbi oarecum trist.

- Și tu ești un drăguț că te gândești la asta. Îmi este îngrozitor de dor de Evie, dar ea și Wolf vor petrece mult timp pe continent, acum că el a fost repartizat la biroul afacerilor externe. Va trebui să ne programăm vizitele la Londra astfel încât să corespundă cu ale lor. Și pot și ei să viziteze Blairgal - sunt sigură că le va plăcea.

- Chiar nu te deranjează să petreci mare parte a anului la Blairgal? zise el încă sceptic.

- Este un *castel*, Alec! Un castel frumos și mare. Și tu ești bogat. Sincer, majoritatea fetelor din Londra ar face orice ca să fie în locul meu. Apoi râse. Îmi doresc doar să le văd fețele când vor afla că mă mărit cu tine. Mai ales pe a îngrozitoarei Calista Freemont.

- Ah, deci ăsta a fost planul tău diabolic! Să mă folosești pentru a-ți reface reputația distrusă și să te dai mare în fața fostelor tale prietene.

- Dacă nu a fost încă planul meu, ar trebui să fie. Este unul teribil de bun, nu crezi?

El râse, adorând curbura gurii ei senzuale și umorul din ochii ei frumoși. Avea să-i facă zile fripte toată viața, iar el abia aștepta.

- Da, iubire, așa este.

- Splendid. Vrei să mă mai întrebi și altceva?

El încuviință din cap. Era ultimul obstacol de îndepărtat înainte ca el să se simtă eliberat.

– Da, mai este un lucru. Are legătură cu Fergus, parțial, și cu motivul pentru care familia mea a insistat așa de mult să mă însor cu Donella.

Ea ridică din sprâncene peste ramele ochelarilor.

– Adică dincolo de loialitatea față de clan și de familie?

El încuviință din cap. Ea căzu pe gânduri.

– Bănuiesc că are sens. Mi s-a părut cam ciudat că erau așa de insistenți cu toții. Onoarea familiei și loialitatea sunt una, dar în cazul ăsta părea exagerat.

– În circumstanțe obișnuite aș fi de acord cu tine. Dar este mai complicat decât pare.

– Și are legătură cu Fergus? Ea îi zâmbi. El este moștenitorul de drept al castelului Blairgal și al tuturor proprietăților, iar tu ești un intrus malefic care a reușit cumva să-l dea la o parte și să-l priveze de adevăratul său loc în lume?

El râse forțat. Deși era clar că ea glumea, pusese degetul pe rană fără măcar să își fi propus.

– Da, ai dreptate.

Zâmbetul ei exprimă nedumerirea.

– Ești... ce? Un intrus malefic? Nu înțeleg.

El clătină din cap.

– Nu malefic, dar unii m-ar putea considera un intrus. De fapt chiar cred că asta sunt.

Zâmbetul ei dispăru complet.

– Despre ce vorbești, Alec?

El își asumă riscul.

– Cândva ai zis că eu și Wolf eram foarte apropiați, aproape ca frații. Păi, nu ești departe. Wolf este vărul meu primar, prin tații noștri.

Când ea își opri iapa, el fu obligat să facă la fel. Se uită la el, apoi clătină din cap. Era evident că nu înțelegea.

– Walter Gilbride nu este tatăl meu adevărat, zise Alec. Sunt fiul natural al ducelui de Kent.

Capitolul 22

– Asta cu siguranță explică multe, zise Edie, după ce Alec îi rezumase complicata istorie a familiei lui.

Totul suna atât de fascinant și de surprinzător, încât ea abia observă că în momentul acela caii lor treceau direct printr-un pâlc mirosind de tisă ce mărginea drumul îngust.

- Niciodată n-a fost vorba despre Donella, nu-i așa? Ci despre Fergus.

Alec încuviință din cap.

- Da, și a fost într-un fel în care nici măcar nu pot să dau vina pe el, cel puțin nu pe mătușa Glenna și pe Fergus. Cred că bunicul meu pur și simplu se simte vinovat din cauza asta, mai ales că Fergus i-a fost de așa mare ajutor.

Edie rămase tăcută câteva secunde, încercând să-și facă ordine în gânduri. Anunțul uluitor al lui Alec o lăsase fără cuvinte, și faptul că ea nu îi răspundea lui Alec îi crea o stare de neliniște.

- Sunt multe de asimilat, zise el, încă părând îngrijorat. Și ești sigură că nu te deranjează?

- Că ești copilul natural al unui prinț? Sau că unii dintre membrii familiei tale cred că ești un pui de cuc în alt cuib?

El scoase un chicotit uimit.

- Cred că amândouă. Apropo, îți sugerezi să te abții să folosești expresia asta când îi vei povesti mamei tale.

Ea clătină din cap.

- Nu-ți face griji din pricina ei. După ultimele săptămâni, sunt sigură că poate să înțeleagă aproape orice. Și apoi, îl are deja drept cumnat pe fiul natural al unui prinț. Ce mai contează unul în plus?

Nu se putu abține să nu râdă auzind cât de ridicol sunaseră cuvintele acestea. Sfinte Dumnezeule, ce-ar mai putea să facă acum?

În vreme ce Wolf era destul de apropiat de tatăl său, ducele de York, lordul Riddick se opusese ca Alec să păstreze legătura cu tatăl său de drept. Ținând cont de circumstanțe – seducția ilicită a unei tinere inocente care era căsătorită de doar câțiva ani –, Edie îi dădea dreptate.

- Îmi închipui că multe, răspunse Alec. Ești sigură că nu dorești să-i explic eu? Nu vreau să-ți facă scandal.

În urmă cu câteva săptămâni, Evelyn îi spusese că Alec era un „sensibil", ceea ce lui Edie îi venise greu să creadă. Dar perioada petrecută împreună îi arătase cât de blând era sub carcasa lui dură, cât de protector se purta cu cei care se aflau în responsabilitatea lui.

- Crede-mă, nu va face, zise ea. Mulțumită ție sunt complet mănuită în ochii ei. Chiabat cum de am reușit să pun mâna pe un soț bogat și cu titlu.

Ochii lui sclipeau amuzați.

– Sunt fericit că am putut fi de ajutor.

Oh, Edie se putea gândi la tot felul de căi prin care el putea fi de ajutor, mai ales în dormitor. Bănuia că asta demonstra lipsa ei de modestie, dar, după întâlnirea intimă dintre ei în noaptea precedentă, ziua nunții ei nu putea veni destul de repede.

Când râsul lui se stinse, ea ridică întrebătoare din sprânceană.

– Ce s-a întâmplat?

– Este vorba de Fergus. Mă tem că cel puțin la început nu ne va face viața ușoară. Nu sunt foarte sigur nici cum va gestiona bunicul lucrurile.

– Mă ocup eu de Fergus. Cât despre bunicul tău, nu crezi că el va vrea să fii fericit?

El ezită un pic prea mult.

– Desigur. Dar este foarte apropiat de Fergus. Vărul meu a ținut lucrurile sub control cât eu am fost plecat, și asta-i ceva ce nici eu, nici bunicul nu vom uita vreodată. El privi drept înainte, părând cam trist. Am față de Fergus o datorie morală care nu va putea fi niciodată returnată.

Edie oftă în gând. Piesele de puzzle se aranjau în cele din urmă la locurile lor și nu prea-i plăcea imaginea ce rezulta la final. Dar își ținu gura, pentru că în acel moment ieșiră dintre copaci.

O casă veche și elegantă se ridica în fața lor. Era vopsită într-o nuanță caldă de galben, cu nișe din cărămidă și un acoperiș cu turnuri. O mică arcadă împărțea cele două aripi simple, ducând într-o curte pietruită. În centrul curții și chiar în fața ușii de la intrare se afla o fântână frumoasă de piatră, fără apă și arătând un pic uzată. Dar curtea era curată, și locul avea un aspect îngrijit. Edie văzu la ferestre perdele drăguțe de dantelă și fum ieșind pe coșuri.

– Ce-i cu asta? întrebă ea în timp ce se opreau în curte.

Alec descălecă și își ocoli calul pentru a o ajuta și pe ea să descalece.

– Este o veche cabană de vânătoare. Când eram copil, o foloseam destul de des, mai ales când aveam oaspeți la reședință. Acum nu o mai folosește nimeni, dar bunicul a păstrat-o funcțională.

Când el o lăsă jos din brațe, Edie nu se putu abține să nu simtă un mic fior transmis de forța lui copleșitoare.

– E insolit să ai o cabană de vânătoare așa de aproape de casa principală, zise ea când atinse pământul.

– După spusele lui Walter, stră-străbunicul meu a construit-o ca să aibă, pentru el și prietenii lui, un pic de intimitate.

– Pentru că, normal, nu găsea așa ceva la Blairgal, zise ea. Cu doar câteva sute de camere la dispoziție.

El mișcă din sprâncene.

– Nu pentru ce avea de gând contele. Era un afemeiat bine cunoscut și un desfrânat, cu o nevastă ca un dragon. Aici își ascundea amantele din Glasgow.

– Cât de convenabil trebuie să fi fost pentru el!

Alec râse și se duse să lege caii de stâlpul de priponit, când ușa casei se deschise și un bărbat mai în vârstă într-o cămașă albă curată și cu un șorț de piele ieși în grabă pentru a-i întâmpina.

– Mă bucur să vă văd, domnule Monroe, zise Alec. Sper că nu vă deranjăm că venim așa, pe neașteptate.

Bătrânul încuviință din cap ca un curcan, cu chipul bătrân învăluit în zâmbet.

– Nu, stăpâne. Sunteți mereu bine-venit în casa dumneavoastră, Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Alec o trase mai în față.

– Edie, el este domnul Monroe. El și nepotul său mențin cabana de vânătoare în stare bună. Domnule Monroe, aceasta este domnișoara Whitney.

Bătrânul făcu din nou o plecăciune, dar se uită cu atenție la ea pe sub sprâncene. Edie nu se îndoia că auzise deja zvonurile despre evenimentele neobișnuite de la castel. Dar se purta prietenos.

– Sunteți bine-venită, domnișoară. Dacă-mi permiteți câteva minute, vă voi aduce niște ceai. Mă duc după Heckie să-i cer să se ocupe de animale.

– Nu este nevoie de ceai, domnule Monroe, zise Alec. Îi fac un scurt tur domnișoarei Whitney și apoi vom pleca.

– Cum spuneți, stăpâne.

Alec o conduse în holul de la intrare, un spațiu cald, placat cu lemn și cu o scară veche minunată din stejar. Parcurseră camerele de la parter – ceea ce includea un salon spațios, cu un birou mic atașat și un salon de luat masa, toate decorate în stilul Queen Anne. O parte din mobilă și din covoare erau ușor decolorate, dar în general era o casă foarte drăguță, cu o atmosferă plăcută, aproape familiară. După câteva zile petrecute în mărețul, dar oarecum copleșitorul castel Blairgal, Edie aprecia sentimentul de intimitate din cabană.

– Vreau să-ți arăt dormitoarele, zise Alec, conducând-o spre scări.

Își sprijini o mână pe spatele ei, chiar deasupra curbei fundului. Adora sentimentul de căldură și de posesivitate al gestului și îi zâmbi peste umăr.

– Sper că nu ai vreun alt motiv în minte, căpitane Gilbride, zise ea. Eu mă șochez foarte ușor, să știi.

Privirea lui deveni cenușie și întunecată de dorință.

– Mi-ar plăcea foarte mult să te șochez, domnișoară Whitney. În mod repetat.

Tonul vocii lui făcu să i se strângă stomacul de plăcere și genunchii să-i tremure ușor. Îndepărtă printr-un efort imaginile obraznice care-i veniră în minte.

– Sunt foarte fericită că m-ai adus să văd cabana, zise ea pentru a-și distrage atenția. Dar există vreun anumit motiv pentru care ai vrut ca eu să o văd?

O conduse pe un hol și deschise o ușă, făcându-i semn să intre într-un dormitor cu ferestre mari și un pat superb cu baldachin, din lemn de trandafir sculptat. Edie se apropie de ferestre și admiră priveliștea amplă din Highlands. Când Alec veni în spatele ei și își puse mâinile pe șoldurile ei, fu obligată să reziste impulsului de a se cuibări în el. Până la urmă el încerca să se poarte frumos.

– Mă gândeam că am putea remodela și redecora locul ăsta, zise el. Cum vrei tu.

Ea se întoarse în brațele lui, sprijinindu-și mâinile pe pieptul lui.

– E o idee chiar tentantă, dar de ce? Ai de gând să vânăm și să împușcăm des?

El clătină din cap.

– M-am gândit că ar fi frumos să avem un pic de intimitate față de restul familiei. Un loc al nostru, ca acesta. Privirea lui redevenise serioasă. Lucrurile ar putea fi un pic agitate la Blairgal o vreme. O oarecare distanță s-ar putea să nu ne prindă rău.

Impresionată, ea se ridică pe vârfuri și-l sărută pe bărbie.

– Îți faci griji în legătură cu Fergus și cu bunicul tău din nou, nu-i așa? Chiar nu trebuie, să știi. Pot să le fac față.

– Știu că poți, dar nu ar trebui.

Edie mijii ochii la el. Alec adoptă ceea ce el credea că este o expresie inocentă, dar n-o păcălea pe ea.

– Nu este vorba doar despre mine, nu-i așa? *Nici tu* nu vrei să ai de a face cu ei.

Păru că va nega, dar apoi cedă.

-Bine, sunt vinovat. Dar serios, Edie, cred că ar fi mai bine dacă Fergus și cu mine nu am da unul peste celălalt în fiecare nenorocită de zi. De dragul tuturor.

Ea își aminti cuvintele mamei ei din zilele trecute, când o provocase pe Edie să lupte pentru ceea ce-și dorea.

-Alasdair Gilbride, nu te-am crezut niciodată un laș, dar poate c-ar trebui să-mi revizuiesc părerea despre tine.

El ridică din sprâncene.

-Ce dracu' vrea să însemne asta? Apoi se încruntă. Crezi că mi-e frică de Fergus? Aveam impresia că farsa cu pistoalele de dimineață a lăsat clar să se vadă că nu.

-Normal că nu ți-e frică de el. Dar cred că te simți vinovat față de Fergus, la fel ca toată lumea din familia asta. Este ridicol.

El făcu o grimasă.

-Păi, normal că ne simțim vinovați.

-De ce?

El își dădu ochii peste cap.

-După cum ai zis-o tu așa de delicat cu scurt timp în urmă, sunt puiul de cuc din cuib. Fergus ar trebui să moștenească Riddick, are toate drepturile.

Edie îi dădu una peste braț.

-Ăsta-i cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

-Au! zise el dramatic. Doamnă, v-ați gândi vreodată la o carieră în box?

-Eu sunt serioasă, zise ea sever.

-Și eu, spuse el, părând un pic arțăgos. Adevărul este că Fergus și familia lui au tot dreptul să-mi poarte pică. Dacă m-aș fi însurat cu Donella și ea ar fi devenit contesă, li s-ar fi făcut dreptate măcar în parte.

Ea făcu un efort să rămână calmă.

-Acum ai dubii în legătură cu asta?

El păru îngrozit.

-Poftim? Nu, normal că nu, gâsculiță. O trase înapoi în brațele lui. Să nu gândești niciodată așa ceva, Edie. Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, jur!

Pentru că-l eliberase de o obligație cu care el se lupta de ani de zile? Aceea era baza adevărată a sentimentelor lui pentru ea? Era un gând descurajator, pe care hotărî să-l dea la o parte pentru moment, până când va avea șansa să chibzuiască mai bine.

Își sprijini obrazul de vesta lui de brocard, lăsându-l să o mai țină strâns câteva secunde. Apoi se desprinse din îmbrățișare.

– Din câte am înțeles, zise ea, titlurile scoțiene pot fi moștenite pe linie maternă, corect?

El încuviință din cap.

– Deci mama ta a fost de fapt moștenitoarea de drept a titlului.

– A fost, dar...

– Și tu ești singurul copil al mamei tale, nu-i așa?

El începu să pară enervat.

– Evident.

– Și ea era măritată când te-a născut?

– Da, zise el printre dinți.

– Atunci nu văd unde este problema.

– Nu-i așa de simplu, și o știi și tu, mormăi el.

– În ochii legii este. Când el vru să obiecteze din nou, ea ridică o mână. Alec, te-ai născut dintr-o femeie care era căsătorită cu un bărbat care a susținut clar și cu mândrie că ești fiul lui. Nu există nici o problemă, că vrei sau nu să pricepi.

El clătină din cap.

– Parcă ai fi bunicul.

– Atunci sunt într-o companie bună.

Oftând din greu, se îndreptă spre pat și se așeză pe saltea. Ea îl urmă. O durea un pic inima din cauza expresiei deprimate de pe fața lui. Niciodată nu cunoscuse un bărbat mai bun sau mai merituos, dar, cumva, el nu se vedea astfel. Trecutul lui avea sens acum – de ce fugise și stătuse plecat, căutând o viață de aventură și pericol. Nu doar că fugea de viața pe care o merita, dar încercase în primul rând să demonstreze că merită acea viață.

Ea întinse o mână și-i mângâie părul lucios și tăiat scurt. El îi trase mâna și o sărută în palmă.

– Meriți ceea ce ai, zise el. Totul.

– Și Fergus merită, zise el ridicând din umeri.

– De ce?

– Pentru că, spre deosebire de mine, el chiar și-a câștigat dreptul, zise el, părând un pic nerăbdător. El este cel care a rămas, l-a ajutat pe bunicul și a învățat cum se conduce proprietatea. El este cel care a găsit soluții la probleme și a ajutat ca locul să crească și să prospere. Fergus și-a câștigat respectul tuturor la Blairgal, și ar fi fost un conte foarte bun, dacă lucrurile ar fi stat altfel.

– Poate tu vei fi unul și mai bun.

El se încruntă.

– De unde naiba știi?

Ea îl apucă de haină și-l zgudui.

– Pentru că te cunosc, mocofan mare scoțian. Ești puternic, inteligent și curajos. Poți să faci orice-ți pui în minte. Sunt convinsă că toată lumea îl respectă pe Fergus, dar tu ești un lider. Tu ai condus oameni ani întregi și i-ai protejat pe cei slabi și inocenți de cei care le-ar fi putut face rău. Toate astea mi se par a fi rețeta perfectă pentru un conte.

– Eu am fost doar un soldat, Edie. Nu văd cum mă califică asta pentru a conduce aceste proprietăți imense. Din contră.

– Păi, îl vei avea pe bunicul tău care să te ajute să înveți, și sunt sigură că până la urmă Fergus își va reveni. Doar nu ai de gând să-l dai afară, nu?

– Normal că nu!

– Atunci care-i problema?

– Edie, habar nu ai...

Ea îl împunse în piept.

– Deci, ia ascultă aici! A venit momentul să nu mai fugi. O faci de ceva vreme. A venit momentul, de asemenea, să încetezi să-ți dorești ca viața să fie diferită și să începi să accepți responsabilitatea a ceea ce ești – Alasdair Gilbride, fost membru al Gărzii Negre, acum stăpân de Riddick. Nu te-ai născut cu titlurile astea doar grație mamei tale, le-ai și dobândit. Și toată lumea o știe, inclusiv Fergus, fac pariu. Îl mai împunse o dată în piept ca să-și sublinieze ideea. Încetează să te mai văicărești și începe să faci lucrurile care ți-au fost menite. Bunicul te va ajuta, eu te voi ajuta, până și Fergus te va ajuta.

Pe la jumătatea predicii ei, gura lui începu să se curbeze în sus.

– Înțeleg. Dintr-odată ești foarte înțeleaptă și pricepută. Când ți-ai dat tu seama de toate astea?

– Cam în același timp în care mi-am dat seama că trebuie să-mi asum responsabilitatea pentru propriile acțiuni. Nici eu n-am fost prea strălucită la asta și a venit momentul să fiu. Și apoi, nu e ca și cum am avea de ales. Ori asta, ori fugim împreună în Orient, ceea ce nu este un plan chiar atât de bun, dacă stai să te gândești.

Zâmbetul lui se transformă într-un rânjet total. O prinse de încheieturi și apoi îi așeză mâinile sub sâni.

– Cred că ai dreptate, domnișoară Whitney, și asta înseamnă că ești pe cale să accepți responsabilitatea pentru acțiunile tale chiar din acest moment.

O întoarse cu o mișcare rapidă, apoi o ridică și o aruncă pe pat. Ea căzu pe spate, tolănită fără eleganță, cu fustele răsucite în jurul genunchilor și cu pălăria zburându-i de pe cap.

– Ce faci? țipă ea.

– Mă pregătesc să fac dragoste cu tine, zise Alec cu un zâmbet seducător.

Edie se chinui să se ridice.

– Cred că glumești.

El își dădu haina jos și o lăsă pe podea.

– Ți se pare că glumesc? întrebă el, aruncând o privire cu subînțeles spre zona de sub talia lui.

Obrajii i se înroșiră când îi observă erecția care împungea în materialul pantalonilor. Înecându-se de un râs îngrozit, ea încercă să-și așeze fustele pentru a-și acoperi picioarele. Alec îi zădărnici eforturile de a-și păstra decența, îndepărtându-i mâinile și ridicându-i din nou fustele peste genunchi.

– Alasdair Gilbride, nu voi face dragoste cu tine într-o casă străină în mijlocul zilei, protestă ea în timp ce el îi dădea jos ochelarii și îi așeza cu grijă pe noptieră.

– De ce nu?

Urcă pe saltea, făcând-o să se dea mai încolo pentru a câștiga spațiu.

– De ce nu? repetă ea întrebarea, străduindu-se să pară scandalizată.

Normal că era scandalizată, dar corpul ei aproba fără îndoială ideea lui nebunească. Inima îi bătea cu putere în așteptare, și ea fu îngrozită când își dădu seama că deja se înmuia și se uda între coapse. De asemenea, îi era greu să vină cu un argument convingător.

– Păi, ah, pentru că nu este respectabil, zise ea în timp ce el se așeza pe o parte, sprijinit într-un cot, și se uita la ea. Nici măcar nu suntem căsătoriți.

Începu să-i desfacă corsetul.

– Dar vom fi în curând. Și apoi, cred că argumentul ăsta a zburat pe fereastră azi-noapte.

– Bănuiesc că este adevărat, zise ea, simțind cum i se taie încet respirația. Și nu era de mirare, din moment ce mâna lui tocmai alunecase pe sub hainele ei. Dar cu siguranță se aplică alte motive. Este zi și suntem într-o casă străină.

Alec afișă un alt zâmbet pervers în timp ce trăgea de lenjeria ei.

-Nu este deloc o casă străină, nu pentru mine. Și apoi, ziua este cel mai bun moment să faci dragoste, pentru că pot vedea mai bine totul.

Mai trase o dată, și sfârcurile ei ieșiră peste lenjerie.

Edie scoase un scâncet când îi frecă un sfârc cu palma, ceea ce-l făcu să se întărească și mai mult între picioare. Fu nevoită să reziste impulsului de a-și lipi coapsele pentru a alina dorința care începea deja să crească în ea.

-Acum, zise Alec în vreme ce strângea blând sfârcul între degetul arătător și cel mare, iată una dintre cele mai frumoase priveliști pe care le-am văzut vreodată.

Înăbușindu-și un suspin, Edie făcu o ultimă încercare de a-l convinge să fie rațional.

-Dacă ne aude domnul Monroe? Ce va crede?

El ridică din umeri, ascultând doar pe jumătate, în vreme ce se juca cu sânii ei.

-Ce contează dacă ne aude sau nu?

-Alasdair Gilbride!

Mâna lui se opri pe sânul ei, și el ridică privirea pentru a o întâlni pe a ei. Făcu o grimasă jalnică.

-Sunt o brută însetată de sex, nu-i așa? Dar se pare că nu mă pot abține când vine vorba de tine.

Se aplecă și o sărută îndelung și lent, ceea ce o făcu să se prăbușească pe perne. Degetele de la picioare i se curbară în cizme.

-Dar tu faci ca totul să fie mai bine, Edie, murmură el, retrăgându-se pentru a se uita la ea. Privirea lui era fierbinte, dar și infinit de tandră. Și când sunt cu tine, viața mea – tot ceea ce se așteaptă de la mine să fiu – în sfârșit are sens. Scoase un hohot slab. Dacă mă întrebi pe mine, este un miracol, ținând cont de cât de-al naibii de confuz am fost. Dar când suntem împreună așa, singuri și cu nimic între noi, este... perfect.

Exact așa se simțise ea în noaptea anterioară, când îi spusese că își dorea cu adevărat să se însoare cu ea. Alec nu era înclinat să-și dea inima oricui, dar îi povestise multe deja. Se pusese într-o poziție vulnerabilă, având încredere în ea cu cele mai ascunse secrete. Era cel mai prețios cadou pe care cineva i-l făcuse vreodată, și nu unul pe care-l privea cu superficialitate.

El se aplecă din nou și o sărută pe vârful nasului.

– Am nevoie de tine mai mult decât am avut nevoie de ceva în viața mea. Dă-mi voie să fac dragoste cu tine, Edie Whitney. Chiar aici, chiar acum.

Și cum ar fi putut ea să-l refuze, când și ea voia același lucru?

Își petrecu brațele în jurul gâtului lui.

– Păi, cabana pare să fie bine construită, deci bănuiesc că domnul Monroe nu va auzi nimic, dacă suntem silențioși.

El pufni în râs în timp ce o mână îi cobora spre fustele ei.

– Oh, pereții sunt chiar groși, te asigur. Și nu uita că am fost spion. Pot fi foarte silențios când este nevoie.

Apoi, cu o viteză care o lăsă fără aer, el îi ridică fustele costumului deasupra șoldurilor, expunându-i feminitatea și cuibul de cârlionți. Când îi cuprinse sexul, ea se agită în perne.

– Desfă picioarele, iubire! o îndemnă el cu voce joasă și gravă. Vreau să te văd toată.

Ea înghiți, apoi își săltă capul și se văzu întinsă pe pat ca o depravată.

– Dar încă am cizmele în picioare, zise ea fără noimă.

El râse pervers, în timp ce o înghiontea cu blândețe să-și deschidă coapsele.

– Și jartierele, și ciorapii. Lipsește doar un bici.

Ea mijii ochii.

– Ce vrea să însemne asta?

– Îți explic altă dată. Acum am altceva în minte.

– Și anume?

El se ridică în genunchi și încălecă peste ea.

– Asta, zise el, trăgând încă un pic de lenjeria ei.

Apoi se aplecă și îi supse un sfârc. Edie gemu și îl apucă de umeri în timp ce el testa sfârcul tare. Se cutremură, luptându-se după aer pe când el se ocupa de sânii ei. Se retrase prea repede, și ea deveni rigidă, în semn de protest.

Dar, o clipă mai târziu, își reprima o exclamație uluită când el alunecă în jos pe corpul ei și se opri între coapsele ei, deschizând-o mai mult cu umerii lui lați.

Ea se ridică în coate ca să se uite la el.

– Alec, ce vrei să faci?

El ridică privirea, și sclipirea lacomă din ochii lui îi făcu inima să palpite.

- Te voi gusta, iubire, zise el în timp ce degetele lui îi mângâi... cârlionții. Vocea lui ajunsese un mormăit. Și jur că te vei simți mai bine.

Ea se încruntă. Oare chiar se referea la ce credea ea...

Îi atinse sexul cu limba. Ea scoase un țipăt uimit și-l apucă de umeri.

- Alec!

- Taci, iubire, murmură el. Putea să audă râsul din vocea lui. Nu vrei să ne audă domnul Monroe, nu-i așa?

- Nu, dar...

- Atunci stai pe spate și bucură-te.

Nu prea-i dădea de ales din moment ce o întinsese și se lăsase iarăși în jos, lingând-o între labiile moi. Ea se arcui în pat de la senzațiile care veneau ca o furtună prin corpul ei. Priveliștea cu Alec între picioarele ei, jucându-i-se cu gura peste cele mai intime părți, era așa de greu de imaginat și de erotică, încât se luptă să nu ajungă la orgasm aproape imediat.

Dar chiar se luptă. Pentru că, deși era cea mai șocantă experiență din viața ei, îi trezea corpul la viață într-un fel cum nu crezuse niciodată că ar fi posibil.

Cu o măiestrie devastatoare, Alec o duse spre orgasm în timp ce se înfrupta lacom din ea. Spasmele începură adânc în pântecul ei și se răspândiră spre exterior în valuri minunate și senzuale. Când el îi supse clitorisul, Edie aproape sări de pe pat. Se curbă în față și își înfipse degetele în umerii lui, fiecare mușchi din corpul ei începu să tremure și strânse buzele bine, ca să nu scoată țipătul care amenința să-i iasă din gât.

Cu o finețe care o ului, Alec se îndepărtă, lăsând-o pe muchie de cuțit.

– De ce te oprești?

Tresări când își auzi tonul strident al vocii.

În genunchi, Alec trase de deschizătoarea pantalonilor lui. Trăsăturile lui aspre erau încordate, pomeții îi erau colorați. Privirea lui alunecă în sus, zăbovind pe sexul ei, pe sânii ei, înainte de a ajunge la fața ei.

– Pentru că vreau să fiu în tine când ai orgasm, zise el răgușit.

Bărbăția lui ieși liberă, imensă și umflată. Inima lui Edie bătu mai rapid. Era un bărbat mare în toate privințele, puternic și intimidant. Deși în seara precedentă îl primise cu totul, încă mai avea

momente de emoție. Dar asta nu o oprea din a-l dori cu o nevoie care o făcea să tremure.

Se aștepta ca el să-i desfacă și mai mult picioarele și să se așeze între ele. Dar se lăsă lângă ea, cu greutatea afundându-se în saltea. Ea se rostogoli lângă el.

– Vino aici, iubire, zise el întinzându-se după ea.

Înainte să apuce să zică ceva, Alec o ridicase și o așezase peste șoldurile lui. Îi eliberă fustele și le adună în jurul taliei ei. Sexul ei, fierbinte și alunecos, venea peste mădularul lui. Se luptă cu impulsul de a se împinge în el și de a ajunge la orgasm. El voia să fie în ea când ajungea la orgasm, și ea la fel.

Dar se simțea oarecum ciudat stând deasupra lui, indecent de expusă. Era palpitant, dar nu se putu abține să nu roșească.

Și să se întrebe ce să facă în continuare.

Alec își puse mâinile pe sânii ei.

– Hm, toarse el. Acum ești exact unde vreau eu să fii.

Ea își încreți nasul la el.

– Nu vreau să par complet ignorantă, dar ce vrei să fac acum?

El râse răgușit.

– Asta-i partea amuzantă, draga mea. Să încercăm lucruri noi.

Când el îi atinse sfârcurile cu degetele mari, ea scoase un suspin. Ei bine, puteau face și în doi acest joc.

Edie începu să se miște, împingându-se în bărbăția lui groasă. Când Alec lăsă aerul să-i iasă din plămâni, ea zâmbi. Se simțea atât de bine, încât ar fi putut să o facă ore întregi – numai că iar ajungea la orgasm.

– Doamne, ești așa de udă! gemu Alec.

Un zvâcnet superb pulsa în ea, ducând-o spre orgasm.

– Acum, imploră ea. Te rog.

Mâinile lui se prinseră de șoldurile ei.

– Sus în genunchi, iubire, murmură el.

O ghidă în poziție. Bărbăția lui împingea între labiile ei pentru a o penetra. În încurajările lui șoptite, ea se lăsă în jos, iar el o penetră într-o alunecare nesfârșită și glorioasă. O umplea cu totul, ajungând așa de adânc în interior, încât ea nu-și putea da seama unde se termina el și unde începea ea.

Iubea asta. Îl iubea pe *el*.

Cu privirea mereu pe chipul ei, Alec începu să se miște, pompând cu corpul lui puternic, împingându-se în ea. Găsi și ea ritmul

și începu să se miște odată cu el. Grosimea lui se freca de ea ispititor, făcând să-i crească pasiunea. Edie simțea cum se umflă în jurul lui, cum se înmoaie, devină mai udă și incredibil de alunecoasă în timp ce el se împingea în ea. Se împinse mai repede și mai repede, disperată să-și găsească eliberarea.

El se înclină dintr-odată în față, aducându-i pelvisul înspre el în timp ce se împingea în ea. Edie țipă când orgasmul se rostogoli peste ea. Se ridică în genunchi, tremurând de forța sa. Alec o urmă în sus, pompând cu mâinile în jurul taliei ei și trăgând-o în jos în timp ce ea se contracta în jurul lui.

Apoi scoase și el un geamăt fioros de eliberare. Ea simți valul lui de căldură în ea și alunecă pe pieptul lui, moale și complet satisfăcută. Alec își petrecu brațele peste ea, ținând-o aproape în îmbrățișarea lui puternică.

Lenjeria ei o împungea în coaste, fustele îi erau adunate inconfortabil în jurul taliei și simțea cum îi amorțea piciorul. Dar lui Edie nu-i păsa, pentru că era momentul perfect. Se simțea în siguranță, mai prețuită și mai fericită decât fusese vreodată.

În brațele lui Alec putea să creadă că nimic rău nu i se va întâmpla vreodată.

Timp de câteva minute, el doar o mângâie cu mâini blânde. Apoi se mișcă în sfârșit.

– Deci, asta a fost foarte amuzant, zise el, cu un bubuit jos în voce. Dar cred că ar fi bine să ne ridicăm înainte ca Monroe să vină să ne caute.

Ideea asta o scoase pe Edie din visarea ei minunată, mai ales că era crăcănată peste Alec, cu fustele în jurul taliei și cu fundul expus indecent.

– Sfinte Dumnezeule, zise ea, ridicându-se în coate. Nu pot să cred că m-am lăsat convinsă să fac așa ceva.

El oftă cu regret în vreme ce ea se dădea jos de pe el.

– Sincer vorbind, nu cred că a trebuit să te conving de nimic.

– Ceea ce doar demonstrează că sunt la fel de rea ca tine, zise ea, grăbindu-se să ajungă la oglinda mare agățată în capătul opus al patului.

Aproape scoase un țipăt când văzu cât de șifonată arăta.

– Și slavă Domnului pentru asta, draga mea! zise Alec în vreme ce se aranja.

Edie avu nevoie de câteva minute în plus ca să se facă prezentabilă din nou, deși coafura ei era complet pierdută. Băgă sub pălăria de călărie câteva șuvițe încâlcite și apoi se apucă să-și îndrepte hainele.

– Nu trebuie să te chinui, iubire, zise Alec. Monroe se va ocupa de tine.

Edie se uită îngrozită la el.

– Dacă tu crezi că am să permit ca bătrânul ăla onorabil să afle ce-am făcut aici sus, ești nebun.

Alec chicoti.

– Sunt convins că știe deja. De asemenea sunt destul de sigur că nu-mi găsește nici o vină.

– Minunat, zise ea sarcastică. Hai să fim siguri și să-l întrebăm când ieșim.

El rânji pur și simplu la ea și o luă de mână ca să o conducă pe scări. Edie fu nevoită să recunoască că o parte din ea era jenantă că cedase așa ușor în fața seducției indecente a lui Alec, dar mintea și corpul ei păreau să fi ametit de fericire, de parcă cineva desfăcuse o sticlă de șampanie în pieptul ei.

În urmă cu câtva timp era convinsă că tot ce mai putea aștepta de la viață era o procesiune mohorâtă de zile, întinse de-a lungul anilor, un trai în care ea se va transforma într-o femeie nefericită, ducându-și veacul la periferia societății. Acum avea fericita perspectivă a căsătoriei cu un bărbat pe care-l iubea și o viață privilegiată și interesantă. Lui Edie nu-i venea să creadă cât de norocoasă era, și avea de gând să-și petreacă restul zilelor demonstrându-i lui Alec și familiei lui că le merita afecțiunea și, spera ea, încrederea.

Domnul Monroe îi întâmpină în holul de la intrare cu o sclipire în ochi și cu un zâmbet de cunoscător, care afișa câțiva dinți lipsă. Când Alec îi zâmbi cu e expresie de „ți-am zis eu", ea își dădu ochii peste cap, dar nu se putu abține să nu-i zâmbească.

– Heckie are caii în față, stăpâne. Odihniți și adăpați, pregătiți de drumul înapoi spre castel.

În curte, alături de cai stătea un băiat înalt, cu fața plină de pistrui, la vreo șaisprezece ani. Îi întâmpină cu un respect sfios pe Alec și pe Edie, deschizându-se un pic când Alec îi puse întrebări despre starea grajdurilor din spatele casei.

– Sperăm să vă vedem din nou cât de curând pe dumneavoastră și pe stăpân... stăpână, zise domnul Monroe când Edie își luă

rămas-bun. Este grozav că tânăra căpetenie s-a întors, și ăsta-i adevărul. S-a făcut un bărbat voinic și toți suntem mândri de el.

Edie se uită pe furiș la Alec, sperând că auzise și el vorbele entuziaste ale bătrânului. După cum i se ridicau colțurile gurii în timp ce vorbea cu Heckie, se părea că auzise.

– Vă mulțumesc, domnule Monroe, zise ea. Sunt sigură că vom veni în vizită din nou, nu peste mult timp.

– Și poate data viitoare veți sta să beți și niște ceai, hm? zise el cu o sclipire în ochi.

Ea se înecă de râs, dar încuviință din cap, în timp ce Alec venea să o ajute să încalece. Apoi urcă și el pe Darius și veni lângă iapa lui Edie.

– Va trebui să ne grăbim un pic, zise el, dacă vrem să...

Tencuiala de pe zidul din spatele lor explodă într-un nor de praf. Aproape în același timp, Edie auzi o spărtură înăbușită, și Alec sări de pe cal să alerge spre ea. Mișcarea lui bruscă îi sperie iapa lui Edie, care se lupta să o controleze.

– Edie, dă-te jos, se răsti Alec când ajunse la ea.

Ea alunecă în brațele lui tocmai în momentul în care și mai multă tencuială explodă la doar câțiva centimetri de capetele lor. Calul ei se cambră, speriat de agitație, dar Alec deja o luase de acolo. O trase într-o parte a curții și o băgă în adăpostul oferit de zidul gros din stânga arcadei. Apoi se lăsă jos și alergă înapoi să ia frâiele lui Darius și să-l tragă de lângă arcadă.

– La naiba, Heckie, dă-i drumul, strigă el la băiat, care încerca să calmeze iapa.

Domnul Monroe își apucă nepotul de guler și-l trase spre partea cealaltă a arcadei, unde se ghemuiră jos lângă perete. Iapa dansa în jurul curții, cu copitele tropăind pe pavaj. Când se liniști, veni să se alăture armăsarului mare, și peste curte să lăsă o tăcere plină de întrebări.

Edie tresări când se ridică, împingându-se în genunchi. Căzuse rău pe șold când Alec o împinsese la pământ, dar altfel era bine.

Cu mâna tremurând, își dădu pălăria la o parte de pe ochi.

– Nu mi-am închipuit niciodată așa ceva.

Alec se uita la ea, și furia pe care o citi în privirea lui rece și cenușie sufla spre ea ca o furtună de iarnă.

– Nu, nu ți-ai închipuit. Cineva a încercat să ne împuște.

Capitolul 23

– Refuz să cred, zise lordul Riddick pe un ton supărat. Admit că Fergus era supărat, dar niciodată nu ar încerca să-l rănească pe Alasdair. Nu-i stă în fire.

Edie se uita peste biroul mare la conte, uluită de afirmația lui. Mama însă nu avea nici o problemă în a-și găsi cuvintele.

– Ăsta-i cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată, milord, zise ea cu voce aspră. Toți am fost martori azi-dimineață la scena urâtă din grădina dumneavoastră. Dacă nu aș fi intervenit la timp, căpitanul ar fi putut să fie întins într-un coșciug chiar în acest moment.

– Mamă, exagerezi, protestă Edie, uitându-se îngrijorată la conte. Bunicul lui Alec părea firav în acest moment, în ciuda înfățișării sale nervoase. Edie era foarte furioasă și ea, dar nu ajuta la nimic dacă lordul Riddick ar fi avut un atac la inimă. Și apoi, nu cred că domnul Haddon chiar voia să-l împuște pe Alec. Cel puțin nu atunci.

Când contele o săgetă cu privirea, Edie tresări.

– Ei bine, îmi pare rău să o spun, dar cineva a tras în noi la cabană. Și aproape ne-a nimerit.

Asta înțeleseseră cu toții în urmă cu câteva minute, când Alec le povestise tensionat evenimentele după-amiezii.

– Am înțeles de la fiica mea că domnul Haddon a avut câteva tentative împotriva nepotului dumneavoastră, zise mama. Asta, combinat cu duelul abandonat din această dimineață îl fac să fie principalul suspect.

Walter Gilbride, care stătea lângă mama în fața biroului contelui, se foia neliniștit. Privi peste umăr la Alec, care stătea pe la jumătatea bibliotecii, cu spatele la ei și uitându-se afară, pe fereastră. Edie voia să-l tragă de acolo, convinsă că putea fi o țintă perfectă.

Așa că pendula între biroul lordului Riddick și fereastră, pregătită să se arunce asupra lui Alec și să-l protejeze la nevoie. Desigur, era o idee ridicolă, pentru că ar fi fost imposibil să tragă cineva fără ca Alec să-l vadă înainte. Acea secțiune a grădinilor avea doar tufișuri joase și arbuști, și nu existau locuri de ascuns. Apoi grădina se termina cu un perete care dădea într-o râpă ce mărginea partea de nord a castelului.

La cabană Alec se agitase teribil de mult în legătură cu siguranța ei. Când în sfârșit o lăsase să se ridice de pe pavaj, îi pipăise trupul ca să se asigure că nu era rănită. Ei nu-i scăpase tremurul ușor al degetelor lui în vreme ce o atingeau. Apoi o strivise de el, mormăind un șir de înjurături care-ți făceau părul măciucă și erau și fascinante la cât de precise erau.

După vreo zece minute ieșiseră în sfârșit din ascunzătoarea lor. Era liniște în jur, și Alec urcase într-una din camerele din partea din față a casei. După ce domnul Monroe scosese la iveală un binoclu antic, se uitaseră peste pajiștile și pădurile din fața casei în căutarea celui care trăsese asupra lor.

Din fericire sau din nefericire, depinde cum priveai lucrurile, nu se vedea nimic suspect. Heckie zisese că văzuse un călăreț la distanță cât Edie și Alec fuseseră sus mai devreme. Călărețul se îndrepta spre cabană când îl văzuse ultima dată băiatul, dar cum nu apăruse nimeni apoi, Heckie nu se mai gândise la asta.

În lumina evenimentelor ulterioare însă, se pare că acel călăreț fusese, de fapt, cel care trăsese.

După vreo jumătate de oră, Alec hotărâse că era sigur să se aventureze înapoi la Blairgal. Voise să o lase pe Edie la cabană, pentru mai multă siguranță, până se întorcea el cu o escortă armată să o ia, dar ea obiectase cu încăpățânare. Era foarte convinsă că nimeni nu încerca să o omoare, ceea ce însemna clar că Alec era ținta. Dacă cineva avea nevoie de escortă, acela era el.

Asta dusese la o discuție destul de aprinsă, până când Edie îi reamintise de ciudatul incident de la castelul Mugdock, când căzuseră pietre peste ei, aproape omorându-i. El tăcuse un moment, de parcă nu se gândise la varianta asta. Fusese însă primul lucru care-i trecuse prin cap lui Edie, după ce se ridicase de pe pavajul din curte.

Alec îi ordonase din nou să rămână în urmă până se întorcea cu escortă. Dar când Edie spusese că ea pur și simplu va aștepta până ce el nu va mai fi în raza vizuală și apoi îl va urma, el cedase, fără tragere de inimă. Domnul Monroe și Heckie insistaseră să meargă cu ei, ca ajutoare, și Alec fusese de acord. După ce se înarmaseră cu pistoale – la cabană erau destule, ceea ce nu o surprindea –, plecară. Alec o așezase pe Edie călare pe o șa normală și reveniseră la Blairgal în galop într-un timp-record, călărind iute și aplecați peste grumazul cailor lor, ca să nu fie niște ținte prea ușoare. Pentru ea fusese una dintre cele mai neplăcute jumătăți de oră din viața ei.

Nu crezuse vreodată că va privi cu bucurie spre castelul Blairgal, când acesta apăruse în fața lor la capătul văii.

După ce Alec o grăbise să intre, se duseseră să-l caute pe bunicul lui. Întâmplător, lordul Riddick se afla în bibliotecă cu mama ei și cu domnul Gilbride, făcând aranjamentele pentru căsătorie. Discuția fusese abandonată când Alec, urmat de Edie, dăduseră buzna în bibliotecă, întrebând unde e Fergus.

Ceea ce urmase nu fusese plăcut.

Domnul Gilbride se uită îngrijorat la fiul lui.

– Este adevărat, Alasdair? întrebă el. Fergus te-a amenințat?

– Da, m-a amenințat. Alec nu se deranjă să se întoarcă. A zis că mă va omorî dacă nu mă însor cu Donella.

Chipul domnului Gilbride se schimonosi.

– Oh! Asta nu-i bine.

– Aș zice că-i un eufemism, spuse mama ironic.

Edie privi îngrijorată în spatele lui Alec și apoi spre lordul Riddick, care era alb la față. Se duse în grabă la masa aflată pe o latură a încăperii și turnă într-un pahar de cristal o cantitate suficientă din ceea ce presupuse că era coniac.

– Iată, Excelență, zise ea aducându-i paharul. V-ar putea fi de folos.

Bătrânul îi zâmbi obosit.

– Mulțumesc, fetițo.

Până acum, contele nu părea să o găsească pe ea responsabilă de necazurile actuale ale familiei, și fusese la fel de îngrozit ca mama ei și ca domnul Gilbride la gândul că ea fusese pusă în pericol. De fapt, după ce inițial îl apărase pe Fergus, păruse să se răzgândească. Nimeni nu putea să dea vina pe el, ținând cont că nepotul lui probabil tocmai încercase să-i omoare celălalt nepot.

– Este o idee minunată, Eden, zise mama ridicându-se. Domnule Gilbride, vă aduc și dumneavoastră unul?

– Eu aș bea niște whisky, zise tatăl lui Alec absent. Este cel din capăt.

Când mama aduse băuturile, Edie se apropie de Alec.

– Nimeni nu știe ce să facă, murmură ea, strecurându-și mâna într-a lui. Trebuie să rezolvi situația, mai ales de dragul bunicului tău.

Profilul lui părea sculptat în granit.

– Știu. Apoi privi în jos spre ea, și privirea lui mohorâtă se lumină ușor. Mulțumesc, iubire.

Ea înclină capul.

– Pentru ce?

– Pentru că ești aici. Făcu o pauză. Și că mă iubești.

Inima ei tresări. Nu avusese încă curajul să-i mărturisească faptul că-l iubește, dar nici el nu rostise cuvintele. Dar ea auzi întrebarea în afirmația lui și știa ce avea el nevoie să audă.

– Da, te iubesc, zise ea. Mereu te voi iubi.

El o trase aproape, sărutând-o pe creștetul capului, apoi o conduse înapoi la birou.

– Bunicule, unde este Fergus acum? întrebă el.

După privire, bătrânul era de-a dreptul epuizat.

– Cu treburi în Glasgow. Mi s-a părut o idee bună să-l trimit departe, pentru restul zilei. Am crezut că în felul ăsta se va liniști.

– Mai este cineva cu el?

Lordul Riddick tresări.

– Nu. A plecat călare.

Alec înjură în barbă.

– Cred că s-a dus cu treburi și, printre altele, să stea de vorbă cu avocații noștri, nu-i așa? întrebă domnul Gilbride.

– Da, așa este, răspunse lordul Riddick.

– Bunicule, de ce nu spui exact cu ce treburi l-ai trimis? zise Alec. Voi trimite doi servitori să-l caute și să-l aducă acasă.

– Asta presupunând că s-a dus acolo, în primul rând, zise mama lui Edie. Dar dacă domnul Haddon nu este vinovat, cineva este. Ceea ce înseamnă că încă ar putea să existe un criminal pândind în jurul castelului. Se cutremură. Și oamenii zic de Londra că-i periculoasă...

Edie se abținu să scoată în evidență că cealaltă fiică a ei fusese răpită și aproape omorâtă la Londra în urmă cu câteva luni.

– Tocmai de aceea toată lumea rămâne în casă până la noi ordine, zise Alec cu o voce care nu tolera vreun protest.

Lord Riddick încuviință din cap.

– Și cred că ar trebui să punem valeți și servitori la toate intrările, pentru orice eventualitate.

– Excelentă idee, domnule, zise Alec. Sugerez, de asemenea, ca doamnele să nu se aventureze prea mult prin casă. Vom pune paznici la fiecare ușă, dar pur și simplu sunt prea multe căi de a intra în castel fără a fi văzut. Doamnele ar trebui să stea în dormitoarele lor sau în camerele principale ale familiei până rezolvăm problema.

Edie își dădu ochii peste cap.

– Nu noi suntem în pericol, tu ești. Tu ești cel care nu ar trebui să se aventureze nicăieri.

Alec se încruntă.

– Pot să am grijă de mine.

Edie rezistă impulsului de a-l strangula doar pentru că altcineva mai încerca să-l omoare.

– Alasdair Gilbride, jur că te duc sus și te leg de pat dacă trebuie. Și încui ușa de la camera ta.

El îi zâmbi provocator.

– Promiți?

Rămase cu gura căscată la el pentru o clipă și apoi se răzgândi. Ar trebui să-l *strangureze*.

– Căpitane, serios, zise mama cu o voce seacă. Chiar nu este momentul pentru astfel de glume.

– Despre ce dracu' vorbiți voi acolo? izbucni lordul Riddick. Mi se pare că numai dați din gură.

– Da, păi, nu este nevoie să vă faceți griji, interveni repede domnul Gilbride, cu fața cam roșie. Sunt sigur că Alec poate să-și poarte singur de grijă.

Edie încă avea îndoieli în legătură cu asta, dar era evident că Alec nu va asculta. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să aibă încredere că abilitățile lui de soldat și de spion aveau să-l protejeze până în momentul descoperirii răufăcătorului.

Și apoi avea de gând să stea cât mai aproape de el. Poate va găsi un pistol funcțional prin tot armamentul atârnat pe pereții din castel. Nu strica să fie pregătită pentru ce era mai rău.

– Trebuie să vorbesc cu majordomul, cu menajera și cu șeful servitorilor, și să aduc niște servitori din Glasgow, zise Alec. Bunicule, dacă ai putea face o listă cu comisioane; voi trimite pe cineva după ea în câteva minute.

Lord Riddick încuviință din cap și își luă pana. Arăta mai bine, ceea ce Edie bănuia că se datora faptului că Alec îi dăduse ceva de făcut.

Domnul Gilbride se ridică în picioare.

– Eu cum pot să ajut, băiete?

Alec puse cu afecțiune o mână pe umărul tatălui său.

– Poți să însoțești doamnele în camerele lor.

– Eu n-am de gând să mă ascund în camera mea, protestă Edie.

– Ei bine, eu da, zise mama. N-am nici o aversiune când vine vorba să opresc dueluri prostești, dar refuz să înfrunt un asasin cu sânge-rece. Am de gând să mă încui în cameră și să o pun pe Davis să stea de pază la ușă.

- Of, abia aștept să aud ce are Davis de spus despre asta, zise Edie. O să-i ceri și să se arunce în fața vreunui glonț?

- Nu-i nevoie să fii sarcastică, Eden, zise mama ei pe un ton glacial.

- Eu cred că este o idee splendidă să vă retrageți sus, zise Alec încercând să-și ascundă zâmbetul. Poate o luați și pe Edie cu dumneavoastră.

- Eu și mama probabil ne-am lua la bătaie dacă am fi încuiate împreună, zise Edie, ceea ce ar fi contra intenției tale de a ne ține în siguranță. Voi aștepta în salonul familiei după vești, dacă nu te deranjează. Oricum am de scris câteva scrisori. Asta mă va ține ocupată până faci tu ce ai de făcut.

Părea gata să obiecteze la planul ei eminamente sănătos, dar interveni tatăl lui.

- Voi sta eu cu domnișoara Whitney, după ce o însoțesc pe Lady Reese în camera sa, zise domnul Gilbride. Îi zâmbi lui Edie. Astfel, voi avea oportunitatea să petrec un pic de timp cu viitoarea mea noră. Să o cunosc mai bine.

- Mi-ar plăcea foarte mult, zise Edie zâmbindu-i.

Alec tot nu părea încântat.

- Prea bine, dar Edie nu va pleca decât dacă o însoțești tu personal înapoi în camera ei sau dacă vin eu după ea.

- Tu ești cel care are nevoie să fie însoțit, îi răspunse Edie.

- Copii, vă rog, nu vă mai certați, zise domnul Gilbride. Lady Reese, vă pot lua de brat?

Mama oftă dramatic.

- Cu siguranță puteți. Simt că mă apucă una din durerile mele de cap și doresc să mă retrag imediat.

Edie clătină din cap când văzu dramatismul mamei sale, mai ales că ea nu suferise niciodată de migrene până să vină în Scoția. Dar se dovedea totuși că fusese o zi tensionată.

Alec o luă pe Edie de braț și porni cu ea spre ușă.

- Vino și tu! Vreau să te știu în siguranță, departe de orice fel de necazuri.

Ea mijii ochii la el.

- După cum am spus de nenumărate ori, nu eu sunt cea băgată în necazuri.

- Necaz este numele meu de mic.

Ea protestă, normal, și se angajară într-o mică dezbatere aprinsă, în drum spre salon. Mare parte a argumentelor veneau din partea ei,

din moment ce Alec mergea pur și simplu alături de ea, abia cătadic sind să spună câte ceva. Și când o făcea era, mai mult sau mai puțin, ca să-i spună să înceteze să se mai poarte ca o copilă prostuță.

– Nu sunt o copilă prostuță, exclamă ea când el o târî în salon. Îmi fac griji pentru tine, scoțian mare și mocofan. Ea se uita în sus la fața lui aspră și la ochii cenușii reci, când, dintr-odată, i se puse un nod în gât. Dacă pățești ceva, o să mor.

Linia hotărâtă a maxilarului lui se înmuie, și el îi cuprinse obrajii cu mâinile.

– Iubire, nu o să pățesc nimic. După cum îți amintești, sunt obișnuit cu genul ăsta de lucruri.

Ea își puse palmele peste mâinile lui.

– Promiți?

– Promit!

Se aplecă, îi adulmecă în treacăt gura și apoi își lipi obrazul bărbos de al ei. Ea oftă cu regret când el se îndepărtă.

– După ce trimit oamenii la Glasgow, zise el, mă duc jos în bucătărie să vorbesc cu restul servitorilor. Vreau să știu dacă au văzut sau dacă au auzit ceva suspect în ultimele zile. Vin după tine imediat ce termin.

Edie se prinse de haina lui, nevrând să-i dea drumul. Nu se considerase niciodată o domnișoară slabă de înger, dar avea un presentiment că ceva îngrozitor se va întâmpla dacă el nu era în raza ei vizuală.

– Și promiți că nu pleci din casă? întrebă ea neliniștită.

– Doar mă duc până la grajduri. Acum, încetează să-ți faci griji și scrieți scrisorile. Mă voi întoarce cât de repede pot.

Reticentă, îi dădu drumul. Îl auzi vorbind cu valetul aflat dincolo de ușă și apoi pașii lui rapizi răsunară pe hol, din ce în ce mai vag. Peste încăpere se lăsă tăcerea, întreruptă doar de trosnetul lemnelor aprinse în șemineu și de bătăile pendulului.

Se îndreptă oftând spre biroul de corespondență din colț și se așeză să-i scrie o scrisoare surorii ei. Nu-i scrisese lui Evelyn de câteva zile, ceea ce o făcu să scoată un hohot ciudat. Când plecase din Londra, Edie fusese îngrozită că se despărțea de sora ei geamănă, temându-se că va fi o catastrofă fără sprijinul lui Evelyn. Viața însă devenise mai interesantă – uneori alarmant de interesantă – și merita mai multă osteneală, cu fiecare zi ce trecea.

În timp ce-i scria surorii ei gemene despre toate evenimentele petrecute în ultimele zile și despre speranțele ei că restul familiei

va putea călători la Blairgal cât de curând, valetul intră în încăpere. Îi explică faptul că domnul Gilbride fusese chemat să-l ajute pe lordul Riddick, dar va veni să stea cu ea de cum va putea. Edie încuviință absentă din cap și reveni la scrisoarea ei.

Ceva mai târziu, pe când își termina scrisoarea, ușa se deschise din nou. Când valetul o introduse pe doamna Haddon în încăpere, Edie aproape gemu. Reuși să înghită în sec și se ridică în picioare, afișând un zâmbet.

– Ce mai faceți, doamnă? zise ea în timp ce femeia cu chipul împietrit intră în cameră. Domnul Gilbride trebuie să apară dintr-o clipă într-alta. Vreți să trimit după el?

Buzele doamnei Haddon se ridicară batjocoritor.

– Nu, eu am treabă cu dumneavoastră, domnișoară Whitney. Se întoarse și săgetă valetul cu privirea. Poți pleca. Și ai grijă să nu fim deranjate.

Valetul, unul dintre cei noi, privi nesigur spre Edie.

– Ați vrea niște ceai, doamnă Haddon? întrebă ea.

– Sper că nu voi sta suficient de mult încât să-l pot bea.

Edie ridică din sprâncene ca reacție la remarca răutăcioasă a femeii, apoi încuviință prietenos din cap către valet în semn că poate pleca. Acesta făcu o plecăciune și merse spre ușă, dar se întoarse înainte de a o închide după el.

– Să mă strigați dacă aveți nevoie de ceva, domnișoară, zise el.

Edie zâmbi, bucurându-se de votul neoficial de încredere. Era clar că nu era singura persoană din Blairgal care nu o plăcea pe doamna Haddon.

– Așa voi face. Mulțumesc. Vreți să luați loc, doamnă? întrebă Edie când rămaseră singure.

Rânjetul doamnei Haddon deveni mai accentuat.

– Deja vă dați aere, văd. Este clar că vă considerați încă de pe acum stăpâna Blairgal.

– Mă consider o persoană politicoasă, doamnă Haddon, răspunse Edie. Dar din moment ce se pare că trebuie să lăsăm deoparte amabilitățile, poate îmi spuneți despre ce doriți să vorbim.

Orice ar fi fost, Edie avea de gând să spună cât mai puține cuvinte posibil. Se îndoia că fusese suficient timp ca zvonurile să se împrăștie în legătură cu împușcăturile de la cabană. Și fie că Fergus se făcea vinovat de ele, fie nu, nu era nici responsabilitatea lui Edie, nici dreptul ei să o informeze pe mama lui despre suspiciunile lor.

– Doresc să știu dacă aveți de gând să vă duceți la bun sfârșit planul de a-mi înlocui fiica din poziția ei de drept în această familie, zise femeia cu o voce care vibra de emoție.

Edie ezită, privindu-i expresia aproape maniacală. Doamna Haddon era cu siguranță înclinată spre isterie, dar acum părea pe punctul de a-și ieși din minți. Ceea ce nu era complet surprinzător, ținând cont că fiul ei încercase să-i împuște nepotul într-un duel și fiica ei hotărâse să intre la mănăstire.

– Doamnă Haddon, eu nu doresc să înlocuiesc pe nimeni, zise ea. Fiica dumneavoastră este negreșit o femeie inteligentă care știe ce vrea, și se pare că s-a hotărât în această dimineață.

– Pentru că dumneavoastră ați forțat-o, se răsti cealaltă femeie. Mi-ați vânat bietul nepot și l-ați sedus. Ce altă alegere ar fi avut Donella pentru a-și păstra demnitatea și reputația? Hohoti furioasă și apoi își strânse săculețul lângă talie. Draga mea fiică se îngroapă într-o mănăstire pentru tot restul vieții, când ar fi putut să fie contesa de Riddick. Nu pot să suport așa ceva.

Edie oftă.

– Doamnă Haddon, chiar îmi pare rău de suferința prin care treceți, dar vă asigur că eu nu l-am sedus niciodată pe nepotul dumneavoastră. Deciziile îi aparțin în întregime, și cred că a fost clar de ceva vreme că nu dorește să se însoare cu fiica dumneavoastră. Și se pare că nici ea nu dorește să se mărite cu el.

– Ce alegere a mai avut Alasdair după ce v-ați ridicat fustele în fața lui? zise doamna Haddon cu dispreț. Și acum, o stricată englezoaică va merge pe holurile castelului Blairgal, fiind stăpână peste noi toți. Așa ceva e de nesuportat, vă spun.

„În mod evident își iese din minți."

Edie se lupta să se stăpânească.

– Doamnă Haddon, eu nu văd ca discuția asta să aibă vreun sens. Dacă doriți să-l așteptați aici pe domnul Gilbride, eu plec bucuroasă, din moment ce prezența mea se pare că vă deranjează.

– Prezența dumneavoastră mi se pare dezgustătoare.

Edie se abținu să-i dea o replică usturătoare și porni spre ușă. Doamna Haddon îi tăie calea.

Oftând, Edie își încrucișă brațele la piept.

– Da?

Doamna Haddon o săgeta cu privirea, având fața palidă, cu excepția a două pete de un roșu înflăcărat pe pomeți.

– Vreau să-mi răspundeți la întrebare. Chiar o să vă măritați cu Alasdair?

Edie dezbătea în gând dacă să-i răspundă sau nu, ținând cont de starea emoțională a femeii. Dar era momentul să nu se mai simtă vinovată pentru orice. Pe lângă faptul că Donella nu-și dorise niciodată să se mărite cu Alec, în primul rând, Edie nu-l sedusese. De fapt, făcuse tot ce putuse să-l îndepărteze, până la fatalul moment când ea îi cedase.

– Mi-a cerut să ne căsătorim și eu am acceptat.

Doamna Haddon păru să se transforme într-o stană de piatră. Deși se uita direct în ochii ei, Edie avea impresia că femeia privea prin ea.

– Doamnă, de ce nu luați loc? zise Edie cu o voce blândă. Îl aduc pe domnul Gilbride și trimit niște ceai sus.

Femeia clipi de câteva ori și apoi inspiră adânc. Privirea ei era concentrată asupra lui Edie cu o furie rece care părea aproape inumană.

– Nu, domnișoară Whitney, zise ea pe un ton calm. Veți sta aici și nu vă veți mișca sau nu veți scoate un sunet până nu vă spun eu.

Edie pufăi exasperată.

– Doamnă Haddon, nu văd sensul să mai continuăm această discuție. Acum, dacă mă scuzați...

Cuvintele i se opriră în gât când doamna Haddon scoase din săculeț un pistol. Și nu unul din pistoalele acelea mici și drăguțe, dar care nu trăgeau bine, purtate în general de doamne. Nu, asta era o armă mare, care părea letală, și îi aminti lui Edie de cea cu care Fergus aproape trăsese asupra lui Alec în acea dimineață.

– Nu veți merge nicăieri, zise femeia mai în vârstă cu vocea aceea îngrozitor de calmă. Doar în iad.

Capitolul 24

Edie fu nevoită să se chinuie pentru a-și pune creierul la bătaie.

– Să nu-mi spuneți că dumneavoastră ați fost cea care a tras în noi la cabana de vânătoare, zise ea într-un final.

Doamna Haddon scoase un chicot, pe care Edie l-ar fi putut descrie doar ca fiind răul încarnat, cu o cantitate însemnată de nebunie în el.

– Nu sunt nebună, femeie proastă. Nu umblu prin ținut încercând să împușc oamenii.

– Atunci cine a fost? întrebă ea precaut. A fost Fergus?

Inima ei se strânse la ideea că și doamna Haddon, și Fergus complotau să-l omoare pe Alec. O crimă în familie nu era ceva de dorit.

– Cu siguranță nu, zise doamna Haddon, deși bănuiesc că toți credeți asta. Din fericire, Fergus este în Glasgow astăzi, și nu va fi făcut răspunzător de nimic din toate astea.

Ochii lui Edie erau ieșiți din orbite.

– A încercat să-l omoare pe Alec într-un duel în dimineața asta, sau ați uitat?

Femeia coborî sprâncenele într-o expresie de iritare.

– Mereu am știut că nu va avea curajul să o facă. Bietul meu Fergus este un băiat dulce și blând. Nu ar fi putut niciodată să-l omoare pe Alasdair, indiferent cât de mult și-ar fi dorit.

Din ceea ce văzuse în această dimineață, Edie suspecta că doamna Haddon avea probabil dreptate. Ceea ce lăsa fără răspuns o singură mare întrebare.

– Atunci cine a tras astăzi în noi?

– În Alasdair, o corectă doamna Haddon. Nu în amândoi. Bărbatul care a făcut asta este angajat de mine. A fost servitor la Blairgal, dar l-am concediat în urmă cu câteva luni. A rămas cu resentimente după incident, mai ales față de lordul Riddick. Asta l-a făcut pe Ewan arma perfectă pentru scopurile mele.

– Tot el a fost și la castelul Mugdock? Când a căzut bucata de zid peste noi?

Gura doamnei Haddon se subție de nemulțumire.

– Ewan a vrut să pară un accident, lucru prostesc din partea lui. Putea să tragă din vârful zidului, și totuși nu a tras. Sunt foarte dezamăgită de el.

Deși Edie era cuprinsă de o transpirație rece și genunchii amenințau să o lase, aproape că râse, uimită.

– Da, bănuiesc că sunteți. Dar cum de ne-a găsit Ewan, în primul rând?

Doamna Haddon ridică din umeri, dar pistolul abia se mișcă din locul unde era îndreptat, spre pieptul lui Edie.

– Știam că Alasdair se va opri câteva zile la vila Breadie. Îl găsisem pe Ewan în urmă cu câteva săptămâni în Glasgow și-l trimisesem să stea cu ochii pe vilă până ajungeți. Avea instrucțiuni să profite de prima oportunitate pentru a-mi omorî nepotul.

Edie își duse degetele la tâmple, încercând să gândească – și rugându-se cu disperare ca domnul Gilbride să intre în încăpere. Dar nu Alec. Oricine, dar nu Alec, din moment ce nebuna de femeie l-ar fi împușcat probabil pe loc.

– Nu înțeleg, zise ea. Dacă voiați ca Alec să se însoare cu fiica dumneavoastră, de ce ați încercat să-l omorâți chiar înainte ca el să sosească la Blairgal?

Doamna Haddon ridică din sprâncene, de parcă ar fi sugerat că Edie era o idioată.

– Credeți că nu știam că fata mea nu voia să se mărite cu el? Ea este lumina vieții mele. Știu fiecare gând al ei.

Asta clar nu era adevărat, pentru că doamna Haddon fusese luată prin surprindere de decizia Donellei de a intra la mănăstire.

– Și apoi, de ce aș vrea ca fata mea inocentă să se mărite cu fiul ăla de curvă necredincios? continuă doamna Haddon. Așchia nu sare departe de trunchi, mereu am zis asta, nu că lordul Riddick ar fi auzit vreun cuvânt spus împotriva prețioasei lui Fiona. Dacă puteam să aranjez ca Alasdair să fie omorât înainte să revină la Blairgal, Donella ar fi fost eliberată de obligația de a se mărita cu el. Și Fergus și-ar fi luat locul ca moștenitor de drept.

– Dar s-a întors, zise Edie. Și fiica dumneavoastră a hotărât să-și onoreze jurământul de a se mărita cu el.

– Da. Fiica mea dorea să onoreze jurământul ei sacru către tatăl ei. Nu că ar fi fost vreun dubiu cu privire la rolul ei de stăpână splendidă a casei Riddick. Îi zâmbi rece lui Edie. Dar nu exista nici un motiv ca eu să nu am ocazia la un moment dat să scap de Alasdair, ceea ce mi-am zis că ar fi fost cu siguranță avantajos. Fiica mea ar fi fost o văduvă bogată și ar fi câștigat titlul. Cu o zestre mare și cu frumusețea ei, ar fi putut să se căsătorească și mai bine. Iar Fergus ar fi moștenit totul.

Edie înghiți de câteva ori pentru a nu-și da stomacul peste cap.

– Sunteți nebună, zise ea pe o voce răgușită.

Doamna Haddon ridică din umeri.

– Fac ce este nevoie să-mi protejez copiii.

Edie încercă să nu se simtă disperată. Dar unde *era* toată lumea?

– Copiii dumneavoastră vor fi distruși când vor afla că mama lor este o asasină.

Doamna Haddon râse și mută pistolul în cealaltă mână.

– De ce-ar afla?

Edie rămase cu gura căscată.

– Pentru că mă veți împușca?

– Doar dacă trebuie.

Ei bine, asta nu avea sens.

– Dacă vorbiți cu fiica dumneavoastră...

Doamna Haddon făcu încă un pas în față, fluturând amenințător pistolul.

– Am terminat cu vorbitul, domnișoară Whitney. Acum, întoarceți-vă și ieșiți pe ușile alea.

Pentru o clipă, Edie se gândi să strige după valet, dar a mâhnii femeie era prea aproape. Nu se îndoia că doamna Haddon ar putea trage și ar nimeri-o direct în piept înainte ca valetul să apuce să intervină.

Făcu stânga împrejur și merse spre ușile franceze care dădeau pe terasă. Își simțea picioarele moi și capul un pic amețit, așa că inspiră de câteva ori lent pentru a se echilibra. Afară ar putea avea șansa să se distanțeze de femeie sau să găsească ceva cu care să arunce în ea.

Sau poate cineva se uita de la ferestrele de sus și vedea ce se întâmplă.

Acel gând îi dădu un impuls bine-venit de curaj. Deschise cu calm ușile și ieși pe terasă. Traversă spre treptele care duceau spre grădină de jos și porni în jos.

– Opriți-vă acolo, ordonă doamna Haddon.

Edie se întoarse lent spre ea. În vreme ce se întorcea, privi repede în sus spre ferestrele care dădeau în acea parte de grădină, dar nicăieri nu zări pe cineva.

Femeia mai în vârstă ieși după ea, suficient de aproape încât să nu rateze, dacă trăgea, dar suficient de departe ca să o împiedice pe Edie să încerce să-i dea peste mâna în care ținea arma.

– Bine, acum întoarceți-vă și mergeți încet spre râul care duce la răpă, zise doamna Haddon.

Edie se întoarse și studie peluza, cu părul zburlit în așteptarea împușcării. Această parte a grădinii era îngustă și ascunsă vederii, închisă pe trei laturi de zidurile înalte, care o despărțeau de restul teritoriilor castelului. A patra latură, marcată de un zid jos, nefinisat, dădea spre o răpă abruptă. Singura modalitate de intrare sau ieșire era de pe terasa din dreptul salonului sau peste zid, în prăpastie.

Edie începea să aibă un presentiment că avea să se întâmple ceva rău.

– Urcați pe stâncă, mise doamna Haddon din spatele ei.

Edie urcă pe bariera de piatră cât de încet putu. Privi în treacăt rapa și din nou încercă să-și stăpânească crampele stomacale. Panta abruptă, pietroasă cobora drept spre un pârâu care curgea repede. Putea supraviețui căderii pe pantă, dar nu avea mari șanse. Și chiar dacă supraviețuia, avea să-și rupă probabil toate oasele.

Se întoarse să-și înfrunte agresoarea, având grijă să nu alunece pe pietrele umede.

– De ce faceți asta, doamnă Haddon? Chiar dacă eu nu o să mai fiu, Alec nu se va căsători cu fiica dumneavoastră.

Buzele doamnei Haddon se ridicară în acel rânjet urât pe care Edie știa că nu-l va uita niciodată, indiferent cât de lungă sau scurtă îi va fi viața.

– Alasdair va fi cu siguranță distrus când au să vă descopere corpul făcut bucăți pe fundul râpei, mise femeia mai în vârstă. Donella este o fată foarte bună și-l va alina. Natura își va face treaba.

Edie își șterse palmele transpirate de poala fustelor ei, căutând orice argument care ar fi ajutat-o să câștige timp.

– Și dacă promit să nu mă mărit cu Alec? întrebă ea disperată. O iau pe mama și plecăm imediat.

Doamna Haddon râse.

– Chiar mă credeți așa de proastă?

Edie strânse pumnii.

– Nu veți scăpa de consecințe. Alec își va da seama.

Femeia ridică din umeri.

– Poate, dar ce mai conteană? Tot nu veți mai fi.

– Veți distruge viețile copiilor dumneavoastră, doamnă Haddon. Nu și-ar dori să faceți asta.

În privirea femeii izbucni furia în timp ce făcu un pas mai aproape.

– Nu știți nimic despre copiii mei.

Edie își înălță bărbia, deși lacrimile îi înțepau ochii la gândul efectului pe care moartea ei îl va avea asupra surorii ei gemene și a restului familiei.

Asupra lui Alec.

Dar pur și simplu nu putea să cedeze în fața acestei femei rele, indiferent ce se întâmpla.

– Alec nu se va însura niciodată cu Donella. De asta puteți fi sigură.

Doamna Haddon își înclină capul și îi zâmbi în mod ciudat.

– Vom vedea.

– Dar...

– Există un singur lucru pe care-l aveți de făcut, domnișoară Whitney. Să săriți.

Alec se îndreptă spre scările care-l duceau sus, în salon. Acolo spera să o găsească pe Edie și pe tatăl lui așa cum îi lăsase. Vorbise cu personalul mai vechi despre aranjamentele legate de siguranța castelului și-i întrebase pe toți dacă văzuseră ceva neobișnuit.

Singura informație interesantă era despre un fost angajat nemulțumit, dat afară de bunicul său în urmă cu câteva luni. Unul dintre valeții de la Blairgal jurase că-l văzuse călărind în apropierea proprietății, în urmă cu două zile. Asta merita să fie investigat mai departe, dar acum trebuia să se concentreze să-l găsească pe Fergus și să aibă grijă de Edie. Ea fusese cu Alec când avuseseră loc ambele atentate asupra vieții lui și nu avea de gând să-i pună viața în pericol.

Asta însemna că trebuia să se preocupe de siguranța ei în fiecare secundă, din moment ce Edie nu s-ar gândi de două ori să se pună în pericol pentru a-l proteja. În timp ce ideea îl îngrozea, îl și impresiona profund – la fel ca recunoașterea faptului că ea îl iubea. Amintirea acelor cuvinte ale ei îi dizolvă furia care-l măcina de fiecare dată când se gândea la Fergus.

Când ajunse în capătul scărilor, auzi ușa de la holul de la intrare deschizându-se și goană de pași în urma lui. Se întoarse și o văzu pe Donella, îmbrăcată în costumul de călărie și cu părul adunat la nimereală sub pălărie. Veni în grabă spre el, traversând holul cu pardoseală de piatră.

– Alasdair, ai văzut-o pe mama?

– Nu, dar n-am fost sus de mai bine de o oră. Trebuia să vină în vizită în după-amiaza asta?

Ea clătină din cap, părând neliniștită.

– Nu. După ce am ajuns acasă azi-dimineață, s-a dus în patul ei. Era destul de tulburată, așa că i-am dat câteva picături de laudanum ca să poată dormi. Dar, mai târziu, când am vrut să văd ce face, nu mai era. Servitoarea ei și cu mine am căutat-o prin toată casa, dar nu am găsit-o.

El se încruntă.

– Poate a ieșit la o plimbare sau s-a dus în sat.

Ea clătină din cap.

– Nu a văzut-o nimeni plecând, nici măcar servitoarea ei. Mama mereu ia trăsura, dar de data asta a lăsat-o în grajduri. Unul dintre cai lipsește însă.

Alec își reprimă un oftat. Peste toate astea, acum părea că va trebui să-și mai caute și mătușa. Totuși, nu avea sens ca Donella să fie neliniștită.

– Sunt sigură că-i bine, dar voi trimite câțiva servitori să o caute.

Donella îl prinse de braț.

– Alasdair, sunt foarte îngrijorată. Azi-dimineață când am plecat a spus niște lucruri îngrozitoare.

– Despre mine.

Ea făcu o grimasă.

– Da, parțial, dar mai multe despre domnișoara Whitney. M-a cam speriat, dacă e să știi adevărul.

Lui Alec nu-i plăcea cum suna.

– Edie și tata sunt sus în salon. N-ar fi mai bine să te duc sus să stai cu ei?

Tocmai ajungeau la etajul principal când auziră pași coborând de pe scările de la camerele de deasupra. O clipă mai târziu apăru Lady Reese alergând.

– Căpitane Gilbride, icni ea. Este vorba de Eden. Are necazuri.

Inima îi tresări puternic în piept.

– Unde este?

– În grădină, a ieșit din salonul principal. Femeia aia nebună o amenință cu o armă.

Donella scoase un suspin prelung.

– Mama! O luă la goană pe hol către salon.

Alec înjură și fugi după ea.

– Donella, stai! Nu da buzna acolo!

O ajunse din urmă și o prinse chiar când se întindea să deschidă ușa de la salon. Unul dintre valeții noi stătea între Donella și Alec.

– Cine-i înăuntru cu domnișoara Whitney? se răsti Alec, ținând-o pe Donella.

– Doar doamna Haddon, domnule, răspunse el. A sosit acum câteva minute. A cerut să nu fie deranjate.

„Doamne!" Nu avea timp să aducă un pistol. Se uită la valet.

– Găsește-l pe Barclay și spune-i să-ți dea un pistol încărcat. Și grăbește-te!

Tânărul încuviință din cap și o luă la fugă.

– Voi două stați aici, zise Alec către Lady Reese și Donella.

– Vin cu tine, zise ferm Donella.

– Nu...

– Pe mine mă va asculta, Alasdair. Pe tine, nu.

El făcu o grimasă, știind că ea avea dreptate.

– Bine, dar stai în spatele meu. Privi către Lady Reese, care era albă ca o fantomă, dar la fel de aprigă și de hotărâtă. Dar *dumneavoastră* rămâneți.

Ea îl luă peste picior.

– Nu fiți ridicol și nu mai pierdeți timpul.

Blestemând în gând toate femeile încăpățânate din viața lui, Alec intră primul în încăpere. Ușile franceze erau deschise, așa că traversă repede și ieși pe terasă.

Și simți cu inima îi cade direct pe pietrele de la picioarele lui. Mătușa Glenna o făcuse pe Edie să se cocoațe pe zidul jos care dădea în prăpastie, cu un pistol îndreptat chiar spre pieptul ei. Aparent, Edie nu avea de gând să o asculte cu una, cu două, pentru că părea să se certe cu ea.

Când Donella încercă să treacă de el, Alec reuși să o prindă la timp.

– Ușurel, șopti el. Nu vrem să o speriem. Strig-o cât de calm poți.

Verișoara lui încuviință brusc din cap, apoi tuși.

– Mamă, strigă ea pe o voce fermă. Sunt Donella. Te rog îndepărtează-te de acolo înainte să fie rănit cineva.

Mătușa Glenna înlemni, dar nu se mișcă din poziția ei. Privirea lui Edie o întâlni pe a lui Alec. Își duse mâna la piept și o parte din tensiune păru să cadă de pe umerii ei. Îi zâmbi sfâșietor de nesigură, apoi își îndreptă atenția spre Glenna.

– Mamă, te rog, întoarce-te, zise Donella, făcând un pas în față. Trebuie să vorbesc cu tine.

Mama ei se îndepărtă câțiva pași de Edie, care acum era destul de departe de ea, dar suficient de aproape cât să o nimerească, și se întoarse pe jumătate spre fiica ei. Și Donella, și Lady Reese exclamară uimite, iar Alec nu putu să le învinovățească. Chipul mătușii Glenna era încordat într-o grimasă de ură, ochii îi fulgerau de furie. Știuse mereu că mătușa lui era instabilă emoțional. Acum își dădea seama că era nebună.

Din nefericire, mâna care ținea arma spre Edie era fermă.

– Du-te înăuntru, iubire! strigă mătușa Glenna. Îi oferi fetei ei o parodie ingrozitoare de zâmbet. Vin și eu imediat ce termin aici.

– Mamă, te rog, pune arma jos, insistă Donella. Te implor să nu o rănești pe domnișoara Whitney.

– Oh, dar ea trebuie să moară, iubirea mea. Cum altfel te vei mărita cu Alasdair?

Lady Reese păși în față.

– Dacă îndrăznești să-mi atingi fata, te omor.

Mătușa Glenna râse.

– Nu dacă te omor eu prima. După ce scap de curva de fiică-ta.

Lady Reese încercă să treacă de Alec, dar el o opri.

– Nu sunteți de ajutor, zise el printre dinți.

– Mamă, te rog, rămâi unde ești, zise Edie. Totul va fi bine.

Se mișcă de-a lungul zidului, încercând evident să iasă din bătaia focului. Mătușa Glenna se întoarse spre ea, ținând arma ridicată.

– Nu te mișca! se răsti ea.

Edie înlemni.

– Mătușă Glenna, zise Alec, traversând lent terasa pentru a muta atenția mătușii lui de la Edie la el. Trebuie să știi că nu mă voi căsători cu Donella în nici o circumstanță. Chiar dacă duci la capăt planul ăsta nebun, eu nu o voi face.

Coborî treptele spre peluză, apropiindu-se suficient de ea cât să o oblige să fie atentă doar la el. Când Edie începu să se miște din nou, ca să ajungă în spatele Glennei, el își reprimă o înjurătură. Îi aruncă o privire de avertisment care spunea „stai locului".

Evident că ea-l ignoră.

– Nimic din ce vei face nu mă va obliga să mă însor cu Donella, zise Alec uitându-se direct în privirea nebună a mătușii lui. Nimic.

Donella veni din spatele lui.

– Și eu nu mă voi mărita cu Alec în nici un caz, mamă. Așa că, te rog, lasă arma jos, te implor.

– Dar, draga mea, zise mama ei, nu vrei să fii contesa de Riddick? Știi că vrei.

– Nu, mamă, zise ea. Nu am vrut *niciodată* asta. Tu și tata ați vrut, așa că v-am făcut pe plac. Dar eu nu am vrut niciodată să mă mărit cu Alasdair, și tu știi asta.

Pe chipul mamei ei apăru o grimasă bizară. Apoi aceasta se transformă într-un zâmbet ciudat.

– Prea bine, draga mea, atunci nu va trebui s-o faci.

Întoarse pistolul și-l îndreptă spre Alec.

– Oricum prefer să te omor. Asta am vrut mereu. Apoi Fergus va fi căpetenie, cum se cuvine să fie, de fapt.

– Corect, zise Alec făcând încă un pas în față. Eu sunt problema. Eu am fost mereu problema.

Edie îl săgetă cu privirea în timp ce se mișca de-a lungul zidului. El o săgetă la rândul lui, clătinând din cap.

– Mamă, nu poți, zise Donella. Te vor spânzura pentru crimă.

Mătușa Glenna ridică din umeri.

– Va merita, dacă-mi văd băiatul ocupând locul său de drept. Asta este tot ce mi-am dorit pentru el. Pentru voi amândoi.

Dintr-odată Edie sări de pe zid spre mătușa Glenna. Dar era prea departe ca să ajungă la ea înainte ca pistolul să se descarce. Glonțul zgârie mâneca hainei lui Alec, dar el îl ignoră și se repezi spre ea.

Edie era acum peste mătușa lui, luptându-se să o țină la pământ. Alec smulse pistolul din mâna mătușii Glenna și-l aruncă în spatele său, apoi o apucă pe Edie de spatele rochiei și o trase în sus, în brațele sale. Mătușa Glenna se răsuci pe o parte, uitându-se prin grădină cu ochii măriți.

– Donella! urlă ea. Se ridică în picioare și sări pe fiica ei, care stătea întinsă la pământ.

Inima lui Alec ajunse în gât când Edie scoase un icnet îngrozit. Alergară amândoi peste peluză pentru a se alătura micului grup adunat la baza treptelor terasei.

Lady Reese era în genunchi lângă Donella, încercând să oprească sângele care curgea din brațul fetei cu o batistă. Mătușa Glenna se chirci lângă fiica ei, legănându-se înainte și înapoi în vreme ce jelea. Când Alec și Edie se apropiară, îi săgetă cu o privire plină de ură.

– Te voi omorî pentru asta, Alasdair, se răsti ea. Pe tine și pe curva ta.

Vru să se ridice.

Lady Reese se întinse și puse o mână pe umărul Glennei.

– Nu veți face așa ceva, zise ea.

Apoi se retrase și eliberă o lovitură de upercut către bărbia Glennei. Aceasta își dădu ochii peste cap și, cu un scâncet, se prăbuși grămadă pe peluză.

Excelența Sa făcu o grimasă și își scutură mâna, apoi ridică privirea spre Alec și Edie, care se uitau amândoi la ea cu gurile căscate.

– Călătorie sprâncenată, mormăi Lady Reese.

Apoi se ocupă de Donella, ținând apăsat o batistă pe rana ei.

Înecându-se cu un hohot de ușurare, Alec o trase pe Edie în brațele sale.

– N-am știut niciodată că mama ta are talente de boxer, zise el.

Singura ei replică fu un chicotit înlăcrimat în timp ce se îngropa în brațele lui.

– Femeie nebună, zise el, ținând-o într-o îmbrățișare puternică. Puteai fi omorâtă.

Mintea îi transmitea că este în siguranță, dar inima ei avea să aibă nevoie de câteva minute să se liniștească.

– Nu am avut de ales, zise ea pe o voce înfundată. Ai fi fost omorât.

El o strânse lângă el, nevrând să-i dea drumul. Dar ea se smulse din îmbrățișare o clipă mai târziu și se lăsă pe vine lângă mama ei.

Alec li se alătură.

– Cât de rău este?

– Este doar o zgârietură, zise Excelența Sa. Dar probabil s-a lovit la cap când a căzut. Ah, uite, cred că începe să-și revină.

Alec oftă ușurat.

– Slavă Domnului.

O clipă mai târziu, tatăl său venea în grabă, urmat de valet și de Barclay. Majordomul ținea un pistol.

– Alasdair, ce se întâmplă? strigă Walter. Alunecă, oprindu-se la marginea terasei, uitându-se cu ochii căscați la mica scenă înfiorătoare. Glenna este... este moartă?

– Din păcate nu, zise Lady Reese pe un ton sever.

– Mamă, serios, zise Edie. Nu trebuie să spui așa ceva.

– A încercat să te împuște, Eden. Ai uitat deja?

Edie făcu o grimasă.

– Mă rog, bănuiesc că ai dreptate.

Alec ridică ochii spre tatăl său, care părea prea șocat ca să se miște sau să vorbească.

– Vreo veste despre Fergus?

Walter clătină din cap.

– Fergus nu a avut nimic de-a face cu asta, zise Edie. Doamna Haddon a plănuit totul de una singură și a angajat pe cineva să vină după tine. Duelul a fost doar o coincidență urâtă.

Apăsarea din pieptul lui Alec se mai diminuă puțin.

– Poți să-mi explici restul mai târziu. Acum trebuie să ne ocupăm de Donella și să o încuiem pe mătușa mea până hotărâm ce facem cu ea.

Se ridică și începu să împartă ordine micului grup de servitori adunați acum pe terasă, trimițând inclusiv după doctor. Mătușa Glenna fu luată de acolo, iar pe Donella o duseră într-unul din dormitoarele libere, însoțită de Edie, mama ei și menajeră. Haotica scenă se liniști repede, lăsându-l pe Alec să-i explice tatălui său puținul pe care-l știa despre situație, în timp ce reveneau în salon.

Walter oftă din greu, cufundându-se într-unul din scaune.

– Vai, este îngrozitor, desigur, dar sunt ușurat să aud că Fergus nu a fost implicat.

– Da, dar nu sunt prea nerăbdător să-i explic că mama lui a înnebunit complet. Alec clătină din cap. Nu știu dacă mă va ierta vreodată pentru tot răul pe care i l-am făcut lui și familiei lui.

Walter ridică surprins din sprâncene.

– Alasdair, tu nu ești responsabil de această tragedie. Glenna a fost mereu instabilă emoțional, dar este evident că mai mult decât am știut noi.

– Adevărat, dar Fergus încă dă vina pe mine pentru Donella. Nu ar fi trebuit niciodată să las lucrurile să scape de sub control. Dacă nu aș fi fost așa un laș, aș fi venit acasă cu mult timp în urmă și aș fi rezolvat situația.

– Băiatul meu, tu numai laș nu ești, zise tatăl său într-o mustrare blajină. Cât despre situația cu Donella, nici tu, nici ea nu sunteți vinovați de nimic. Bătrânii voștri trebuie să-și asume responsabilitatea. Nici unul dintre noi nu a ascultat realmente ce încercați amândoi să ne spuneți.

Alec făcu o grimasă.

– Adevărat, dar...

Walter ridică o mână.

– Fără „dar". A venit momentul să încetezi să te mai simți vinovat pentru toți și toate, fiule. Este complet inutil.

Alec îi zâmbi crispat.

– Edie a zis același lucru.

– Atunci este o fată foarte inteligentă.

– Deci chiar nu te deranjează că mă voi căsători cu ea?

– Alasdair, eu vreau să fii fericit, la fel și bunicul tău. Și domnișoara Whitney pare o fată cu adevărat minunată. Sunt convins că va fi o soție excelentă. Walter zâmbi. Mai bună decât Donella, bănuiesc, din moment ce domnișoara Whitney va pune șaua pe tine când va fi nevoie.

Alec pufni.

Da, nu există nici un dubiu în privința asta. Că tot vorbim despre bunicul, ce noroc l-a reținut să nu aterizeze în mijlocul a tot ce-a fost aici?

– După tulburătoarea întâlnire din bibliotecă, l-am convins să tragă un pui de somn. Sunt foarte recunoscător că apartamentele lui nu dau spre această parte a grădinii, pentru că o asemenea imagine șocantă ar fi fost fatală pentru sănătatea lui.

Alec oftă.

– Păi, ar fi bine să mă duc să-i explic ce s-a întâmplat înainte să audă de la vreunul din servitori.

Tatăl lui se ridică.

– Îi povestesc eu. Tu rămâi aici și... ah, uite-o!

Alec se întoarse când se deschise ușa, și Edie intră în încăpere. Se duse să o întâmpine.

– Cum ești, iubire?

Ea veni în brațele lui.

– Sunt bine, ținând cont de evenimente. Nu ai de-a face în fiecare zi cu o tentativă de asasinat din partea unei femei nebune. Privi peste capul lui, la Walter, și tresări. Oh, vai! Iertați-mă, domnule! A fost un lucru mult prea lipsit de tact din partea mea să spun așa ceva despre una din rudele dumneavoastră.

– Și potrivit, zise Walter. Cum se simte biata Donella?

– Doctorul i-a cusut rana și i-a dat o doză de prafuri pentru dormit ca să o ajute să se liniștească. A zis că se poate întoarce în casa Haddon într-o zi sau două.

Walter clătină din cap.

– Biata fată! Nu-mi pot imagina cum e să fii în pielea ei. Și ce vom face cu Glenna?

Alec îi strânse umărul.

– Vom decide împreună, tată. Ca o familie.

Tatăl său clipi de câteva ori, apoi zâmbi.

– Vai de mine, nu-ți poți imagina cât de fericit sunt să te aud că spui asta. Ei bine, mă duc să vorbesc cu bunicul tău. Bănuiesc că ne vedem la cină.

După ce ușa se închise în urma lui, Edie oftă și își sprijini capul de pieptul lui Alec.

– Mi se pare ciudat să vorbesc despre cină, după toate astea. Cât de plictisitor și de banal e să stai să mănânci miel și mazăre.

– Plictisitor și banal mi se pare splendid în acest moment. Deși poate ar trebui să ne aducem pistoalele la masă, pentru orice eventualitate.

Ea râse.

– Abia aștept să-i scriu lui Evie și să-i povestesc tot ce s-a întâmplat. Acum nu mai este singura care a privit moartea în ochi și a supraviețuit, ca să povestească.

Alec o îmbrățișă mai strâns.

– Doamne, nici măcar să nu glumești cu așa ceva. A fost cel mai groaznic moment din viața mea când te-am văzut sus, pe nenorocitul ăla de zid. Am crezut că o să te pierd.

Ea se lăsă cuprinsă de brațele lui, uitându-se serios spre el.

– Și eu am simțit la fel în privința ta. Îmi venea să te zgâlțâi că te-ai pus în pericol așa.

El își strânse iubita în brațe.

– Mi-aș da viața pentru tine de o mie de ori dacă ar fi să te salvez. Să nu te îndoiești niciodată de asta.

Privirea ei se înmuie și se încețoșă în spatele ochelarilor, și buzele îi tremurau ușor.

– Atunci bănuiesc că asta înseamnă că mă iubești, zise ea, luându-l peste picior pentru cuvintele lui de mai devreme, din bibliotecă.

Dar el sesiză nota întrebătoare din vocea ei. Dintr-odată își dădu seama că el nu-i spusese încă ce simțea cu adevărat pentru ea. Ce prost fusese!

Se aplecă și o sărută ușor pe buze.

– Fetițo, te ador – mai mult decât viața însăși. Te-am adorat din prima clipă în care te-am văzut.

Ea râse.

– *Asta* este o minciună. Îmi amintesc momentul de parcă ar fi fost ieri. Ai crezut că sunt cea mai necioplită persoană pe care ai cunoscut-o vreodată.

– Adevărat, dar și cea mai adorabilă. Și cea mai frumoasă.

Când ea îl luă peste picior, el se îndreptă spre ușă și o încuie cu cheia. Ea își înclină capul pentru a-l studia, ridicând un colț al gurii într-un zâmbet întrebător.

– Ce faci? întrebă ea.

Când el o luă în brațe, ea scoase un scâncet adorabil.

– Va trebui să-ți arăt ce vreau să spun, zise el ducând-o spre un scaun foarte mare și foarte pufos din colțul încăperii.

Un zâmbet lent și senzual apăru în colțurile gurii ei. El simți cum seducția acestuia îi aleargă prin corp, până în vintre.

– Acum cine este cel autoritar? zise ea.

– Eu sunt stăpânul de Riddick, până la urmă. Este datoria mea.

Ea rânji.

– Cum de-am putut uita?

– Nu-ți face griji, îți voi reaminti de fiecare dată cu plăcere.

Și, așezând-o pe scaun, Alec nu se grăbi deloc în timp ce îi demonstra.

Epilog

Decembrie
Castelul Blairgal

– A fost o ceremonie superbă de nuntă, zise Evelyn în timp ce se ocupa de fundele din părul lui Edie. Mi-a plăcut felul cum tu și Alec ați fost plimbați în jurul castelului, cu neamul Graham și satul pe urmele voastre.

– A fost plăcut, nu-i așa? zise Edie, privind către reflecția surorii ei gemene din oglindă. Deși a fost cam rece și a bătut vântul. Sunt sigură că nasul meu s-a făcut roșu ca o sfeclă.

– Nu-ți face griji, zise sora ei geamănă cu amuzament în voce. Sunt destul de sigură că Alec se uita în jos la corset, nu la nasul tău.

– Evelyn Endicott, te vei abține să faci remarci vulgare la adresa surorii tale, zise mama lor. Ești o doamnă căsătorită acum.

Evelyn căscă ochii la mama ei, care stătea pe un confortabil scaun tapițat, într-o mică, dar luxoasă cameră de relaxare, aflată pe hol, după salonul de bal din Blairgal. Se retraseseră acolo după ceremonia nunții pentru a-și lăsa hainele și a se aranja înainte să înceapă cu adevărat festivitățile.

– Mamă, nu are sens, zise Evelyn. Dacă nu putem face genul ăsta de glume după ce ne-am măritat, atunci când?

În mod surprinzător, mama lor păru să cântărească întrebarea în timp ce sorbea din whisky. Mama se cam atașase de whisky în ultimele săptămâni, căci încheiase fiecare seară stând cu lordul Riddick în salon și bucurându-se de o „mică dușcă", cum spunea contele. Era unul dintre puținele momente în care cei doi nu se certau pentru ceva, deși Edie bănuia că le cam plăcea să se ciorovăiască.

– Bănuiesc că este acceptabil să faci o glumă sau două indecente, când ești singură cu soțul tău, recunoscu mama. De fapt, tatăl vos[illegible] și cu mine am mai făcut asta din când în când. Dar chiar

seara trecută, la scurt timp după ce tatăl vostru a ajuns la Blairgal pentru munte...

– Mamă, cred că ar fi bine să ne alăturăm oaspeților noștri, zise Edie, intervenind iute. Alec și cu mine suntem așteptați să începem primul dans.

– Oh, da, bănuiesc că da, spuse mama ei.

Pe când mama dădea pe gât whisky-ul, Evelyn îi aruncă o privire lungă și amuzată lui Edie. Mama lor rareori își lăsa părul negrim, așa că Edie era sigură că sora ei geamănă găsea comportamentul mamei lor oarecum revelator. Adevărul e că șederea lor în Scoția fusese aproape la fel de benefică pentru mama ei cât fusese pentru Edie. Ea bănuia că mama ei se cam plictisise de viața la Londra, iar timpul în Scoția fusese oricum, numai plictisitor nu.

– Gata, draga mea, zise Evelyn. Părul tău arată perfect, la fel și tu.

Edie se uită critic la propria reflectie.

– Am nasul cam roșu încă. Crezi că ar trebui să o trimit pe Cora după niște pudră?

– Sunt sigură că nasurile tuturor sunt roșii, zise mama. Luna decembrie în Highlands nu este pentru cei slabi de inimă. Nu pricep de ce a trebuit să mergem toți prin mijlocul unei furtuni de zăpadă.

– Mamă, au fost doar câteva rafale, spuse Edie. Și apoi, este o tradiție pentru clan și sătenii să însoțească mireasa și mirele de la biserică la festivități.

– Mi-aș dori ca cimpoaiele alea îngrozitor de stridente să nu facă parte din tradiție, răspunse mama ei. Nu văd cum poate cineva evita o durere de cap după ce a ascultat zgomotul ăla.

– Ar fi bine să nu te audă lordul Biddick că zici asta. Știi cât ține el la vechile tradiții ale clanului, spuse Edie ridicându-se în picioare.

– Ei bine, mie îmi plac tradițiile, spuse Evelyn, întinzând spatele larg al fustelor lui Edie. Mi se pare impresionant faptul că Excelența Sa a prins eșarfa aceea minunată cusută peste rochia ta. Cred că toată lumea din biserică a avut lacrimi în ochi, chiar și bărbații.

– Scoțienii au tendința să fie un pic sentimentali la asemenea lucruri, spuse mama. Dar trebuie să recunosc că cusătura se vede chiar frumos pe rochia ta.

– Și emblema clanului este pur și simplu superbă, spuse Evelyn.

Edie își trecu mâna peste eșarfa largă, făcută din cea mai bună lână, în culorile clanului Graham. Îi înveșmânta umărul și îi petrecea

rochia prin partea din față, fiind prinsă cu o broșă de argint cu emblema clanului. Când contele i-o prinsese, imediat după ce ea și Alec depuseseră jurămintele, pentru Edie fusese unul dintre cele mai emoționante momente din întreaga ceremonie. Chiar se simțise un membru al noii ei familii și al clanului. Când Alec se aplecase ca să-i explice că acea broșă veche aparținuse mamei lui, ea își strecurase mâna într-a lui și clipise pentru a îndepărta lacrimile.

– Rochia mea arată splendid, nu-i așa? spuse Edie inspectând rochia de mătase crem.

Era demodată, croită după rochia de mireasă a lui Lady Fiona, cu fuste largi și un corset cu decolteu adânc, brodat pe margine cu cristale. Era pânza perfectă pentru culorile și emblema clanului Gordon și ea o adorase din momentul în care o îmbrăcase.

Și, după expresia din ochii lui Alec, când i se alăturase la altar, și lui îi plăcuse. Nu se îndoia că îi va plăcea și mai mult să o scoată de pe ea.

Sora ei geamănă se întinse și-i luă mâna.

– Arăți incredibil de frumoasă, Edie. Will și cu mine suntem așa de fericiți pentru tine și Alec. Ochii ei erau cam umezi în spatele ochelarilor, dar ea zâmbi. Will a tot prezis asta de săptămâni întregi, să știi. A zis că erați îndrăgostiți luleaua unul de celălalt, dar că nu vă dădeați încă seama.

– Îmi doresc să mă fi zis, spuse Edie sec. Ne-ar fi scutit de multe bătăi de cap.

– Ei bine, totul a ieșit cum nu se poate mai bine, spuse mama. În ciuda necazului cu îngroziitoarea familie Haddon.

Edie oftă.

– Mamă, am mai discutat despre asta de o mulțime de ori. Donella a fost foarte bună și m-a sprijinit, iar Fergus a fost cât s-a putut de drăguț, în asemenea circumstanțe.

Acele circumstanțe se refereau la faptul că mama lui se afla momentan în grija unui medic privat în Edinburgh și probabil avea să rămână așa pentru tot restul vieții. Mai mulți membri ai familiei recunoscuseră că doamna Haddon fusese instabilă emoțional și înclinată spre crize de isterie de ceva vreme. Acestea se accentuaseră după moartea soțului ei, și ea pierduse contactul cu realitatea odată cu vestea întoarcerii lui Alec acasă. Aparent, sperase că el va fi omorât în război. Cum asta nu se întâmplase, plătise mulți bani să-l angajeze pe fostul servitor al lordului Riddick pentru a-l omorî pe Alec.

Din fericire, omul se dovedise a fi la fel de incompetent ca răufăcător cum fusese ca servitor. După tentativa lui eșuată de la cabana de vânătoare, hotărâse că puținul noroc de care se bucurase luase sfârșit. Lordul Riddick dorise să-l facă pe laș una cu pământul, dar Alec reușise să-l convingă să renunțe. Un proces ar fi atras și mai multă atenție asupra tragicei situații a doamnei Haddon și i-ar fi pus într-o situație jenantă pe Donella și Fergus.

Poate cea mai groaznică parte a întregului episod fusese scena sfâșietoare în care Alec îi povestise lui Fergus că mama lui avusese o tentativă de asasinat. Bietul om fusese uluit de vești și copleșit de vinovăție din pricina răutății mamei lui. După ce îi ceruse scuze lui Edie bâlbâindu-se, cedase când își dăduse seama că trebuia să-și ceară scuze și față de Alec. Se oferise să-și dea demisia din postul de administrator al proprietății, dar Alec își îmbrățișase pur și simplu vărul și-i zisese să nu fie prost. Toată lumea îl înțelesese pe Fergus și nimeni nu dădea vina pe el că apărase onoarea familiei sale.

Avea să fie nevoie de timp, dar Edie nu se îndoia că prietenia dintre Alec și Fergus avea să fie restabilită. Fergus avea o inimă bună, deși era un pic prea sensibil și emotiv pentru binele lui. Edie era convinsă că noul ei văr avea nevoie de o vacanță frumoasă la Londra, unde să aibă ocazia să cunoască oameni noi și să uite de necazuri. Poate o convingea pe mama ei să-l accepte ca pe un proiect special, acum că toți copiii ei erau căsătoriți.

– Of, bănuiesc că cei doi s-au izbăvit, spuse mama, dar cred că va fi bine pentru toată lumea când Donella va pleca la mănăstirea aia a ei. Apoi totul poate reveni la normal.

– Dacă viața într-un vechi și imens castel poate fi descrisă vreodată ca normală, spuse Evelyn.

– Hm, nu știu, cugetă Edie. Este destul de plăcut.

Știa că părea complet prostuță, dar ei ajunsese să-i placă totul la Blairgal – mă rog, cu excepția curentului de pe holuri. Își dădea seama cât de privilegiată era că făcea parte din istoria și tradițiile sale. Lord Riddick și restul familiei sale o acceptaseră cu brațele deschise, și Edie știa cât de norocoasă fusese să aibă parte de un cămin așa de elegant și primitor.

Și să-și găsească un rost alături de Alec, cel mai minunat bărbat din lume. Abia se putea abține să nu izbucnească în lacrimi de fiecare dată când se gândea la un viitor alături de el.

Evelyn ajustă trena rochiei lui Edie și se dădu înapoi ca să o admire.

– Gata, ești aranjată pentru primul dans cu soțul tău. Și este un bărbat foarte norocos să te aibă de soție, surioară.

– Și Alasdair, și William sunt bărbați foarte norocoși, zise mama. Nu o zic eu des, dar fetele mele sunt cele mai frumoase din Londra, și cele mai bune.

Surorile schimbară o privire uluită. Mama fusese mereu afectuoasă cu Edie, dar cu siguranță nu fusese niciodată înclinată spre sentimentalisme exagerate față de nici una din ele, nicidecum față de Evelyn.

– Mulțumesc, mamă, spuse Evelyn. Ești foarte amabilă.

– Ăsta e pur și simplu adevărul, dragele mele. Deși bănuiesc că nu vă pot convinge să renunțați la ochelari cu ocazia acestui bal, nu-i așa? întrebă mama, nu fără speranță.

– Este ziua nunții mele, protestă Edie. Aș vrea să pot vedea tot ce se întâmplă.

– Și acum suntem amândouă măritate, sublinie Evelyn. Nu va deranja pe nimeni dacă arătăm ca două fete bătrâne, intelectuale și stătute.

– Prea bine, deși nici o fiică a mea nu va putea fi considerată fată bătrână și intelectuală, zise mama. Acum, bănuiesc că ar fi bine să ieșim înainte să se întrebe bărbații unde suntem.

Își urmară mama afară și pe hol către salonul de bal.

– Ce i-ai pus în băutură? murmură Evelyn către Edie. N-am văzut-o niciodată așa de binedispusă.

– Ne-a căsătorit pe toți, și destul de bine. Nu-i de mirare că este fericită.

– Destul de bine este un eufemism când vine vorba de tine, zise sora ei râzând. Familia noului tău soț este strigător la cer de bogată.

– Știu. Nu-i așa că-i splendid?

– Cu siguranță.

– Când tu și Wolf reveniți din misiunea lui de pe continent, trebuie să veniți să stați cu noi, zise Edie, imitând purtarea impozantă a mamei ei. Sunt sigură că avem o cabană de vânătoare în plus sau o proprietate pe undeva, pe care ați putea să o folosiți.

Evelyn își dădu ochii peste cap, dar nu răspunse, din moment ce soții lor le așteptau în fața salonului de bal. Wolf luă atitudine și o prinse pe soția lui de mână, adulmecându-i o clipă obrazul. Ochii lui Evelyn erau pe jumătate închiși de plăcere, de parcă se topea în îmbrățișarea soțului ei.

– Ați discutat toate problemele lumii? întrebă Wolf. Ați stat destul de mult toate trei acolo.

– Vorbeam despre tine și Alec, zise Edie. Și cum să vă înnebunim pe amândoi.

Alec, care vorbea cu mama, se întoarse să se uite la Edie, zâmbindu-i așa de pervers și de senzual, încât aproape că o apucă mâncărimea. Veni spre ele și își petrecu un braț în jurul taliei ei, trăgând-o lângă corpul lui voinic.

– Nu cred că voi două mai e nevoie să complotați, zise el. Deja ați reușit să faceți asta.

Ea îi zâmbi.

– Perfecțiunea e rezultatul exersării.

El se aplecă și îi atinse buzele cu un sărut fin și ispititor.

– Fetițo, poți să exersezi cum să mă înnebunești cât vrei tu la noapte, când o să fim singuri. Și goi.

Genunchii ei se înmuiară la tonul seducător din vocea lui, dar se forță să ia o mină severă.

– Alasdair Gilbride, poartă-te cum trebuie! Ce va crede lumea?

El îi înclină bărbia, zâmbindu-i.

– Mie îmi pasă doar ce gândești tu, Edie, iubirea mea. Ești cel mai important lucru din lume pentru mine și să nu uiți asta niciodată.

Ea se topi în brațele lui, gata ca el să o ducă sus în dormitorul lui chiar în acea secundă.

– Destul, Alasdair Gilbride, se răsti bunicul lui, repezindu-se la ei. Veți avea suficient timp pentru prostiile astea mai târziu. Acum trebuie să conduci dansul de deschidere.

Edie își înăbuși râsul când văzu expresia enervată de pe chipul soțului ei. Îi dădu un cot în coaste înainte ca el să obiecteze față de întreruperea bunicului său.

– Da, Excelență, suntem gata, zise ea.

– Spune-mi „bunicule", fetițo, spuse bătrânul. Nu-i nevoie de titluri, acum că faci parte din familie.

Edie fu nevoită să clipească de câteva ori după declarația neașteptată, dar noul ei bunic îi îndemna deja spre ușă.

– Haideți acum, spuse el. Cimpoierii sunt la locul lor și vor să înceapă.

– Oh, nu, gemu mama. Nu cimpoaie din nou.

– Îngrozitoare instrumente, nu-i așa? Nici eu nu le suport, spuse Lord Riddick luând-o de mână. Dar trebuie să păstrăm tradițiile. Clanul ne-o cere.

O conduse pe mama în salonul de bal, cu Evelyn și Wolf în urma lor.

Edie și Alec rămaseră cu gura căscată unul la celălalt și apoi râseră.

– Bunicul tău urăște cimpoaiele? întrebă Edie. Cum este posibil?

Alec clătină din cap.

– Uitasem. De fapt, uitasem de multe... Ce idiot am fost!

Ea își petrecu brațul peste al lui.

– Cum ar fi cât de mult îți iubești familia și Blairgal?

El încuviință din cap.

– Da, dar mi-am amintit cu ajutorul tău. Mulțumesc, draga mea, că m-ai ajutat să-mi recuperez memoria.

– Și eu îți mulțumesc că m-ai ales să fac parte din viața ta. Că m-ai adus acasă, spuse Edie, apropiindu-se de el.

Privirea lui cenușie oglindea toată bucuria pe care ea o simțea acum și spera să o simtă pentru tot restul zilelor alături de el.

În timp ce cimpoaiele scânceau primele note ale dansului, soțul ei zâmbi spre ea.

– Ești gata să-ți întâmpini noua familia și clanul, stăpână de Riddick?

Ea îi zâmbi obraznic.

– Arată-mi drumul, stăpâne! Arată-mi drumul!